

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

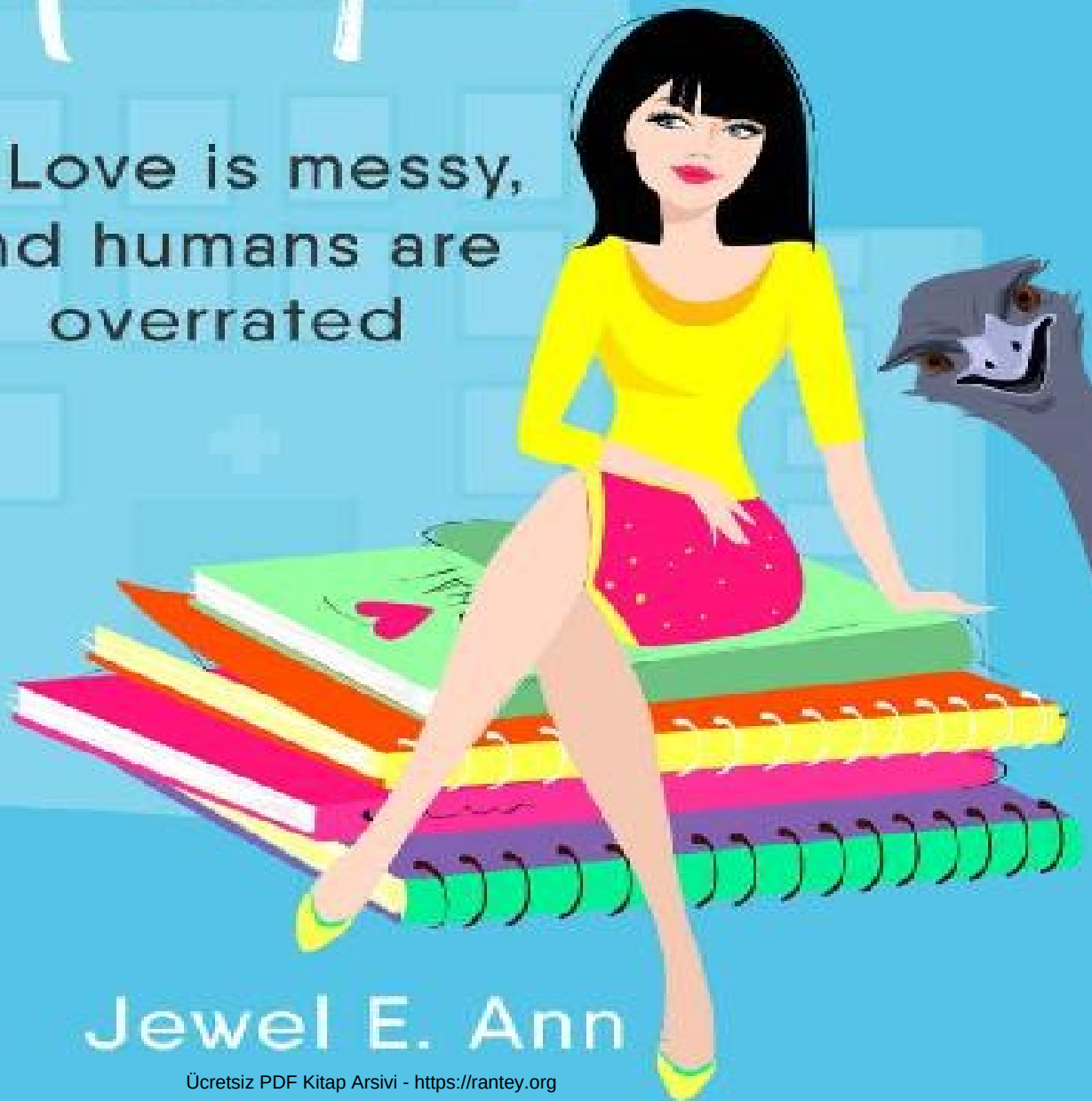
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERFECTLY

Adequate

Love is messy,
and humans are
overrated

Jewel E. Ann

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MÜKEMMEL DERECEDE YETERLİ

Jewel E. Ann

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Jewel E. Ann

ISBN: 978-1-7337786-3-3

Kindle Edition

Kapak Tasarımcısı: Sign.Yra

Bıçimlendirme: BB e-Kitaplar

Adanmışlık

Marley'e

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Sayfası İthaf

Çalma Listesi

Epigraf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm Bölüm On

AltıOn Beş

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Yirmi İki

Yirmi Yirmi Bölüm Bölüm

Bölüm Yirmi Bölüm Yirmi

AltıÜç Dört Beş

Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu Bölüm

Bölüm Otuz Bir Otuz

İki Otuz Otuz Otuz

Otuz Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm AltıÜç

Dört Beş

Sonsöz

Teşekkür Jewel E. Ann

tarafından da Yazar

Hakkında

Çıplak Aşk'ın Önizlemesi

Çalma Listesi

"Our Love" - Judah & the Lion
"If You Ever Wanna Be In Love" - James Bay
"Arms" - The Paper Kiss
"Magnetised - Acoustic" - Tom Odell "Hold
Me While You Wait" - Lewis Capaldi "7
Minutes" - Dean Lewis
"The Shores Of Scotland" - Max Richter "On
the Nature of Daylight" - Max Richter
"Rosalee Theme" - Max Richter
"I'm Gonna Be (500 Miles)" - Blake Stratton "Don't
Give Up On Me" - Andy Grammer
"Only To Be With You (Unplugged)" - Judah & the Lion

"Spektrum *insandır*. Bu otizm değil." -
Dorothy Mayhem

BİRİNCİ BÖLÜM

O Gitti

Elijah

Bir kadın beni kırdı, ben de beni tekrar bir araya getirmesi için bir kadın seçtim.

Muhtemelen en parlak fikrim değil.

"Bir yıl oldu." Katlanmış ellerime bakıyorum, sağ tarafımdaki pencerenin hemen dışındaki bulutlu Portland şehir merkezini görmezden geliyorum.

Ağustos'ta.

Eşim beni yazın sonunda, oğlumuzun ikinci doğum gününden iki gün sonra terk etti. Kusursuz zamanlama. Birdenbire diyeceğim ama bu muazzam bir yetersizlik olur. Bir önceki gece, bir şişe şarabı paylaştıktan sonra beni baştan çıkardı ve tüm evlilik hayatımızın en iyi seksiydi diyebilirim.

Lisede tanıştık ve aynı üniversiteye gittik. Tıp fakültesinde. İkamet. Hobiler. Ortak yaşam hedefleri.

Çek.

Çek.

Kontro

l.

"Evet. Hayatına devam etme zamanı. Julie sana geri dönmeyecek. Biriyle çıkmayı düşündün mü? Bütün gün etrafın kadınlarla çevrili. Eminim birilerinin sana uygun bir arkadaşı vardır."

"Sen gelmiş geçmiş en kötü psikiyatristsin." Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum. "Meslektaşlarım aynı fikirde değil." Dr. Lori Hawkins çenesini fırçalıyor-

Uzun, gümüş rengi saçları birkaç yumuşak kırışıklıkla kazınmış yüzünden uzakta. Ela gözleri, gözlüklerinin siyah çerçevelerinin üzerinden bana bakıyor. Tüm anne görünümlerinde başarılı.

*Otur.
Kapa
çeneni.
Yalan
söylüyorsun.
Bebek gibi
davranma.*

Aile indirimi, ekstra büyük bir alaycılık ve sert gerçeklikle birlikte geliyor. Annemin dikkati salatasına dönmekten önce tam iki saniye sürüyor.

"Liseden beri kimseyle çıkmadım. Kaç yıl oldu biliyor musun?"

"Mezun olalı yirmi yıl oldu. Sen liseye başladığından beri yirmi dört. Matematikte iyiyimdir." Üzüm domatesini saplamadan önce çatalını fesleğenli limon sosuna batırıyor.

"Artık her şey internet üzerinden randevu. Kimse biriyle çıkmıyor. Sanmıyorum. Gerçekten emin değilim." Boynumun arkasındaki gerginliği ovuyorum.

"Sen bir Y kuşağısın. Bir yolunu bulursun." Kırmızı dudaklarını bir peçeteye siler.

"Ben on dört günlük bir Y kuşağıyım." Öne doğru eğilip dirseklerimi masasına dayıyorum ve ellerimle yüzümü çerçeveleyorum. Derin bir iç çekiyorum. Bir sürü derin iç çekme anım var. Geçtiğimiz yıl bana büyük, derin bir iç çekiş gibi geldi.

Sırıtişıyla savaşıyor. "Otuz küsur yıl önce büyükannenin benimle öğle yemeği yemek için bu ofise getirdiği kirli sarı saçlı küçük çocuğa benziyorsun. O bebek yüzün ve sevimli burnun." Ben kırıştırırken çatalının ucu burnuma çarpıyor. "Tabii ki, artık büyüdün. Daha sık tıraş olması ve saçlarını kestirmesi gereken uzun boylu, yakışıklı bir doktor. Keşke büyükannen burada olsaydı da seni görseydi. Çok gurur duyardı."

Birkaç saniye sonra kaşlarımı çatarak kirli yüzümü kaşıdım. "Ondan nefret ediyorum. Bu kadar zaman sonra ondan nefret etmeyi bırakacağımı düşünmüştüm ama sanırım şimdi ondan o zaman ettiğimden daha fazla nefret ediyorum."

"Büyükanne mi? Bu hiç hoş değil... Biraz inatçıydı ve bazen senin huysuz küçük kışına vurmayı severdi, ama-"

"Julie." Gözlerimi deviriyorum.

Annem sırtıyor. Kısa sürede hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden? Bu nefrete tutunmak hangi amaca hizmet ediyor?"

Omuzlarım kulaklarıma doğru kalkıyor, uzun zamandır dünyanın yükünü taşıdığım düşünülürse bu dayanılmaz derecede zor bir başarı. "Bunun olacağından emin değilim."

bana hiç mantıklı gelmedi. Bir aile kurmak için otuzlu yaşlarımızın ortasına kadar bekledik. Roman bir kaza değildi. Onun için plan yaptık. Hayatımızın her parçasını ona göre planladık. Julie ameliyatlarını azalttı çünkü onunla daha fazla evde olmak istiyordu. Ben bir terfiyi geri çevirdim çünkü ek çalışma saatleri ailemle geçireceğim zamandan çalacaktı. Sonra bir gün öylece ... bitti mi? Oğlumu her gün görmekten yarı zamanlı bir ebeveyn olmaya mı geçiyorum? Bu da ne demek oluyor? Bunu kim yapar? Kim öylece çekip gider çünkü..." Başımı sallıyorum "...ne diyordu? *Artık o kadın değil mi?*"

Annem dudaklarını ısırarak salatasının kapağını kapatıyor. "Geçen gün Julie'yi Roman'la birlikte Shemanski Park'ta annesinin doğum günü için çiçek alırken gördüm. Julie'nin ayak bileğinde bir dövme vardı, lotus. Ona iltifat ettiğimde, bana Roman'ın ense kökünde yanında bir kalp olan dövmesini gösterdi. Dövmelerden haberin var mıydı? Ya da artık sarışın yerine kıızıl saçlı olduğunu?"

"Evet. Biliyorum. Kıyafetlerimizi takıntılı bir şekilde ütöleyen ve lise yıllarımızdan beri saçlarını aynı uzun, düz stilde yapan sofistike karımın -eski karımın- dalgalı, kıızıl saçları, dövmeleri ve bir ergenin gardırobu var."

Ve göğüsler. Bunu yüksek sesle söyleyemiyorum ve annem de söylemiyor ama Julie altı ay önce göğüs implantı yaptırdı ve onları dünyaya göstermeyi seviyor. Balıkçı yaka... Benimle balıkçı yaka giyerdi.

"Rhonda'nın kızı kısa süre önce yirmi dört yaşına girdi. Lezbiyen bir ilişkiden yeni çıkmış bir mimar çünkü cinselliğini yeniden sorguluyor. Hormonlarına zarar veren bazı sağlık sorunları var. Zavallı şey. Ama şimdi daha iyi ve Rhonda yeniden erkeklerle çıkmayı denemeye hazır olduğunu düşünüyor. Macerayı seviyor. Tanışabileceğiniz en iyi kız." Annem bir pudra kâğıdı çıkarıyor, dişlerinde marul olup olmadığını kontrol ediyor, ağzına bir nane atıyor ve yumuşak pembe tonlarında bir ruj sürüyor.

"Sekreterinizin lezbiyen olup olmadığından emin olamadığınız kızı mı? Duygularımı hiçe sayıyormuşsun gibi hissediyorum." Ayağa kalktım, saatimi görmek için kolumu açtım. "Ama bunu bir dahaki sefere saklayalım. İşe dönmem gerekiyor."

Sandalyesinde geriye doğru itiliyor ve masanın etrafından dolaşarak bana sarılıyor. "Seni seviyorum Eli. Ve sadece her Cuma bana öğle yemeği getirdiğin için değil."

Yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum. "Ama bu beni favori yapar, değil mi?"

Annem kıkırdıyor. "Sen benim en sevdiğim çocuksun."

Üç çocuğun en küçüğü ve tek erkek çocuk olduğum için sırtıyorum.

Beni bırakırken, parlatılmış dudakları aşağıya doğru dönüyor. "Julie ile on altı yaşındayken tanıştın. Sonsuza kadar beklemek için oldukça genç bir yaş."

Başımı sallıyorum. O kadar uzun zamandır benim diğer yarım, daha iyi yarım, sabah kahvem ve en sevdiğim iyi geceler öpücüğüm oldu ki saymayı bıraktım. Sonsuza kadar birlikte olmamız gerekiyordu - o ulaşılamaz sayı. Ama işte yine sıfırdan başlıyorum.

Bir... Roman var. O benim bir tanem ve bir tanesi yeterli; resmen her şeyim.

"O her şey değildi, Eli."

Aklımı nasıl okudu?

"Julie çocuğunuzun annesi. Bu onu bir şey yapar... ama her şey değil."

* * *

Bir kahve alıp laboratuvarıma doğru ilerliyorum. Viziteler bu sabah iyi geçti. Cuma gününü bu haftanın en iyi günü yapmak için ihtiyacım olan tek şey bu öğleden sonra iyi araştırma sonuçları.

İkinci katın kapısı açıldığında kırmızı tabanlı ve kırmızı bağcıklı parlak bir çift spor ayakkabı dikkatimi çekiyor. Spor ayakkabılar bana doğru hareket ediyor ve bakışlarım mavi önlüklü, omuz hizasında samur saçlı ve dostça gülümseyen genç kadına kayıyor. Kapılara doğru dönüp beşinci katın düğmesine basmadan önce iki saniye boyunca göz teması kuruyor.

"Güzel ayakkabılar," diyorum.

"Teşekkürler, Dr. Hawkins." Mavi gözleri, iltifatıma verdiği şaşırtıcı derecede coşkulu yanıtla bana geri döndü.

Dudaklarım kaçınılmaz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tanışıyor muyuz?"

Koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Evet. Hayır. Hakkınızda çok şey duydum. Ofisinize posta ve laboratuvarınıza test sonuçları getirdim. Koridorda karşılaştık ama belli ki beni tanımadınız, belki de genellikle bir hastayı ya da tıbbi bir ekipmanı ittiğim içindir. Yani... *resmi olarak* tanışmadık."

"Anlıyorum..." Rozetine bakıyorum "...Dorothy?"

Dorothy'ye benzemiyor. Belki bir Lauren ya da Elizabeth.
Belki Poppy gibi moda bir isim bile olabilir.

Eli doğrudan rozetine gidiyor. "Evet. Ben bir hasta taşıyıcısıyım ve hemşirelik öğrencisiyim." Dudaklarını ısırırken mavi gözlerini tavana doğru çeviriyor. Dorothy sevimli. Genç. Minyon. Annem ve kız kardeşlerim "tek kelimeyle sevimli, bir düğme kadar şirin" ya da bunun gibi çılgınca bir şey söylerlerdi.

Sırıtişım yüzde yirmi oranında arttı. Zoraki bir özgüveni var. Bence zorlama. Belki de sadece sinir. Emin olamıyorum. "Benim hakkımda ne duydun?" Asansör dördüncü katta durduğunda başımı yana eğiyorum.

-Benim katım.

Parmağıyla yukarıyı işaret ediyor. "Bir sonraki durak benim." "Kancadan kurtulmuş değilsin. Seni sonra yakalarım."

"Yapacak mısın?" diye ağzından kaçırıyor ben asansörden inerken. "Evet." Geri dönmüyorum.

Asansör kapıları arkamdan kapanırken stajyerim Dr. Warren tabletinden başını kaldırıp omzumun üzerinden bana bakıyor. "Dorothy Mayhem. İşte garip bir ördek."

Kargaşa mı? Eğlencemi kendime saklıyorum. Dorothy, Mayhem için bir tezat gibi görünüyor.

"Nasıl tuhaf?" Onu geçip laboratuvarıma doğru ilerliyorum ve o da hemen geliyor.

"Milyonlarca çift tenis ayakkabısı var ve her zaman atletine uyuyorlar. Geçen Pazar günü onu kafeteryada öğle yemeği yerken gördüm. Kırmızı metal bir beslenme çantası vardı, bir tarafı çok şık ve düzgün görünüyordu ama diğer tarafı çıkartmalarla kaplıydı. Nike ve Taylor Swift gibi çıkartmalar. Ona bir şeyler söylemeye çalıştım ama kulaklıklarını takmıştı ve bir ders kitabı okuyordu. Willow onun spektrumda olduğunu söyledi. Bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Bir keresinde bir Aspie ile çıkmıştım. İki hafta sürmüştü. Yatakta memnun etmeye çok , yani tamamen berbat değildi."

"Sen bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?" Laboratuvar kapısını açmak için rozetimi okutuyorum.

"Sadece söylüyorum... bu zor bir kişilik. Gıcık ve sinir bozucu."

"ASD, Aspie değil ve beni rahatsız ediyorsun. Bu spektrumda olduğun anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor. "Demek istediğim anlaşıldı. Ben sadece sohbet ediyordum. Beni yanlış anlama. Çok tatlı bir kız. Masum bir seks çekiciliği var. Sade ama bazı açılardan yasak."

Dizüstü bilgisayarımda önceki günün test sonuçlarını açıyorum. "Plasebo daha iyi performans gösteriyor. Anla işte. Bana plasebonun neden daha iyi performans gösterdiğini söyle, ben de seni pislik olduğun için affedeyim."

Ben ona sırtınca Warren'ın keyfi kaçtı.

Kimse kanseri tedavi etmeyi benden daha fazla isteyemez... Warren hariç. Küçük kız kardeşi bir yıl önce kötü huylu bir beyin tümöründen öldü. Benim motivasyonum o kadar kişisel değil. Sadece bir Noel daha geçirme şansı, bir lise balosu ya da aşık olup kalplerinin kırılması için savaşmak yerine önlerinde koca bir hayat olması gereken genç insanlara acı verici ve çoğu zaman sahte umutlar sunmaktan vazgeçmek istiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Yakala ve Bırak

Dorothy

Öğleden sonranın geri kalanında hastanede cesetleri ve ekipmanları itiyorum. Her hafta sonu yaptığım tek şey bu; it, doğurt, bekle, geri dön. Derinlemesine bir konuşma gerektirmiyor, ki bu iyi bir şey çünkü konuşma benim en iyi bilenmiş becerim değil. Bazen posta ve laboratuvar numuneleri teslim ediyorum ama bunların çoğu dijital ortamda yapılıyor. Gelecekte hastaları gerçek bir insanın yardımı olmadan taşımak için robotik tekerlekli sandalyeler ve sedyeler olacağından eminim - otonom arabalar gibi.

Hemşirelik okulunun bitmesine bir yıl kala plastik alanında çalışmak istiyorum. Ancak Dr. Hawkins ile konuştuktan sonra hedeflerimi yeniden gözden geçiriyorum. Pediatrik onkolog Dr. Elijah Hawkins ayakkabılarıma iltifat etti. Peki ya sonra sözü neydi? Ne zaman?

Bugün mü?

Yarın mı?

Bu ikilem zihnimde farklı senaryolar olarak canlanıyor. Onu bulup, oltaya takılmamı konuşmak için belirli zaman ayarlamak isteyip istemediğini öğrenmeyi düşünüyorum. Kısa bir karşılaşmadan sonra, bilinmeyen bir nedenle ona borçlandım.

Gavin Hamlin'in MR'ından sonra tekerlekli sandalyesini odasına kadar itiyorum. On iki yaşında ve pek konuşmuyor. Beyninin sağ üst kadranında bir tümör var - muhtemelen kanser değil. Ameliyatın bir seçenek olup olmadığından emin değiller. Geçen hafta onu üç kez taşıdım.

Kanser *olduğu* anlaşılırsa, onkoloğu Dr. Hawkins olabilir. Ve bir an için bunun harika olacağını düşündüm çünkü o zaman

Gavin'in daha fazla teste ihtiyacı olursa Dr. Hawkins'i daha sık görebilir. Ama o saniye geçtikten hemen sonra, "Az önce aklımdan ne geçti lan?" diye düşünüyorum.

Bu genç çocuğun kanser olmasının iyi tarafı!

Benim için daha güzel bir an olamazdı.

Ailem kendimi ortaya koymam ve daha ulaşılabilir olmam gerektiğini düşünüyor, ancak hastanedeki en ateşli doktorla bir etkileşimden sonra, düşüncelerimin karanlığa sızmasına izin verdim ve küçük çocuklara ölüm cezaları diledim. Sırada ne var? Koridorlarda koşturup tüm çocuklara Paskalya Tavşanı'nın gerçek olmadığını ve nadir kanser hastalarının çoğunun beş yıl daha yaşayamayacağını mı söyleyeceğim?

"Öleceğimi mi düşünüyorsun? Yani.. bu bir tümör. Beynimde. Beni öldürecek, değil mi?"

"Ben senin doktorun değilim." Hastalarla tıbbi bilgileri tartışmak benim işim değil. Onlarla herhangi bir şeyi tartışmak benim işim değil. Ama çocuklar bir önlüğü diğerinden ayırt edemiyor, bu yüzden bazen bu ölüm kalım sorularıya karşılaşıyorum.

"Evet, ama sen burada çalışıyorsun. Eminim bunu çok görüyorsunuzdur."

"Hasta çocuklar mı? Evet. Bir sürü hasta çocuk görüyorum. Ama hepsi ölmüyor. Çoğu yaşıyor. Düşünmeniz gereken tek şey bu."

Hastanede çocuklara söylediğim her kelimeyi sansürlemek için bilinçli çaba sarf ediyorum. Gerçeklere dayalı cevapları olan sorular sorulduğunda zihnim tüm duyguları bir kenara bırakıyor.

Temiz ve
düzenli. Siyah ve
beyaz.

Sadece, çocuklar gerçekten iyi geçinemezler. Üstünü çizEbeveynler gerçekten iyi geçinemez.

Çocuğuma yalan söyle. Onları korkutmak istemiyorum.

Şifre: Gerçekle yüzleşmeye hazır değilim.

Çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Kendi pisliğimi, kendi sorunlarımı ve kendi kaygılarımı takip etmek yirmi dört saatin tamamını yutuyor.

"Sence neden bende bu tümör var?"

"Çünkü vücudunuzda aşırı hızlı bölünen hücreler var."

"Duh ... ama neden?"

Dünyanın önde gelen doktorları ve tıbbi araştırmacıları tarafından yapılan sağlam araştırmalara dayanan teorilerimle onu eğlendiremeden önce, ebeveynleri onu odasının hemen dışında karşılıyor. Onlara gülümsüyorum ve güvenli bir şekilde yatağına döndüğünden emin oluyorum.

Birkaç saat sonra kafeteryadan kahve almak için kısa bir mola verdim. Zamanlamadan bahsetmişken... Dr. Hawkins sırada önümdeydi. İnsanlardaki o talihsiz evrimsel kusur yüzünden beni görmüyor - kafamızın arkasında göz yok.

Ağzım bir şey söylemek için açılıyor ama sonra çenemi kapatıyorum ve aptalca olmadığından emin olmak için diyalogu kafamda bir kez daha tekrar ediyorum.

"Hey, Dr. Hawkins. Beni yakalamak isterseniz on dakikam var."

Şimdi yakala beni ... hmm. Bunu kastettiğimden ya da onun emin değilim. Ama ne demek istediğini gerçekten bilmediğim için- Vay canına! Tanrım, çok güzel kokuyor.

Otsu bir koku gibi. Odunsu, kismaya değer kolonya kokusu değil. Daha çok babamın otlarının arasında yuvarlanmış gibi, otsu bir koku. Belki biberiye?

Eğildim ve cömert bir koku aldım. "Siktir!" Odun karıştırma çubuğuna uzanmak için döndüğünde dirseği burnuma girince bağıriyorum.

"Kahretsin!" Sıcak kahvemi sırtına döktüğümde öne doğru sıçrayıp sırtını kamburlaştırıyor - ama sadece burnuma dirsek attığı için.

Gözlerim yıldızları görüyor ve biri burnunuza vurduğu anda her zaman fişkırان o kaçınılmaz gözyaşlarıyla yanıyor. Elime bakıyorum.

Kan yok.

Burnuma tekrar
dokunuyorum. Kan
yok.

Lanet olsun! Bu çok acıttı. Nasıl olur da hiç kan olmaz? Aslında burnumdan kan fişkirmasını isterdim, böylece etrafımızdaki alanı susturan tepkim biraz daha haklı hissedebilirdi.

Dr. Hawkins yüzünü buruşturuyor, kanamayan burnumu incelerken ıslak materyali cildinden uzaklaştırıyor. Kahve tezgahının arkasındaki bayan gibi ben de birkaç peçete alıyorum ve kahveyi kurulaması için ona uzatıyoruz. Sonra biraz daha peçete alıp burnumu iyice sümkürüyorum.

Kan yok!

Hayatımda hiç bu kadar çok kanamak istememiştim.

"İyi misin? Özür dilerim. Bana bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum."
Çünkü seni kokluyordum.

Kendi düşüncelerime gülüyorum. Onu kokladığım için burnuma dirsek yemem ne kadar da uygun.

"Kanıyor mu?" Bana odaklanmaya devam ediyor.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın ona daha fazla peçete uzatıyor. "İyi misiniz doktor? Cildinizi yakmış olmalı."

Ona kibarca başını sallayarak fazladan peçeteleri alıyor.

"Ben..." Burnumdaki peçete tomarını çıkarıp üzerindeki berrak mukozayı gösterirken sorusunu geçiştiriyorum. "Kan yok. Gördün mü?"

Barista yüzünü buruşturuyor. Onun işaretini alıp peçeteleri atıyorum. Belki de sümüğümü göstermek doğru bir yaklaşım değildir.

"Ama evet... Hayır... Yani iyiyim. Ben iyiyim. Kızın muhtemelen kahve yüzünden yanmıştır. Umarım kalın bir külot giymişsindir." Tamamen utandığıma ve burnumdan kan gelmediğine odaklanmak yerine onun iyiliği için endişelendiğimi göstermek için elimden geleni yapıyorum.

"Sadece deri." Barista sıranın devam edebilmesi için yerdeki pisliği temizlerken o da bacağını siliyor.

Kahvem için tezgâha bir beşlik koyuyorum.

"Sana bir fincan kahve daha getireyim."

"Ne?" Başımı öyle bir sallıyorum ki beynim acıyor. "Önlüklerini ben ödeyeyim. Yanıklarının tedavisi için tıbbi faturalarını. Yeni külotlar. Ayakkabılarını. Her şeyi! Her şeyi ben ödeyeyim."

Birkaç adım ilerlerken yüzünü hafifçe buruşturmasına rağmen gülüyor. "Ben iyiyim. Gerçekten, Dorothy. En iyisi temizleneyim ve biri kıcıma bir göz atsin."

"İster misin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Sen bir hasta taşıyıcısısın."

"Evet. Ve bir hemşirelik öğrencisiyim. Ama CNA lisansım var ve bir süre acil yardım görevlisi olarak çalıştım. Ayrıca, birkaç ay önce kalıcı sinir hasarını önleyebilen, yara izini yüzde altmış üç oranında azaltan ve iyileşme süresini yarıya indiren son teknoloji yanık tedavileri hakkında bir podcast dinledim."

Dr. Hawkins birkaç saniye boyunca gözlerini kırıştırır, gözleri biraz kısılır. "Dr. Hawkins.

Hathaway yanık ünitesinin başında. Sanırım ona hızlıca bir göz attıracağım."

"Eski karın mı?" Bütün kafeteryanın beni duyduğundan eminim, ama önerisi bana tuhaf geldi. Yani... evliliği hakkındaki tüm söylentiler. Karısının onu terk etmesi.

Alnında kırıksıklıklar oluşuyor.

Evet, onun hakkında her şeyi biliyorum çünkü hastanedeki en seksi doktorun boşanması aylarca en sıcak konu oldu. Boşanma efsanesi yatıştı ama o hala gündemde.

"Öyle. Neden?" diyor yavaşça.

"Onun bir doktor olduğunun farkındayım, ama eski karının çıplak kıcını görmesine izin vermek garip olmalı... popo... kalça... gluteus." Gülümsüyorum, işler gerçekten tuhaflaştığında başvurduğum bir yöntem - ki bu çok sık oluyor.

Kalın kaşları dalgalanıyor. "Daha önce birkaç kez görmüş." Dudaklarında tuhaf bir sırıtiş beliriyor.

Onu eğlendiriyor muyum yoksa eski sevgilisinin, vazgeçtiklerini hatırlatan kıcına tekrar bakmak zorunda kaldığını düşünmek onu heyecanlandırıyor mu emin değilim. Üst dudağımı dişlerimin arasında emerek birkaç kez başımı sallıyorum. "Tamam ama o podcast'i dinlediğinden emin ol. Henüz dinlemediyse linkini gönderebilirim. Ama eminim her biliyordur. O çok zeki ve tüm hastanedeki en sevdiğim patron kaltak."

"Dorothy..." Çenesini kaşıyor, dudakları yana doğru bükülmüş.

"Kaltağı gerçekten iyi anlamda söylüyorum. Sorumluluğu al. Saçmalık yok. İşleri hallet."

Dr. Julie Hathaway pek çok açıdan benim idolüm, ancak bu itirafı yapmaktan kaçınıyorum. Benim açımdan gerçek bir ilerleme. "Evet?" Fısıldıyorum.

Bana kahve fincanını uzatıyor. Parmağını çenemin altına bastırarak kaldırıyor, başımı önce bir tarafa sonra diğer tarafa yönlendiriyor, bakışları burnuma odaklanıyor. Sonra diğer eliyle burnumun çevresine bastırırken burnumu hafifçe çimdikliyor. Biraz acıyor ama kırılmamış ya da kanamıyor. Ya da sıcak kahve yüzünden kavrulmamış.

Ugh ...

Burnum hakkında endişelenmediğimden değil. Endişeleniyorum. Bu benim ilk burun yaralanmam değil. Şimdiye kadar burnumdaki yapı ve dokularda geri dönüşü olmayan hasarlar meydana gelmiş olabilir. Tıkanıklık ve nefes alma sorunları ya da sinüs, kemik ve diğer burun enfeksiyonları gibi yaşayabileceğim uzun vadeli sorunları düşünemiyorum bile. Bu benim için gerçekten kötü olabilir.

"Burnun için üzgünüm." Çenemi bırakıyor ve asansöre doğru yönelmeden önce gülümsüyor.

"Kahven!" tutuyorum.

"Sende kalsın." Yukarı düğmesine basar.

* * *

Elijah

JULIE, küçük erkek kardeşi yarık dudağından ameliyat olduğu andan itibaren plastik cerrah olmak istediğini biliyordu. Doktor olarak başarılı bir kariyer yapmak istediğini biliyordu. Çocuklara yeniden güven vererek hayatlarını değiştirmek istediğini biliyordu. Ben ise uzmanlık alanımdan emin olamadan, nerede yaşamak ve çalışmak istediğimden emin olamadan, bir aile kurup kurmayacağımızdan ve ne zaman kuracağımızdan emin olamadan bocalayıp duruyordum.

Julie benim pusulamdı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Kolumun altına fazladan bir çift önlük sıkıştırıyorum.

İkinci kattaki ofisinin hemen dışında, telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

"Seninle hafta değiştirmeyeceğim. Roman dört gözle bekliyordu."

"Az önce büyük bir fincan sıcak kahve kışımından aşağı döküldü." Kaşları havaya kalktı. "Oh. Bakmamı ister misin?"

"Hayır. Sadece sepsisten ölürsem diye bilmeni istedim."

Yeşilimsi kahverengi gözlerini deviriyor ve sırtıyor. "Beni takip edin."

Koridorun sonunda boş bir oda buluyoruz ve sırtı bana dönük bir şekilde kapıyı kapatıyor. "Hazır olduğunda bana haber ver."

"Vay canına! On beş yıllık evlilik ve sen bana sırtını dönmüşken soyunmamı mı istiyorsun? Bir önlük giy, sadece onu geri çekip çıplak kışımı inceleyebilesin diye. Bu hastanede o kadar çok seks yaptık ki saymayı bıraktım. Yine de... işte buradayız. Samimi ve profesyonel."

"Eli..." diye fısıldar iç çekerek.

"Ben hazırım, Dr. Hathaway."

Dr. Hathaway... evlendiğimizde benim soyadımı almayacağı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Onun adının benimkiyle aynı olmasına ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Karnımın üzerinde, omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yanıklarına odaklanıyor. Her zaman profesyonel. Ben de onun yeni kızıl saç rengine ve laboratuvar önlüğünün altındaki, geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkaran mor düğmeli bluzuna odaklanıyorum. Eminim hevesli bir plastikçi, dünyaca ünlü Dr. Hathaway ile profesyonel karşılıklılık için bu fırsatın üzerine atlamıştır.

"Umarım sağ tarafınızda ya da karnınızda uyumayı öğrenebilirsiniz." Ben dişlerimi sıkarken o yanıkları temizliyor.

"Ben sırt üstü uyurum. Bunu biliyorsun."

Julie kaşlarını çatıyor, yaralarımı sarıyor. "Ben de bu yüzden söyledim. Ama bir yılı aşkın süredir ayırınız." Omuz silkiyor. "Yatağın sana ait olmasının bunu değiştirebileceğini düşündüm. Yoksa yatakta arkadaşın mı var?"

"Evet. Roman odama giriyor ve yatağımı yaklaşık on derece ısıtıyor."

Çıplak kıcımla ilgilenmeye başladığından beri ilk kez, gergin bir gülümsemeyle bana hızlı bir bakış attı.

Evet, ben bir aptalım.

Başımı çevirip kollarımı çenemin altında kavuşturarak duvara bakıyorum. "Yatağında başka bir kadın olup olmadığını sorma şeklin bu muydu? Çok yumuşak, Jules... o kadar yumuşak ki yakalayamadım."

"Sen harika bir adamsın Eli. Her kadın senin yatağında olduğu için şanslı olurdu."

"Karım hariç."

"Ben artık senin karın değilim."

Homurdanıyorum. Belki de yanıklarımın Dorothy'nin ilgilenmesine izin vermeliydim. "Tanrım... çok kliniksinsin, Jules."

"Ben
profesyonelim."

"Soğuk."

"Titiz. Odaklanmış. Senin derdin ne? Yanıklarınızı elimle tedavi edeceğimi mi sandınız?"

"Eğer yanıklarına da aynı el beceriksizliği ile müdahale edeceğinizi düşünseydim, hasta nakil aracının beni tedavi etmesine izin verirdim."

Eldivenlerini elinden çıkarıp çöp kutusuna atarken eldivenleri kırılıyor. "Annen sargılarını değiştirsin."

Kapı açılır. Kapı kapanır.

Yüzüstü yatıyorum, yavaşça nefesimi verirken gözlerim kapalı. Onu ruhumun derinliklerine kadar sevmemiş olsaydım, ondan bu kadar nefret etmezdim. Bir çift temiz önlük giydikten sonra odadan çıkıyorum ve Julie'yi ofisinde buluyorum.

Kapı arkamdan tıklanırken bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor. Suçluluk duygusu gözlerinde savaşıyor, yüzünü yıpratıyor ve duruşuna ağırlık veriyor. Hep aynı bakış. Birkaç dakika önce yaptığım gibi onu kıskırttığımda bile, öfkeden çok acı çekiyor.

"Tam olarak anlayacağım gün gelecek mi?" Küçük ofisinde dolaşıyor, daha önce milyonlarca kez gördüğüm diplomaları, mesleki lisansları ve başarı ödülleri, masasının üzerindeki Roman fotoğraflarını ve annemin ona verdiği Zen bahçesini inceliyorum.

"Muhtemelen hayır."

Sırtımı ona dönerek, tıp dergileriyle dolu kitaplığa boş gözlerle bakıyorum. "Mutlu musun Jules? Bu yeni hayat umduğun gibi mi?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kötü adam olarak mutlu hissetmek zor."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kollarını bir kalkan gibi vücuduna sararak masa sandalyesinde arkasına yaslanırken yavaşça dönüyorum.

"Senin kötü adam olduğunu hiç söylemedim."

Julie homurdanıyor. "Ailelerimizin aynı fikirde olacağını sanmıyorum." "Aileler mi? Benim ailemi kastediyorsun."

"Senin ailen. Benim ailem. Ortak arkadaşlarımız. Hastanedeki insanlar. Görmüyormuş gibi davranma. Korkunç karısı tarafından terk edilen mükemmel Elijah. Bakışlar. Fısıltılar. Benim gözümünden kaçmıyor. Ve bu iyi bir şey. Bunun olacağını bile bile çekip gitmeye karar verdim. Ama bir yıl oldu. Zamanımı doldurmadım mı?"

Bu soruya cevap veremem. Sadece... veremem. Bir gece o kadar yoğun bir şekilde sevişiyorduk ki kendimi bakire gibi hissettim ve bu kadına yeniden aşık oldum. Çok önemli bir şeydi. Sıradanlığımızın o kadar dışında bir şeydi ki aramızdaki şeylerin farklı olacağını biliyordum. Ama benim farklılığım onun farklılığıyla aynı gezegende bile değildi. Ailesine Roman'a bakmalarını rica etmemizi önermeden önce, böylece uzaklaşabilir, belki evlilik yeminlerimizi yenileyebilir ve Roman'a bir erkek ya da kız kardeş vermek için çalışabilirdik ... BOOM!

"Dışarı çıkmam gerek Eli."

İhtiyacım var.

İstemek değil. İHTİYAÇ.

Julie'nin evliliğimizden çıkmaya ihtiyacı vardı. Ağlayarak yıkıldığında, onun için gerçekten üzüldüm. Devrilmiş bir arabanın altında kalmış bir kurban gibiydi. Ona yardım etmem için yalvarıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun, Jules?"

Herhangi bir şey.

Neye ihtiyacı varsa yapmak istedim. Tek odaklanabildiğim şey acısını dindirmesine yardımcı olmaktı. Nefes alabilmesi için o meşhur arabayı üzerinden kaldırmak... böylece ağlamayı kesecekti. Acısını dindirmek her zaman içgüdüsel oldu.

"Gitmeme izin vermeni istiyorum."

On beş yıllık evliliğimi öylece bırakmamı istedi. Önümüzdeki on altı yıl boyunca ortak velayetle yaşamamı. Hayatımı onunkinden ayırmamı. Julie nefes almayı bırakmamı istedi. Onun nedenlerini, duygularını anlamadığım konusunda çok kararlıydı. Ama istediğin her şeye sahip olmak için neden bu kadar çok çalıştığını ve sonra da bırakıp gittiğini anlayamıyordum. Çünkü ben buna inanıyorum. Sahip olduğumuz hayat her şeydi. Her şeyi nasıl bırakırsın?

İki yavaş adım atarak masasındaki çerçeveli fotoğrafı aldım. Aynı çerçeve. Farklı bir resim. Eskiden ailemizin Disney World'de çekilmiş bir fotoğrafıydı. Yerine Roman'ın Julie ile hayvanat bahçesinde çekilmiş bir fotoğrafı konmuş. "Akla hayale gelmeyecek şekilde hayatta kalan hastaları bilirsiniz. Her şeye rağmen ölmüş olması gerekenler? Ve yine de... hayata tutunurlar. Doktorlar olarak, onarılamayacak kadar kırılmış bir bedende hala atan kalbe dair hiçbir açıklamamız yok. Kahraman pelerinimizi çıkarıp bir kenara atıyoruz çünkü en iyi bilenmiş becerimizden bile daha büyük bir şey için övgü almaya layık değiliz. Bu bir mücadele. Hasta, herkes için her şey bitmiş olsa bile kaybetmeyi reddettiği bir şey için savaşıyor."

Fotoğrafı masasına geri koyuyorum ve devam ediyorum. "Seni hiç kavga ederken görmedim. Sen sadece... . Ve bana şimdiye kadar yaptığın tek açıklama 'Bunu açıklayamam. Anlamayacaksın ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Eli..." Başını eğiyor, gözlerini kapatıyor.

"Bana bir şey verebilirseniz... en küçük bir ipucu... hayatımı derinden değiştirir." Duygularım çaresizlik şeklinde bana çarpıyor. Göz kırpmayı reddediyorum ve beni tekrar ağlarken görmesine izin veriyorum, ama lanet olsun ... hala acıyor.

Julie gözlerini açıyor ama çenesini göğsüne doğru eğiyor. Bana bakmıyor bile. "Aşktan düştüm."

"Benimle..." Fısıldıyorum.

Gözyaşları içindeki bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırırken yavaşça başını sallıyor. "Kendimle. Seninle birlikte olduğum kadına aşık oldum. Ve bugün hâlâ bunu açıklayamıyorum çünkü kelimeler kendi kafamda çok bencilce ve tamamen saçma geliyor. Sadece farklı biri olmak istedim. Ve sana bağlı hissederken bunu yapamazdım. Ve her ne kadar ilerlemek istesem de, hayatımın saatlerinin geri saydığını hissediyordum. Ve her gün, yaşamak istediğim hayatı yaşayarak kendimi onurlandırmak için kaçırılmış bir fırsat gibi geliyordu."

"Saçlar. Dövmeler. Yeni kıyafetler. ..." Göğsüne bakıyorum "...implantlar..." Başımı salladım. "Onlarla iyi olmayacağımı mı düşündün?"

"Yapma bunu..." diye fısıldıyor.

"Ne yapacağım? Bana neden söyleyemediğini anlamıyorum-"

"Çünkü bu utanç verici!" Parmaklarını kızıl saçlarında gezdirmeden önce ellerinin topuklarını başına bastırıyor. "Yeni bir başlangıç istedim. Bir yeniden doğuş. Kendimi kozamdan çıkmak için can atan bir kelebek gibi hissediyordum ve kozam sendin. Senin gözünde bir şey *olmak* istemedim. Tuhaf gençlik yıllarımda tökezlememi izlemeyen bir adamın gözünde sadece biri *olmak* istiyordum. Bekaretimi kaybettikten sonra seksi ve maceracı olmak için kendime güvenmediğim için aylarca seksten ne kadar nefret ettiğimi ilk elden öğrenmemiş bir erkeğin. Tıp fakültesinde milyonlarca kez yıkıldığımı görmeyen bir adam istiyorum. Sanki beni inşa eden müteahhit . Ama her parçamı bilen biriyle birlikte olmak istemiyorum. Heyecan verici ve yeni olmak istiyorum. Bir erkeğin bana merakla ve şaşkınlıkla bakmasını istiyorum. Bir parçamı kendime saklamak istiyorum. Çözülemeyen bir gizem, kaçınılmaz bir sonuç değil."

Zihnim onları işlemekte zorlanırken sözleri havada asılı kalıyor. Tekrar on beş yaşında olsaydık bana mantıklı gelebilirdi. Ama biz işi ve çocuğu olan yetişkin insanlarız. Yine de hayatımı geri istiyorum. Karımı... ailemi. "Tamam. Bir barda buluşalım. İlk kez buluşuyormuşuz gibi çıkalım. Sanki hep bu şekilde bakıyormuşsun gibi davranacağım. Bana kendin hakkında istediğin kadar az ya da çok şey anlatabilirsin, ben de geçmişimizden bahsetmem."

Gözlerini kırpmadan geçirdiği birkaç saniyenin ardından yüzünde minik bir gülümseme beliriyor. "Seni seviyorum Eli. Seni her zaman seveceğim. Ama az önce kendin de söyledin, bu bir *rol* olurdu. İkimiz de bundan daha iyisini hak ediyoruz. Hareketlere devam edebiliriz, ama bunların hiçbir anlamı olmaz çünkü ikimiz de bunların rol olduğunu biliriz."

Bana barınağa bırakmayı planladığı bir köpek gibi bakıyor. Dışarı çıkması gerektiğini söylediğinde de bana böyle bakmıştı. Korkunç bir bakış. Bunu bana son kez yapmasından memnunum.

"Roman'ın çantasını Pazar gecesi hazırlarım." Arkama bakmadan dönüp ofisinden çıkıyorum. Evliliğimin enkazına bakmaktan bıkmıştım.

* * *

Dorothy

Ertesi sabah, on iki saatlik bir mesainin ardından, otopark girişinde bekliyorum. Dr. Hawkins'in sabah 7:00'de burada olacağını duydum. Hafta sonu çalışmıyor ama (yine duyumlarıma göre) özel bir kemoterapi denemesinde olan bir hastası var ve onu kontrol etmesi gerekiyor.

"Dr. Hawkins!"

Oğlunun elinden tutarak otomatik cam kapıdan geçerken başını kaldırıyor. Küçük çocuk boyundan dört yaşında görünüyor. Uzun boylu. Muhtemelen babasının genleri. Dr. Hawkins'in boyu en az altı-dört olmalı; benim beş-dört olan boyumdan tam bir karış daha uzun. Ama boyuna rağmen küçük Roman'ın sadece üç yaşında olduğunu biliyorum. Hastanedeki en seksi doktor hakkında bir sürü söylenti dolaşıyor. Oğlunun yaşının doğru olduğundan oldukça eminim.

"Dorothy..." adımı yavaşça söylüyor, yüzünde büyüyen gülümseme gibi.

"Senin için." Yeniden kullanılabilir büyük bir alışveriş çantası uzattım ama daha önce kullanılmamıştı. Onun eşyaları için almıştım. Tekrar kullanılabilir. Tekrar kullanırken beni düşünebilir. Tabii kışına ve bacaklarının arkasına kahve döktüğüm anılar aklına gelmezse. O zaman belki de çantayı tekrar kullanırken beni düşünmemesini tercih ederim.

Küçük çocuğun elini bırakır ve çantayı alır. "Nedir bu?"

"Çantada ne var?" Roman kesik kesik söylüyor. Babasının tıpatıp aynısı. İkisinin de kirli sarı saçları aynı. Üst kısımları biraz daha uzun, yanları daha kısa. Gözleri de aynı koyu kahverengi. Gömleğinde TROUBLE yazıyor.

"Dorothy..." Dr. Hawkins başını sallıyor ve bakışlarını çantanın içindekilerden bana doğru kaldırıyor. "Bunu neden yaptınız?"

"Önlüklerini mahvettim. Ben de sana yenilerini aldım. İç çamaşırı... sadece bedenini tahmin ettim. Umarım siyah boxer külotla iyi olursun. Ayakkabıların da iki numarası var. Tahminimce ya 10,5 ya da 11 numara. Haksız mıyım?"

Dr. Hawkins yavaşça başını sallar, yüzünde çarpıtılmış bir şaşkınlık maskesi vardır. "On bir. Ama..."

"Diğer çifti bağışlayın." Omuz silkiyorum.

"Sen..." Başını tekrar sallıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Onları iade etmeli ve parayı geri almalısın. Bunların hepsini iade etmeli ve parayı geri almalısın. Ve ne-" Süper kahraman pelerinini çıkarır.

"Oh!" Gülüyorum. "Bu senin için değil. Hastanenin kreşine gittiği için genellikle bu küçük adamla geldiğini duydum. Görünüşe göre, bu olduğunda hemşirelerin çoğunun yumurtalıkları patlıyormuş." Gözlerimi deviriyorum. "Biraz abartılı görünüyor. Her neyse, aileden birinin doğum günü gibi özel bir günü olduğunda beni de dahil eden bir amcam vardı. Onlara bir hediye alırdı ve bana da bir çeşit süslü hediye alırdı. Annem onun beni şımarttığını söylerdi ama o bir çocuğun hayal gücünü geliştirmenin geleceğe yatırım olduğunu, bir nesli şımartmak olmadığını söylerdi."

Dr. Hawkins ağzını açar ama birkaç saniye boyunca hiçbir şey çıkmaz.

Saatime baktım. "Yukarı çıkmam lazım. Umarım her şey uyar. Özellikle de pelerin." Roman'a sırtıyıyorum. Çok sevimli, babasının bacağına sarılmış ve kocaman kahverengi gözleriyle beni izliyor.

"Teşekkür , Dorothy. Gerçekten... Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Baba... git." Roman bacağını çekiştiriyor.

"Evet, dostum. Gidiyoruz." Birkaç saniye önceki şaşkın ve suçlu ifadesini değil, kocaman bir gülümsemeyi paylaşıyor. Dr. Hawkins'in harika bir gülümsemesi var.

Diş ipi kullandığını söyleyebilirim. Uzun boylu ve diş ipi kullanıyor. Günlük tutmaya değer.

"Pelerini ona sonra veririm. Şimdi gösterirsem kreşe götürmek isteyecek ve izin vermediğimde sinir krizi geçirecek."

" değil. Peki.. sonra." Dönüyorum ve merdivenlere açılan kapıyı itiyorum.

"Merdivenleri mi kullanacaksın?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet. Öğleden önce hareket ve egzersiz halkalarımı kapatmayı seviyorum." Bileğimi kaldırarak ona saatimi gösteriyorum.

Saatini kaldırıyor. "Bu sabah egzersiz halkamı çoktan kapattım." Göz kırıyor.

Uzun boylu. Flosser. Fit. Evet, tamamen günlüğe layık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kazara Bebek Bakıcısı

Elijah

"CUTE CAPE." Annem, ailemin arka bahçesinde uçarak golden retriever cinsi köpekleri Elmo'yu kovalayan Süper Roman'a gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, Pazar brunch'ı mimozamı yudumluyorum, pelerine bakarken ve onu ona veren kadını düşünürken sırtışıma gizlemenin imkânsız olduğunu fark ediyorum. "Yanık olayı..." Sol yanağımdaki ve sol bacağımdaki arkasındaki yanıklar ağırlığımı eşit dağıtarak oturmamı engellediği için sağıma doğru eğilerek anneme bakıyorum "...suçlu hastanedeki bir hasta taşıyıcı. Kıyafetlerimi değiştirdi... yeni iç çamaşırları da dahil."

Annemin kaşları alnına doğru iniyor.

"Evet." Kıkırdıyorum. "Roman'a da o pelerini aldı, onunla hiç tanışmamıştı."

"Onu zaten seviyorum. Onu Pazar brunch'ına ne zaman getireceksin?"

Biraz daha gülüyorum. "Karımın beni terk etmesi ve yılın sadece yarısını oğlumla geçirmem nedeniyle duygusal olarak dumura uğramadığım başka bir hayatta. Ya da laboratuvarıma gömülmediğim ya da ölen hastalarımın cenazelerine katılmadığım başka bir hayatta."

"Şey..." bir bacağına diğerinin üzerine atarak zıplarken ayak parmağıyla bacağıma vuruyor "...bahane dediğin o zavallı konuşmada, bu kadına ilgi duymadığından ya da onu çekici bulmadığından bahsetmeyi unuttun. Bu bir ilerleme, Eli."

Bakışlarımı Roman'a odaklayarak çenemi kaşıyorum. "O genç."

"Ne kadar genç?"

Omuz silkiyorum. "Belki yirmili yaşların sonları. Emin değilim."

"Evli misin?"

"Bilmiyorum." Sırıttıyorum. "Etkileşimlerimiz sınırlı oldu."

"Düğün grubu mu?"

"Hayır. Ama işe giderken giymeyebilir."

"Ha!" Annem sanki biri gol atmış gibi kollarını havaya kaldırıyor.

"Baktın! Eli, gerçekten de alyans takıp takmadığını görmek için baktın. Bunun bir anlamı var, sevgili oğlum."

Harika. Evet, yanık araştırmalarıyla ilgili podcast yayınından bahsettikten sonra parmağında yüzük var mı diye baktım. En ufak, kısacık bir an için, onun tıbbi araştırmalar hakkındaki seksi, inek kız gevezeliklerini dinleyen bir adamla eve gidip gitmediğini merak ettim.

İsa...

Gerçekten "seksi" mi düşündüm?

"Ona teklif etmelisin." "Onunla çalışıyorum. İyi bir fikir değil."

Annem gözlüklerini burnunun ucuna kadar çerçevelerin üzerinden bana bakıyor. "O bir hasta taşıyıcı. Buna *onunla çalışmak* denemez."

"Biriyle çıkmaya hazır değilim."

Annem içkisini boşaltıp mozaik karo masanın üzerine koyuyor. "Roman o pelerini çok seviyor."

İç çekerek sırtışıımı geri aldım. "Evet, evet... mükemmel bir hediye idi. Ona bir teşekkür mektubu yazacağım."

"Bunu sen yap." Annem yavaşça başını sallar. "Teşekkür ederken cep telefonu numaranı bırakmayı unutma."

"Aaannd... Ben buradan gidiyorum. Babam nerede?"

Çenesini müstakil garaja doğru uzatıyor. "Her zamanki gibi yağla oynuyorsun. Biliyorsun, başka olasılıklara kapı açmazsan Julie'yi asla unutamazsın."

"Evet, sanırım gidip babama yardım edeceğim." Babama yardım etmek için garaja doğru kaçıyorum. *Ne olduğu* dışında soru sormuyor - az konuşan bir adam, her zaman bir arabanın altında, yağ içinde. Annemle babam her yönden birbirlerine zıtlar -tamirci ve psikiyatrist. Ama bir şekilde işe yarıyor. Belki de Julie ve ben birbirimize çok benziyorduk. Bunun gerçekten böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama hiç düşünmediğim şeylerin listesi her geçen gün artıyor gibi görünüyor.

* * *

Pazartesi sabahı laboratuvara girdikten iki saniye sonra Dr. Warren bana "DOROTHY'ye çıkma teklif ettim" dedi.

İlerleyişim durdu ve garip bir gerçekliğe çarptı. Sorun ona çıkma teklif etmesi değil. Ellerimin yumruk haline gelmesi çünkü burnunun ortasına vurmak istiyorum. Ve ben şiddet yanlısı biri değilim. Yumruklarımı gevşeterek birkaç saniye onlara bakıyorum, sonra onları sıkarak dengesiz zihnimde uyandırdığı tamamen mantıksız öfke duygusunu silkeliyorum.

"Bunu neden yapasın ki? Daha geçen hafta onunla dalga geçiyordun."

"Onunla dalga geçmiyordum. Sadece gözlem yapıyorum. Ama hissettim ki Seni kızdırdım, bu yüzden ona çıkma teklif etmekten daha iyi bir yol olmadığını düşündüm. Ona yemek ısmarlamak. Ona iyi vakit geçirt."

Tıp fakültesini nasıl bitirdi? Neden eğitim kurumlarımız diploma almak için bir gram bile sağduyu gerektirmiyor? "Cehaletinizin sınırı yok."

"Sınıfımı birincilikle bitirdim."

"Aferin sana. Umarım tüm kanserlerin tedavisini bulursunuz çünkü düzgün bir insan olarak başarıya ulaşma şansınız oldukça düşük."

Şaka yapıyormuşum gibi kıkırdıyor.

Şaka yapmıyorum. Boğazımı temizleyerek bilgisayarımın bazı kâğıtları karıştırıyorum. "Evet mi dedi?"

"Emin değilim. Sanırım takvimine bakması gerekiyor ama takvim demedi. Aslında 'liste' dedi. Sence Dorothy Mayhem'in randevu için bir bekleme listesi var mıdır?" Warren gülerek başını sallar.

"Belki de seks suçluları listesidir."

"Gerçekten komik." Mikroskoptan bakarak çenesini eğiyor.

"Sen..." Sanki beni rahatsız etmiyormuş gibi rahat davranıyorum "... bu sabah ona çıkma teklif ettin mi?"

"Dün. Sadece cumadan pazara kadar çalışıyor. Hemşirelik öğrencisi. Willow emularla birlikte bir çiftlikte yaşadığını söyledi. Bu söylentiye inanmıyorum ama ilgimi çektiğine eminim. Bir kadın ilgimi çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama telefon numarasını vermedi, o yüzden *listesinde* yerimi öğrenmek için Cuma gününe kadar beklemem gerekecek."

"Willow kim?"

Warren kafasını kaldırdı. "Dostum, o senin hemşiren." "Willa. Willow değil."

Başını sallıyor, benim yüzümden bir çeşit kahkaha atıyor. "Kimse ona Willa demiyor."

Başım geriye doğru sarsılıyor. "Ona Willa diyorum çünkü adı bu."

"Düzeltiyorum. *Senden başka* kimse ona Willa demiyor."

"Neden olmasın?"

"Büyük büyükanneniz Willa'nın adını taşıyan yirmili yaşlarında bir kadın olsaydınız, gerçekten bu adı kullanır mıydınız?"

Dudaklarım bükülüyor, gözlerim kısılıyor. "Huh... bunu nasıl kaçırdım? Bundan sonra ona Willow demeyi unutmamaya çalışacağım."

"Hayır. Yapma. Sana atlamasını engelleyen tek şeyin ona Willa demen olduğuna eminim. Eğer ona Willow dersen, muhtemelen bacağına kuru kuru vurmaya başlayacaktır." Warren telefonuna bakar. "Opal'ı kontrol etmem gerek."

"Laboratuvar sonuçlarını en kısa sürede istiyorum."

"." Telefonunu ceketinin cebine sokar ve laboratuvardan çıkar.

Beynim yanmış kışımından daha çok acıyor. Warren ve Dorothy. Dorothy ve emus. Willa, Willow. Willow bacağımyı becermek istiyor.

* * *

PERŞEMBE GECESİ, JULIE Roman'ı alır. Annesi çalışırken ona bakıyor - çünkü sadece korkunç babası onu kreşe gönderiyor... ki o da çok seviyor.

Cuma sabahı hastaneye erken varıyorum ve Dorothy'nin bana kıyafet torbasını verdiği girişe park ediyorum. Vardiyasının kaçta başladığını öğrenmek için biraz kurcalamış olabilirim ve bana sabah 8:00'de başlayan on iki saatlik vardiyası için genellikle otuz dakika erken geldiği söylenmiş olabilir. Bu yüzden tedbirli davranmak ve onu kaçırmamak için 7:15'te varıyorum.

Sabah tam 7:30'da beyaz bir Audi Q5, mavi Tesla'mın yanından hızla geçiyor ve doksan derecelik bir dönüşle park yerine giriyor. Yanındaki arabaya nasıl çarpmadı? Bir mucize.

"Kahretsin... bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye fısıldıyorum kendi kendime, Dorothy araçtan çıktığında -mavi önlük, pembe atlet, eşleşen pembe

tenis ayakkabıları. Siyah saçlarını kulaklarının arkasına kıvrıyor, çantasını omzuna atıyor ve kapıyı kapatıyor.

Dorothy Mayhem cehennemden çıkmış yarasa gibi lüks bir araba kullanıyor. Her açıdan şoktayım. Ağzımı kapatıp aracımdan inmeme birkaç saniyemi aldı.

"Günaydın."

Girişten hemen önce döner. "Oh, hey! Günaydın." "Oldukça iyi bir park işiydi."

Bakışları arabasına kayıyor. "Teşekkürler. Park etme konusunda birkaç sorun yaşadım. Bu yüzden Q5'imi aldıktan sonra biraz yavaşlamaya karar verdim."

Tepki vermemeye çalışıyorum ama kaşlarımın kendi kendine alınından yukarı çıktığını hissediyorum. Park etmenin yavaşlatılmış versiyonu *bu* muydu? "Al. Geçen hafta yaptığın şeyi gerçekten yapmamalıydın. En azından sana bunu verebilirim." Ona teşekkür kartını uzattım. "Bu arada Roman pelerini çok sevdi. Her zaman giyiyor. Bu hediyeyle turnayı gözünden vurdun."

"Bu nedir?" Kartı benden aldı.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kart kötü bir fikir mi? İnsanlar artık teşekkür kartı vermiyor mu? Her şey mesaj ve e-posta yoluyla mı iletiliyor? "Bu..." Ellerimi gri pantolonumun ceplerine sokuyorum "...bir teşekkür kartı."

"Oh." Onu inceliyor. "Şimdi açayım mı? Yoksa beklememi mi istersiniz?"

Hiçbir yok. Şimdi mi, numaramı görsün diye mi? (Teşekkürler anne.) Yoksa daha sonra, telefon numaramı kabul etmek zorunda kalmasın diye mi? Sağduyunun partiye geç gelme gibi bir geleneği olduğu için, o teşekkür kartını elinden almak ve içinde telefon numaramın yazmadığı yeni bir kart almak istiyorum.

"Oh. Önemli değil. Ne zaman istersen."

Omuz silkiyor ve yırtıp açıyor, midem pişmanlıkla burkuluyor. Telefon numarası berbat bir fikirdi. (Gerçekten... teşekkürler, anne.)

Burada aptal gibi durup tepki vermesini bekleyemem. "Tekrar teşekkürler. Ofisime gitsem iyi olacak. Yakında vizitem var." Onu geçip otomatik kapıdan hızla geçiyorum.

"Bu sizin telefon numaranız mı?"

Duruyorum. Gözlerimi kapatarak anneme ve onun korkunç fikrine lanet okuyorum... bu fikri kabul etmek zorunda değildim ama o akıllı ve genellikle haklı, bu yüzden... "Ah, evet." Yetişkin bir adam gibi arkamı dönüp onunla yüzleşemediğim için utanıyorum.

"Hafta içi okula gidiyorum ve hafta sonu on iki saatlik vardiyalar halinde çalışıyorum, ama-"

"Hayır." Dönüyorum, kayıtsızlıkla karışık bir güven taklidi yapıyorum. "Aptalca ve düşüncesizce davrandım. Neden bunu yapmak zorunda hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Sadece-"

"Hayır. Yani... hafta içi ders ve klinik sonrası olduğu sürece. Ya da sanırım hafta sonları geç saatlere kadar düşünüyorsan. Roman'a senin için bakıcılık yapabilirim."

Oh, aşkına ...

Gerçeklerden o kadar bihaberim. Karımın beni terk ettiği günden beri öyleyim. Nasıl bu kadar aptal olabilirim? Dorothy benden daha genç. Tabii ki bebek bakıcısı aradığımı sanıyor, randevu değil. Dr. Warren onun yaşına daha yakın. Dr. Even Bigger Dick ona çıkma teklif ettikten sonra numaramı bırakmam bile ne kadar aptalca bir hareket.

"Sizin işiniz başınızdan aşkın. Senden oğluma bakıcılık yapmanı istemeyi hayal bile edemem."

"Şey..." Teşekkür kartını sallıyor. "Belli ki bir noktada bunu düşünmüşsünüz."

Hayır. Bu hafta Julie Roman'ı almışken bir şeyler içeriz diye düşündüm.

"Stajyerim sana çıkma teklif ettiğini söyledi." Şüphemiz varsa, stajyerinizi Otobüs. Bir kadına düzgün bir şekilde çıkma teklif edemediğinizde, B planına geçersiniz - onun çıkma davetine cevap vermesini bekleyen diğer erkeklerle konuşursunuz.

Hiçbir fikrim yok. Belki de kansere çare aramaya devam etmeliyim. Dorothy'e çıkma teklif etmekten daha kolay olabilir.

"Dr. Warren." Yüzü buruşuyor. "Evet, onun hakkında emin değilim. Bunu düşündüm ve ne konuşabileceğimizi bilmiyorum. Ayrıca hastanenin erkek-fahişesi olduğuna dair söylentiler var, bu da beni nöbetçi odasını içermeyen bir randevuya davet etmesini biraz şüpheli hale getiriyor."

Dudakları bükülür. "Öte yandan, yaptığı işte iyi olduğunu duydum."

"Mmm... evet. Dr. Warren mükemmel bir doktor."

"Oh." Sırıttırıyor. "Nöbetçi odasında ne yaptığını kastetmiştim."

Ensemi ovuştururken bakışlarım ayaklarıma düşüyor. "*Bunun* için kefil olamam. Bunun için başka referanslar almanız gerekecek."

"İç çamaşırı oldu mu?"

Buradan çıkmam gerek. Konuşma çok fazla keskin dönüş aldı. Beynim kırbaçlanmaktan ağrıyor. Neden basit, sözlü bir "teşekkür ederim" ile yetinmedim?

Bebek bakıcılığı.

Dr. Warren'ın nöbetçi odalarındaki uygunsuz davranışları.

İki saniyedir tanıdığım bir yabancınn hediye ettiğı iç çamaşırı. Gerçekten, söze gerek yok.

Yine de ona telefon numaramı verdim. Ve o zaman tek açıklamam içgüdüsel... ve annem. Biriyle çıkmaya hazır değilim. Ama çıkmaya *ihtiyacım var*. Etrafımdaki herkesin bana acıyan bakışları kendime verdiğim değeri azaltıyor. Evet, karım beni terk etti. Ama bu bakışlar olaydan aylar sonra kesildi ve "zavallı şey onu atlatamıyor" bakışlarına dönüştü.

Hayır, teşekkür ederim.

"Evet. oturdular."

"Güzel." Başını sallıyor, yüzüne birkaç saniyeliğine hoş bir gülümseme yayılıyor, sonra bu gülümseme mantarla kaplı dudaklara dönüşüyor. "Telefon numarama ihtiyacın var. Yani. Eğer bebek bakıcılığı yapmamı istiyorsan, telefon numarama ihtiyacın var. Bebek bakıcısına ihtiyacın olduğunda seni arayıp söyleyecek değilim ya. Değil mi?"

Neden? Neden telefon numarası? Gerçekten beni aramasını ve çıkma teklif etmesini mi bekliyordum? O lanet teşekkürü yazarken bir parça netlik ve sağduyu için en yüksek doları ödeyebilirdim.

Telefonunu cebinden çıkarıyor ve başparmağını ekranda gezdiriyor. Bir saniye sonra telefonum titriyor. Mesaja bakıyorum.

Merhaba, Dr. Hawkins. Benim, Dorothy Mayhem. Artık numaram sizde var.

Sırıtişım katlanarak büyüyor. İyi hissettiriyor. İyiden de öte... Ona bakarken oldukça harika hissediyorum. "Teşekkürler. Seni rehberime ekleyeceğim."

"Güzel. Görüşürüz." "Oh...

Dorothy?"

Dönüyor. "Evet?"

"Dorothy büyükannenin adı mı?"

Dudaklarını ıslatır ve kaşlarını çekerken birkaç kez birbirine sürter.

doğru onu burun. O zaman onu yüz rahatlar, karşılama
geri o

bulaşıcı bir gülümseme. "Hayır, şapşal. Bu *benim* adım." Ve ben kafamda tren enkazını canlandırırken o merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Havalı. Julie asla havalı demez. Ve bana asla aptal demez. Benimle ihtiyaç temelinde konuşur, boynundan çıkan bir tümör gibi bana kaşlarını çatarak bakar ve sürekli kaşlarını çatar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nöbetçi Oda

Dorothy

"TAM DA ARADIĞIM kişi."

Dr. Warren'ın derin ve kendinden emin sesi karşısında irkildim. "Merhaba." Lizzie Williamson'ı radyolojiye doğru itmeye devam ediyorum.

"Bana verecek bir cevabın var mı?" diye sorar. "Hayır, ama birkaç sorum var."

"Ne gibi?" sokuluyor, böylece kolu koluma değiyor. "Neden sadece nöbetçi odası değil de akşam yemeği?"

Bir kakhaha atar. "Um ..."

"Jana, Evie ve Kari'ye onları akşam yemeği için nereye götürdüğünü sordum. Akşam yemeğine çıkmadığınızı . Yine de bana özellikle akşam yemeği dedin. Ve iyi genler dışında benim listeme uymuyorsun."

"İyi genleri iltifat olarak kabul ediyorum."

"Neden? Senin bununla bir ilgin yok ki."

Kıkırdıyor. "Bu liste... bana daha fazlasını anlat."

Omuz silkiyorum, asansörün düğmesine basıyorum ve Lizzie'ye gülümsüyorum. "Özellikler. Nitelikler. Minimum gereklilikler. Garip durumlara düşmekten hoşlanmam." Kapılar açılıyor ve Lizzie'nin tekerlekli sandalyesini itiyorum.

Dr. Warren beni takip ederken ona sert bir gülümseme veriyor. Ben Lizzie'yi tomografi için bırakana kadar başka bir şey söylemiyor. "Garip durumlar derken neyi kastediyorsun?" Beni köşeye sıkıştırdı... kelimenin tam anlamıyla radyolojinin dışında bir köşeye.

Biraz iyi, biraz kötü kokuyor. Kahve iyi. Sert saç ürünü kötü. "Nöbetçi odasında fazla bir şey söylemek zorunda değilsiniz... Sanırım." Isı Yeşil fırçalı göğsüne bakarken boynumdan yukarı fırlıyor. "Ama akşam yemeği

sohbet gerektirir ki bu benim uzmanlık alanım değildir. Dolayısıyla, sohbet açısından planlanmış çok fazla materyaliniz yoksa, akşam yemeği garip olabilir."

Sırıttığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Dr. Warren'ın kendine güveni var ve bu güven, yıkamam gereken yapışkan bir bal gibi üzerime damlıyor. Dalgalı siyah saçlar. Gamzeler. Neredeyse çok fazla. "İlk randevumuz nöbetçi odasında olsaydı yemek daha mı az garip olurdu?"

"Bu hiç mantıklı değil." Sağ tarafıma, bize doğru gelen hemşireye bakıyorum. "Bu bize seks hakkında konuşacak tek bir konu verir. Ve eğer beklentileri karşılayamazsan, karşılamışsın gibi davranamayacağım. Duygularını incitmek istemem ama yalan söyleme konusunda pek iyi değilimdir."

Warren bir kahkaha atar. "Dorothy, bunun benim açımdan bir sorun olmayacağını garanti edebilirim. Sana gelince, hiçbir fikrim yok ama denemeye hazırım."

Başımı kaldırıp onun muzip, ela gözleriyle buluşuyorum. "Bu konuda çok bilgiliyimdir. Muhtemelen senden daha fazla."

"İyi okumuş mu?" Dr. Warren daha çok gülüyor. *Bana* gülüyor.

Akşam yemeğinde ona katılmam ya da nöbetçi odasında onunla buluşmam pek olası görünmüyor. Gerçi ikincisinin şansı daha yüksek çünkü ben oldukça rekabetçiyim. Ve bu noktada, ona yatakta gülünecek bir şey olmadığımı göstermek istiyorum.

Daha yakına eğiliyor, kahveli nefesini fısıltıyla paylaşıyor, "Dorothy... bakire misin? Çok okumuş bir bakire?"

Geriye doğru sendeleyip duvara çarptım. "Hayır. Ben bakire değilim!"

Warren koridorda etrafına bakınırken gözleri açılıyor ve gereğinden biraz daha yüksek sesle verdiğim cevaptan dolayı susturulan birkaç seyirciye bakıyor. Otuz yaşında bakire olduğuma gerçekten inanıyor mu?

Ağzının bir tarafı gülümseme şeklinde kıvrılıp bir gamzesini gösterirken yüzünde tedirgin edici bir eğlence hayaleti belirliyor. "Öğle yemeğine çıktığında bana çağrı bırak. Kimin daha iyi yaptığını göreceğiz." Dönerek asansöre doğru kasıla kasıla ilerliyor.

"Öğle yemeği için sadece otuz dakikam var."

"O zaman çabuk bul beni." Kasıla kasıla yürümeye devam ediyor. "Ama çorbamı ve havuçlarımı yemeliyim."

"Onları da yanında getir." Omuzları titriyor ve bana güldüğünü biliyorum... yine.

* * *

Sonraki beş saat boyunca farklı nöbetçi odalarının önünden geçiyorum ve cildim kaşınmaya başlıyor. Warren'a alerjim olmalı. Ya da bana bir şey verdi. Bana nefes verdi ve bütün gün hasta çocukların yanında. Bu kadar çok doktorun çapraz bulaşmayı önlemek için uygun protokolü takip etmemesi iğrenç. Bahse girerim o nöbet odaları bilinen tüm enfeksiyonlar için üreme alanlarıdır.

Tam da ihtiyacım olan şey, tüm deliklerimden kanamaya neden olan ölümcül bir enfeksiyon. İç kanamanın göstergesi olan morarma için cildimi inceliyorum.

Güneşli bir gün olduğu için Dr. Warren'a çağrı yapmak yerine öğle yemeğimi dışarıda yiyorum. Temiz yatak odalarını tercih ederim... ve yarısı sönmüş şişme yatakları, ama bu başka bir günün hikayesi. Kıçımı bir akçaağacın altına yerleştirip kulaklıklarımı takıyorum ve et yiyen enfeksiyonlar üzerine bir podcast'i yeniden dinliyorum. Her ihtimale karşı ...

"Konserve, tavuksuz çorba mı?"

Kulaklıklarımı kulağımdan çıkararak Dr. Hawkins'e ve önümde çömelmiş, YETI kupasından bir şeyler yudumlayan tanrısal aurasına bakıyorum. Çok sıcak. Zihnim daha iyi bir şey arıyor, sıcaktan daha iyi bir kelime çünkü kelimeleri seviyorum-synecdoche ve scaturient gibi kelimeler. Ama gördüğüm gibi söylemek zorundayım. Ve onu gördükçe, sıcaklığına takılıp kalmamak çok zor.

Uzun boylu, atletik yapılı.

Güneş ışığında kahverengiden çok yeşille parlayan parlak gözler.

Bir diş ipi gülümsemesi.

Ve büyük eller - sadece kemikli uzantılardan denizanası dokunaçları gibi sarkan acayip uzun parmakları olan değil, bir şeyleri kırabilecek güçlü, yetenekli türden. Dr. Hawkins'in elleri sadece bir şeyleri tutmakla kalmıyor. Dokundukları her şeye hükmediyorlar.

Ya da ben öyle hayal ediyorum.

"Evet." Tavuksuz çorbamdan bir lokma daha kaşıklıyorum. "Tenekeden soğuk mu yiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Oda sıcaklığında."

Kıkırdıyor. "Dinlenme odalarında mikrodalgalar var." "Evet.

Ama onları hiç gördün mü? İğrençler."

Dudaklarını birbirine sürterek yavaşça başını sallıyor. Burnunun köprüsüne odaklanmaya çalışıyorum, insanlara bakmak için en güvenli yer, bakmasanız bile gözlerinin içine baktığınız izlenimini vermek için. Ancak Dr. Hawkins'in vücudunda güvenli bölge yok. Yüzüm kızarmadan ve kalbim çarpmadan ona bakamıyorum çünkü eğer sezgilerim doğruysa (%50 ihtimalle), sanırım o da bana bakmaktan hoşlanıyor. Bu yüzden çorbama odaklanıyorum, dişlerimin arasına maydanoz sıkışmadığından emin olmak için dişlerimi sıkıyorum.

Benim şansım iletişimsizlik felaketleri. Sanırım bana bakmaktan hoşlanıyor, ama aslında dişlerimin arasında bok var - bu tür hatalar.

"Öğle yemeğini yedin mi?" Çorba yudumları arasında sordum.

"Evet. Cuma günleri annemle öğle yemeği yiyorum." Sokağın karşısında başını sallıyor. "Şu binada çalışıyor. En sevdiği salatayı alıp ona götürüyorum."

Gözlerimi kısarak binaya bakıyorum, yine bir tıp binası. "Ne iş yapıyor?"

"O bir psikiyatrist."

Başımı salladım ve yutkundum. "Konuş doktor."

Kırmızı kupasını dudaklarına götürmeden önce sırtıyor, hala çömelmiş pozisyonda dengede duruyor. "Evet, o bir konuşma doktoru." Dr. Hawkins boğazını temizler. "Dinleyin. Sadece bir şeyi açıklığa kavuşturmak istedim. Karttaki telefon numarası bebek bakıcısı için değildi." Başını sallıyor, aramızdaki çimenlere bakıyor. "Sana yemek ısmarlamamın iyi bir fikir olabileceğini düşündüğüm içindi. Dışarı çıkıp sana yemek ısmarlayabilir miyim diye sormam gerekirdi ama bunun yerine numarayı karta yazdım ve kendimi doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken buldum... tıpkı şimdi olduğu gibi." Bir elini yüzüne götürdü ve kendi kendine fısıldadı, "Tanrım, Eli..."

"Hayır!" Çorbamın geri kalanını beslenme çantama koyuyorum çünkü işe dönmeden önce bitirebilmemin imkânı yok. Dr. Warren'ın seks yapabileceğimizi ve otuz dakika içinde öğle yemeğini yemem için zaman kalacağını düşünmesi gülünç. "Sana o şeyleri almamam gerektiğini düşündüğünü biliyorum... o parayı senin için harcamamalıydım, ama maddi olarak iyiyim. Gerçekten iyiyim. O yüzden lütfen bana yiyecek alman gerektiğini düşünme. Daha dün gece markete gittim. Buzdolabı tamamen dolu. Bana yemek ısmarlamana kesinlikle gerek yok. Ama yine de teşekkürler."

Dr. Hawkins başını eğip hafifçe sallıyor ve ellerini dağınık, kirli sarı saçlarında gezdiriyor. Bu yeni bir hareket değil. Görünüşe göre

birçok insanda bu tepkiyi ortaya çıkarır.

Kaçırılan ipuçları.

Yanlış anlamalar. Neyi

kaçırdım?

"Bu işte berbatım." İç çekiyor.

"*Bunun* ne olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen benim. Bana yemek ısmarlamam gerekiyorsa, değil. Sadece bu kadar... strese girme." Burnum kırıışıyor. "Ve eğer bir bebek bakıcısına ihtiyacın varsa... onu da yapabilirim."

Ayağa kalkıyor, bana sırtını dönüyor, etrafı incelerken başını kaşıyor.

Umutsuzca beden dilini, göremediğim satır aralarındaki söylenmemiş kelimeleri okumak istiyorum. Bana kızgın mı? Sinirli görünüyor.

"Dorothy... Roman pelerini sevdi. Ayakkabılarını ve gülümsemeni beğendim.

İkisi de ihtiyacım olan bir şeymiş gibi

geliyor..."

"Ayakkabıları

internetten aldım. Amazon'dan."

Dr. Hawkins döner. "Amazon," diye fısıldadıktan sonra aklını kaçırmak üzere olan deli bir adam gibi garip bir kıkırdamaya başladı.

Ayağa kalkıyorum, popomdaki ve bacaklarımın arkasındaki çimleri fırçalıyorum. "Evet. Gülümsemem de Dr. Crowe'dan. Kendisi mükemmel bir ortodontisttir. Hâlâ haftada üç gece diş tellerimi takıyorum. Ama senin dişlerin güzel, o yüzden Dr. Crowe'a ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Güzel dişlerini alt dudağına gömüyor, gözleri biraz kısılıyor. "Bence Roman'a benim için bakıcılık yapmadan önce onunla biraz gözetim altında vakit geçirmelisin. Bu hafta annesiyle birlikte. Onu tekrar aldığımda bizimle akşam yemeği yemek ister misin?"

"Elbette." Tamam. Tanrıya şükür. Sorun ben değilim. O ve oğlunu izleyen bir yabancı hakkındaki endişesi. Bu çok . Çok fazla ebeveyn çocuklarını körü körüne bebek bakıcılığı hizmeti veren yabancılara bırakıyor. Yaklaşımına saygı duyuyorum. Eğer çocuk sahibi olmayı planlasaydım, benim yaklaşımım da bu olurdu.

"Elbette." Sırıttıyor. "Emin olmayı severim. Programımı kontrol ettikten sonra seni ararım."

"Ya da bana mesaj at. Konuşmak zorunda değiliz. Babam dışında kimse beni aramaz. O da mesaj atmayı sevmez."

"Ya seninle konuşmak ?"

Bunun nedenini anlayamıyorum. Belki de babam gibi mesaj atmayı bilmiyordur.

"O zaman hafta içi ben okuldan geldikten sonra arasan iyi olur... yani saat üçten sonra, kliniğim olduğu günler hariç. O zaman dörtten sonra. Ya da hafta sonları ben işten geldikten sonra arayabilirsin... yani sekiz buçuktan sonra." Başımı sallıyorum. "Bu doğru değil. Bir buçuk saat yürüyorum, o yüzden bu iki saate doksan dakika ekleyin."

Ailemin bana ve belki de Nicole gibi birkaç arkadaşına gülümsediği gibi gülümsüyor. Kabullenmek gibi rahat hissettiriyor. "Not edildi. İşe dönmem gerekiyor. Seni *ararım*."

"Tamam." Hastane girişine doğru yürümeye başladım. O da yanımda yürüyor. "Dr. Hathaway şu yanık podcast'lerini dinledi mi? Eminim dinlemiştir. Çok zeki biri."

"Ben sormadım ama eminim o sormuştur. Çünkü, evet, o çok zeki biri. Alanında her zaman en yeni tedavileri uyguluyor." Eski karısı Patron Kaltak gibi nefes veriyor, harika bir doktor olmak harika bir şey değil.

Ama öyle. Julie Hathaway tıp alanındaki herhangi bir kadın için başarının zirvesidir. Kendimi *bu kadar* başarılı, özgüvenli ve cömert hissetmek için çoğu gün sağ meme ucumu ve hatta klitorisimi verirdim.

"Garip miydi? Yanıklarına bakmasını istemen? Muayene odasından biraz sinirli bir şekilde çıktığını duydum."

Asansörün düşmesine ve yüzünü bana dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Her gün benim hakkımda ne kadar dedikodu duyuyorsun?"

Kapılar açıldı ve asansöre ilk ben bindim. "Buraya o kadar sık gelmiyorum. Ama dedikoduları günlük bir miktara bölüp yediyle çarparsanız, çok fazla olduğunu söyleyebilirim."

Beni asansöre kadar takip ediyor ve karşı duvara yaslanıyor. Ayakkabılarına bakıyorum. Eski mavi Nike'lar. Harika değil ama berbat da değil. Ve benim Cehennemde Olmaz listemde de değil. Kaslı kolları ve genetik olarak yontulmuş yüzü yıpranmış Nike'ları telafi ediyor.

"İnsanlar benim için üzülüyor mu?"

"Bilmiyorum. Belki de. Sadece sen ve senin hakkında konuşuyorlar..." *Ateşli* demeden önce duruyorum.

"Benim mi?" Kaşları kalktı.

Güzel kaşlar. Tek kaş değil ve bazı yaşlı doktorlar gibi bir santim uzunluğunda ve birini bıçaklamaya hazır bir şekilde dimdik duran uzun bir kaş da değil. Ne zaman böyle bir şey görsem

o lanet şeyi suratlarından çekip almak. Onlara bunu söyleyecek bir aynaları ya da yakın arkadaşları yok mu?

"Bilmiyorum... gerçekten." Ben de emin değilim. Birçok hemşirenin onun hakkında uygunsuz yorumlar fısıldadığını biliyorum. Hastanedeki cinsel suistimal kuralları nedeniyle uygunsuz ve evli ve çocuklu oldukları ve Pazar günleri kiliseye gittikleri için uygunsuz.

Onun seksiliği hakkındaki düşüncelerim kafamın içinde kalıyor. Kimse beni düşüncelerimden dolayı kovamaz... "Evet, ölebilirsin" gibi hastalara ağzımdan kaçırduğım zamanlar hariç. Sadece bir kez, işe başladıktan hemen sonra ve beynimin patlamaya hazır hissettiği çok uzun bir günün sonunda meydana gelen nadir bir olay. Kendimi savunmam gerekirse, çocuk on beş yaşındaydı ve öleceğini biliyordu. Sadece bir kişinin ona doğruları söylemesini istiyordu. Ve bu da benim uzmanlık alanım.

Ancak Dr. Hotness Hawkins (benim etiketim değil) ve el büyüklüğü ile parmak uzunluğu oranına göre penis büyüklüğü spekülasyonları hakkındaki mola odası sohbetlerine asla katılmıyorum. Bunu destekleyecek bilimsel bir şey yok. Bir keresinde dinlenme odasında bundan bahsetmiştim ama iş arkadaşlarım tarafından pek hoş karşılanmamıştı. Sanırım beni tanımlamak için "oyunbozan" kelimesini kullandılar.

"Söylemeye başladığın şeyi bitir."

"Oh, kahretsin." Kapılar benim katıma açılırken sırtıtıyorum. "Vakit yok.

Güle güle, Dr.

Hawkins."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Köfte

Elijah

Hastane dışında ve asansörde yaptığımız, dedikodulardaki popülerliğimi daha çok ima eden sohbetten **BEŞ** GÜN SONRA Dorothy'yi aramaya karar verdim. Kararımı destekleyen sağlam bir sebep yok. Tek bildiğim, hayatımdaki her şeyin mantıklı olmasına olan bitmek bilmez ihtiyacımın beni hiçbir yere götürmediği.

Netlik yok.

Aile birimi yok.

Karım yok.

Tüm bunların kötü bir rüya olduğuna dair umudum yok.

Ben de yönümü değiştirdim ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. İçgüdülerim Julie'nin ben ölürsem birkaç damla gözyaşı dökceğini söylüyor ama bunun dışında benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Aşkım, birinin göğsüne sapladığı kıymıklı bir odun parçası gibi ona sürtünüyor. Yaptığım her hareket acısını arttırıyor ve onu kızdırıyor.

"Merhaba, Dr. Hawkins." Dorothy ilk zil sesinde cevap veriyor, muhtemelen ona ulaşmak için en uygun zaman konusunda onun yönergelerini takip ettiğim için. Bir sürü yönergesi olduğunu hissediyorum. Bana uyar. Alabileceğim tüm ipuçlarını ve rehberliği alacağım. Eğer önce beni gerçeklerle acımasızca öldürmezse, dürüstlüğü'nün beni kendimden şüphe duymaktan kurtarabileceğini düşünüyorum.

Bu kendinden şüphe berbat bir şey. Karanlık bir köşede pusuya , beni bir otobüsün çarpma olasılığının yüksek olduğu sokağa kadar kovalamak için bekleyen küçük, ürkütücü bir piçtir. Birisi "Sorun bende, sende değil" dediğinde, bu temelde yanlış olan bir şeyler olduğunu ve sizin hakkınızda gerçekten ne hissettiklerini öğrenmenize izin vermektense suçu üstlenmeyi tercih ettiklerini gösteren yanıp sönen bir neon işaretidir.

"Dr. Hawkins?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Selam. ?"

"Yorgunum."

"Oh, kötü bir mı? Daha az yorgun olduğunda arayabilirim."

"Tamam."

Yüzümde gülünç bir sırıtışla yatak odamın penceresinden Portland şehir merkezindeki gün batımına bakıyorum. Belki Dorothy otizm spektrumunda, nörotipik insanların sosyal filtresinden yoksun ya da belki de anlamsız yalanlar yerine tam dürüstlüğü tercih ediyor.

İzin günlerimde, Roma izin verdiği sürece uyumayı seviyorum. Ama annemin beni erken bir telefonla uyandırmak gibi bir yeteneği var. Uyuyup uyumadığımı soruyor. Her zaman yalan söyleyip hayır diyorum çünkü beni uyandırdığı için kötü hissetmesini istemiyorum. Belki de evet demeli ve ardından dürüstçe "ama sorun değil" demeliyim.

"Ya da bunu gerçekten hızlıca yapabilirim, böylece yatağa gidebilirsin."

"Tamam." Kişiliği beni eğlendirmeye ve neşelendirmeye devam ediyor.

Hataya karşı dürüst olsa bile, en azından uzlaşmaya yatkındır.

"Harika. Gelecek hafta yemeğe çıkmak ister misin?"

"Her hafta yemeğe çıkmak isterim," diye kestirip atıyor.

Kıkırdıyorum. Şaka mı yapıyor? Ciddi mi? Bilmiyorum. Bilmemeyi *seviyorum*.

Bu da onu tanıma ihtimalini çok daha cazip hale getiriyor.

"Ben de öyle. Roman da akşam yemeği hayranıdır. Spagettiye çok sever. Gelecek hafta programınıza uygun bir akşam bizimle spagetti yemenizi isteriz."

"Pazartesi günleri kaos olur. Pazartesi günü fazladan ders çalışırsam Salı işe yarayabilir. Çarşamba günleri olmaz çünkü araba yıkamada evcil hayvan gecesi var. Better or Best yıkamasını satın aldığınızda, ücretsiz bir evcil hayvan yıkaması kazanıyorsunuz. Perşembe günleri de çiftçi pazarından bir şeyler topluyorum. Diğer üç gece sekizden önce işten çıkmıyorum ve eminim o kadar geç saatte spagetti yemek istemezsiniz. Yine de... uzun bir vardiyadan sonra karbonhidrat yüklemesine karşı değilim. Fırsat verildiğinde günün her saati yemek yerim. Annem doymak bilmeyen açlığımın bir parazit sorunu olup olmadığını merak etti, ben de bu konuda kapsamlı bir araştırma yaptım ve kendimi test ettirdim. Parazit sorunum olmadığı ortaya çıktı. Sadece çok acıkıyorum."

Evcil hayvan yıkama. Toplama. Parazitler.

Kafamda bir sürü soru uçuşurken, onu yatağına yatırmadan önce hızlıca bir soru soracağıma söz verdim. Diğer sorular spaghetti gecesine kadar beklemek zorunda kalacak. "Salı mükemmel bir geceye benziyor."

"Um... evet. Belki." Kararsızlık sözlerine sızıyor. "Babamın Wilbur, Orville ve Gemma'yı besleyip beslemeyeceğine bakacağım."

Tamam. Zaman kısıtlamasına rağmen... Sormak zorundayım. "Wilbur, Orville ve Gemma?"

"Evet. Emuslarım ve köpeğim." Söylentiler buraya kadarmış.

Dr. Warren ve Dorothy'nin nerede durdukları hakkında hiçbir fikrim yok. Ona sormak için hiç doğru zaman gibi gelmiyor, özellikle de kendi randevumu planladığımdan beri.

-yemek-davetiyesi. Adam bu konuyu açmıyor, ben de kadının daveti reddettiğini varsayıyorum (içten içe umuyorum). Ama bir konuda haklı, Dorothy Mayhem kaçınılmaz bir merak uyandırıyor.

Perdelerimi kapatıyorum ve mutfığa iniyorum. Tüm bu yemek muhabbeti beni acıktırıyor. "Salı günü saat altı senin için uygun mu?"

"Babama soracağım."

"Tamam." Buzdolabını açıyorum ve bir kase üzüm alıyorum. "Salı günü saat altıda, tabii baban evcil hayvanlarını besleyemezse. O zaman onları sen beslersin, akşam yemeğini de yedide yeriz."

"Peki Roman kaçta yatıyor?" "Sekizde."

"Yani bir saatliğine mi geliyorum? Babam Wilbur, Orville ve Gemma'yı beslerse iki mi?"

"Yatma saatinden daha geç kalabilirsin."

"Neden?"

Kıkırdıyorum. "Bilmiyorum. Benimle konuşmak için." "Ne hakkında?"

"Belki bana emuslarınızdan bahsedebilirsiniz."

"Yemek yerken sana onları anlatabilirim."

"Doğru." Harika bir cevabım yok. Benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor. "Sanırım Roman yattıktan sonra konuşacak bir şeyimiz kalmazsa, o zaman eve gidersin."

"Tamam."

Tamam. Çok zor ve aynı zamanda kabul edilebilir.

"Tamam. Sana adresimi mesaj atarım. Belki bu hafta sonu seni hastanede görürüm."

"Tamam."

Yine sırtıyorum.

Bu doğru değil. Sadece sırtıtmayı bırakmadım.

"İyi geceler."

* * *

Dorothy

"HEY." Annemle kanepede oturmayı tercih ettiği için babamın koltuğuna . Görünüşe göre bu gece seks yapacaklar. Annem, babamın sadece seks yapmak istediğinde kanepede yanına oturduğunu ağzından kaçırdı.

İnsanlık tarihi boyunca *asla ama asla* bilmem gerekmeyen şeyler. Kısacası, onları kanepede otururken görmek her zaman, hiçbir yaş için uygun olmayan bir porno filmin açılış jeneriği gibi hissettiriyor.

Netflix programlarına ara veriyorlar ve geniş, beklenti dolu gözlerle bana bakıyorlar.

"Ne?" Onlara buruşuk buruşuk bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Annem elindeki patlamış mısır kasesini sehpanın üzerine koyarak soruyor.

"Bu sandalyede oturuyorum." "Neden?"

Dürtüyor.

Komik bir hikaye... Amcam öldü (komik kısmı değil) ve bana çok para bıraktı.

Ben.

Annem ya da büyükannem değil. Diğer kuzenlerim değil.

Ben de üzerinde küçük bir ev olan bir arazi satın aldım ve bir ucuna da bir ebeveyn odası ekledim. Bana yirmi altı yıl boyunca ev sahipliği yaptıklarına göre, en azından bu iyiliğe karşılık verebileceğimi düşündüm. Ayrıca, onların orada olması hoşuma gidiyor. Saatlerce kaynaştığımızdan, birlikte televizyon izlediğimizden ve yemekleri paylaştığımızdan değil. Sadece yanımda olmalarını seviyorum. Yani mutfak ve çamaşır odasını paylaşıyoruz ama onların kendi yatak odaları, banyoları ve aile odaları var.

"Az önce hastaneden bir doktorla konuştum." Onları aile odalarında sadece paylaşacak bir şeyim olduğunda ziyaret ettiğimi söylemiş miydin?

Birlikte yavaşça başlarını sallıyorlar -iyi dinleyiciler- yakın olmalarının bir başka avantajı.

"Onun için bebek bakıcılığı yapmamı istiyor. Roman adında üç yaşında bir oğlu var. Ona bayılırsın. Gerçekten çok sevimli. Ama şimdi Roman'ı daha iyi tanımam için beni önümüzdeki Salı akşam yemeğine davet etti. Sanırım ben ona bakmadan önce benim yanımda rahat etsin diye. Buna saygı duyuyorum. Kaç ebeveynin çocuklarını yabancılara bırakırken iki kere düşünmediğini biliyor musun?"

Onlardan daha fazla kafa sallama.

Baş sallamaktan fazlasını bekliyorum. "Ee?"

"Oh..." Annem atlar. "Konuşma sırası bizde mi?" Gözlerimi deviriyorum.

"Bu harika, Dorothy. Umarım küçük adamla iyi anlaşırsın. Senin tercih ettiğin arkadaş yaş aralığında."

"Hayır..." Biraz geri çekerken başımı sallıyorum. "Bu da ne demek şimdi? Sorduğum şey bu değildi."

"Sizden çok daha yaşlı ya da çok daha genç insanlarla iyi anlaşıyorsunuz.

Hepsi bu." "Bu doğru değil." Yüzde yüz doğru. Mentoru anlıyorum-mentee ilişkileri. Bana daha net geliyorlar. Biri öğretir. Biri öğrenir. Siyah ve beyaz. Benim yaşıma yakın insanlarla etkileşim biraz bulanıklaşıyor. Bilgimi onlara aktarmalı mıyım? Bana öğretecek bir şeyleri olduğunu mu düşünüyorlar? Akıl hocası kim? Mürit kim? Garip bir güç mücadelesi ve bilgi için rekabet gibi görünüyor.

"Tamam. Her neyse..." Babam boğazını temizliyor. Çatışmadan benden daha çok nefret eder. Annem benimle daha uzun süre tartışır, ta ki ben sinirlenip odadan çıkana kadar.

Babam lafı gedğine koyan bir adamdır. "Soru neydi? Sanırım kaçırdık."

İç çekiyorum. Sanki beni tanımıyorlar bile. Soru gayet açık. "Onun evinde akşam yemeği. Restoran yok. Salı gününden önce internetten çalışacak menü yok. Spagetti olduğunu söyledi. Ama bu etli mi demek? Köftelerle başa çıkabilirim. Yağlı olmadıkları ve makarnanın üzerinde yağ birikintisi bırakmadıkları sürece bunlar bir kenara bırakılabilir. Ama eğer kıymaysa... mesela

Et mu? Ya da ya sos çok baharatlı ya da çok tıknazsa. Ugh ..." Dilimde öğürüyorum. "Tıknaz domates sosu. İğrenç."

Otizm spektrumunda otuz yaşında bir kadın olmak berbat bir şey. Yıllarca teşhisimi takıntı haline getirdim, takıntım da bir başka doğrulayıcı faktör oldu.

Otizm.

OKB.

DEHB.

Depresyon.

Ben sorunlar yumağıyım. Bana resmi olarak Asperger sendromu teşhisi konulduğunda ailem rahat bir nefes aldı. Onlar için bu, bende doğru olmayan *her şeyi* açıklayan bir etiket. Toparlayıcı bir etiket.

O çok dağınık.

Çok düzenli. Çok

enerjik.

Çok

tembel.

Çok seçici.

Çok kayıtsız.

Temelde ne zaman onlara karşı "fazla" bir şey yapsam, bu "o bir Aspie" kategorisine giriyor. Tabii ki, tüm etiketlerde olduğu gibi, *Aspie'nin* politik doğruluğu benim teşhisimden yıllar sonra yok oldu. Her şey ASD-Otizm Spektrum Bozukluğu'nun içine atıldı. Ancak ailem ve hatta kendim için ben her zaman bir Aspie olacağım. Ve dürüst olalım, Aspie kelimesinde fonetik olarak bulunan "eşek" kelimesini bir kenara bırakırsak, en azından savant veya dahi gibi olağanüstü bir şey olma olasılığı var.

ASD... hiç de hoş değil. Ortalama bir insan otizm spektrumu kısmını görmezden gelebilse bile, "bozukluk" kelimesini duyduğu anda oyun biter. OSB'li bir kişide açıkça bir sorun vardır. Bir hata. Bir kusur. Normal değil. Sadece... yanlış.

Kendimi bir uzman gibi hissedecek kadar otizm üzerine saatlerce çalışmış olsam da, aslında o lanet olası spektrumda olduğumu her zaman saklayamıyorum. Yani... birine şeker hastası olduğunuzu söylemek zorunda değilsiniz. Düşük kan şekerinden bayılana kadar bunu bir sır olarak saklayabilirsiniz. Sonra da "Ah, evet... kusura bakma, seni bayılttım. Diyabetik olduğumu söylemeyi unuttum mu?"

"Bozukluğum" bayılmama neden olmuyor. Sadece gerçekten kötü sosyal görgü kuralları seçmeme ve spagetti yemeği davetleri gibi şeyler yüzünden ara sıra sinir krizi geçirmeme neden oluyor. Ama şeker hastasının aksine ben asla "Otistik olduğumu söylemeyi unuttum mu?" demiyorum.

"Ona vejetaryen olduğunu söyle." Annem az önce çözdüğüm sorununa gülümsüyor.

"Yani onu *sadece* vejetaryen olduğumu söylemek için mi aramam gerekiyor? Baharat seviyesi ve iriliği ne olacak? Roman'ı izlememi istemeyecek. Deli olduğumu düşünecek. Özellikle de annesi konuşma doktoru olduğu için. Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Dışarı çıkıyorum. Neden? Neden yardım edebileceklerini düşündüm ki? Açıkça anlamadıkları şeyleri anladıkları için onlara çok fazla kredi veriyorum.

ALTINCI BÖLÜM

DR. HAWKINS her hafta sonu çalışmıyor. Ve çalışmasını istediğim tek hafta sonu... programında yok. Yani onunla spagetti yemeği hakkında konuşmak için tek bir günüm, tek bir şansım var. Cuma benim günüm, tek günüm.

Mesaj yazıyorum ama her birini siliyorum. Duygularımı aktarmak için ne kadar emoji kullanırsam kullanayım, bu bir metinle kolayca tartışılabilir bir şey değil. Ve duygularım çok güçlü. Beni yemeğe davet etmesini istiyorum.

Yemek daveti için teşekkürler. (çak bir beşlik emoji)

Ben et yemem. Peynir benim tercih ettiğim uyuşturucu. (canlı inek emoji, peynir emoji, gülen yüz emoji)

Siz ve Roman et seviyorsanız, belki et sosu yerine toprak düşünebilirsiniz. (patlıcan emoji) LOL. (göz kırpma emoji)

Mizahım herkesin hoşuna gitmeyebilir ama Dr. Hawkins'le aramda bir bağ olduğunu hissediyorum, belki o da bunu takdir eder.

Şarap seçmekte pek iyi değildir ama sosu ben getirebilirim. (spagetti emoji, domates emoji, çak bir beşlik emoji)

Roma için çok baharatlı olmayan bir şey. (çak bir beşlik emoji)

Şarap konusunda JK. Buzlu su harika. (su emoji, çak bir beşlik emoji)

Bir sürü beşlik çakma emoji var, eğer o emojiyi seviyorsa bu harika. Ama ya sevmiyorsa? O zaman ben beşlik emojiğine takıntılı bir kız olurum. Ve bunun bir randevu olmadığını bilsem de, benim hakkımda ne düşündüğünü önemseyecek kadar ondan hoşlanıyorum.

Bu yüzden spagetti olayını mümkün olan en nörotipik şekilde ele almam gerekiyor.

Yüz yüze.

Zorla göz teması.

Sözlerimi tıpkı çalıştığım gibi okuyorsun.

Roman konusunda ona yardım etmek istiyorum. Sadece yemek etli, tıknaz, baharatlı bir sos içeriyorsa çabaları için nankör görünmek istemiyorum.

"Dr. Hawkins!" Onu saat 19:00'dan önce kapıya kadar kovaladım. Benden bir saat önce çıktı. Şanslıyım.

Dönüyor, dudaklarında hemen bir sırtıma beliriyor. Omzumun üzerinden bakarken düz bir çizgiye dönüşüyor. "O senin hastan mı?"

Kimin dikkatini çektiğini biliyorum-Layne Gibson ve jimnastik kazasından kaynaklanan olası beyin sarsıntısı. Odasına dönüyorduk ki Dr. Hawkins'in bugünlük gittiğini gördüm.

"Hayır. Benim hastam yok. O Dr. Freeman'ın hastası."

"Avluda seni bekliyor. Onu terk mi ettin? Sanırım bu büyük bir kural. Tekerlekli sandalyedeki bir hastayı asla yalnız bırakmayın."

"Gary onu izliyor. Kusacak gibi olursa bana haber verecek."

"Gary kim?" Dr. Hawkins başını yana eğiyor. "Güvenlik görevlisi."

"Neden Dr. Freeman'ın hastasını olması gereken yere götürmüyorsun ve işten çıktığında beni aramıyorsun?"

"Yapamam. Bu yüzden peşinden koştum. Söyleyeceklerimi telefonda söyleyebilseydim, elbette seni arardım. Pek sayılmaz. Sana mesaj atardım."

Odağı Layne'de kalıyor. "Çabuk ol."

"Ben vejetaryenim." Bir mucize eseri, kusmuğumun tamamını tutmayı başarıyorum - peynir, köfte, et sosu ve domates parçalarına olan sevgim.

Dikkati bana kayıyor ve gülümsemesi geri geliyor. "Telefonda ya da mesajda söyleyemediğin şey *bu muydu*?"

Başımı salladım. "Gördün mü... Gülümsüyorum." Yüzümü gösteriyorum. "Hâlâ yemeğe gelmek istiyorum. İşleri kolaylaştırıcaksa kendi sosumu getiririm. Ya da sade spagetti bile harika olur. Parmesan peyniriniz varsa, üzerine koyarım. Peynire bayılırım. Tanrım... Çok severim. Aslında tüm süt ürünlerini. Sadece beni vegan sanmanı istemedim."

O kadar çok göz kırpıyor ki saymaya başlıyorum. Onda anahtarlığını cebinden çıkarıyor. "İşinin başına dön, Dorothy. Sana domuz yedirmeyeceğim."

"Sadece domuz eti değil!" Dönüp arabasına doğru giderken sesleniyorum.
"Sığır eti.

Kümes hayvanları. Balık ..."

Planladığım gibi gitmedi. Olayların kafamda başka, gerçekte başka şekilde gelişmesinden nefret ediyorum. Birçok özel yeteneğimden biri de bir şeyi ya hiç umursamamak ya da dikkatimi çeken her şeye lazer saplantısıyla tamamen takılmaktır. Bir an dikkatim kolayca dağılır ve bir sonraki an dünyanın sonu gelebilir, ama birine söyleyecek bir şeyim varsa, dünya sona ermek zorunda kalır.

Evet, otuz yaşına geldiğimde, bazılarının başkalarına neden bu kadar tuhaf görüldüğünü anlamasam da kişilik özelliklerim hakkında sağlam bir fikrim var. Empati ve sempati arasındaki fark bu; hayal etmek ve deneyimlemek. Tehdit edici olmayan bazı durumlarda kendime küçük bir objektiflikle bakabiliyorum, ancak bu düşüncelerimi veya eylemlerimi değiştiren bir süper güç değil.

Ona mesaj atmalıydım. Bunun yerine, benim ifade etmem gereken on tane daha emoji suratım ve yarım düzine beşlik çakmam varken o arabayla uzaklaşıyor.

* * *

İşin son saatinde, her şey yıllardır deneyimlemediğim derecede yoğunlaşıyor. Aşırı duyuşal yüklenme ile başa çıkmak için kullandığım tüm mekanizmalar beni başarısızlığa uğratiyor. Koridorlardaki titreyen ışıklar, aşırı gevezelik, Dr. Overton'ın boğazıma safra gönderen börek torbası, ayak bileğimin hemen altına sürtünen yeni ayakkabılarımın konturu, diğer tüm ayakkabılarımın bacaklarıma vurduğu yerden bir parça uzakta, sadece ... her şey.

"İş nasıldı?" Kapıdan girer girmez annem mutfaktan soruyor.

Cevap vermek için hiç çaba sarf etmedim. Onun yerine yatak odama girip kapıyı kilitliyorum. Yatağımın karşısındaki duvarı tavandan tabana kitap rafları kaplıyor. Doymak bilmez bir okuyucuyum, ama aynı zamanda sıra sıra dergilerim de var.

Akıl sağlığı o günlüklerde yaşıyor. Hayatımı sayfalardaki kelimelerle düzenliyorum. Bazen büyük sorunlar için her sayfada sadece bir kelime. Amcam öldükten sonra, cenazeyi anlatmak için dört günlük kullandım, her sayfada bir kelime vardı. Dört yüz otuz bir kelime sonra, duygularımı bu dört günlüğe düzgün bir şekilde sıralamıştım. Senaryo boyutum sorunlarımın boyutuyla eşleşiyor. Bu yüzden

Günlüklerim sadece anlamı olan kelimelerin bir derlemesi değildir. Sayfaya diziliş biçimleri de en az sözcüklerin kendileri kadar şey ifade ediyor.

Yepyeni bir günlük alıyorum (ruh halime uyması için onları toplu olarak ve çeşitli renklerde satın alıyorum) ve zihnimde yüzen her şeyle ilgileniyorum, sular yönetilebilir bir gelgit ve akışa dönüşene kadar her düşünceyi teker teker kurtarıyorum.

Spring Rolls hastanede yasaklanmalı.

Her iş yerinde dimmerli LED ışıklar kullanılmalıdır.

Orijinal tasarım işe yarıyorsa ayakkabı tasarımcılarının bir ayakkabıyı yeniden tasarlamasına gerek yoktur.

İnsanlar çok konuşur.

Layne Gibson beyin sarsıntısı geçirmemişti, bu nedenle Dr. Hawkins'in onu güvenlik görevlisi Gary ile bırakmam konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Spagetti, mutfak dünyasındaki en basit yemek olmalıdır - bir kutu makarna, bir kavanoz tıknaz olmayan, hafif marinara sosu. Dr. Hawkins neden bu kadar zorlaştırmakta ısrar etti?

Dr. Hawkins'e bir çiftlikte büyüüp büyümediğini sorun. "Sana domuz yedirmeyeceğim" diyen kim?

Onun evine yemeğe gitmeden önce yemek yiyeceğim. Ne de olsa Roman'ı tanımak için yemek yememe gerek yok.

Sorun çözüldü.

"Kötü bir gün müydü?" Odamdan çıkıp yürüyüşe çıkmak için ön kapıya doğru düz bir çizgi üzerinde yürürken annem soruyor.

"Evet. Hayır. Sadece ...!" Kapıyı arkamdan .

Öğleden sonra korna sesleri ve tampon tampona trafik yok. Geveze iş arkadaşları yok. Antiseptik kokular yok. Yanıp sönen monitörler yok. Sadece... sessizlik.

"Woof!"

Gemma hariç. Gözlerimi açıyorum. "Hey, Gem." Eğilip çikolatalı Labradoodle'ıma biraz sevgi gösterdikten sonra uzak ucunda bir gölet bulunan üç dönümlük çitle çevrili tarlaya doğru ilerliyorum. Orville ve Wilbur kapıyı açtığımı görünce kulübelerinden dışarı fırlıyorlar. Saatimden müziğe basıyorum ve Max Richter çalma listeme tıklıyorum.

Uzay.
Yalnızlık

.
Hava.
Güneş
batıyor.
Gökyüzü.

Köpeğim ve iki emus ile çitin parametresinde yürürken, günün kalan stresi zihnimden buharlaşıyor ve duyularımın yükünü hafifletiyor. Günümün büyük bir bölümünü nefesimi tutarak geçirdiğim için ciğerlerim rahat bir nefes alıyor. Her adımda, günüm, *her şeyin* saldırısını hızlı bir şekilde işleme aciliyetinden arınmış olarak, kendi yolumda bir araya getirebileceğim yönetilebilir anlara ayrılıyor.

Doksan dakika sonra Wilbur ve Orville'i besliyorum ve kulübelerinin arkasındaki sıra sıra yükseltilmiş bahçelere açılan kapıdan geçiyorum. Babam bir avuç otu kovaya atıyor ve bana bakarken çenesini kaşıyor. Kısa, gri bıyıklarına yapışmış bir tutam toprak bırakıyor; bu bıyıklar tuzlu ve biberli saç çizgisinden sadece biraz daha kısa.

Gününün bir kısmını bahçeyle uğraşarak, diğer kısmını da annemi çıldırtarak geçirmek üzere emekli olmadan önce orduda, polis teşkilatında ve özel güvenlikte görev yaptı.

"Yürüyüşün nasıldı?" Bahçe yataklarından birinin kenarına oturuyor ve ellerini koyu gri kargo şortuna siliyor.

Omuz silkiyorum. "Güzel. Yeniden ısıtılmış lazanya nasıldı?" Eve gelir gelmez yanık yağ kokusunu aldım. Annem mikrodalgayı bile doğru düzgün kullanamıyor.

"Anneniz satın aldığında donmuş olduğunu ve son üç gündür servis edip sakladığını düşünürsek... iğrençti. Nükleer lapa."

"Bir kızla nasıl flört edilir?"

Dudakları her zamanki gülümsemesine dönüşmeden önce birkaç kez göz kırpmıyor. Babamın tek bir gülümsemesi vardır. Işıldayan bir şey yok, sırıtmak gibi küçük bir şey yok, sadece sevimsiz, herkese uyan bir gülümseme. "Lezbiyen konuşması yapacak mıyız? Bu konuşmanın annen için daha uygun olduğunu düşünüyorum."

"Lezbiyen muhabbeti nedir?"

Başını kaşıyor, ait olmadığı yerlerde daha fazla kir bırakıyor. "Geri sar, çünkü bunun ne *gerçekten* emin değilim. Kızlarla nasıl flört edebilirim?"

Taşaklarımı sağlam tutmak istiyorsam çok dikkatli olmalıyım. Annen kendine güvenen bir kadın gibi davranıyor ama ölümcül bir kıskançlığı var."

"Annemle nasıl flört ettin?" Karşımdaki bahçe yatağının kenarına oturdum.

"Bana nasıl flört edileceğini mi soruyorsun? Tekrar söylüyorum, bu annenle konuşman gereken bir konu olabilir."

"Hayır. Flört etmeme gerek yok. Durum ortaya çıkarsa flört edebileceğime eminim. Sadece hastanedeki doktorun benimle flört edip etmediğini merak ediyorum. Benden yaşça büyük ve çok başarılı olduğu ve eski karısı benim idolüm olduğu için benimle flört *etmediğinden* eminim ama yürürken aklıma bu düşünce geldi. Ama ..." Başımı salladım. "Sorduğumu unut."

"O ne yaptı?"

"Hiçbir şey... Bilmiyorum. Sadece bana gülümsüyor... çok fazla. Belki de aşırı. Emin değilim."

Babam kıkırdıyor. "Bu konuşmayı benimle neden yaptığını bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü sen bir erkeksin. Erkeklerin nasıl flört ettiğini daha iyi kim bilebilir?"

"Tamam, tatlım. Eğer sana karşı dürüst olacaksam, artık flört konusunda uzman olmadığımı itiraf etmek zorundayım. Annen bunu yıllar önce benden söküp . Düz bir çizgide, düz bir yüzle, dosdoğru ona bakarak yürüyorum - benim için tek kadın."

"Saçmalık. Peki ya The City Grill'deki favori garsonun? Annemin seni en az yüz kere kaburgalarından dirseklediğini gördüm. Onun böyle tepki vermesini sağlayacak ne yaptığını hep özlüyorum."

Arka kapının mandalı tıkırdıyor. Annemin elinde iki şişe bira ve meyveli bir şarap soğutucusu var. "Siparişimizi alırken memelerine, masadan kalkarken de kıkına bakıyor." Babama bir bira, bana da şarap soğutucusunu uzatıyor, sonra da hasat edilmiş ürünlerden oluşan kahverengi sepete kaşlarını çatarak bakıyor: dört küçük domates, küçücük bir lahana başı ve sakız topu büyüklüğünde bir soğan.

"Yalanlar. Hepsi yalan." Babam ağzını kehribar şişenin boynuna dolamadan hemen önce başını sallıyor.

"Bu konuya nasıl girdin?" Annem batmakta olan güneşe karşı gözlerini kısarak bir sineği kovalarken soruyor.

"Bir doktorun Dorothy'miz için gözleri vardır." Babam göz kırpmıyor. "Bebeğime zarar verirse, kıkına tekmeyi yer."

İçkimi tükürdüm ve üzerlerine sıçrayan şarap soğutucusunu ve tükürüğü silen ailemden iki takdirsiz kaş çatma aldım. "Aman Tanrım! Koltuktan kalkacak kadar ivme kazanmak için üç kez sallanman gerekiyor. Dr. Hawkins'in kışına tekme basacağını sanmıyorum. O en az altı-dört yaşında ve çok daha genç. Ve birinin onun Demir Adam yarışmasına katıldığını söylediğini duydum."

"Dur... bekle." Annem işaret parmağını şişesinden çıkarıp bana doğru uzatıyor. "Bu seni yemeğe davet eden doktor olamaz, değil mi? Genç, atletik ve *uzun boylu* bir doktor. Biraz daha anlat, Dorothy." Annem sırtışını gizlemek için bira şişesiyle ağzına vuruyor.

"Anlatacak bir şey yok."

"Sevimli mi? Ona vejetaryen olduğunu söyledin mi?" Babamın dirseğini dürtüyor. Neden? Bilmiyorum. Sorusuna cevap vermesini mi istiyor?

"Karısı... eski karısı Dr. Julie Hathaway."

Annemle babam bana bilmiş ifadelerle bakmadan önce birbirlerine kocaman gözlerle bakıyorlar.

"Patron Kaltak?" Annem soruyor.

Sırıtarak başımı sallıyorum. Dr. Julie Hathaway evimizde yeni bir isim değil. Benim için tanıdık bir saplantı. Her gün onun özgüvenini taklit etmeye çalışıyorum... ama pek başarılı olamıyorum. Dr. Hathaway işini biliyor, işine bir baş belası gibi sahip çıkıyor, zeka ve otoriteyle konuşuyor, ancak hedeflerini çocuklara güven ve aidiyet duygusu veren ameliyatlara odaklıyor. Onları ameliyatın çok ötesine geçen yollarla iyileştiriyor.

"Evet." İç çektim.

"Yani Roman onun oğlu mu?"

Yüksek işlevli bir insan için bunu gerçekten düşünmem bu kadar uzun sürmemeliydi. Dr. Hawkins'in benden oğluna bakmamı istemesi, zihnimi uyuşturan bir ölçekte, idolümün bir parçasına bakmamı istemekle eşdeğer. Büyük ihtimalle hayatının en önemli parçasına.

Midem bulanıyor, o kadar bulanıyor ki odama koşup yeni bir günlük daha çıkarmam ve tüm korkularımı listelemem gerekiyor. Tahminlerim asla gerçekleşmez, bu yüzden kötü bir şey olmasını önlemek için olası tüm korkularımı listeliyorum.

Roman kaçırıldı... benim gözetimimde.

Roman üzüm yerken boğulur ve ölür... benim gözetimimde.

Roman bir dağ aslanı tarafından saldırıya uğradı... benim gözetimimde...

YEDİNCİ BÖLÜM

Karışık Sinyaller ve Eşleşen Önlükler

Elijah

"MAVI MI YEŞİL Mİ?" Roman yatağıma atlarken iki tişörtü tutuyorum. "Boo!"

"Mavi olsun." Kısa kollu gömleği giyip düğmelerini iliklerken mini-me her zıplayışında kıkırdıyor.

Spagetti pişti, sos ocakta kaynarken bir süzgeçte dinleniyor.

Salata buzdolabında.

Tatlı olarak dondurucuda Roman'ın en sevdiği ev yapımı vişneli buzlu şeker.

Neden bu kadar gerginim? Gömleğimi bile zor ilikliyorum. Oh, doğru ya. Julie'den başka kimseyle çıkmadım. Candice'in elini tuttuğum sürece sekizinci sınıftaki altı çocuğun birlikte sinemaya gitmesi randevu sayılır mı? Tanrım, umarım öyledir. Aksi takdirde, randevu geçmişim içler acısı.

"Bu bir randevu değil," diye mırıldanıyorum boy aynasında kendime. "Roman ve bana bakıcılık yapabilecek bir kadınla akşam yemeği." Nemli saçlarımı şık bir görünüme kavuşturmak için karıştırırken kendime gülüyorum. Kendi kendime konuşmaya ne zaman başladım? Ve neden ellerim terli?

"Dinle, baba! Dinle!" Roman yataktan atlar ve merdivenlere doğru koşar.

Kapı zili tekrar çaldı.

"Yavaşla, şef." Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Dorothy otuz dakika erken geldi. "Kurallar, Roman. Kapıya cevap vermeyeceksin. Hatırladın mı?"

Sürgüyle mücadele ediyor, çekiştiriyor. "O burada. Bebek bakıcısı geldi! Kapıyı aç!"

Akşam yemeği misafirimizin nedenini açıklamak zorundaydım, bu yüzden Roman'a Dorothy'ye süper kahraman pelerini için teşekkür ettiğimizi ve iler yolunda giderse bir ara ona bakabileceğini söyledim. Bebek bakıcısına ihtiyaım yok. Roman'ın ortak velayetine sahibim, bana yardımcı ebeveynlerim ve Portland'da Roman'a bakmak için her firsatı değerlendiren iki ablam var.

"Selam ocuklar." Kapıda bir şeyler satan iki geç çocuğa gülümsüyorum. Birileri her zaman bir şeyler satar. Kapının yanında, Küçükler Ligi ve bando gezileri gibi etkinlikler için para toplamaya gelen mahalledeki tüm çocuklar için çekmecesinde nakit para olan bir ekmecem var.

Her zamanki para alıveriimizi yapıyoruz ve sonunda on kutu patlamış mısırla ya da otuz dolara satın aldığım her neyse onunla döneceklerine dair el sıkııyoruz. Tam kapıyı kapatmaya hazırlanırken, caddenin karşısına park etmiş tanıdık beyaz bir Audi Q5 dikkatimi çekiyor.

"Sanırım bu Dorothy'nin arabası. Gidip bakalım mı?"

"Evet! Hadi baba. Hadi gidelim!" Bahçeye doğru kouyor, ayakkabısız. Hemen ona yetiip kollarıma alıyorum. "Bırak beni. Aşağı, baba!" Dudaklarımı karnının açıkta kalan küçük bölgelerinde gezdirirken kıkırdıyor. "Dur!"

Onu dik bir şekilde kalçama doğru kaydırıyorum ve Dorothy'nin penceresine vuruyorum.

Sııyor, vizör aynasını kapatıyor ve kocaman gözleriyle bakılarımı karşılıyor. Camını indirirken Dorothy'nin yeni parlatılmış dudakları minik bir gülümsemeye dnyor. "Merhaba. Erken geldim. Sadece nereye gittiğimi bildiğimden emin olmak istedim."

"Merhaba." Söyleyecek daha çok eyim var ama burada durup onun beni görmekten duyduğu heyecanın iliklerime kadar işlemesine izin vermek istiyorum. Annem olmayan birinden gelen bu hayranlık dolu bakışın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuum. Olduğa iyi.

"Merhaba Dorfee," diye selamlıyor Roman onu, yanaklarıma bastırıp dudaklarımı balık dudaklarına .

"Merhaba, küçük Romeo." Ağzının kenarları yüzüne doğru tırmanmaya devam ediyor.

Kıkırdıyor. "Benim adım Roman!" Dudaklarımdaki baskıyı gevetirken heyecanının yükünü yanaklarım çekiyor, ama sadece yüzümle sert bir patty-cake oyunu oynamak için.

"Dorothy'ye içeri gelmek isteyip istemediğini soralım." "Dorfee, sen içeri gel. Pa-sicle, baba!"

Geri çekiliyorum ve kapısını açıyorum, biraz kökleşmiş görgü kurallarını ortaya çıkarıyorum. "Buzlu şekerden önce makarna, küçük adam."

"Teşekkür ederim." Dorothy, dizlerinin hemen altına kadar inen pembe bir etek, pembe ve sarı çiçekli, kolsuz bir bluz ve beyaz babetler giyerek dışarı çıkar.

"Sen uh..." Boğazımı temizliyorum. "Yanağında bir şey var." Yüzündeki kahverengi lekeyle aynı noktada bulunan kendi yanağımı işaret ediyorum.

Eli yanağına gidiyor ve öfkeyle ovuşturuyor. "Bu çikolata. Sen camımı tıklattığında ben de yüzümü kontrol ediyordum. Buraya gelirken dondurma almak için durdum."

Kıkırdıyorum. "Bunu benim için zorlaştırıyorsun. Roman'ın yemekten önce buzlu şeker yemesine izin vermiyorum ama sen dondurma için mi durdun?"

"Evet. Yemek iyi gitmezse diye."

Roman omuzlarımda, Dorothy de hemen yanımda eve doğru ilerliyorum. "Aşçılık becerilerim mi *iyi değil*, yoksa kötü arkadaşlıklar mı?"

"Henüz bilmiyorum."

Göz ucuyla baktım ama hiçbir şey belli etmedi. Benim için sorun değil. Dorothy Mayhem'in katmanlarını onun adımlarını takip ederek keşfetmek istiyorum. Julie beni aynı derecede yıkıcı ve acınası hissettiren bir şekilde sakat bıraktı. Ona olan aşkımı kapatacak bir düğme yok, onca yıllık evlilik, üniversite, kariyer, bir çocuk... Acaba bir düğme bulabilecek miyim, yoksa daha parlak bir ışık mı bulmam ?

Şu anda Dorothy parlıyor ve bu beni heyecanlandırıyor çünkü günümü aydınlatan şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

"Mmm... burası kötü kokmuyor." Dorothy gözlerini kapatıyor, ben ön kapıyı arkamızdan kapatıp Roman'ı oyuncaklarıyla oynaması için yere bıraktıktan sonra yavaşça içine çekiyor.

Gözlerini açmasını bekliyorum. Bir, çünkü onlara bakmayı seviyorum. İki, çünkü bana bakışları hoşuma gidiyor.

Sırıttığında, çikolata tadı alıp almadığını, öptüğünde gözlerini kapatıp kapatmadığını ya da zihninin benimkiyle aynı sorgulanabilir uygunsuz yerlere gidip gitmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Yorumlarınız hakkında en iyisini düşünmek için gerçekten çok çabalıyorum. *Kötü olmamasını* iyi olarak algılayabilir miyim? Yoksa bu çok mu küstahça olur? Fena değilin anlamı harika değil ama daha kötü de olabilirdi mi?"

Ayakkabılarını çıkararak, beyaz tırnak cilasıyla boyanmış ayak parmaklarını oynatıyor ve cevabını verirken onlara bakıyor. "Kesinlikle iyi. Etli ya da baharatlı değil. Şimdiden taco yediğime pişman oldum." Burnu kırışıyor.

"Tacos?"

Başını sallıyor. "Eve erken geldim ve babam Orville ve Wilbur'u besledi, bu yüzden beklediğimden çok daha fazla zamanım oldu. Annemle babam yaşlı oldukları için erken bir akşam yemeğine çıkacaklardı. Yaşlı insanların böyle yaptığını keşfettim. Ben de onları en sevdikleri Meksika restoranına kadar takip ettim. Ama sadece üç taco ve bir sepet cips ve guacamole yedim. Yani muhtemelen biraz makarna yiyebilirim."

Tanrım... yanak kaslarım ağrıyor. Sırıtmadan duramıyorum. "İki ablam var, yıllarca evli kaldım ve pek çok genç kadın hasta gördüm. Ama senin kadar ufak tefek, yetişkin bir kadının yanında makarna yemekten bahsettiğinden hiç emin değilim."

"Kalori yakma sanatında ustalaştım."

"Öyle mi? O zaman bu sırrı satmalısın. İnsanlar kilo verdiren buluşlardan çok para kazanıyor." Beni takip etmesi için başımı mutfığa doğru salladım.

"Benim değil." Gülüyor. "Sadece yürüyorum, yürüyüş yapıyorum ve bisiklete biniyorum. Trambolinimde zıplıyorum ve Gemma, Orville ve Wilbur'u kovalıyorum. İnsanlar kilo verme tavsiyelerinden hoşlanmıyor. Birkaç yıl önce bacağıma kırdım ve on beş kilo aldım çünkü hareket etmeyi bıraktım ama yemeyi bırakmadım."

"Bacağına nasıl kırdın? Trambolin mi?" Bir bardak kaldırdım. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Şarap? Bira? Limonata? Su?"

"Su, lütfen. Segway'de bacağıma kırdım. Şehir turlarından birinde."

"Segway'le şehir turu mu yaptın?"

"Hayır. Bir turist yaya geçidindeki bir çukura girdi ve bana çarptı." Saçlarını kulaklarının arkasına kısıyor, bakışlarıyla mutfagımı inceliyor. "Yemek yapmayı sever misin?"

"Evet. Buzlu su?"

"Evet, lütfen."

Ona bir bardak su uzattım. "Segway konusunda ciddi misin?" Beklenmedik bir kıkırdama daha göğsümü gümbürdetiyor.

"Ah... evet." Eteğini kaldırıyor ve bacağındaki yara izini takip ediyor.

"Ameliyat olmak zorunda kaldım."

"Güzel yara izi."

Bacaklar. Yara izi diyorum ama bacaklardan bahsediyorum. Dorothy Mayhem'in inanılmaz bacakları var. Podyum mankenleri gibi kilometrelerce uzunlukta bacakları değil. Hayır. O bacaklarla işim bitti, özellikle de benden uzaklaştıklarından beri. Önümde sergilenen bacaklar minyon, kaslı, güneşte öpülmüş ve birden fazla yara izi ve birkaç sıyrık ve çürük ile delik deşik. Çalışkan bir kadının bacaklarına benziyorlar. Pes etmeyen bir kadının. Zor zamanlara göğüs geren bir kadın. Ve onlara uçuşan, kız gibi etekler giydirmesi onları daha da seksi kılıyor.

Evet, Dorothy Mayhem'e olan hayranlığım (hafif takıntım) hızlı bir şekilde gerçekleşti - karımdan nefret etmenin ve uzun süre seks zehirli bir karışımı. En azından ben kendime böyle söylüyorum. Günü atlatmak için kendime pek çok şey söylüyorum. Sonunda gerçeği niyetten ayırt edemez hale geldim. Eğer işlevsel erkek gibi görünür ve , gerçekten öyle olacağım. Şu anda kulağıma hoş geliyor.

"Davadan adil bir sonuç aldınız mı?" "Ne davası?" Suyunu yudumluyor.

"Segway tur şirketine karşı olan."

"Bu onların hatası değildi. Bana çarpan kadın ile Segway şirketi arasında bir anlaşma yapıldı. Dürüst olmak gerekirse, kimin ne ödediğinden emin değilim. Sadece tıbbi masraflarımın ve işten izin alma süremi karşılandığını biliyorum." Bana omuz silkti. "Benim için önemli olan tek şey buydu. Kalıcı olarak sakat kalmadım. Maddi olarak da gayet iyi durumdayım." Bir omuz silkme daha.

"Ne kadar Amerikan karşıtı ."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes her şey için dava açar."

"Oh. Ha! Evet, sanırım bu doğru. Çatışmayı pek sevmem." "Yemek yapmayı sever misin?"

Sırıtişını gizlemek için bardağı ağzına götürürken duraklıyor ve başını sallıyor. "Ben... üç şey yapabilirim."

"Söyle." Süzgeçteki makarnanın üzerinde ılık su gezdiriyorum, servis kasesine boşaltıyorum ve üzerine marinara döküyorum.

"Izgara peynir. Peynirli makarna. Fasulye ve peynirli mikrodalga burrito. Sabahları bir kaseye mısır gevreği dökmeyi saymıyorum. Fıstık ezmeli sandviçler ve mikrodalga nachos da var. Beş etti." Dorothy sırtıyor, çenesi büyük bir gururla kalkık.

"Makarna değil mi?"

"Sanırım yapabilirim, ama annem hepimiz için yemek yapmadığı sürece genellikle tek porsiyonluk yemekler yapıyorum, ki bu riskli çünkü yemek pişirme konusunda benden iyi değil. Ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçı. Dışarı çıkmadığımız ya da paket yaptırmadığımız sürece onlarla nadiren yemek yiyorum."

"Yani ailenle mi yaşıyorsun?" Roman'ı yemeğe çağırırken yanıtını durdurmak için bir parmağını kaldırıyorum. "Spagetti, Roman!"

Roman köşeyi dönüp neredeyse bana çarpacakken Dorothy masaya oturuyor.

"Yavaşla." Onu kucağıma alıyorum, masadaki Stokke sandalyesine oturtuyorum ve önlüğünü bağlıyorum.

"Spagetti sever misin?" Ben salataları ve sos şişelerini yerleştirirken Dorothy Roman'a soruyor.

"Um... evet. Ben ... sketti severim." Önlüğünü çekiştiriyor. "Çıkar şunu!" Daha sert çekiştirerek bana hırılıyor.

"Eğer çıkarırsam kıyafetlerin sos içinde kalacak. Sadece üzerinde kalsın."

"Hayır. Çıkarmayacağım!"

"Roman..." Ona kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerini kapatır ve başını arkaya atar. "Baba, dinle, dinle, dinle!"

Dorothy gülümsememek için dudaklarını ısırıyor. Sürekli "dinle, dinle, dinle" dediği için Julie'yi suçluyorum. Her zaman onu susturuyor ve dinlemesini söylüyor. Ve bu süreçte, "dinle" diye bağırmasının bir karşılığı olmasa bile, sürekli sözümü kesip dinlememi söyleyerek kendi yolunu bulmaya çalışan meydan okuyan küçük bir canavar yarattı.

"Dinliyorum."

Roman gözlerini açtı ve tam da beklediğim gibi... hiçbir şey

yoktu. "Başka bir önlüğün var mı?" Dorothy sordu.

Başımı salladım. "Hangi önlük olduğu önemli değil, sadece *hiçbir* önlük istemiyor."

"Önlük istiyorum. Küçük Romeo'nun önlüğü gibi bir önlük istiyorum." Onun önlüğünü çıkarıyor ve boynuna takıyor. Benim boynuma asla sığmazdı ama Dorothy minyon. Ve sevimli... ve seksi.

Gah!

Evet, o seksi. Ve oğlum benden birkaç santim ötede otururken düşünmem gereken son şey bu.

Roman birkaç saniye onu inceliyor. "Baba, önlük istiyorum!"

Dorothy... Dorothy... Dorothy...

Yaşlı bir kadın ismine, sansürsüz bir dile ve bulaşıcı bir sırtışa sahip olan bu kız dünyamı tersine çevirmeyi başardı. Sadece, buraya olası bir bebek bakıcılığı pozisyonu için geldiğini düşünüyor, bir randevu için değil. İşler karıştı.

Bir önlük alıp makarna ve salataları servis ettikten sonra Roman'ın diğer tarafına oturuyorum. "Demek ailenle yaşıyorsun?"

"Evet ama muhtemelen düşündüğün gibi değil," diye mırıldanıyor yemeğinin üzerine.

Dorothy boynunda Kurabiye Canavarı önlüğüyle yemek yiyor... Sırtımdan duramıyorum. Bu beni şaşırtmamalı. Ne de olsa bana vejetaryen olduğunu söylemek için işini riske atarak bir hastasını terk etti. Evime gelmeden çok önce aklım onun hakkında bir şey düşünmeyi bırakmıştı.

"Bu konuda hiçbir fikrim yok." Ona bakarken spagettiye çatalımın etrafında döndürüyorum.

"Amcam öldü. Bana çok para bıraktı. Yetişkin hayatım boyunca evde yaşadığım için, kendime ait bir evim olduğunda yapılacak en doğru şeyin ailemin benimle yaşamasına izin vermek olacağına karar verdim. Üzerinde mevcut bir ev olan bir arazi satın aldım ve üzerine eklemeler yaptım, böylece benimle birlikte yaşamadan benimle birlikte yaşayabileceklerdi. Bir mutfak ve çamaşır odasını paylaşıyoruz. Hepsi bu kadar."

"Daha fazla, baba! Biraz daha sketti!" Roman tabağıma uzanıyor.

Spagettimin bir kısmını onun kâsesine koydum. "Beğendin mi?" Dorothy'ye odaklanmadan önce ona gülümsüyorum. "Umarım misafirimiz beğenmiştir."

Ağzını peçeteyle sıvazlıyor, yanakları bir ağız dolusu makarnayla şişmiş ve başını sallıyor. Yutkunduktan sonra suyundan bir yudum alıyor. "Güzel olmuş. Tık naz ya da çok baharatlı değil. Suyu da güzel. Tadında bir gariplik yok... tam sevdiğim gibi."

Çatalımla alt dudağıma dokunuyorum, birkaç saniye boyunca ona bakıyorum, kontrol edemediğim bok yiyici sırtışımı tutuyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum, kendimi yemeğime odaklanmaya zorluyorum. Bunu yapmak zor çünkü ona bakmayı, bir sonraki bakışını, bir sonraki gülümsemesini, bir sonraki sözlerini beklemeyi seviyorum.

Roman'ın tüm konuşma girişimlerini yarıda kesmesiyle akşam yemeğini ve buzlu dondurmaları bitiriyoruz. Dorothy onun her mırıltısını coşkuyla karşılıyor. Akşam yemeğinde önlük giyen bir kadından daha azını beklemezdim.

"Küçük adam, ben mutfakı temizlerken ve Dorothy ile konuşurken sen de bir dizi izleyebilirsin."

"Kratts! Dorfee, Kratts'ı izlemek ister misin?" Roman ben yüzünü silerken kıvranıyor.

"Elbette." Önlüğünü çıkarırken sırtıyor.

"İzlemek zorunda değilsin."

"Kratt Kardeşler'i seviyorum. Bana yolu göster, küçük Romeo." Roman oturma odasına doğru koşarken onu takip eder.

"Kumanda biraz karışık. Birazdan açmaya geleceğim-" Ben sözümü bitirmeden Kratts çoktan çalmaya başlamıştı.

"Uzaktan kumanda kullanmayı iyi bilirim, Dr. Hawkins."

Başımı sallıyorum, ona bakmak için birkaç saniye daha çalışıyorum. "Dorothy Mayhem..." Masadaki kirli tabakları toplarken memnun bir iç çekişle fısıldıyorum.

Otuz dakika ve bir Kratt Brothers bölümü sonra, mutfak temiz ve Roman yatmaya hazır.

"İyi geceler, Dorfee." Roman onu kucağıma alıp merdivenlerden yukarı taşırken esniyor.

"İyi geceler, Romeo."

"Dorfee'nin süper pow-wow'ları var." Roman'ın gülümsemesi benimki gibi ışıltıyor. "Süper güçler mi? Gerçekten mi?" Onu yorganının altına sokuyorum.

"Evet! Kemiklerimi görebiliyor!" "X-ray görüşü mü?"

Roman başını sallar.

"Bu çok havalı." O kıkırdayana kadar yüzünün her yerini öpüyorum. "İyi geceler, dostum. Seni çok seviyorum."

"İyi geceler, baba." Yine esniyor.

"Güle güle, Dr. Hawkins! Yemek için teşekkürler," diye sesleniyor Dorothy ben daha Roman'ın yatak odasından çıkmadan.

Hoşça kal mı?

Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve tam beyaz ayakkabılarını giyerken onu yakalıyorum. "Dur, bekle! Hemen gidiyor musun?"

"Evet. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Evet. Onunla beş dakikadan fazla yalnız kalmaya ihtiyacım var, yemek pişirmek ya da Roman'ın araya girmesi hariç.

"Emuslarından hiç bahsetmemiştik." Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine sokuyorum ve kiraz tırabzana yaslanıyorum.

"Ah. Evet." Elini ön kapının koluna dayıyor, emuslar açıklanır açıklanmaz hızlı bir kaçışa hazır.

Kadınların umutsuzca benden kaçmaya çalışmaları da neyin nesi?

"Önceki ev sahibinin emusları vardı. Aslında yumurtadan çıktıkları gün araziye bakmaya gitmiştim. Emusları ne kadar çok sevdiğimi söyledim... bilirsiniz, çünkü onlar aslında küçük dinazorlar. O da onlara isim vermeme izin verdi. Sonra bir baktım, evraklar imzalanmış, o da . Ailem ve ben bir nakliye kamyonu ile geldik ve iki emus hala oradaydı. Önceki sahibinden bir hediye. Hediye kabul edemeyeceğimi söylemek için onunla iletişime geçmeye çalıştığım da -belli sebeplerden dolayı- telefonlarıma geri dönmedi."

"Vay canına. Julie ile tıp fakültesinden mezun olduktan hemen sonra bir daire kiraladığımızda ve önceki ev sahibi bir pahalı deri kanepesi."

"Bahse girerim kanepenin bakımı Orville ve Wilbur'dan daha az paraya mal oluyordur." "Muhtemelen." Gülüyorum.

"Artık biliyorsun." Ön kapıyı açtı. "Dorothy?"

"Öyle mi?"

Tırabzanı itiyorum ve aramızdaki mesafenin yarısını siliyorum. Alanını işgal edecek kadar değil, ama gitmeye çalışırsa onu yakalayacak kadar. Evet, kulağa ne kadar ürkütücü geldiğinin farkındayım. Ama tam olarak düşündüğüm şey bu. Kendimi bir şeyi çok isteyen bir çocuk gibi hissettiriyor, onu alamama düşüncesi beni endişelendiriyor... mağazadan onsuz ayrılmak.

"Akşam yemeği için burada olmanızdan gerçekten keyif aldım."

"Oh..." Yarım düzine kez başını sallıyor. "Evet, Roman harika biri. Bence çok iyi anlaştık. Ne zaman programıma uyarsa ona bakıcılık yapmaktan mutluluk duyarım."

"Evet. Ya da belki tekrar gelip bizimle akşam yemeği yiyebilirsin? Ya da bir akşam dondurma yeriz. Yürüyüşe çıkarız. Bir parka gideriz." Annemden Roman'ı izlemesini isteyebilirim. Kanepemde öpüşürüz.

Seks yoksunu sapık!

"Um..." Dişlerini alt dudağında gezdiriyor ve yavaşça başını sallıyor. "Elbette. Asla çok güvende olamazsın. . Sen gözetimdeyken onunla biraz daha fazla zaman geçirmemi istiyorsun."

Son dakika haberi... Elijah Hawkins bir kadına çıkma teklif konusunda F aldı. Neden Roman'ı koltuk değneği olarak kullanıyorum? O benim ekürim olmalı. Dorothy'ye süper tatlı ve karşı konulmaz bir şey söylemesini sağlamalıyım. Mesela... "Dorfee, babam harikadır. Onunla yemeğe çıkmalısın."

Çok mu acınası?

"İyi geceler!"

O arabasının yolunu yarılayana kadar "iyi geceler" bile diyemedim.

"Pürüzsüz... gerçekten ." Kapıyı kapattım ve alnımı yere vurdum.

birkaç kez.

* * *

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Dorothy Mayhem ile nasıl çıkılmayacağını göstermeyi başaracağım.

Birinci adım: Ona yalan söyle ve ihtiyacın olmadığı halde bebek bakıcısına ihtiyacın olduğunu söyle.

İkinci adım: Randevu davetlerinizi oğlunuzla oyun randevularına dönüştürmeye devam ettiğinde, onu düzeltmeyin.

Üçüncü adım: Üçüncü adım diye bir şey yok.

Evet, Dorothy Mayhem'le çıkmamak iki aşamalı kolay bir süreç. Ve ben bunda iyiyim, belki de en iyisiyim.

Bir sabah ona kahve içmek istediğimi söyledim ve o da Romanlar için harika çikolatalı süt ve çörekleri olan bir kafe önerdi.

Ondan hastanenin kafeteryasında benimle öğle yemeği yemesini istiyorum ve o da Roman için kendisinininkine benzeyen yepyeni bir beslenme çantasında öğle yemeği getiriyor. Sadece mavi ve üzerinde süper kahraman çıkartmaları var. Gülümsüyorum ve bizimle öğle yemeği yemesi için onu kreşten almaya gidiyorum.

Üç hafta oldu ve bu oyun buluşması serisini nasıl bitireceğimi bilmiyorum. -Dürüstlük çok açık görünüyor.

Son denemem evimde başka bir akşam yemeği randevusu (oyun randevusu). Her şey yolunda gitti. Roman'ı yatırdım. Ve her zamanki gibi Dorothy kaçmaya çalıştı. Ama onu kapıda yakalamayı başardım, bir bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını açıkça belirtmeye kararlıyım.

"Dorothy?" Sesimi alçaltıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum, normalde oğlum için potansiyel bir bebek bakıcısı ile tuttuğum güvenli bölgeyi ihlal ediyorum. Ama

O benim oğlumun bakıcısı değil. Haftalardır takıntı haline getirdiğim genç kadın. Koridorda ara sıra yakaladığım gülümseme. Asansörde dudak kremi sürerken söylediği "Hey, Dr. Hawkins!" sözüyle sikimi kıpır kıpır eden kadın.

Dorothy göğsüme bakıyor. Bana bakması için başını yukarı eğmesi gerekiyor. Gözleri kırpma hızını iki katına çıkarıyor ve yanakları kızarıyor. Dorothy pembe yanaklarla çarpıcı görünüyor. Kapının kolunu bırakıyor ve eteğinin cebinden bir tüp dudak kremi çıkarıyor. Hâlâ göğsüme odaklanmış bir şekilde sürdükten sonra dudaklarını birbirine sürüyor ve tüpü cebine geri koyuyor. Hindistan cevizi kokusu burnumu istila ediyor... Dorothy Mayhem'in her şeyi Hindistan cevizi.

"Dr. Hawkins?" Meraklı gözleri geniş ve beklentili bir şekilde bana bakıyor.

O parlak dudakları öpmek istiyorum. Tabii ki bu dürtüsel, duygusal yer değiştirme ve terk edilmenin bir ürünü. Tüm bunların aptallığı kafamda kör edici neon ışıklarıyla yanıp sönüyor. Yine de... Dorothy Mayhem'in tadının hindistancevizi gibi olup olmadığını gerçekten bilmek istiyorum. Tüm dağınık duygularımı, arzularımı, acılarımı ve ihtiyaçlarımı bir öpücükle susturmak istiyorum. Yeni, umut verici bir şey hissetme ihtiyacım beni neredeyse öldürüyor.

"Bana Eli diyebilirsin."

Sertçe yutkunuyor. "Aslında yapabileceğimi sanmıyorum." "Neden?" Bakışlarımı onun ağzından uzaklaştırıyorum.

Göz göze geldiğimiz anda dikkatini ayaklarına çeviriyor. "Çünkü sen Hathaway-Hawkins ikilisinin yarısısın."

Bu benim için yeni bir şey. "Ben boşandım."

"Biliyorum. I ..." Bana bakmaya çalışıyor ama dikkati önce şakağıma, sonra da belki kulağıma kayıyor. "Yani sen harika bir doktorsun ve Dr. Hathaway de çok harika. Tanrım, o olağanüstü biri. Kelimeler kifayetsiz kalır. Ama yine de... küçük çocukların hayatlarını değiştiriyorsunuz. Onları kurtarıyorsunuz. Tıp alanına giren her gencin olmayı hayal ettiği kişisiniz. Bu unvanı hak ettiniz. Size isminizle hitap edemem. Bu çok kişisel. Bilmiyorum... neredeyse samimi."

Julie'yi çok yüksek bir yere koymuş. Ben mi? Birkaç basamak aşağı. Şu anki hayatım için doğru gibi. Bu Julie'nin kaide üzerinde olmayı hak etmediğinden değil. Ondan ne kadar nefret etsem de, onu hala seviyorum. Ve pediatrik plastik cerrah olarak yetenekleri eşsiz. Dorothy'nin hayranlığını hak ediyor.

Ama tıptan, övgülerden ve hayat kurtarmaktan bahsetmek istemiyorum. Biliyorum... Biliyorum... Ne kadar kötüyüm. Üzgünüm ama kendim için bir şeye ihtiyacım var. Kişisel ve belki biraz bencilce bir şey.

Kesinlikle samimi.

"Roman için bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Başını geriye atıyor, tüm dikkatini bana veriyor, gözleri kısılmış, bakışları benimkine kilitlenmiş. "Ne?"

Üst dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, kalbim hızla atarken hindistan cevizlerine boğuluyorum ve vücudumun her bölgesine bol miktarda kan gönderiyorum. Tanrım... Onu öpmek istiyorum, buna ihtiyacım var.

"Oh Tanrım..." Başını sallıyor, nefes almak için gözlerini kapatıyor. "Beni flört etmek için yemeğe davet ettin." Gözleri en geniş noktasına kadar açılır.

Küçük bir kahkaha atıyorum. Elimde değil. Bu kadınla ilgili her şey yeniden doğuş gibi hissettiriyor. "Seni yemeğe davet ettim çünkü Roman senden gerçekten hoşlanıyor. Onun için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem az. Çok cömertsiniz."

Gah! Berbatım!

Benim sorunum ne? Evet. Cevabım evet! *Evet, Dorothy, seni flört etmeye davet ettim, belki öpüşmeye bile. Ve başka şeyler...*

"Ah." Geriye doğru bir adım atıyor, ön kapı onu yakalayınca biraz tökezliyor ve utançtan yanakları daha da renkleniyor. "Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Evet, tabii ki beni buraya Roman benden hoşlandığı için davet ettin. Ne demezsin. Şimdi benimle flört etmek istediğini sandığım için aptal gibi görünüyorum. Ve gerçekten, bana teşekkür etmene gerek yok. Cömertliğim bencilce. Güzel şeyler yapmak beni iyi hissettiriyor. Hepsi bu. Ve gerçekten, bana kahve aldın ve yine yemek yaptın. Sanki sana tekrar teşekkür etmeliyim. Ama bu muhtemelen garip olur. O yüzden... Şimdi gideceğim."

O kıpırdanırken aklımdan *gerçekten* çok garip şeyler geçiyor. Dr. Hawkins hiçbir yerde bulunamıyor. Roman'ın babası da öyle. Öfkeli ergenlik hormonları Eli Hawkins kafamı istila ediyor. İkisi de gerçekten. Ve ben sadece Dorothy'yi öpmek istiyorum. Bu düşüncelerimin PG versiyonu. Çoğu R dereceli. R derecesinden daha kötü. *Tek* düşünebildiğim Dorothy ve benim birbirimize karşı cömert olabileceğimiz, kırtasiye malzemeleri, yedek önlükler, süper kahraman pelerinleri, makarna yemekleri, beslenme çantaları... ya da kıyafetler içermeyen bitmek bilmeyen teşekkürlere yol açacak yollar.

"Ödeşтик diyelim mi? Artık teşekkür etmek yok," diye öneriyorum.

"Tamam." Bakışlarını kaldırıyor, gözleri biraz şaşkınlıkla oluyor, sanki odak noktası burnunun köprüsüymüş gibi.

"Tamam." Yavaş bir nefes alıyorum ama bu nefes *tüm* bedenimi rahatlatmak için çok az işe yarıyor. "Yaşını sorabilir miyim?" Yaşını sorma konusunda neden bu kadar çekingen davrandığımdan emin değilim. Sanırım çok genç olması beni endişelendiriyor ve onun hakkında gerçekten uygunsuz düşüncelere sahip pis bir yaşlı adam gibi hissedeceğim.

"Otuz yaşındayım. Neden?"

"Sadece genç görünüyorsun."

"Çok fazla güneş kremi sürüyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Sadece öp onu, seni koca tavuk!

Ya benim tarafımdan öpülmek istemiyorsa? Ya da benimle flört etmek? Onun yorumunu hatırlayınca içimden gülüyorum ve aynı derecede beceriksiz olduğum için kendime kızıyorum. Bu kadar basit bir şey neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?

"Eve kırk beş dakikalık yolum var." Ve ertesi

gün okul. Kafam nerede benim?

Oh, doğru ya...

"Elbette. Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." "Tamam." Gülümsüyor.

Onun "tamam"larını seviyorum. Sıradan bir "tamam"dan daha fazlasını hissettiriyorlar. "Seni geçireyim."

"Tüm yüzüklerinizi kapatmadınız mı?" Bileğini kaldırarak saatini işaret ediyor.

Kıkırdıyorum. "Tüm halkalar saatler önce kapandı."

"takip edebiliriz. Yüzüklerimizi paylaşabiliriz. Bunu biliyor muydun?"

Yüzükler. Öpücükler. Seks için nöbetçi odasına gidişler.

Tanrı aşkına... Kendini topla, Elijah!

"Boş ver. Bu çok garip." Başını sallıyor, kapıyı açıp on adım önümde koşturmadan hemen önce gözlerini deviriyor. Garaj yolumun yokuşunu çıktıkça adımları hızlanıyor.

Uzun adımlarım onu yolun sonunda yakalıyor. İki tarafa da bakıyor ve caddenin karşısına geçip arabasına doğru hızla ilerliyor, kilitleri tıklıyor ve kapısını açıyor.

"İyi geceler!"

"Dorothy Mayhem... beni öldürüyorsun."

Sürücü koltuğuna eğilmeden hemen önce döner. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi kalçalarımaya dayayıp çenemi yenilgiyle bırakıyorum ve bağciksız gri kanvas ayakkabılarıma bakıyorum. "Ya seni bu akşam flört etmek için yemeğe davet ettiysem?" Başımı kaldırıp bakıyorum, dişlerimi hafifçe alt dudağıma gömüyorum.

Gözleri sanki gizli bir kameraya yakalanmış gibi bir o yana bir bu yana kayarken vücudu metanetini koruyor. "Şey... o zaman yanlış kıyafeti giymişim." Gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

"Bence harika görünüyorsun."

"Evet. Ama bu bir oyun randevusu kıyafeti. Hatta belki de bebek bakıcılığı başvururken giyeceğim bir kıyafet. Eğlenceli ama sağlıklı. Pratik ve güvenli."

Sadece bir günümü onun kafasının içinde geçirmek istiyorum. Onunla ilgili her şey beni büyülüyor. Merak beni uçuruyor.

"Bana flört kıyafetinden bahset."

"Şey..." Boğazını temizliyor ve odağını benim gelişimden çıkan büyük tepeye çeviriyor. Ve tabii ki... Rüzgârla konuşurken yanakları mükemmel bir şekilde kızarıyor. "İşin içinde Romeo olduğu için beyaz çizgili kırmızı elbisemi seçerdim. Dizlerimin hemen altına kadar geliyor ama straplez. Onunla birlikte mavi hırkamı ve bileklerimi bağlayan askılı mavi sandaletlerimi giyerdim. Seksi... ama genç gözler için uygun."

"Peki ya Roman bu gece burada olmasaydı?" Başının yan tarafına bakıyorum, eve gitmeden önce bana tekrar bakıp bakmayacağını merak ediyorum.

Gözlerini kısar. "Beni evine davet ettikten sonra hırkayı çıkarırdım."

Kafamda çizdiği resim bana her türlü kötülüğü yapıyor. Onu çizgili straplez bir elbise içinde hayal etmenin üzerimde neden bu kadar fiziksel bir etki yarattığı bir muamma. Yüksek topuklu ayakkabılar ve trençkottan başka bir şey giymeden gelmeyi önermedi ya. Dorothy Mayhem'in kendine has bir baştan çıkarıcılığı var ve ben bunun her parçasına tamamen kapılmış durumdayım.

"Peki bu senaryoda, seni arabana kadar geçirdikten sonra beni öper miydin?"

Tamamen kırmızıya dönüyor. O mavi ayakkabıların içinde sakladığı ayak parmaklarının bile kırmızı olduğundan eminim. "Benimle dalga geçiyorsun."

Vücudum onun hemen yanında kalsa bile, yorumu beni on adım geriye attı. Neden böyle bir şey söyledi ki?

"Roman'a göz kulak olmamı istersen haber ver yeter. Artık eve gitmem gerek."

"Neden seninle dalga geçtiğimi düşünüyorsun?"

Sürücü koltuğuna kayar. "Çünkü bu çok saçma." "Saçma olan ne?"

"Sen. Ben. Bu! Doktor ve ışınlayıcı. Dr. Elijah Hawkins ve ... ben! İdolümün eski kocası. Dr. Ateşli Hawkins. Bu sadece bir şaka. Ve ben komik olduğunu düşünmüyorum."

Düşüncelerim *Ateşli Hawkins*'e takıldığında, kapısını kapatmaya çalışıyor ama bedenimle engelliyorum.

"Dur, dur, dur... hayır. Sadece ... hayır." Başımı onun aracına doğru eğdim.

Başını başlığına sıkıca bastırırken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, yüzümden kaçamıyordu... kişisel alanını tamamen işgal etmemden. Dudaklarım... onunkilerden birkaç santim uzakta. "Eğer bunu yapmazsam, yarın uyuyamayacağım, düşünemeyeceğim, işimi yapamayacağım ya da seni öpmek için neden bu kadar korkak olduğumdan başka bir şeye odaklanamayacağım."

"Gidiyorsun-"

Evet. Onu öpüyorum. Onu öpüyorum çünkü tek düşünebildiğim bu. Beni bir çocuğa dönüştürüyor, tıpkı Roman'ın bir şey istediğinde tek yönlü düşünmesi gibi.

Dorothy beni geri öpmedi. Hiç hareket etmiyor. Ben de geri çekiliyorum ve gururumu ayaklarımın altına alıyorum, sinirli bir elimi saçlarımda gezdirip kafamı arabasının tepesine vurmaya hazır bir şekilde iç çekerken çektiğim acıyı görmemesi için dik duruyorum. Her konuda... pratik yapamıyorum. Ve bu berbat bir şey. Julie'den daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Julie acele etmedi, duygularını sıraladı, ben bilmeden benden yavaşça koptu, kaçışını ve yeni hayatını planladı. Biri beni hareket halindeki bir araçtan atmış gibi hissediyorum; paramparça, yara bere içinde ve hayatta olduğum için şanslıyım. Ama açıkçası ölüme yakın bir deneyim gibi hissettiren bu olaydan sonra nasıl yol alacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Özür dilerim, Dorothy. Lütfen olanları unut." Onun rüzgârla konuştuğu gibi ben de arabasının tavanıyla konuşuyorum. Ve yüzümün bana tarif ettiği kırmızı elbiseyle eşleştiğine dair çok az şüphe var.

Sen bir aptalsın, Elijah.

"İyi geceler." Bir seksenlik dönüş yapıp caddenin karşısına geçiyorum, sanki bir arabanın bana çarpması umurumda değilmiş gibi iki yöne de bakmıyorum - çünkü şu anda bu, kendimi ıstırapımdan kurtarmanın hızlı bir yolu olurdu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öp ve Anlat

"BU CUMA OLMALI!" Ofisinin kapısını açtığımda annem beni masasından selamlıyor, elinde en sevdiği salata var.

"Haftanın en sevdiğim günü."

Masasının önünde benimle buluşmak için ilerliyor, elimden salatayı alıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Emily'nin cenazesi dündü. Cenazeye gittin mi?"

"Cevabı biliyorsun." O masasındaki sandalyesine geri dönerken ben de yerime oturuyorum. Çok az istisna dışında, hastalarımın cenazelerine katılıyorum - eğer onları kurtaramazsam.

"Hayır, öyle olduğunu *varsayıyorum* ama bazen programınız buna izin vermiyor.

O yüzden emin olamadım. Mary Ann nasıl?"

Emily'nin annesi Mary Ann, altı ay arayla kocasını ve kızını kaybetmişti. Bir psikiyatrist tavsiyem olup olmadığını sorduğunda onu anneme yönlendirdim. Ayrıca annemi Emily'nin gelişimi hakkında bilgilendirmemi istedi.

"Orada olmamana şaşırdım." Kahvemi yudumlarırken masasının üzerinde duran Roman'la benim fotoğrafıma odaklanıyorum.

"Planlamıştım ama acil bir durum vardı."

Yavaşça başımı sallıyorum, son birkaç haftanın melankolisini hissediyorum. Mesele sadece Emily'nin ölümü ya da Dorothy'yle berbat randevular (ya da her neyse) değil. Her şey bir başarısızlık ve yalnızlık hissine dönüştü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Emily mi?"

Annem salatasının kapağını açarak başını sallıyor. "Hayır."

"Tamam. Roman yolculuk için heyecanlı mı?"

"Evet."

Bana yarım bir sırtış ve kalkık tek bir kaş fırlatıyor. "Bu . Sadece evet mi? Sorun nedir?"

"Neden bir şeylerin yanlış olması gerekiyor?" Penceresinden dışarı bakıyorum.

"Çünkü burası dağıldığın yer. Julie'nin Roman'ı ilk kez Teksas'a götürmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu ve onunla bir 'ilk' yaşamasının seni üzdüğünü söylediğin yer burası çünkü sen tek ebeveyn olmak ve çocukluğunun yarısını kaçırmak için kaydolmadın."

Omuz silkiyorum. "Gördün mü? Bu konudaki hislerimi zaten biliyorsun, o yüzden tekrar etmene gerek yok.

o."

"Bu ruh hali Emily ile ilgili. Biliyorum, o yeni Emily için büyük umutların vardı.

kemoterapi, ama-"

"Mesele Emily değil," diye cevap veriyorum hak ettiğinden biraz daha fazla sinirlenerek. "Ve büyük umutlarım yoktu. Sadece işe yarayacağına inanmak için somut gerekçelerim vardı. Diğer beş hastada işe yaradı. Yani umutlarım yıkılmadı. Sadece sinirliyim ve Emily'de neden işe yaramadığını bulmak için çalışmaya hazırım."

"Peki, tamam. Konu Emily değil. Bugün seni gerçekten neyin sinirlendirdiğini konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım." Salatasından bir ısırmık aldı.

Bakışlarımı onun beni bilerek incelemesinden uzak tutarak uzun, yavaş bir nefes veriyorum. "Son zamanlarda Dorothy ile görüşüyordum."

"Taşıyıcı Dorothy? Süper kahraman pelerinli

Dorothy mi?" Başımı salladım.

"Harika! İyi gidiyor mu?"

"Hem evet hem hayır. Roman'la çok iyi anlaşıyor. Ona küçük Romeo diyor ve nedense bu benim ondan daha çok hoşlanmama neden oluyor. Ama ona gerçek bir randevu teklif etme konusunda başarısız oldum. Yani... Denedim, ama o her zaman bunun Roman ile bir oyun randevusu olduğunu varsayıyor, sanki onu bir bebek bakıcısı için inceliyormuşum gibi. Ve aksini söyleyecek cesareti bulmakta ciddi sorunlar yaşıyorum çünkü bir yanımda onun için çok yaşlı olduğumu düşündüğünü ya da belki de onun tipi olmadığımı merak ediyor. Ve evet, reddedilmekten korkuyorum."

Annem kıkırdıyor. Hastalarına gösterdiği profesyonelliği bana göstermiyor. Aile indiriminin bir başka dezavantajı.

"Roman'a bakıcılık yapması için onu tuttun mu?"

"Hayır!" Hayal kırıklığım beni bile şaşırtıyor. Şakaklarımı ovuyorum. "Onu öptüm. Öptüm derken, sanırım onu ölümüne korkuttum ya da tamamen rencide ettim. Kahretsin, muhtemelen bana karşı cinsel taciz şikayetinde bulunacak." Başımı salladım. "Bildiğin nedenlerden dolayı pratik yapmıyorum. O yüzden hepsini tekrar anlatmayacağım ama bu bekar hayatı bana uymuyor. Ya da belki uyuyor. Belki de asıl mesele bekâr kalmam gerektiğidir. Belli ki benimle ilgili bir şey kadınları benden uzaklaştırıyor."

"Tamam. Mola. Bebeğime sataşmaya başladığında çizgiyi çekiyorum. Benim yakışıklı, yetenekli, kelimelerin ötesinde şefkatli, küçük oğlum. Senin hiçbir sorunun yok. Julie ya da Dorothy'de de bir sorun yok. Bunu aşmıştık. İlişkiler değişkendir ve sürekli değişir. *İnsanlar* değişkendir ve sürekli değişirler. Kim olduğunuzu onurlandırın, kim olmadığınızı değil. İnsanları yakalama ve tutma ihtiyacı hissetmeden hayatınızdan gelip gitmelerine izin verin. Yanlış yansımalara bakmayı bırakın. Mutluluğunuz sizin ve yalnızca sizin yansımanızdır. Eminim farkında bile olmadan birçok kalp kırmışsınızdır. Hastanedeki hemşirelerin senin bir tanrı olduğunu düşündüklerini *biliyorum*. Onlara ikinci bir bakış atmıyorsanız, bu onlarda bir sorun olduğu anlamına mı geliyor?"

Çenemi ovuşturarak sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum ama bu çok zor çünkü tek düşünebildiğim Dorothy Mayhem. "Onu düşünmeden duramıyorum. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Julie?"

"Dorothy." Anneme utangaç bir bakış attım.

Rekor kıran bir sırtış tüm yüzünü kaplıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Kendi sırtışımın harekete geçtiğini hissediyorum ve kendimi tutmaya bile çalışmıyorum çünkü Dorothy sırtışımın kendine ait bir aklı var - kontrol edilemez bir güç. "Bu çok saçma. Çok saçma. Birkaç etkileşimimiz oldu, ama dürüst olmam gerekirse, bağımlılığım..." Gözlerimi kendime çeviriyorum. "Evet... haftalar önce o çirkin kırmızı ayakkabılarıyla asansöre bindiği anda başlayan bir *bağımlılık* ve yüzünde o anda bana çok derin bir şey yapan bir ifade... Bunu açıklayacak kelimeleri bulamıyorum. Hayatımda bir şeylerin değiştiğini ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ve *evet*, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. Kulağa ne kadar kız gibi, civciv filmi gibi geliyor. Ama yine de dürüst olmak gerekirse, olan buydu. Ve şimdi onu düşünmeden duramıyorum. Fiziksel olarak ona yakın olduğumda, Julie ile tanışmadan önceki gibi hissediyorum."

"Julie ile tanıştığında genç bir kızdın."

"Aynen öyle! Dorothy kendimi aptal, kelime beceriksizliği yapan bir ergen gibi hissetmeme neden oluyor. Ama aynı zamanda hayatta yeni bir şansım varmış gibi hissettiriyor. Olayları onun gözünden görebileceğim bir hayat."

Annem salatasını çiğniyor, başı biraz eğik. Sonra çatalını bana doğrultuyor. "Olaylar onun gözünden nasıl görünüyor?"

İfade etmek çok zor. Tarif edilemez olanı anlatmak için yetersiz birkaç kelime bile ararken bakışlarım pencereye dönüyor. "Hayat onun gözlerinde daha canlı. Eşleşen atletler ve tenis ayakkabıları gibi basit şeyler anlaşılmaz bir neşe getiriyor. Onun dünyasında herkes eşittir. Ve kelimeler duyguların zayıf ifadeleridir. Onunla bir odada tek bir kelime etmeden durabilirim ve kendimi delicesine mutlu hissedebilirim. Gözleri... masmavi gözleri var ve hararetli bir şekilde konuşurken gözlerini devirmesi, onu konuşturmak için her türlü bahaneyi aramama neden oluyor. Ve dinleniyormuş gibi görünen yüzündeki minik gülümseme, gelmiş geçmiş en iyi sırrın alıcı ucunda olmak gibi."

Annemin kaşları alnına doğru kayıyor.

"Biliyorum!" Kendi kendime gülerken başımı sallıyorum. "Bu delilik. Şimdi bana söz ver. Onu sadece iki saniyedir tanıyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu Roman'la geçti. Hayal görüyorum, söyle işte. Bu Julie'den ayrılmamın bir yan etkisi. Belki de benim orta yaş krizimdir. Çok geçmeden, mısır gevreği kasemde Meryem Ana'yı gördüğünü iddia eden insanlardan biri olacağım ya da uzaylılar beni geceleri gezegenlerine götürüp beynime çip yerleştirecekler. Yarın muhtemelen ormanda sabah koşusu yaparken bir kurt adama dönüşeceğim."

"Ya da..." Ağzını siliyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp dilini birkaç kez dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bu genç kadınla inkar edilemez bir kimyanız var. Bu kadar basit olabilir Eli. Babana aşık olmak için üç yıla ihtiyacım yoktu. Her şey bir anda oldu. Bana frenlerimin patladığını söylemek için yağ ve ter içinde dükkânından çıktı. Onları değiştirecek parası olmayan fakir bir üniversite öğrencisi olmam umurumda değildi. Önemli olan tek şey, o bana gülümsediğinde dünyanın yan yatması ve bana tuhaf şeyler yapmasıydı. Bir gülümseme, Eli. *Bir gülümsemeyle* hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum."

Bu hikayeye bayılıyorum. Kız kardeşlerim de öyle. Muhtemelen elli yıl sonra babamız hala annemize aynı şekilde gülümsediği içindir. Annem de babam her gülümsediğinde kızarıyor. Bunun Julie ve ben olacağını düşünmüştüm.

"Yarın beni aldatabilir."

Gözlerimi kısmadan önce birkaç kez kırıştıyorum. "Ne?"

"Baban. Yarın beni aldatabilir. İnsanlar yarın ölebileceklerini nasıl söylerler bilir misin? Bugüne daha iyi bir bakış açısı kazandırmak, öngörülemeyen bir gelecekle ilgili endişelerini azaltmak için yaparlar bunu. Hayatı iki kelimeye ayırın: Hayat. Zaman. Hayatının bir dönemini Julie ile geçirdin. Bırak bir ömür olsun. Sonra yoluna devam et ve bu hayattaki zamanının bir parçası olması için başka birine bir şans ver. Babanızla bir ömür geçirdim, ama bu başka biriyle bir ömür geçirmeyeceğim anlamına gelmez. Eğer bir şey anlamlıysa... etkiliyse... o zaman bir ömür boyu sürebilir. Fobileri düşünün. Bir şeyden korkan biri için bu korkuyla yüzleşmek, sadece dakikalar hatta saniyeler için bile olsa, bir ömür gibi gelebilir. Bu, sonsuza kadar sizinle kalan bir izlenimdir. Bir gün kendinizi gerçekten iyi bir yerde bulduğunuzda, Julie ile geçirdiğiniz yıllara dönüp bakacaksınız ve sanki bir ömür önceymiş gibi hissedeceksiniz."

Psikiyatristimi seviyorum çünkü benimle asla hastalarıyla konuştuğu gibi konuşmuyor. Bana yüzde yetmiş beş kalp ve yüzde yirmi beş akıl veriyor. Bana her ne kadar profesyonel tarafını vermek istese de, bu bir çıkar çatışması. Anne tarafı her zaman galip gelir.

"O da beni öpmedi." Annem
sırıttıyor.

"Dr. Warren bana onun otistik
olduğunu söyledi." Omuz silkiyor.

"Bunun bir önemi var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ama seni bu yüzden mi öpmediğini merak ediyorsun?" Başımı
salladım.

"Başka ilişkileri oldu mu?"

"Bilmiyorum. Gerçekten *bilmek* için ona aşık olmakla çok meşgulüm.
onu. lazım."

"Yavaşlama. O zaman düşünürsün... *aşırı düşünürsün*. Ve inanın bana, eğer OSB'si varsa, o zaman ikiniz için de yeterince fazla düşünüyor demektir."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Asla Yeterli Olmayan Günlükler

Dorothy

ÖPÜCÜK FELAKETİ mavi ve sıcak pembe olmak üzere iki günlüğün tamamını kapladı. Kalın, büyük harflerle, her sayfada bir kelime ile başlayan

I
HAZIR
DEĞİLDİ!
!!

Benimle dalga geçmiyordu. Beni öpmek istiyordu. Meşru.
Hastalıklı şakalar yok.
Dr. Hottie Hawkins, Dorothy için ateşli.
Yüzde yüz beni öpmek istedi. Ve ...

I
HAZIR
DEĞİLDİ!
!!

Orada öylece donmuş, hiç kıpırdamadan oturdum. Ölmüş olsaydım daha az duyarlı olamazdım. Ve bu kötü bir fikir değildi.

Cidden... beni hemen şimdi öldürün!

Sırada ne var? Hiçbir fikrim yok. Farklı bir posta kodu, karşı kıyıda, en iyi fikir gibi görünüyor. Ya öpülmek istemediğimi düşündü ya da

I yapmadı Biliyorum nasıl için Öpücük. Her ikisi de vardır Doğru değil. Her ikisi de senaryolar utanç verici. Ve her iki olasılık da bana seçenek bırakmıyor.

Parçalardan, baharatlardan ya da öpücüklerden hoşlanmayan titiz vejetaryen.

Hayır!

Sonraki kırk sekiz saati, seçeneklerimi düşünürken dersler arasında gezinerek geçirdim.

Bir: Yeni posta kodu.

İki: Ölümünden sonraki

hayat. Üç: Yeni meslek.

Dört: Yeniden

yapılmasını iste.

Beş: Benim beşim yok. Sadece bir elin parmaklarını geçmeyen seçenekleri severim. Beş sayısını severim.

Cuma sabahı Dr. Hawkins'le karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için her zamankinden on beş dakika erken geliyorum. Ve kedilerle dolu bir odada tek bacaklı bir fare kadar şanslı olduğum için, öğle yemeğinden sonra ilk naklim Dr. Hawkins'in hastası oluyor. Hemşiresi beni onun katına çağırıyor.

Hastanın ailesiyle konuşmasını bitirene kadar odanın dışında bekliyorum. Başım öne eğik, saçlarım yüzümün büyük kısmını örtüyor. Belki o dışarı çıktığında tam anlamıyla bir duvar çiçeği olabilirim.

"İyi günler, Dorothy." Öyle bir şans yok.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum geçip Dr. Warren'la konuşurken.

Warren, Dr. Hawkins'in görmezden geldiği ukala bir sırtıyla omzunun üzerinden bakarak, "Ara verdiğinde bana çağrı bırak Dorothy," diyor.

Jasmine'i MR'a götürmek için tekerlekli sandalyeyi odaya itmeden önce Warren'a dilimi çıkarıyorum. Keşke Dr. Hawkins beni öpmeye çalıştığında dilim düzgün çalışsaydı.

Denedim... bu içimi kemiriyor. Zavallı adam beni öpmeye çalışmak zorunda kaldı. Başaramadım.

Yani başarısız oldu.

Tam bir felaketin ders kitabı tanımıydı.

Bu nasıl oldu? Kötü öpüşen biri değilim. Tam tersi. Kız dergileri, aşk romanları, filmler ve hatta öpüşmenin ardındaki kimya üzerine birkaç belgesel aracılığıyla öpüşmeyi inceledim. Tekniğimi gerçek insanlar üzerinde denemeden önce cansız nesneler üzerinde pratik yaptım. Ve

Özel öpüşme yöntemimi denemek için yaşayan bir alıcı bulduğumda, iyi karşılandı. O kadar iyi ki, erken boşalmaya yol açtı.

Onun tarafından tabii ki. Benim açımdan değil.

Günümün geri kalanı Dr. Hawkins ve yardımcısı Warren'dan kaçmakla geçiyor. Saat sekizde eve dönmeye, uzun bir yürüyüşe çıkmaya ve anormal miktarda yemek yerken günlük tutmaya hazırım.

"Dorothy?"

Arabamın kilidini açarken Dr. Hawkins'in sesiyle irkildim. "Hmm?"

Kapımı açıyorum.

"Aramızdaki ilişkinin garipleşmesini istemiyorum. Durumu yanlış anladım. Bir sınırı aştım. Ve sen-"

"Hazır değilim!" Ona doğru dönüyorum, bastırılmış enerji ve endişeyle yumruklarımı sıkıyorum. On iki saatlik bir günün ardından, bu benim normalimdir. Ama adımı söyler söylemez endişem ikiye katlandı.

Üzerinde mavi bir pantolon, beyaz bir düğme ve gri kanvas ayakkabılar var ve arabamın arkasında dururken yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi var. "Ne demek istiyorsun?"

"Makarnanın tadının güzel olmasına hazır değilim. Ya da hayatım boyunca yaşamak istediğim Skyline Drive'da yaşadığını keşfetmeye - ama babamın dizleri iyi değil, bu yüzden daha düz bir yer seçtim. Ve flört etmeye hazır değilim. Ve kesinlikle beni öpmene hazır değilim. Ben sadece ..." Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Hazır değilim."

Sessiz kalıyorum, sadece saçmalamamı ceset öpücüğüm kadar garip kılacak kadar uzun.

"Hazır değil miydi yoksa istemedi mi?"

Onunla göz teması kurmak için kendimi zorluyorum. "Hazır değilim." "Her şeyi planlıyor musun?"

"Hayır. Sadece hazırlıklı olmak istiyorum." "Arada bir fark var mı?"

"Uh..." Başımı geriye atıyorum. "Evet. Eve döndüğümde buzdolabında yemek artığı olmasını planlamıyorum ama her zaman onları yemeye hazırım. Lastiğimin patlamasını planlamıyorum ama patlaması ihtimaline karşı yol yardım üyeliğimle hazırlıklı oluyorum."

Dudaklarını birbirine sürterek yavaşça başını sallıyor. "Sadece erkeklerin seni öpmesine hazır değilsin."

"Eğer bir randevudaysam, hazırlıklı olurum. Dudak kremi, naneli sakız, boy farkını ölçmek, öpüşmenin ötesine geçme olasılığını hesaplamak. Bunu planlamazdım ama kesinlikle buna hazırlıklı olurdum."

Sırtışını gizlemeye çalışıyor ama ben görüyorum. Ve beni sinirlendiriyor çünkü yaramazlık gibi geliyor. Yaramazlıkla aram iyi değildir. Tüm planlama ve hazırlıklara karşı bağışıklığı var.

"Belki de öpülmeye hazırlanmalısın." "Ne zaman? Nerede? Kim tarafından?"

Dönüp cebinden anahtarlığını çıkararak şık, mavi Tesla'sına doğru ilerliyor. "Yakında. Her yerde olabilir. Ve umarım benimdir. İyi geceler, Dorothy."

Ah o endişe...

* * *

"Buzdolabında makarna ve peynir var." Gemma, Orville ve Wilbur ile yaptığım doksan dakikalık yürüyüşün ardından kapıdan içeri girdiğimde annem gülümsüyor.

"Happy hour spesiyali mi?" Ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Evet." Kendisi ve babam için dondurma alıyor. "İş nasıldı?" "Dr.

Hawkins geçen gece beni öptü... ya da öpmeye çalıştı. Mesela... dışarı hiçbir yerden. Birdenbire ortaya çıkan ürkütücü bir tecavüzcü değil. Sadece bir randevu planladı ve bunun bir oyun randevusu değil, bir randevu olduğunu söylemeyi unuttu ve sonra BOOM! Arabama bindim, kafasını içeri eğdi ve beni öptü! Buna inanabiliyor musun?"

Annem kepçenin ortasında durur, gözlerini kırpmaz.

"Ama hazır değildim. Ve ben hazır değilken bunu yaptığı için çok kızmıştım. Bu beni dünyanın en kötü öpüşen insanı gibi gösterdi çünkü donup kaldım, hiç kıpırdamadım. Sadece çok seksi değil aynı zamanda normal ayakkabılar giyen bir doktor beni öpmeye çalıştı. Ben de ona söyledim. Bu gece işten sonra ona hazır olmadığımı söyledim. O ne dedi biliyor musunuz?"

Annem bir kez göz kırptı. Baş sallamak yok. Sadece tek bir göz kırpma.

"Bana öpülmeye hazırlanmamı söyledi. Bana ne zaman ve nerede olacağını söylemezse bunu nasıl yapacağım? Bütün gün hastanede dolaşıp işimi yapmam ve kendimi onun tarafından öpülmeye hazır hale getirmem mi gerekiyor? Neden? Bunu bana neden yapsın ki?"

"Bitti mi?" Annem bana küçük bir sırtış attı.

"Evet..." İç çekiyorum.

"Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum ama aşırı tepki veriyorsun. Her şeyi berbat etmedin. Belli ki sana öpülmeye hazırlanmanı söylediyse, o zaman bir şans daha vermek istiyor. Ve birçok insan, özellikle de kadınlar spontanlığı sever. Ben severim ama baban bunun ne demek olduğunu bilmiyor. Öğleden sonra üç buçukta bana o gece seks yapmak isteyip istemediğimi soruyor. Belki bu senin için harikadır. Belki senin buna ihtiyacın var ama çoğu kadının yok. Yani bir erkeğin seni sadece öpmesi gerçekten harika bir şey... bahsettiğin ürkütücü tecavüzcü şey olmadığı sürece."

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir öpücük olacağına dair saat 3:30'da bir uyarıya ihtiyacım yok ya da ebeveynlerimin seks hayatı hakkında daha fazla şey bilmeye ihtiyacım yok.

Gag!

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Kaşlarımı çatıyorum ve yanından geçip buzdolabına gidiyorum. Sırıtsı ve alaycı gözleri beni takip ediyor. Yemek artıklarını bir tabağa koyup bir bardak su aldıktan sonra evin karşı tarafındaki televizyon odama geçerken onları üzerimde *hissedebiliyorum*. Benim alanıma girmeleri yasaklandı.

Büyük
ekranım.

Koltuğum.

Oyun sistemlerim ve sanal gerçeklik ekipmanlarım.

Kalan yemekleri bitirip bir saat Xbox oynadıktan sonra duş alıyorum ve elimde bir kitap ve düşüncelerime hükmeden Dr. Hawkins ile yatağa atlıyorum.

Tam telefonumun alarmını iki kez kontrol ederken çalıyor. Arayan *oydu*.

Sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum ama tek düşünebildiğim o olduğu için onu görmezden gelmek aptalca geliyor. Belki de öpücük konusunda bana daha iyi bir uyarı vermek istiyordur.

"Alo?"

"Merhaba, Dorothy. Daha yatmadın mı?"

"Neden? Telefon seksi için mi arıyorsun?"

"Hayır" derken öksürüyor.

"Güzel. Bu konuda da bir uyarıya ihtiyacım olacak. Peki..." Kıkırdıyorum.

"Sanırım bir *uyarı* için arayacaksınız, yani ..."

"Vay canına, belki de biraz daha sersemlediğinde tekrar aramalıyım. Bu kadar alingan olacağını tahmin etmemiştim."

"Özür dilerim. Beni neden arıyorsun?"

"Kendimi oldukça iyi hissediyordum. İş yerinde, özellikle de laboratuvarda harika bir gün geçirdim. Bu sabah uzun bir koşu yaptım ve akşam da yürüyüşe çıktım. Saatimin halkaları o kadar çok daire çizdi ki başınız dönebilir. Her neyse... Birkaç basamak aşağı inme ihtiyacı hissettim ve bu işi Dorothy Mayhem'den daha iyi kim yapabilir diye düşündüm. Ve tabii ki, telefonunuzu açtıktan beş saniye sonra dizlerimin bağı çözüldü. Teşekkür ederim."

Onun iğneleme tarzını seviyorum, ki bu çok şey ifade ediyor çünkü genel olarak iğnelemeden hoşlanmam. Göz çizelgesindeki en küçük harfler gibi. Onları okuyabilmek için çok iyi odaklanmam gerekiyor ve o zaman bile biraz tahmin yürütmek gerekiyor. Hiçbir insanın mükemmel hissetmediğinden emin olmak için o gerçekten küçük harfleri kullanıyorlar.

Dr. Hawkins alaycılığını zirveye taşıyor ve bunu kusursuz bir paket içinde sunuyor. Tahmin yürütmeye gerek yok.

"Yardım edebildiğime sevindim. Benden istediğin başka bir şey var mı?" Telefonum kulağımda ve yüzümde bir gülümseme sabitlenmiş halde yastığımı katlayıp başımı üzerine koyuyorum. Bir yanımda aramış olmasını tuhaf buluyor. Demek istediğim... kimse ihtiyaç dışında ve genellikle sadece yüz yüze konuşmaz. Ama onun sesini seviyorum ve bunun için en sevdiğim iletişim biçimi olan emojilerden vazgeçmeye hazırım.

"Julie'nin bu hafta Roman'ı var. Çizgili flört elbiseni ve ayak bileklerinden bağlanan o dolgu topuklu ayakkabılarını görmeyi çok isterim. En sevdiğin doktor için bunu gerçekleştirme şansın nedir?"

"Ha! Dr. Hathaway'ın beni elbisem ve ayakkabılarımla görmek istediğinden emin değilim ama beni görmek isterseniz programıma bakabilirim. Söz vermiyorum."

"Ve işte gidiyorum... bir basamak daha aşağı kayıyorum. Teşekkür ederim."

Gülüyorum, gururla gülümsüyorum çünkü onunla şakalaşıyorum ve bu aslında çok kolay. "Bir şey değil."

"Elbiseyi yarın işe getir. Ayakkabıları da. Vardiyan bitince dışarı çıkacağız."

"Sekize kadar bitmez."

"Biliyorum."

Alt dudağımı sıkıp çekiştiriyorum, burnumu kırıstırıyorum. İşten sonra yürüyorum. Sonra yemek yer ve günlük tutarım. Sonra daha fazla yemek yerken oyun oynuyorum. Duş. Yatıyorum. Dışarı çıkmanın programıma nasıl uyacağından emin değilim.

"Belki."

"Harika! Arabanın yanında bekliyor olacağım."

"Belki dedim. Ve restoranda buluşalım... *eğer* buluşursak."

"Buluştduğumuzda. Ve bana en sevdiğin restorani mesaj at. İyi geceler, Dorothy." Ben başka bir itirazda bulunamadan aramayı sonlandırıyor. Başka bir belki. Onu iptal etmek için başka bir neden.

"Harika..." Mırıldanıyorum, telefonumu komodinin üzerine koyuyorum. Tam da ihtiyacım olan şey, yarın işte kafamı takabileceğim bir şey.

ONUNCU BÖLÜM

Aşağı inmek

Cumartesi sabahı yediden önce egzersiz ve aktivite halkalarımı KAPATİYORUM. Sadece sinirsel enerji bile bunu yapabilirdi ama ben yine de tedbiri elden bırakmamak için uzun bir bisiklet turuna çıkıyorum.

Uyumak mı?

Her fırsatta benden kaçtı. Zaten gece kuşuyum ve uykum berbattır ama Dr. Hawkins'in beni araması beni çileden çıkardı. Cumartesi gecesi randevumuzla ilgili tüm olası senaryolar üzerinde çalışan beynime karşı uykunun hiç şansı yoktu.

Yemek yiyecek miyiz? Menüü inceleyebilmem için bunu bilmem gerek.

Bar mı? İçmemi bekliyorsa, beni eve bırakması gerekecek. Tamamen hafif. Ama yarın arabam olmayacak, o yüzden içmek uygun bir seçenek değil.

Konuşma mı? Gah! Romeo tampon olarak orada olmadan ne konuşacağız? Mirasım, hayvanlarım ve hemşirelik okulu konularını zaten ele aldık. Umarım son tıp dergisi makalelerini tartışmaktan hoşlanır çünkü ana sohbet konularımız için hazırladığım şey bu. Ayrıca, ilgi alanlarımla sohbeti domine etmemek için ona soracağım şeylerden oluşan küçük bir listem var.

Aslen Portland'lı mısınız? En sevdiğiniz

renk nedir ve neden?

Doktor olmasaydınız ne ?

İnternette bulduğum bir sohbet başlatıcı makaledeki tüm sağlam seçimler.

Onu bütün gün görmemeyi başarıyorum ama sabah erken saatlerde laboratuvarında çalıştığını duydum. Saat sekizde kırmızı beyaz çizgili elbisemi ve dolgu topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Sekizi on geç karnım ağrımaya başlıyor.

Huzursuz. Restoranda mı? Geç kaldığımı mı düşünüyor? Yoğun bakım ünitesinde hemşire olan Hailey, midesi ağrıdığı için öğlen eve gitti.

Ateş.

Kusma.

İshal.

Muhtemelen onda olan bende de vardır. olduğunu *biliyorum*.

Dr. Hawkins, Hailey ve benim sahip olduğumuz şeyi almak istemiyor. Ona bir mesaj attım.

Ben: ***Ben hastayım. Sahip olduğum şeyi istemiyorsun. Belki bunu başka zaman deneriz.***

Telefonum çaldı. Arayan o. Neden beni aramakta ısrar ediyor? Basit bir "tamam, daha iyi hissediyorum" mesajı uygun bir cevaptır. Beni aramak değil. Bildiği tek şey, kusmanın ortasında ya da tuvalette fişkırıyor olabileceğim.

"Evet?" Biraz kızgınlıkla cevap veriyorum.

"Belirtileriniz neler?"

İç çektim. "Ateş. Kusma. İshal." "Ateşin kaç?"

"Bilmiyorum. Henüz almadım." "O zaman ateşin olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü sıcak hissediyorum."

"En son ne zaman kustun?"

"Henüz kusmadım. Ama midem huzursuz, bu yüzden yakında her şeyin ortaya çıkacağını biliyorum."

"Peki en son ne zaman ishal oldun?"

"Tekrar söylüyorum, yolda. Midem *çok* huzursuz."

Kıkırdıyor. "Sadece gerginsin."

"Bir bok bildiğin yok."

"Doğru. Benim sadece tıp diplomam var. Ben ne bilirim ki?"

"Sadece eve git. Eğer sen hastalanırsan, Romeo da hastalanır. Ve enfeksiyonun yayılmasından sorumlu olmayı reddediyorum."

"Roman bu hafta Julie ile birlikte."

"Peki ya sen? Hastalandığınızda ve hastaları göremediğinizde ne olacak? Hayatlar tehlikede, Dr. Hawkins."

"Eli."

"Ne?" Burnumu kırıstırıyorum.

"Çalışmadığımız zamanlarda bana Eli demelisin."

"Ben hâlâ isteyim. Dr. Hawkins, size eve gitmenizi öneririm." "Bana Eli de. Ve zaten önerdiğiniz restorandayım."

"Tanrım... İyi! Eli, eve git!"

"Bu hayal ettiğimden daha iyiydi." Kıkırdıyor.

"Sen delisin." Çantamı omzuma atıyorum ve çıkışın yanındaki boş odadan bir maske alıyorum. "Ben eve gidiyorum."

"Restorana gel," diyor emir verir gibi, sanki yetki ondaymış gibi. Yetkinin kimde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor; sadece şu anda onun olmasını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Bu çok aptalca. Restorana uğrayacağım - *sadece* kötüleşen sağlığıma hızlıca bir göz atabilmeniz için. Aslında aracımdan inmeyeceğim. Sonra da kusma ve ishal başlamadan doğruca eve gideceğim." *Son'a* basıyorum ve maskeyi takıyorum.

Beklendiği gibi, pizzacının otoparkında arabasının dışında duruyor ve aptalca bir sırıtış takınıyor.

"Git. Eve. Dr. Hawkins. Bu büyük bir şey olabilir. Yarın CDC'ye haber verilir ve karantinaya alınırsam, bu ukala inatçılığına pişman olacaksın," diye bağıyorum yarım santim çatlamış pencereimden.

"Kapıyı aç, Dorothy." Açmaya çalışır.

"Bu kötü. Gözlerim kanamaya başlayabilir." Başımı sallıyorum.

"Arabanın kaputuna atlayıp kapıyı açmanı bekleyeceğim, o yüzden neden boyanı birkaç çizikten kurtarmıyor ve kapıyı açmıyorsun?"

"Aptal ve umursamazsın." kapattım ve dışarı çıktım, maskemi biraz sıkamak için ayarladım.

"Kahretsin, Dorothy... sadece... kahretsin..."

"Neye lanet olsun?" Maskemin altından mırıldanıyorum. "Bu elbise üzerinde inanılmaz duruyor."

"Biliyorum. Bu benim vazgeçilmez elbisem."

Dr. Hawkins gülüyor. "Ne için?"

"Her şeyiyle. İki rengi daha var ama en çok iltifatı kırmızı renk alıyor."

Elini enseme gezdiriyor, enseme kavırıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ateşini ölçüyorum," diye mırıldanıyor dudakları başıma sıkıca yapışmışken.

"Bunu sana tıp fakültesinde mi öğretiler?"

Diğer eliyle maskemi çıkarırken kıkırdıyor. "Ateşim yok."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldıyorum, garip bir şekilde nefes nefese ve inanılmaz derecede endişeli hissediyorum. Dokunuşu kesinlikle müdahaleci ve bir doktor muayenesi için çizgiyi aşıyor, ama tamamen korkunç değil. Güzel kokuyor. Şu sevdiğim otlar. Bu bir mucize çünkü bende kusma isteği uyandırmayan çok az koku var.

"Şansımı deneyeceğim." Dudakları yanağıma doğru hareket ediyor. "Dorothy..." diye fısıldıyor.

"Ha?" Birbirimize bu kadar yakından bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum. Bu beni biraz ürkütüyor.

"Şimdi seni öpeceğim." Ve öptü. Ağzını benimkine yapıştırdı. Birbirimize çok iyi uyuyoruz. Çenemi, dilinin ağzıma girmesine izin vermeyecek bir pozisyonda tutuyorum. Tabii ki tadının da kokusu kadar güzel olduğunu varsayıyorum ama ceset öpücüğü felaketinden sonra, tadı beni öğürtecekse başka bir kötü öpücük riskini almak istemiyorum.

Eli hayalet gibi kolumdan aşağı iniyor ve başparmağı göğsümün üzerinde geziniyor - sanırım kazara. Straplez elbisemde sütyen olmadığı için bu basit sıyrık meme ucumu aşırı uyarıyor. Kazara ya da değil, göğsüme bir daha dokunmasını istemesem de, orgazm olmak için bir aciliyet hissediyorum.

Artık ön sevişme
yok. Alay etmek
yok.

Sadece orgazm, lütfen!

Dudaklarımı serbest bırakıyor. "Kendini daha iyi hissediyor gibisin. Sanırım randevumuza hâlâ çıkabiliriz."

Başparmağının meme ucumu sıyırdığını düşünmeden edemiyorum. Bu bir kaza mıydı? Vücudum farklı dokunuşlara garip tepkiler veriyor. O küçücük başparmak sıyrığı aşırı duyarlılığımı tavan yaptırıyor. Tek düşünebildiğim bu. Vücudumu tekrar dengeye getirmem gerekiyor ama sanki bir düğmeye basmış gibi ve tam şu anda vücudumu dengelemek için olması gerekeni tersine çeviremiyor.

Dr. Hawkins bir adım geri çekiliyor ve kendine has sırtışını takınmadan önce dudaklarını birbirine sürtüyor. "Peki, önce ne yapmak istiyorsun? Düşünüyordum da-"

"Bana oral seks yapmanı istiyorum."

Birkaç saniye donup kalıyor. Tek bir göz kırpma bile yok. Sonra çenesi o kadar yavaş açılıyor ki, gıcırdadığını duymayı bekliyorum.

"Barda bir şeyler içelim, sonra da akşam yemeği yeriz diyecektim."

"O zaman neden beni öptün ve başparmağını meme ucumda gezdirdin?"

Yumruğuyla ağzını kapatıyor ve öksürerek gülüyor. "Ben..." Başını sallar. "Özür dilerim. I ..."

İç çektim. Belli ki bir işareti yanlış okumuşum. Cinsel işaretler benim için okuması en zor olanlardır. Ya erkeklerin beni yatağa atmak için yaptıkları bariz girişimleri tamamen kaçırıyorum ya da ilk öpücük sırasında yanlış yere konan bir başparmak kadar basit bir şeyi yanlış okuyorum. "Akşam yemeği iyi. Bu gece alkol almayacağım."

Dr. Hawkins, kırıışmış kaşlarına bakarak şaşkınlıkla beni incelemeye devam ediyor ama kafasını bu kadar karıştıran şeyin ne olduğundan emin değilim. Kafa karıştırıcı bir cinsel girişimde bulunan ben değilim.

"Ne?" Bakışlarımı ondan kaçırıyorum çünkü yüz ifadesini okuyamamak zaten kontrolden çıkmış olan endişemi daha da körüklüyor.

"Az önce benden gerçekten seninle yatmamı mı istedin?"

"Sordu mu? Hayır. Önerildi mi? Evet, önerildi. Ama böyle şeyler yapmıyorsan, sorun değil. Sadece pizza alalım mı? Harika bir Sezar salataları da var."

"Ben... biz..." Birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor.

"Ne? Kekelemene ve kafa sallamana ayak uyduramıyorum. Ben Bu tür iletişimle aram iyidir. Aslında, bu beni deli ediyor. O yüzden kelimelerinizi kullanın. Ne düşünüyorsunuz? Yanlış bir şey mi yaptım? Seni kırdım mı? Ne oldu?"

"Beklenmedik

birisin." "Ben
tuhafım."

"Ferahlatıcı derecede dürüst." Gülümsüyor. Yine iyi bir gülümseme, birkaç saniye önce yüzünü buruşturduğu gibi değil. "Bir centilmen olmaya çalışıyorum."

"Tamam."

Burnundan küçük bir kahkahanın özünü soluyor. "Tamam." "Peki pizza?" diye soruyorum.

"Evet... ikinci seçenek iyi."

"İkinci seçenek?" Başımı yana eğiyorum.

Sırıttıyor.

"Oh..." Gülüyorum. "Birinci seçeneğin zamanı geçti. Şimdi pizza yemeyi tercih ederim."

"Alınmalı mıyım?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ben öyle düşünmüyorum. Neden alındın ki?"

Biri çıkıp benimkinin yanındaki arabaya biniyor. Dr. Hawkins onlara başıyla selam verip kibarca gülümsüyor. Ben de onun onlara verdiği tepkiyi taklit ediyorum.

"Neden alındın ki?"

"Dorothy, şaka yapıyordum. Alınmadım."

"Huh..." . "O şakanın komik kısmını kaçırdım." "Kötü anlatılmıştı. Unut gitsin. Hadi pizza yiyelim."

Onu restorana kadar takip ediyorum ve barda beklemeden önce birinin ismimizi almasını bekliyoruz. Bekleme süresini havadan sudan konuşarak doldurmaya çalışmıyorum. Ben de yemek sırasında ihtiyacım olacağını bildiğim için sohbet başlatıcı kendime saklıyorum. Onlar masamızı hazırlarken on dakika bekleyerek onları boşa harcamanın bir anlamı yok.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sorar.

"Su. Ve bir Dr. Pepper."

Siparişimi barmene iletiyor.

"Dr. Pepper kalmamış," diyor bana dönüp bakarak. "Anlaşıldı."

Kaşlarımı çattım. "Sadece su o zaman."

İki özel sipariş bar suyumuzu yanımıza alıp masamıza gidiyoruz. "Ne yemek istersiniz?" Menüsünü açıyor.

Menümü açmak zorunda değilim. Aslında menüler beni deli ediyor. Çok fazla seçenek ve çok fazla baskı. Bu yüzden aynı yerlere sık sık gitmeyi ya da yeni restoranlar için önceden online menüleri incelemeyi seviyorum.

"Ekstra peynirli ananas."

"Harika. Ve Sezar salatası?"

"Evet," diye yavaşça cevap veriyorum. Bunun bana nasıl hissettirdiğini açıklayamam. Yani.. ananaslı pizza önerdiğimde gözünü bile kırpmıyor. Her birimizin kendi pizzasını almasını ya da yarı yarıya yememizi önermiyor.

Garson kız masamızda durdu.

"Ekstra peynirli büyük bir ananaslı pizza ve iki Sezar salata," diyerek menülerimizi uzattı.

Büyük boy sipariş etti! Hiçbir şey beni küçük ve orta boy pizzaları bölüşmek isteyen insanlardan daha fazla kızdıramaz.

Yemek artıkları hayattır. Yarım büyük pizzayı kolayca yiyemediğimden değil.

Dr. Hawkins'e olan sevgim o anda üçe katlandı. Patron Kaltak'a yetişmek için büyük bir adım atıyor.

"Aslen Portland'lı mısın?" diye soruyor, kollarını masanın kenarında .

Bu benim sorum. Benim sorumu çaldı ve bana iki orijinal soru bıraktı.

"Evet." Hafif kızgınlığımı belli etmemeye

çalışarak sırtıyorum. "Ben de."

Gah!

Bunu sormama fırsat vermiyor.

"Babamın kendi oto tamir dükkânı var. Elli yılı aşkın süredir bu işi yapıyor. Emekli olması gerektiğini düşünüp duruyoruz ama o bu işi seviyor. Mezarına yağ içinde gidecek. Tüm ailem bu bölgede yaşıyor. İki ablam, üç yeğenim ve iki yeğenim var. En büyük yeğenim birkaç ay içinde evleniyor. Roman yüzük taşıyıcısı. Giydiği elektrik mavisi bir takım elbise var. Arabamla aynı renk, en sevdiğim renk."

"Eğer doktor olmasaydın, ne olurdun?" Renk kelimesini bitirmeden sözünü kesiyorum.

Kaşları zirveye doğru kalkarken başını geriye çekti. Soruyu aceleyle ağzımdan kaçırılmış olabilirim ama bir sonraki sözlerinin "*Doktor olmaya karar vermeden önce...*" olacağını biliyordum.

"Özür dilerim." Gülüyorum. "Ama sorularımı çalıyorsun. Bu gece sana sormak için üç soru planlamıştım ama sen şimdiden ikisini aldın. Sana karşı ilgisiz görünmek istemem ama şimdiden iki sorumu mahvettin. En azından bir tane sorma şansım olsun istedim."

"Bu çok konuşuyorum anlamına mı geliyor?" Kıkırdıyor.

"Hayır. Bu hiçbir şey için kod değil. İstedğin kadar konuş, ama sana soracağım her şeyi ben sormaya fırsat bulamadan bana söyleme."

"Dorothy..." Çenesini kaşıyor. "Sen... beklenmedik birisin. Balonlar, çiçekler ve kazanan piyango biletleri gibi."

Buna verecek bir cevabım yok. Garip bir iltifat gibi görünüyor ve ben de gariplik üzerine uzmanlaştım ama bu farklı bir gariplik.

"Eğer doktor olmasaydım, kano ya da beyaz su rafting tur rehberi olurdum. İkisini de eşit derecede seviyorum. Nehirlerde kayarak büyüdüm,

yürüyüş parkurları, kayak pistleri." Saatini kaldırıyor. "Bu yüzden yüzüklerimi her gün kapatıyorum."

"Hadi aktivite ilerlememizi paylaşalım." Aktivite uygulamama giriyorum ve Dr. Hawkins'i aktivitesini benimle paylaşmaya davet ediyorum.

Birkaç saniye sonra saatine baktı ve sırttı. Bir kez dokunarak davetimi kabul etti.

Bir aktivite arkadaşım var!

", Mayhem. Dikkatli ol. Ben azılı bir rakibim."

"Bütün gün bir hasta odasından diğerine dolaşıyor, masanızda oturuyor ya da mikroskopun başında kambur duruyorsunuz. Ben *bütün gün* hareket ediyorum. Beni geçme şansın yok."

Beni herkesten daha iyi tanıdıkları için sadece ailemle yaptığım kolay bir sohbete dalıyoruz. Ve o zaman bile, bazı günler anlamadıkları şeylere girdiğimde zombi bakışı takınıyorlar.

Pizzamız geldiğinde, Dr. Hawkins telefonunu kaldırdı.

"Az önce benim resmimi mi çektin?" Garson kız salata ve pizzalarımızı getirdikten sonra sordum.

"Yaptım. Lenslerim için. Seni o elbisenin içinde görmek istedim." Telefonumu kaldırıp ben de bir fotoğraf çekiyorum.

Gülüyor. "Pizzanın fotoğrafını mı çektin? Yemeklerinin fotoğrafını çeken yemek meraklılarından mısın?"

"Ben mi? Hayır. Ben sadece yemek yerim. Pizza fotoğrafı senin iletişim fotoğrafın olacak. Seni düşündüğümde, beni suçlu ve tuhaf hissettirecek hiçbir şey söylemeden benim istediğim türden bir pizza -hem de büyük bir pizza-sipariş ettiğini hatırlamak istiyorum."

Dr. Hawkins küçük adımlarla başını sallıyor, gözleri hafifçe kısılmış, dudakları minik bir gülümsemeye dönüşmüş. Bir dilim benim için, bir dilim de kendisi için hazırlıyor. Sonra katlıyor... AYNI BENİM GİBİ! Ve onu yiyor. Ben de onu takip ediyorum, yarısını kolayca ağzıma atıyorum. Ağzımız doluyken birbirimize sırtıyoruz.

Pizza.

Salatal

ar.

Eğlenc

eli.

Evet! Dr. Hawkins ile eğleniyorum. Garip randevu eğlencesi değil.

Kalabalık parti, aşırı uyarılma eğlencesi değil.

Yasal. Kolay. Eğlenceli.

"Sabah çalışmak zorunda olmasaydın dondurma yemeni nerirdim," diyor restorandan çıkarken.

Akşamın serin havası nefesimi kesiyor ya da belki de sırtımdaki eli. Dr. Hawkins'in belirli bir kategoriye koyamadığım bir dokunuşu var. Endişe, kafa karışıklığı ve belki de başka bir şey uyandırıyor. Meme ucumu sıyırması gibi başka bir şey.

"Evet. Eğer sabah senin aktivitelerini tekmeleyeceksem, biraz uyumam gerek."

"O zaman hadi biraz dondurma yiyelim, çünkü iyi bir gece uykusuna ihtiyacın olmayacak çünkü sabah benim aktivitelerimi tekmeleme şansın yok."

Benden önce arabama gelip kapımı açtı. "Akşam yemeği harikaydı."

Duyguları sıralamakta zorlanan biri olarak, bunu hissediyorum ... gerçekten iyi bir arkadaşla iyi yemek yemenin verdiği sersemlik.

şöyle devam ediyor: "Hayatım boyunca burada yaşayıp da burada hiç yemek yemediğime inanamıyorum. Yani... nnden yüzlerce kez geçtim. Portland'da kaçırdığım başka hangi gizli hazineler olduğunu merak ediyorum. Alışkanlıklarımın esiri olmayı gerçekten bırakmalıyım. Daha fazla dışarı çıkmalı ve yeni şeyler denemeliyim."

"Eğer bunu yapabiliyorsan, muhtemelen yapmalısın." Omuz silkiyorum. "Ben yapamam. Alışkanlıklarıma, aşinalığa, öngörülebilirliğe ihtiyacım var."

"Ve dostça egzersiz rekabeti." Bana seksi bir sırıtış attı.

"Evet." Başımı sallıyorum, arabama binmek için onun yanından geçerken kendi sırıtışımı takınıyorum.

Beni durdurmak için elini arabamın üstüne koydu. "Yani... pizza ve salata yediklerimin en iyisiydi. Ama..." eğilerek aramızdaki mesafeyi yaklaşık on iki santime indirdi "...şirket de yleydi. Romanlar hariç." Gz kırpıyor.

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyor fısıltıyla. "Tamam iyi mi?"

Yüzüme bu kadar yakın olduğu için bakışlarını tutmaya zorluyorum kendimi. "Tamamen yeterli."

Sıkı, pembe diş etleri ve güzel dişleri sırtırken gösteriyi çalıyor.

Evet, tam bir diş ipi kullanıcısı.

"Sana iyi geceler öpücüğü vereceğim."

"Düşündüm. Elbiseyi bunun için giydim. Bu yüzden yemekten sonra o naneyi yedim ve bir tane de sana ikram ettim." Dudaklarımı birbirine sürttüm. Yemek sonrası dudak kremi sürdüğüm için hâlâ yağlanmışlar.

Bana çok gülümsediği kesin. Her zamanki kıs kıs gülmelerden ve göz devirmelerden daha iyi. Ağızlarımız birleştiğinde tadı nane gibi geliyor. Nane severim. Nane, nane değil. Tarçın bir tutamda iyidir, ama çok fazla tarçın dilimi tahriş eder. Sinemada Hot Tamales yediğimde tat alma tomurcuklarım günlerce kızarıyor. Ama buna kesinlikle değer.

Dr. Hawkins elini boynuma bastırıyor ve yukarı kaydırarak çenemi kavriyor, öpücüğü biraz dille bir sonraki seviyeye taşıyor. Fransız öpücüğü genelde bana göre değildir. Çok fazla tükürük. Ama o bir köpek gibi salya akıtmıyor ya da acı verici bir ağız kuruluğu vakası yaşamıyor, bu yüzden öpücük kabul edilebilir. Tam bir Goldilocks anı. Dr. Elijah Hawkins benim tam aradığım kişi.

Öpüşme bittiğinde, sürücü koltuğuna kaymama izin verdi. Sonra içeri girip beni tekrar öptü. Daha aç bir öpücük. Öpüşmenin ne kadar süreceğini merak etmek ya da öpüşme bittiğinde ne söyleyeceğimi planlamak yerine, yüzünü kavriyorum ve tamamen katılıyorum.

Hastanedeki en seksi doktorun beni öptüğü gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Güzel kokuyor. Tadı daha da güzel. Ve bende seks isteği uyandırıyor, düzenli olarak istediğim bir şey değil. Yine de şu anda düşünebildiğim *tek şey* bu.

Öpüşmeyi kesip derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü tutmaya devam ediyorum. "Gemma'nın köpek mamalarının kırıntılarını arka koltuktan süpürdüm."

Kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Ayrıca tüy dökmediği için üzerimize köpek tüyü bulaşmaz."

"Are ..." Bakışları birkaç saniyeliğine omzumun üzerinden kayıyor. "Arka koltuğuna binmemizi mi öneriyorsun?"

"Q5'i Q3'ten daha geniş olduğu için aldım. Seks yapmak için değil, Gemma için. Ama oda orada *olduğu* için... şey." Omuz silkiyorum.

Lütfen evet de. Burada biraz ölüyorum, dostum.

"Seks mi? Arabanın arka koltuğunda mı? Şimdi mi? Bu park yerinde mi?" "Camlar renkli."

"Dorothy..." Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Ben çocuk hastanesinde doktorum. Oğlum oradaki kreşe gidiyor. Kilometrelerce . Hastalar... ebeveynleri, diğer doktorlar ya da yöneticiler

yemek için burada durmak. Açık saçık hareketlerden tutuklanabiliriz... kamu ahlakına aykırılıktan."

"Tamam." Yüzünü serbest bırakıyorum ama kıpırdamıyor. Yani biz sadece arka koltukta seks yapmayı planlamayan, birbirlerine çok yakın duran iki kişiyiz. "Welp..." Ağzımı sıkı bir sırtısla kapatıyorum. "Yemek için teşekkürler. Roman'a benden selam söyle."

Bana bir bakış atıyor... gerçek bir emoji, ama anlamını çözemiyorum. Kafa karışıklığı mı?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hafif Delilik

Elijah

"İYİ GECELER, DOROTHY." Ne diyebilirim ki? Dorothy Mayhem'im o kadar yüksek bir seviyeye ulaştı ki ayaklarımın altındaki zemini hissettiğinden emin değilim.

Gecenin dersi mi?

Beklenmedik bir durumla karşılaşacaksınız.

Onunla *yatma* fırsatını kaçırmak, ardından arabasının arkasında onunla seks yapmamak için sert yetişkin gerekçeleri sunmak beni Portland'daki en sorumlu adam mı yoksa sıradan bir aptal mı yapıyordu?

Vücudumun üst kısmını arabasından çıkarıyorum ve ona son bir kez gülümseyip başımı sallıyorum. "Dikkatli sür."

"Elbette, Dr. Hawkins."

"Eli. Dorothy ..." Başımı salladım. "Az önce önerdiğin şeyi önerip sonra da bana Dr. Hawkins diyemezsin."

"Az önce bana hatırlattığın gibi, hastaneden insanlarla görüşebiliriz ve işleri profesyonel tutmalıyım."

"Touché. İyi geceler." Kapısını kapattım. O emniyet kemerini takıp telefonunu şarj prizine takarken, ben bir sapık gibi öylece duruyorum.

Pek çok genç insanın acı çektiğini ve bazen kanserle olan savaşlarını kaybettiklerini görmeme rağmen işimi seviyorum. Bir çözüm bulmak için verdiğim mücadele beni motive ediyor. Roman'a babalık yapmayı seviyorum, iki haftada bir onu bırakmak zorunda kalsam bile. Cuma günleri annemle öğle yemeği yemeyi seviyorum. Aile yemeklerini. Sabah koşularını ve sık orman yollarında akşam yürüyüşlerini.

Ama.. bir şey eksik. Bir yıl boyunca Julie olduğunu düşündüm.

Ama değilmiş.

Dorothy Mayhem ve Audi Q5'inin arka koltuğu.

Parmaklarımı temiz arabasının kenarında kaydırarak arka kapısında duruyorum, derin bir nefes alıyorum - hafif çılgınca ama tamamen heyecan verici bir şey yapmadan önce aldığınız türden - ve kapıyı açıyorum. Arka koltuğa geçip kapıyı kapattığımda Dorothy ve onun iri mavi gözleri belirsizlikle beni izliyor.

"Prezervatifim yok ama yemek öncesi isteğinizi yerine getirebilirim."

Dudakları aralanıyor ve gözleri birkaç kez kırpışarak biraz daha açılıyor.
"Tamam."

Harika.

"Tamam "dan başka bir şey söyleseydi, hayal kırıklığına uğrardım. Ama Dorothy Mayhem hayal kırıklığına uğratmıyor... asla.

İki kapıyı açıp kapatmak çok kolay olacağı için emniyet kemerini çözüyor ve orta konsolun üzerinden sürünerek, sanki biri kucağıma bir torba kol ve bacak atmış gibi iniyor.

Kendini diğer koltuğa doğru düzeltiyor ve kolunun altından straplez elbisesinin fermuarına uzanıyor. "Prezervatifim var. Bu elbiseyi giydiğimde yanıma hep prezervatif alırım. Yani ikisini de yapabiliriz. Sütyenim de yok, yani bu bir striptiz olmayacak. Giyinik halden çıplak hale hızlıca geçeceğim. Senin için uygun mu?"

Um ... evet. Burası Cennet. *O* cennet. Otuz sekiz yaşında, eski bir şeyin yeniden yeni hissettireceğini hayal etmek zor.

Yanlış.

Dorothy nefes almayı yeniden hissettiriyor. Ve bir şey bana onun seksi yeniden hissettirmek üzere olduğunu söylüyor. Ve sadece dördüncü randevumuzda (ilk resmi randevumuz) olmamız umurumda bile değil.

Bizler yetişkin insanlarız.

Julie'nin sahte göğüsleri ve
dövmeleri var. Uzun zamandır
seks yapmadım.

Ve eğer ben Dorothy Mayhem'in arabasının arkasına binmeden dünyanın sonu gelirse, öbür dünyada pişman olacağım.

"Bu konuda iyiyim." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama beklenti ve tamamen inançsızlık kelimelerimi sarsıyor.

Zip.

Elbisesinin beline kadar düşmesine izin veriyor. Nefes almayı kesiyorum. Bir parçam lojistiğin dikkat dağıtıcılığına teslim oluyor. Elbette, arabasının modeli en küçüğü değil, ama arka koltukta genişlikten çok uzak.

Sırtarak arkasına yaslanır ve poposunu koltuktan kaldırır, elbisesini kalçalarının üzerinden geçirir ve önündeki koltuğun üzerine atmadan önce içinden çıkar.

Vay be...

Burada narin bir çift beyaz külottan başka bir şey giymeden oturuyor. Ve hiç de utangaç görünmüyor. Gözlerimin içine bakmak, onun için kıyafetlerini çıkarmaktan daha büyük bir zorluk teşkil ediyor gibi görünüyor.

"Kısa boylu olmam iyi bir şey, değil mi?"

Evet, o kısa ve benim aletim uzun ve çok çok sert.

"Külot açık mı kapalı mı? Her şeye erişmek için onları yana kaydırabilirsin." Dudakları bükülür. "Ama gerçekten ıslanmalarını istemiyorum, o yüzden sadece çıkaralım."

Bu bir rüya *olmalı*. Bu konuşmanın gerçekleşmesine imkan yok. Oral seksi klinik bir şeymiş gibi anlatıyor. Bana hızlı bir tur attırmasını, klitorisi gibi belirli şeyleri işaret etmesini bekliyorum. Yine de... gözümü kırpamıyorum. Ve açıklanamayan bir nedenden dolayı, bu hayatımın en erotik anı.

Dorothy ayakkabılarını çözer ve külotunu çıkarır. Katlıyor ve orta konsola koyuyor. Dorothy Mayhem'in arabasının arkasındayım ve *o çıplak!*

"Birinden diğerine geçebilmemiz için kıyafetlerini çıkaracak mısın? Yoksa beni becerirken seninkiler üzerinde kalsın mı istersin?" Arka koltuğun uzak köşesine kayıyor, ki aslında o kadar da uzak değil, ve bir bacağını göğsüne doğru çekiyor, ayağını koltuğa dayıyor, tıpkı birinin bir kanepede rahatlar gibi. Sadece... bir kanepede değiliz. Ve yeni pozisyonu onu bana tamamen açıyor.

Onunla ilgili her şey beni felç ediyor. Sadece gözlerim hareket edebiliyor ve onlar da nereye ineceklerine karar veremiyorlar. O çok güzel.

"Dr. Hawkins ..." Burnu kırışıyor. "Performansını sergileyemeyecek kadar acele etmeni istemiyorum. Ama sabah çalışmak zorundayım. Yani..."

"Hadi öpüşmeye geri dönelim." Eğildim ve onu öptüm.

Yüzümü tekrar kavırıyor ve ellerimi ihtiyaç çılgınlığına gönderecek şekilde beni öpüyor.

Onun çıplak bedenini keşfetmeye ihtiyacım var ama zaman darlığı vicdanımı rahatsız ediyor, diğer elimle bacak arasını okşarken sol göğsünü avuçluyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve ben neredeyse pantolonumun içine boşalıyorum. Orta parmağımı içine sokuyorum ve başparmağımla klitorisine masaj yapıyorum. Ama Dorothy tam olarak ne istediğini biliyor... bunu yemekten önce de biliyordu. Yüzümdeki elleri başımı vücudundan aşağıya doğru yönlendiriyor, ancak uzun gövdem erişmeme izin vermiyor. Ve kapıya doğru bastırdı. Belki de 1.80'den uzun biriyle arabada seks yapabilmek için daha büyük bir arka koltuğa ihtiyacı vardı.

"Ben yere uzanacağım. Sen uzan, ben de başının üstüne oturayım."

Ciddi kalma çabalarımın rağmen biraz gülüyorum. Ne de olsa çıplak bir kadın bana seks teklif ediyor, hem de her türlü seks. Ama yeterince yer . Ve sözleri seksi ama yine de çok gerçekçi. Çiğ ve muhtaç değil, nasıl yapılır kılavuzu gibi.

Carpe diem'im solmaya başladı. Gerçekten, ya iş arkadaşlarımdan birinin canı pizza çeker ve arabanın yanından ön camdan arka koltuğa bakarsa?

"Dorothy..." Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü ovuşturuyorum. Hazır olmadığımından değil. Aletimin pantolonuma baskı yapmaktan kırılma ihtimali ciddi bir tehdit olmaya devam ediyor. "Yapabileceğimi düşünmüştüm ama arabanın yanından biri geçerse..."

İç geçiriyor, koltuğa geri yaslanıyor ve bacaklarını göğsüne doğru çekip çenesini dizine dayıyor. "Muhtemelen haklısın. Patron Kaltak'ın seni terk etmesinin yarattığı kaostan sonra ihtiyacın olan son şey, bir restoranın dışına park etmiş bir arabanın arkasında Dorothy Mayhem'i (hasta taşıyıcı) atıştırdığına dair viral bir söylenti."

Öldür beni şimdi. Dorothy Mayhem mi atıştırıyorsun?

Gözlerim yaşla dolarken yumruk yaptığım elim ağzıma doğru uçuyor. Ona gülmek istemiyorum. Gerçekten, gerçekten, içtenlikle ona gülmek istemiyorum. Ama gülüyorum. Ve bu hafif bir kıkırdama değil; beni ağlatan, nefes almamı zorlaştıran, midemdeki kasları acıtan türden bir gülüş.

İşleri daha da kötüleştirmek için, gözyaşlarımı sildikten sonra bir gözümü açtım ve o sadece... orada bekliyordu. Önemli bir şey değil. Hâlâ çıplak, sanki arabasında çıplak oturmak her zaman oluyormuş gibi. Burnu kırıyıyor ama alınmamış görünüyor. Belki tepkime biraz eğlendi ve aynı derecede kafası karıştı.

"Her zaman ağlayacak kadar çok mu gülersin?"

"Hayır..." Başımı sallıyorum ve bir elimle karnımı tutarken diğer elimle yüzümü siliyorum. "Ben..." Nefes almakta zorlanıyorum.

Daha fazla gülmek. "Hayatımda hiç bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. Teşekkür ederim."

"Ne için?" ne doğru eğiliyor ve katlanmış külotunu alıyor, hareketlerinde biraz uyuşukluk ya da teslimiyetle yavaşça giyiyor.

Elbisesini giyip ayaklarını ayakkabılarının içine sokarken son bir kez gözlerimi silerek kendime geliyorum. "Senin için." Belinden tutup onu kucağıma çekiyor, bacakları başıma değil bacaklarıma biniyor. "Sen insanlığın en iyisisin." Sonra onu öpüyorum, ellerimi yapmak istediğim gibi elbisesine sokmak yerine belinde tutuyorum.

Gece hayal edilebilecek en tuhaf şekilde elimizden kaçtı. Ama o kadar unutulmaz bir şeye dönüştü ki, kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Bir gün geriye dönüp baktığımda bu geceyi hatırlayacağım - Dorothy Mayhem'in beni sonsuza dek değiştirecek bir şekilde varlığıma girdiği geceyi.

Beni hayata geri dndrebilirdi.

Bana hayal bile bir dünya gösterebilir. Ya da... beni yok edebilir.

Keşke bilseydim...

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hooky Oynamak

Dorothy

ARABA OLAYI birden fazla günlük gerektiriyor, ama sadece bir tane kırmızı kaldı! Ve kırmızı olmak zorunda, çünkü kırmızı elbisemi giydim.

**BİZ
WILL
ASLA
SEKS
YAPMA
!
!!!!!!**

Bu ilk altı sayfayı kaplıyor.

**Seks benim için bir öncelik
değil. AMA
Başarısız olmayı sevmem.
Hayal kırıklığına uğratmayı
sevmem. Bu nasıl oldu?
????????????????
Anlamıyorum!
Kitaplar.
Filmler.
Bloglar.
Okudum.
HER ŞEY!**

On sekiz sayfa. Ve yazmaya devam ediyorum. Çok fazla duygu. Düşünceler. Çözülmesi ve sıralanması gereken şeyler. Yazdıklarımı tekrar okuyabilmek için diyaloglar da dahil olmak üzere tüm geceyi kağıt üzerinde tekrar oynatıyorum. Üzerinde çalışıyorum. İyi şeyleri tekrarlamamın ve felaketlerden kaçınmanın bir yolunu bulurum.

Tak tak. Tak.

"Evet?" Günlüğümü iki boş sayfa kalacak şekilde kapattım. *SON'u* daha sonra ekleyeceğim.

Annem kapıyı kırıp açıyor ve kafasını içeri sokuyor. "Hiçbir şey söylemeden gizlice girmişsin."

"Söyleyecek bir şey yok. Saat de geç oldu. Hâlâ uyanık olacağını düşünmemiştim." "Bu gece bir randevun vardı. Söyleyecek bir şeyin olmalı."

"Ne bilmek istiyorsun?" Sorgusu sırasında uyuya kalma ihtimalimin yüksek olduğunu bilerek yatağa giriyorum.

Yatağımın ucuna oturdu. "İyi vakit geçirdin mi?" Soruları kulağa genel geliyor ama benim cevaplarım nadiren öyle oluyor.

"Evet. Onunla konuşmak çok kolaydı. Seninle ve babamla konuşmak gibiydi. Ve benim istediğim türde pizza yedi ve büyük boy sipariş etti."

"Bu harika. Yani başka bir gerçek randevu olabilir mi?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Yani... şey, bunu söylemek çok zor. Çıktığım çoğu erkek gibi davranmıyor. Ben de aynı şeyi yapabiliyor ve aynı sonuçları alabiliyordum. Dr. Hawkins ile değil. Sanki farklı bir kural kitabının kurallarıyla oynuyor. Anlıyor musunuz? Ama ondan gerçekten , bu yüzden kural kitabını görmek istiyorum. Dr. Hathaway'e sorsam gerçekten garip olur mu?"

Annem yüzünü buruşturur. "Evet demeye meyilliyim, ama onu terk edeli uzun zaman olduğunu söyledin. Sanırım bu ona ne sormak istediğinize bağlı."

"Ona ... tercihleri hakkında soru sormak istiyorum."

"Ne tür tercihler? Yemekler? Aktiviteler? Spor mu? Takip etmiyorum."

"Gah! Anlamıyorsun. Seks, anne! Onu neyin mutlu ettiğini bilmek istiyorum." Kolumu yüzüme atıyorum, yarısı hayal kırıklığından, yarısı utançtan çünkü bunu söylediğim anda ağzı açık kaldı. Neden küçük bir kızmışım gibi tepki vermek zorunda?

"Ben sadece..." Kekeliyor.

"Sadece git." Yüzüstü döndüm ve yüzümü yastığıma gömdüm.

"Dorothy, kızgın değilim. Sadece *bunu* söylemeni beklemiyordum."

"Oh... vay canına." Konuşmak için başımı kaldırıyorum ama bakışlarımı yatak başlığında tutuyorum. "*Otuz yaşındaki* kızınızın cinsel olarak aktif olmasına kızmadığınız için teşekkürler."

Öyle mi? Öyle miydi? Eğer seks söz konusu değilse cinsel olarak aktif olduğumu söyleyebilir miyim?

Gerçek. Dr. Hawkins ile aktif olarak seks arıyorum. Bu da sayılır. Değil mi?

Yirmi üç yaşında bekaretimi neredeyse yine bakire olan bir adama kaybediyordum. İçimde olduğunu sanıyordu. Ben de onun yakınlarda olduğunu sanıyordum. Aleti kıvrımlarımın arasında oldukça kuvvetli bir şekilde kayıyordu ve ilk deliğe keskin bir dönüş yapmasını bekleyip durdum. Ama hiç girmedii.

Bittiğinde, benim için iyi olup olmadığını sordu. Ben de evet dedim. Ve bu yalan değildi. Bu tür neredeyse ama gerçek olmayan seks sürekli klitoral uyarım içeriyordu. Orgazm oldum. Aslında iki kez. Ancak bu kısmi yalan bir hafta boyunca vicdanımı sızlattı, ben de ona mesaj attım:

Selam. Deliği bulamadın. Bilginiz olsun diye söylüyorum. Yine de hoşuma gitti. Finallerinde iyi şanslar! Bu arada Charlie'nin yemek kamyonunda bugün fıstık ezmeli şekerleme var. (dil yalama emoji)

"Dorothy, kızgın değilim. Sadece şaşırdım. Geçen ay bana seksin abartıldığını, dağınık ve zihinsel olarak yorucu olduğunu söylemiştin. Şimdi de bir adamın eski karısına cinsel tercihlerini sormayı düşünüyorsun. Nefes al, bebeğim. Şaşırdım ama senin adına sevindim de. Onunla yakınlaşmak istiyor olman iyi bir şey. Değil mi?"

Ona bakmak için tekrar arkamı dönüyorum. "Seks. Yakınlık değil. Sadece onunla takılmayı seviyorum. Beni anlıyor... Sanırım. Aynı yemekleri seviyoruz. Birlikte çalışıyoruz. İkimiz de egzersiz yapmayı seviyoruz. Yani... artık birbirimizin yüzüklerini takip ediyoruz. Buna bayılıyorum. Bu en büyük motivasyon. Ve o da rekabetçi. Ama seks araya giriyor. Bunu istediğini biliyorum. Sadece *nasıl* istediğini bilmiyorum. Ve evet, çoğu zaman seks istediğimi düşünmüyorum çünkü genellikle abartılı, dağınık ve yorucu oluyor. Ama Dr. Hawkins beni öptüğünde, o dağınık yorgunluğa değebileceğini hissediyorum."

Annem yine yüzünü buruşturuyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki ona sorabilirsin. Bütün uzmanlar öyle diyor. Değil mi? Yani, baban ve ben-"

"LALALALA ..." Gözlerimi kıştırıp kulaklarımı tıkıyorum. "İstemiyorum bunu duymak için!"

Alnımdan öptüğünde gözlerimi açıyorum. "Anlaşıldı. Doğruyu söylemek gerekirse ben de babanla seks hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Dr. Hawkins'le bir yolunu bulursun. Bu noktada seks konusunda stres yapmak, erken aşamadaki bir ilişki için en iyi şey olmayabilir." Göz kırıyor ve yatak odamdan çıkıyor.

Saatlerce uyumaya çalışıp başaramadıktan sonra Dr. Hawkins'e mesaj attım.

Ben: **Q7'yi satın almalıydım, ha?**

Cevap vermesini beklediğimden değil, ne de olsa saat sabahın biri. Sadece şu seks olayını çözmenin bir yolunu bulmalıyım. Ve her zaman istediğimden değil. Sadece onun gözünde iyi olmak istiyorum.

Dr. Hawkins: **Merhaba**

Bu kadar çabuk cevap verince zıplıyorum.

Ben: **Whoops. Uyuduğumu düşündüm.**

Q7'ye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Bence yarın hasta olduğunu söyleyip ailemin evinde brunch'a gelmelisin.

"Ne?" Mırıldanıyorum, mesajını okuyorum.

: **Sadece uyumakta sorun yaşıyorum. Hasta değilim.**

Dr. Hawkins: **Güzel. Yarınki brunch'ta ailemi hasta etmeni istemem.**

Uyuyacak kadar yorgun değilim ama günlüğüme yazamayacak kadar da yorgunum.

Ve işte burada, bana mesaj atarak ailesiyle birlikte yemek yemeye davet ediyor.

Yemek.

Bilinmeyen

yiyecek.

Diğer insanlar tarafından yapılan yiyecekler.

Yemekler her zaman gittiğim restoranlardan birinde değil.

Ben: **Yalan söylememi mi istiyorsun?**

Yarın ailemle tanışmanı istiyorum.

Ben: **Ben hiç hastayım demedim.**

Dr. Hawkins: **Benim için yap.**

: **Yalan söylemekte iyi değilim.**

Dr. Hawkins: **Hastaymışsın gibi davranırsan yalanmış gibi hissetmezsin. Daha önce randevumuzu iptal etmeye çalıştığında da böyle yapmıştın. Sana bir doktor raporu yazacağım.**

Ben: **Gerçekten. Ben berbat bir yalancıyım.**

Dr. Hawkins: **Patronunuza mesaj atın, böylece yalanı yüksek sesle söylemek zorunda kalmazsınız. Daha kolay olur.**

Ben: **Hasta olduğun konusunda yalan mı söylüyorsun?**

Dr. Hawkins: **Hayır. Ben bir doktorem. Ölüm döşeğinde çalışmak zorundayım.**

Ben: Ben **bir hasta** . Ben işe gitmezsem hastalarınızı kim ?

Dr. Hawkins: **Lütfen (katlanmış eller emoji)**

Ben: **(göz deviren emoji)**

Her şeyin vejetaryen olmasını sağlayacağım. Annemin yemeklerini yemek zorunda kalmaman için sana en sevdiğin restorandan bir pizza ya da bir düzine taco bile sipariş edebilirim. Bu çok yazık olur çünkü o mükemmel bir aşçıdır. (üç katlanmış el emoji)

Dr. Hawkins bir emoji adamı. Bu onu benim için katlanarak daha çekici yapıyor. Yine de... iyi bir yalancı değilim. Ama Pazar günü olacağından, belki de iş arkadaşlarımı tekrar görmeden önce okulda dört gün geçirmek suçluluk duygusuyla başa çıkmamı kolaylaştıracak ve işyerinden biri bana daha iyi hissedip hissetmediğimi sorduğu itiraflarımı kusmamamı sağlayacak.

Bana adresi ve saati gönder. Romeo orada olacak mı?

Dr. Hawkins: **Gönderiyorum... ve evet, Julie onu .**

Bir sonraki mesajda ailesinin adresi ve saat yazıyor: 11:00.

Onu bırak. Bu Dr. Hathaway'in orada olacağı anlamına geliyor. Değil mi? En azından arabadan inmesine izin verecek kadar. Yoksa onu kapıya kadar geçirecek mi?

İçeri gelmek mi? Benimle buluşur musun?

Merhaba. Ben Dorothy. Eski kocanız seks yapmak için sıra dışı bir şey istiyor mu? Seksi bir elbise denedim, onun için soyundum, hem oral hem de vajinal seks teklif ettim. Nerede yanlış yaptığımdan emin değilim. Bana birkaç ipucu verebilir misiniz? Oh... ve bence sen harikasın. senin gibi olmak istiyorum. Ben mi? Evet, otuz yaşındayım ama Aspie dünyasında yirmi yaşında sayılırım... yani yetişkin sayılmam."

İltifatlarımdan gurur duyduğunu, en sevdikleri bilimsel çalışmaları ve erkekleri memnun etme ipuçlarını paylaşan arkadaşlar olmamızı önerdiğini hayal ediyorum. Arkadaş listem oldukça kısa. Dr. Hathaway'e uyum sağlamak mümkün görünüyor.

Dr. Hawkins: ***Uyuyakaldın mı?***

Yazdığı metin beni rol yapma tarzımdan uzaklaştırdı.

Hayır. Şimdi tekrar deneyeceğim. Yarın görüşürüz.

Dr. Hawkins: ***İyi geceler, Dorothy. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.***

"Kendim olmak umurumda değil. Bunu başka kimse daha iyi yapamaz." -Dorothy Mayhem

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Frittata Parmakları

UYKU BENİM TARAFIMDA DEĞİL, bu yüzden Pazar sabahımı patronuma mesaj atarak, ona yalan söyleyerek değerlendiriyorum. Sonra bisikletimi yüklüyorum ve patika başına gidiyorum. İki saat sonra arabama dönüyorum ve saatimdeki aktivite uygulamasını kontrol ediyorum, niyetim Dr. Hawkins'e mesaj atıp aktivite ve egzersiz hedeflerime ulaşmaya erken başladığım için övünmek.

"Ne oluyor be?" Saatime baktığımda, Eli'nin sekiz millik bir koşuyu ve ağırlık kaldırma antrenmanını tamamladığına dair bildirimler var - günlük hedeflerinin tümünü aşıyor.

Bir yanıt bulamadan saatim ondan gelen bir mesajla çalıyor.

Dr. Hawkins: *İyi iş çıkardınız! Sıkı çalışmaya devam edin.*

Bu, az önce tamamladığım antrenmanla ilgili aldığı bildirime verdiği yanıt.

"Oh, devam ediyorum." Kararlı bir iç çekerek bisikletimi taşıyıcısına sabitliyorum. Eve dönerken, ağırlık kaldırma antrenmanını aştığımdan emin olmak için spor salonuna uğruyorum. Sonra duş almak için aceleyle eve gidiyorum çünkü ailesinin evine gitmek kırk beş dakika sürüyor ve geç kalmak istemiyorum.

"Hey, sen ne-"

Kendisine ve babama kahve koyan anneme elimi kaldırıyorum. "Konuşacak zaman yok. Duş almam lazım."

"Neden işte değilsin?"

"Sonra açıklarım." Duşa girdim, çoklu görevler için elimden geleni yapıyordum.

-uygun kıyafeti planlarken tıraş olur. Koyu patlıcan rengi bir etek, soluk pembe düğmeli bir bluz ve uyumlu bir babette karar kıldım,

Saçlarımı fönlüyorum ve garaj yolundan çıkarken dudak kremimi sürüyorum.

Pazar sabahı geç saatlerde trafik o kadar da kötü değil. Şimdiye kadar hep işte olduğum için bilmediğim şeyler. İşe gitmemiş olmanın suçluluk duygusu içimi kemirmeye devam ediyor ama Dr. Hawkins ve Romeo ile vakit geçirme fikri sinirlerime baskı yapan tedirginliği yatıştırıyor. Saat 10:30'da daire şeklindeki yollarına giriyorum. Mavi Tesla ortalıkta görünmüyor, ben de bekliyorum.

On dakika sonra kırmızı bir Lexus SUV arkamda durdu. O arabayı ve içinden inen kadını tanıyorum-Dr. Hathaway. Roman'ı araba koltuğundan indiriyor ve arabamın yanına kadar yürüyüp bana kibarca gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum ve yavaşça kapımı açıyorum. Eğer içeride kalırsam, ailesine söyleyebilir. O zaman garajlarının önünde oturan tuhaf kadın ben olurum. Biraz tuhaf bir kişiliğim olduğu tartışılmaz, ama bunu bilinçli olarak tüm dünyaya sergilemekten kaçınmaya çalışıyorum.

Böylece, arabamda oturan tuhaf yabancı olmak yerine, Dr. Hathaway ve Roman ön kapıya doğru yürürken beş adım arkalarında kalan tuhaf yabancıya dönüştüm.

"Dorfee!" Gülümseyerek bana bakıyor. Dr.

Hathaway de arkasına baktı. "Dorfee, neden buradasın?"

"Buraya seninle brunch yapmaya geldim Romeo."

"Merhaba." Dr. Hathaway gülümsüyor. "Ben Julie. Roman'la ne zaman tanıştınız?"

"Dorfee bir süper kahraman!" Julie'nin elini çekiştiriyor, heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Şşş..." Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve ona göz kırpyorum.

"Bu bir sır.

Hatırladın mı?"

Julie'nin gülümsemesi biraz tedirgin bir şeye dönüşüyor. Belli ki ona pek tanıdık . Ve oğluyla sırlarımı paylaştım. Bunda ürkütücü bir şey yok.

"Dorothy Mayhem. Aslında hastanenizde hasta taşıyıcısıyım... ve hemşirelik öğrencisiyim." Duruyorum. Kendime bu kadar hakim olduğum için birinin bana çak bir beşlik emojisi göndermesi gerekiyor. Onun işi ve çalışmaları hakkında konuşmak istiyorum, *gerçekten* istiyorum. Çocuklara yardım etmek için yaptığı milyonlarca şeyden.

"O zaman muhtemelen seni orada görmüşümdür." Alnındaki çizgi biraz hafifliyor.

". "

Yavaşça başını sallayarak beni inceliyor - oğluna Romeo diyen ve eski kayınvalidesiyle brunch yapan kadın. "Seni tanıyamadığım için üzgünüm. Çok fazla yüz görüyorum."

"Özür dilemene gerek yok."

"Peki.. Roman'ı nereden tanıyorsun? Bekle ..." Gözlerini kısıyor. "Süper kahraman Dorothy. X-ışını görüşü. Roman senden bahsetti. Onunla spaghetti yediğini ve önlük giydiğini söyledi. Hayali bir arkadaş olduğunu düşünmüştüm."

"Oh. Ha! Hayır. Ben gerçeğim."

"Demek Eli'nin arkadaşısın?"

"Büyükanne!" Kapı açıldığında Roman koşarak eve girer.

Büyükannesi ona sarılırken bakışları ben ve Julie arasında gidip geliyor. "Merhaba. Julie. Sen de Dorothy olmalısın."

"Merhaba. Evet. Tanıştığımıza memnun oldum." Julie'nin yanından geçip elimi uzatıyorum, tokalaşmak bana göre değil ama brunch'a uyum sağlamak istiyorum. Ailesinin beni sevmesini istiyorum.

"Ben Lori. Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum Dorothy."

"Hoşça kal Roman. Seni seviyorum," diye seslenir Julie ama o çoktan eve girmişti. "Tamam. Seni görmek güzeldi, Lori. Ve seninle resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum, Dorothy."

Julie için üzülüyorum. Gergin görünüyor. Patronum sürtük idol gibi değil.

"Sen de. Hastanede görüşürüz."

Başını sallayıp güneş gözlüklerini takarak aracına doğru yürürken üzerinde dar kot pantolon, gri bir kazak ve siyah yarım botlar var. Kızıl saçları iş yerinde olduğu gibi at kuyruğu ya da dağınık topuz yerine uzun ve dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyor. En azından Patron Kaltak'ın hastane dışında nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyor - gündelik ama yine de çok şık.

"İçeri gel, Dorothy. Eli'nin mesajını aldın mı? Acil bir durumu varmış. En kısa zamanda buraya gelecek. Gelip gelmeyeceğini bilmiyorduk. Sana başka bir pazar gelme seçeneği sunacağını söyledi. Ama bugün gelmeye karar verdiğin için çok ."

Saatime baktım. Evet. Ondan bir mesaj var. Bunu nasıl kaçırdım?

Merhaba. Acil bir durum için çağrıldım. Yine de brunch'a gelmeyi umuyorum. Oraya gidip Roman ve ailemle takılabilirsin ama sanırım geç kalmayacağım başka bir günü seçersin. Seni sonra ararım! Ya da şimdi gitmeye karar verirsen seni hastanede görebilirim.

Sadece... harika. Gülümsüyorum. "Mesajını kaçırdım. Başka bir Pazar için yeniden planlayacağım." Dönüp arabama doğru adım atıyorum.

Aman Tanrım! Burada olmak zorunda değildim! Ben neden buradayım?

"Beklemek mi? Hayır! Kalmalısın, Dorothy. Kalmanı kesinlikle çok isterim. Kızlarım bugün gelemedi, o yüzden sadece Roman, Kent ve ben varız... ve tabii ki Eli geldiğinde."

Kalmak

istemiyorum.

İstemiyorum.

Mümkün değil.

Beş yıl önce olsa, başımı sallamaya devam eder, arabama atlar ve patinaj çekerek evlerinin önünden ayrılırdım. Ama artık her zaman tamamen içgüdülerimle hareket etmiyorum. Nörotipikleri deşifre etme, benim durumumda ne yapacaklarını hayal etme ve buna göre tepki verme / taklit etme pratiği yaptım.

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim." Gülümseyerek dönüyorum. "Ama ben vejetaryenim. Benim diyet kısıtlamalarımınla uğraşmak zorunda kalmanızı istemem. İyi günler dilerim."

X-ray teknisyenlerinden biri olan Kelsey'e deodorantının yıprandığını ve kötü bir koku yaydığını söylediğim zaman gibi, iyi günler her şeyi yoluna koyuyor gibi görünüyor. İlk başta nefesi kesildi, bu da beni FYI'yı yanlış ifade ettiğime inandırdı, ancak sonra "iyi günler" ile devam ettim ve kollarını göğsüne sararken yavaşça başını salladı. Aspiller en iyi arkadaşlar olmayabilir ama en dürüst olanlar bizleriz.

"Eli bana söyledi. Bugün brunch için yaptığım her şey vejetaryen ve bol peynirli. Peynire karşı bir ilgin olduğunu söyledi."

Yaptı, değil mi?

Bugün elinde daha iyi kartlar var, bu yüzden derin bir nefes alıp eve doğru çekiliyorum. Yabancılarla vakit geçirmekten, muhtemelen beğenmeyeceğim yemekleri yemekten ve benim için dünyanın en zor şeyi olan havadan sudan konuşmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Lori beni mutfağına götürüyor. Büyük ve temiz. Geniş bir yemek masasının arkasındaki açık büfe masayı tonlarca yiyecek dolduruyor.

bir buket taze çiçek, gerçek tabaklar ve sofrta takımları ve bez peçeteler. Güzel bir restoran gibi görünüyor. Yemek tepsileri bile otlar ve taze meyvelerle süslenmiş.

"Vay canına, bu tam bir brunch. Açıkçası ben kahve, simit, domuz pastırması ve belki birkaç çörek hayal etmişim."

"Kulağa oteldeki kontinental kahvaltı gibi geliyor." Gülüyor. "Ben tamamen sunumla ilgil."

Ben de öyle.

Ancak bunun için gerçekten çok çalışmam gerekiyor ve nadiren yüzde yüz başarabiliyorum.

"Kent?" diye sesleniyor arka kapıdan. "Hadi yemek yiyelim. Roman'ı getir." "Sana ne içireyim Dorothy? Mimoza sever misin?" "Evet.

Ama arabayı ben kullanacağım, o yüzden pas mı geçeyim?"

"Sadece portakal suyu içebilirsiniz. Taze sıkılmış olur."

Taze sıkılmış, portakalları okşadığı ve sıkıldığı gibi... belki de elleriyle. "Çantamda su şişem var." El çantamdan çıkardım.

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Lütfen bir tabak alın ve kendinize yardım edin."

İlk sırada. Bunu yapabilirim. Evet... muhtemelen tabaklardaki her şeye dokundu ama ben eldiven giydiğine inanmayı tercih ediyorum. Ve sırayı ilk geçen, kimsenin yemeğe ilk dokunma ya da hapsırma şansı olmadığı anlamına geliyor. Bir tabak ve çatal bıçak alıyorum. Gerçek çatal bıçak takımı, tadı plastik gibi olanlardan değil. *İğrenç!*

"Dorfee!" Roman, arkasında Dr. Hawkins'in uzun boylu, daha yaşlı bir versiyonuyla içeri dalıyor - birkaç kırışıklık daha, koyu sarı saçlara karışmış gri ve daha belirgin bir saç çizgisi. Kot pantolon ve Trailblazer sweatshirt giymişti.

"Dorothy, bu kocam Kent. Kent, bu Eli'nin arkadaşı Dorothy." "Baba, Dorfee bir süper kahraman." Roman tabağa uzandı. Kent hemen elinden kapar.

"oldum, Dorothy." Dr. Hawkins'te babasının gülümsemesi var.

Ben de içten bir sırıtışla karşılık veriyorum. Burası henüz korkunç değil. Sadece dördümüz varız. Yapabilirim. Birkaç derin nefesle... Yabancılarla brunch'ın üstesinden gelebilirim.

"Bana ne istediğini göster Roman," Kent, Roman'ın istediği şeyleri parmağıyla dürtükledikten sonra tabağına yiyecek ekler.

Kendime sürekli ilk sırada olduğumu hatırlatıyorum ve yemekleri sevsem bile benim için ikinci bir yolculuk olmayacağı açık. Romeo'yu sevmediğimden değil, ama evlerine kadar olan yolculuğun çoğunu aynı parmağı burnuna sokarak geçirmiş olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu çok iyi biliyorum.

"Her şeye dokunmayı kes, aptal." Lori, Roman'a gözlerini devirir. "Misafirimiz var ve arkadaşın Dorothy'nin küçük parmaklarının tüm yiyeceklere dokunmasını istediğini sanmıyorum."

Az miktarda safra boğazımdan yukarı doğru çıkıyor. Sadece parmaklarını görmezden gelmek ve yürümeye başlayan çocuğa bulaşmış yiyecekleri yemeyi hayal etmeden onlardan bir adım önde olmak istiyorum.

"Dışarısı biraz serin ama verandadaki ısıtıcıları yaktık, o yüzden şu kapıdan çıkabilirsiniz." Kent, Roman'la birlikte daha önce girdikleri kapıyı başıyla işaret ediyor.

"Tamam." Kapıdan çıkıyorum ve dışarıdaki rahat sandalyelerden birine oturuyorum. Tabağımı kucağımda sabitledikten sonra Dr. Hawkins'e mesaj atıyorum.

Ben: Mesajını zamanında alamadım. Ailenin evindeyim. Umarım yakında gelirsin.

Buraya gelmek için bir hastayı öldürmeyin ama lütfen acele edin. (ter emoji ile sırttan yüz)

"Dorfee'nin yanında oturuyorum!" Roman yanımdaki sandalyeye sürünerek oturuyor.

"Belki de kendi masanda oturmalısın. Senin için yemek yemek daha kolay olabilir, dostum." Kent, Roman'ın tabağını verandanın köşesindeki küçük masanın üzerine koyar.

"Hayır! Dinle, baba, dinle! Dorfee'nin yanında oturuyorum!"

"Senin yanına oturacağım Romeo." Eşyalarımı alıp çocuk masasına doğru ilerliyorum, küçük kırmızı sandalyeye birkaç saniye dudaklarımı bükerek bakıyorum. Elbette beni taşıyacaktır. Rahatça oturup gülümsüyorum. "Geliyor musun?" Ona soruyorum.

Romeo büyük sandalyeden atlayıp masaya koşuyor ve mavi sandalyede yanıma oturuyor.

"Gerçekten yok." Kent kıkırdarken sırıtıyor.

"Çocuk masasını tercih ederim." Omuz silkiyorum. Yüzde yüz doğru.

Lori verandaya doğru ilerliyor ve Roman'ın yanında oturduğumu görünce küçük bir kahkaha atıyor. "Baban seni kıskanacak,

Roman. Onun arkadaşını alıyorsun."

Roman büyükannesini görmezden gelerek yemeğiyle oynar.

"Bu da ne?" Roman parmağını tabağımdaki küçük yemek yığınlarından birine sokuyor.

Donup kalıyorum, çok soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Um... Emin değilim."

"Roman Alexander... parmaklarını Dorothy'nin yemeğinden uzak tut!" Lori onu azarlıyor. "Bu frittata. Biraz ister misin?"

Parmağını benim küçük frittata dilimimden çıkarıp ağzına sokuyor ve başını sallıyor.

Lori ayağa kalkmaya başladı.

"Al. Biraz da benimkilerden deneyebilir." Tabağımı kaldırıp onunkinin yanına koyuyorum ve *hepsini* onun tabağına dolduruyorum.

"Hepsini ona vermene gerek yok." Kent torununa kaşlarını atar.

Lori'nin bana daha fazla getirmek için acele etmesini bekliyorum, ki bunu istemiyorum. Hayır. Sanki doğru bir şey yapmışım gibi bana gülümsüyor ve yemekle oynamıyor. Parmağını soktuktan sonra *hepsini* ona vermem gerektiğini biliyor mu? Belki de biliyordur. O bir konuşma doktoru. Muhtemelen tipimi biliyordur. Ama Aspie statümü açıklamıyorum ya da nörodejeneratif durumum için sahip olmadığım tıbbi kimlik bilekliğimi göstermiyorum.

Bugün nörotipik davranma arayışımı çoktan mahvettim mi? Hmm ... onu ne uyardı? Muhtemelen su şişesi. Mimosayı içip ailemden beni eve bırakmalarını istemeliydim. Çoğu insan böyle yapar, değil mi?

"Daha ne kadar okulun var, Dorothy?" Lori soruyor. "Hemşirelik için mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Başka bir alanda da diploma alıyor musun?" "Henüz değil." Omuz silkiyorum. "Fen bilimleri alanında lisans derecem var. Ve ben bir

CNA ve EMT. Umarım bu hemşirelik işi işe yarar. Plastik alanında Dr. Hathaway ile çalışmak istiyorum. O çok zeki."

Lori yemeye devam ediyor, bana hiçbir görsel geribildirim vermiyor - yine de yakalayabiliyorum. Belki de eski gelininin ne kadar zeki olduğunun farkında değildir.

Kent önce Lori'ye bakıp sonra bana gülümseyerek, "Eli de çok zeki bir doktor," diyor.

"Evet. Öyle. Ama onkoloji oldukça yorucu. İyiye karşı daha iyi, çirkinleştiren yara izine karşı irkinleştirmeyen yara izi gibi değil. Bu her zaman ölüme karşı yaşamdır. Ebeveynlerin sahte umutlara kapılmasını izlemek. Demek istediğim...

Tedavi işe yarıyor, olağanüstü bir şey ama işe yaramadığında dünyanın en kötü işi haline geliyor. "Çocuğumun ne kadar zamanı var? Gerçekten mi? Cevap vermek zorunda kalacağınız daha kötü bir soru olabilir mi?"

"Eli için çok zor ama bu konuda en iyisi o. her zaman en merhametli çocuğumuz olmuştur, ki tek olduğu için bu çok ilginç. Julie'ye bu kadar saygı duymana da bayılıyorum. İnanılmaz yetenekli biri. Daha iyi bir profesyonel rol modelin olamazdı." Lori mimozasını yudumluyor.

Profesyonel. Lori bu kelimeyi vurguladı. En azından bana öyle geldi. Oğullarını terk ettikten sonra Julie hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor olabilirler. Ayrıldıkları haberini duyduğumda günlük tuttum çünkü herkes bunun hakkında konuşmayı bırakmıyordu. Ben de zihnimde çözdüm ve kağıda döktüm. İşte o zaman birbirlerine çok benzediklerini fark ettim. Alfa ya da beta yok. Öğretmen ve öğrenci yok. Bu benim için zor olurdu.

Dr. Hawkins'in profesyonel başarıları bir yana, sadece fiziksel yapısı bile ona baskın bir hava veriyor. Ama Patron Kaltak asla bir öğrenci... bir beta... ya da itaatkâr olamazdı. Asla olamaz.

Dr. Hathaway'in muhteşemliğini kabul ettiğine ve kendi tıp diplomasına sahip olduğuna göre, Patron Kaltak hakkında en çok hayran olduğum şeylerden birkaçını listelemenin uygun olabileceğini düşünüyorum. Mükemmel bir sohbet gibi görünüyor ve havadan sudan konuşmaktan çok daha iyi.

"Aslında Dr. Hathaway'in yıllar önce bir konuşmasını dinlemiştim..."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Köpek Stili

Elijah

İKİ SAAT GEÇ, ailemin evine vardım. Dorothy'nin arabası hala garaj yolunda park halindeydi. Bu beni mutlu etti. Onu görmek istiyorum. Onu ailemin yanında görmek istiyorum.

"Selam." Köşeyi dönüp mutfığa girerken anneme gülümsüyorum. Telefonundan başını kaldırdı.

"Merhaba. Yemekler buzdolabında. Her şey mi?"

"Evet, şimdi iyi. Herkes dışarıda mı?"

"Uh huh ..." Telefonunu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Kusura bakmayın. Bu hafta sonu nöbetçiyim. Ve tabii ki durmak bilmedi. Evet... baban Roman ve Dorothy ile birlikte dışarıda."

"Her şey yolunda mı?"

Gülüyor. "İyi geçti. Gerçekten iyi. Onu seviyoruz. Parmaklarını yemeğine sokmuş olsa da Roman'a bayılıyor. Ve onunla birlikte küçük masasına oturdu."

Tabii ki yaptı. Dorothy harika biri. "Ve...

Dorothy, Julie'nin suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyor."

Kıkırdıyorum. "Julie'nin suyun üzerinde yürüdüğünü düşündüğünü söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Hayır." Annem başını sallıyor. "Kesinlikle suyun üzerinde yürüdüğünü düşündüğünü söyleyebilirim. Dorothy Julie hakkında senin ve benim toplamımızdan daha çok şey biliyor. Ama ..." Bir parmağını kaldırıyor. "İlk başta beni hazırlıksız yakaladı ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Ama şimdi bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Eğer Dorothy ile ciddi olursanız, bence Julie'ye olan saygısı daha da artacak.

herkes için olumlu. Dorothy herkesi saygı çerçevesinde bir arada tutan bir yapıştırıcı olabilir."

Dorothy ile nasıl düzgün seks yapacağımı çözemiyorum. Ciddi bir ilişki çok uzak görünüyor. Haftada üç vardiya çalışıyor ve okula gidiyor. Dorothy'nin ihtiyacı olan son şey birinin tutkalı olmak.

"Aceleci davranmayalım. Roman'la tanıştığı için senin de onunla tanışmanı istedim. Ve ben de şu anda onun arkadaşlığından hoşlanıyorum." Buzdolabından yiyecekleri, özellikle de annemin benim için hazırlayıp sakladığı tabağı alıyorum.

"Tamam. Bir reçete yazdırmam gerekiyor. Hemen ."

Başımı sallıyorum, bir bardak portakal suyu alıp verandaya çıkıyorum, babam Dorothy ve Roman'ın Elmo ile top oynamasını memnun bir sırıtışla izliyor.

"Ondan hoşlanıyorum, Eli."

Bok yiyici sırıtışım ikiye katlandı. Dorothy Mayhem'i sevmeyen biri nasıl olabilir? "Evet, ben de severim. Sen nasılsın?" Bahçe oyununu bölmek yerine onun yanına oturuyorum.

"Fena değil. Annen tatil için izin almam konusunda başımın etini yiyor. Noel'den sonra Kosta Rika'ya gitmek istiyor."

"O zaman annemi Kosta Rika'ya götür." "Seyahat etmekten nefret ederim."

Kıkırdıyorum. "Seni dükkânından uzaklaştıran her şeyden nefret ediyorsun. Şu anda burada oturuyor olmana şaşırıyorum."

"Biliyorsun, eğer kalmazsam taşaklarıma çok acımasızca bir şey yapmakla tehdit etti... ne demişti? Oh evet, arkadaşınla brunch sırasında *tamamen nişanlıyken*."

"Kıyafetlerini değiştirmek ve eline bir İngiliz anahtarı almak istersen Dorothy sana izin verir. Eminim annem ve seninle tek başınıza karşılaştığı için pek heyecanlanmamıştır."

"Bilemezsiniz. Sevdiği bir şey hakkında konuşmaya başladığında oldukça konuşkan oluyor... eski eşin gibi."

Bir homurtu ağzımdaki bir kaşık frittata'yı geçip gidiyor. Peçeteyle sildim. "Julie Roman'ı bıraktığında Dorothy burada mıydı?"

Omuz silkiyor. "Beni yener."

"Evet," diye cevaplıyor annem kapıyı iterek açarken. "Hepsi aynı anda geldiler. Ben kapıyı açmadan önce verandada bir konuşma olduğunu anladım. Hepsi dostça ve arkadaşça. Julie, Dorothy'nin burada olmasından dolayı biraz şaşkın görünüyordu ama kızgın olduğu söylenemezdi. Sadece beklenmedik bir şeymiş gibiydi."

Julie'den bir telefon ya da mesaj alacak mıyım merak ediyorum. Dorothy'yi brunch'a davet etmemi konuşmuş olmalılar. "Ne yazık ki bu onu ilgilendirmez."

"Şimdi, Eli, Roman da onun oğlu. Onun hayatına soktuğun insanların onun için iyi olup olmadığını bilmek isteyecek kadar endişeli olmalı ve sen de Julie'nin çıktığı insanlar konusunda aynı endişeleri taşımalsın."

"Biriyle çıktığını sanmıyorum. Ben Roman'la birlikteyken onun rastgele takıldığını duydum. Yürü be Julie! Bir sürtük olmak için asla geç değildir."

"Elijah Alexander Hawkins!" Annem fısıltıyla bağılıyor. "Çok mu uzak?" Meyve suyumdan bir yudum almadan önce sırtıyorum.

"Evet. Çok uzak. Bu çocuğunuzun annesi." Annem kaşlarını çatı. Cuma günleri, öğle yemeği sırasında ofisinde, benimle biraz daha profesyonel bir tonda konuşuyor. Ama onun evinde, o Dr. Lori Hawkins değil, sadece anne. Acımasızca dürüst ve çocuklarının davranışları konusunda diğer anneler kadar fikir sahibi.

"Ah... kadın aşağı!" Babam irkildi.

Dikkatimi bahçeye veriyorum.

"Dorfee! İyi misin?"

Tabağımı sedirin üzerine koyup, Dorothy'nin kış üstü yattığı, sıyrıklarla dolu dizlerini göğsüne çekerken tısladığı, çalılar ve nehir taşlarından oluşan peyzajlı alana doğru koşuyorum.

"Baba! Dorfee'nin kanaması var! 911'i ara!" Roman onun yanına çömelir.

"Roman..." Elini tuttum, tam tombul küçük parmağı dizindeki kan. "Memesine dokunma. Canını yakar. Tamam mı?" "Sorun yok." Ayağa kalkmaya başladı.

Kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Temizleyeceğiz. Ne oldu?"

"Elmo yolumu kesti. Onun hatası değildi. Arkamda beni kovalayan Romeo'ya bakıyordum."

"İyi bir doktor tanıyorum." Eve doğru gitmesine yardım ettim. "Dr. Hathaway çoktan gitti."

"Hiç komik değil, Mayhem." Gözlerimi deviriyorum.
Gülüyor. "Şakayı anlayıp anlamayacağını bilmiyordum. Şey... tam olarak bir değil."

"İyi misin, Dorothy?" Annem verandaya adımımızı atar atmaz soruyor.

"Evet. İyiyim. Doğuştan sakarım."

"İlk yardım çantası üst katta, lavabonun altında

Eli." "Teşekkürler anne."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Kağıt havluyla kurulayabiliriz."

"Ya da düzgünce yıkayıp üzerine antibiyotik merhem ve yara bandı koyabiliriz."

Dorothy gözlerini devirir. "Elbette. Ya da bu. Bunu yapmanız çok hoş Dr. Hawkins."

"Eli. Ve özür dilerim. Gerçekten."

"Sorun değil. Roman'ı seviyorum... ve hatta son olaylara rağmen Elmo'yu da." "Ailemi değil mi?" Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda ona yan gözle bakıyorum.

"Onlar da iyiydi ama belli ki arka bahçede kovalamaca oynamak isteyen sadece Roman ve Elmo'ydu. Bu saatimde bir aktivite değil, bu yüzden açık havada koşu olarak kaydettim. Şimdi kışını tekmelediğimi fark ettin mi?"

"Gün daha bitmedi." Onu misafir yatak odasına götürürken kışına şakacı bir tokat atıyorum. "Bankta otur. Ben malzemeleri getireyim."

Dorothy omzunun üzerinden bana geniş gözlerle bakıyor. "Bir aile brunch'ı için biraz seksi olmaya başladınız, Dr. Hawkins." Kışını hafifçe vurduğum yere sürtüyor.

"Bu cinsel değildi. Şakaydı." İlk yardım çantasını ve el havlusunu aldım.

"Anneni de böyle döver miydin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak banka oturuyor.

"Gerçekten mi? Dün gece arabanın arka koltuğunda benim için rahatça soyundun, ama kışına şakacı bir okşama seni ne... rahatsız etti?" Önünde diz çöktüm.

"Dün gece seks için giyinmişim. Aklım sekse odaklanmıştı."

Ve ... işte aletim gidiyor, kendi yapıyor.

"Ama bugün ailenizle brunch yapmak için giyinmişim. Bu yüzden cinsel bir yakınlaşma beklemiyordum. Hepsi bu."

Sırıtarak başımı sallıyorum ve dizlerini temizliyorum. "Kurallarını seviyorum. Henüz onlara hakim olmasam bile. Yine de onlara sahip olmanı seviyorum."

"Onları kırmayı seviyorsun." Ona dudaklarını birbirine sürtüyor. Parlıyorlar, sanki dudak kremi yeni sürmüş gibi. plebilir görünüyorlar. İki yara bandı yapıştırıyorum ve bacaklarını bedenimi aralarına sıkıştıracak kadar ayırıyorum, ellerimi kıçının hemen üzerindeki güvenli bölgeye yerleştiriyorum.

"Bu uygunsuz hissettiriyor." Dudaklarıma bakıyor olmasaydı sözleri daha fazla ağırlık taşıyacaktı. "Ailen ve Roman gizlice buraya gelip neler olduğunu merak edebilirler."

"Bir şeyler mi oluyor?" Boynundan perim.

Keskin bir nefes çekiyor. "Benimle alay etmeyi bırakmalısın. Neyin oyun randevusu neyin seks randevusu olduğunu anlayamıyorum, seks yaptığımızdan değil, çünkü benimle nasıl yapacağını anlayamıyorum. Ve bu çok sinir bozucu. Ama her neyse... uslu durmalısın. Yapılacak en doğru şey bu gibi geliyor. Belki bu konuda her zaman en iyi kararı ben veremiyorum ama bu seferki oldukça açık."

"Bekle." Başımı yana eğerek geri çekiliyorum. "*Seninle seks yapmamı nasıl sağlayacağını bulamıyor musun?*"

"Duh..." Omuz silkiyor. "Senin için tamamen soyunmak ve kendi prezervatiflerimi getirmek işe yaramazsa, hiçbir şeyin işe yarayacağından emin değilim. O yüzden bilmek istiyorum, hiç seks yapıyor muyuz? Yoksa sadece arkadaşlık mı arıyorsun -tutacak bir el, alınacak birkaç öpücük... okşayacak bir popo? Ne olursa olsun bana uyar. Sadece bilmemekten hoşlanmıyorum. Bilmek *istiyorum*. Yani hiç olmayacaksa, sorun değil. Kesinlikle sorun değil. *Ne zaman* olacağı konusunda takıntı yapmayı bırakabilirim. Faaliyet halkalarıma odaklanabilirim. Kaşınan seksi klotlarla uğraşmak zorunda kalmam. Yumuşak ve mükemmel şekilde giyilmiş pamuklu klotlarımı giyebilirim." Uzun bir nefes üflüyor.

şaşırtıcı... Çünkü tüm bu bilgileri bu kadar kısa sürede çıkarmak için çok fazla oksijen kullandı. Bir kadının seksi bir erkekten daha fazla düşünebileceğini sanmazdım.

Yanlış.

"Yeri ve zamanı sen söyle."

Gözlerini kısıyor. "Seks için mi?"

Başımı sallıyorum, ellerimi bir santim aşağı kaydırarak onu bankın kenarına yaklaştırıyorum, böylece onunla ne kadar çok seks yapmak istediğimi hissedebiliyor.

"şimdi. Tam burada. Prezervatifin var mı? antam alt katta." "şimdi mi?"

Gülüyorum. Belki de flört ve n sevişmeden anlamıyordur. "İki saniye önce bana bunun uygunsuz olduğu hakkında bir konuşma yaptın ve

Biri bize gizlice yaklaşıyor. Ama *şimdi* seks yapmak istiyorsun? Burada mı? Ailem ve Roman yaralarını sarmamı beklerken?"

Dudaklarını birkaç saniyeliğine yana doğru büküyor. "İdeal değil. Ama çok uzun sürmezse ve ses çıkarmaya başlarsam ağzımı kapatırsan yapılabilir - ama olağanüstü bir şey olmazsa yapmam. Ve gerçekten, bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum, yani biliyorsun."

Her biri... Dorothy ile yaptığım her konuşma, rastgele düşüncelerin en tuhaf alışverişine dönüşüyor. Yüzde ellisi uygunsuz. Yüzde elli bağırsakları parçalayan komik.

"Yani neyi biliyorum?" "Bu işte iyi olduğumu."

Kaşlarımın başımdan yukarı fırlamasını kontrol etmeye çalışıyorum ama ben tepkimi kontrol edemedi onlar bunu yapıyorlar.

Bu kadın...

"Yani..." Gözlerini deviriyor. "Açıkçası, baştan çıkarma kısmında eksiklerim var. Seninle tanışana kadar böyle olduğunu düşünmemiştim. Ama bana adil bir şans verirsen, pişman olmayacaksın."

Cidden... İçin. İçin. Aşkına. İçin. Aşkına! Kadın iş görüşmesi yapıyormuş gibi bir tavırla seksten bahsediyor.

Yine de ... evet ... şu anda çok tahrik olmuş durumdayım. Ellerimi kucağının iki yanındaki banklara bastırıyorum ve kendimi ayakta durmaya zorluyorum.

Pivot.

Üç adım atın.

Yatak odasının kapısını kapatın ve kilitleyin.

"Hızlı olacak çünkü öyle olmak zorunda. Hiçbir koşulda kimseye *hızlı* seks yaptığımı söylemeyeceksin. Etrafta böyle bir dedikoduya ihtiyacım yok." Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve cüzdanımdan bir prezervatif çıkardım.

Evet, önceki gece dersimi almıştım.

"Bunlar benim seks külotlarım değil. Bil diye söylüyorum." Ayağa kalkıyor, eteğini kaldırıyor ve külotunu çıkarıyor.

"Külotunun neye benzediği umurumda değil Dorothy. Sadece onları çıkar ve pozisyonunu seç."

Gözleri de tıpkı gülümsemesi gibi parlıyor. "Pozisyonu ben mi seçeceğim?"

Julie ile ilk kez seks yaptığımda, bir öpücükle başladı ve elimin külotunun önünden aşağı kaymasına, küçük bir çıkıntı bulmama ve bunun klitoris olup olmadığını merak etmeme yol açan ağır bir ön sevişmeye dönüştü. O okşadı

Spor şortumun dışına o kadar çok bastırdım ki şortumu önden birkaç santim aşağı çekti. Ergenlik hormonlarının sıcak karmaşası içindeydik. Seks garipti ve elleme özensizdi. Prezervatif takmak için ellerimi sabitleyemiyordum ve Julie prezervatif başarısızlıklarının küçük yüzdesinin bir parçası olacağımızdan endişeleniyordu.

Sikimi ona sokmadan önce elime boşaldı ve ben de sikim ona girdikten iki saniye sonra boşaldım.

Yıllar sonra... işte buradayım, Dorothy yatağa emeklerken, eteği belinde, kızı havada, kot pantolonumu sikimi çıkaracak kadar aşağı itiyor ve sabit ellerle prezervatif takıyorum.

Köpek stili. Bunu onun seçimi olarak görmemiştim. İlginç.

Yatağın kenarında duruyorum ve kalçalarını tutarak onu kenara yaklaşması için ikna ediyorum. Yani bu otuz sekiz, boşanma sonrası, bin yıllık seks. Süslü bir şey değil, sadece alakart seks.

Zaman ne kadar da değişmiş.

"Bekle!" Topuklarının üzerine oturuyor, sırtı bana dönük, bileği yüzüne yakın. "Başlat tuşuna bastın mı?"

"Ne?"

Başını geriye atıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ve muhteşem bir sırıtış takınıyor. "Senin gözetiminde mi?"

"Seks için mi?" Öksürerek gülüyorum.

"Um... evet. Telefonunuzdaki sağlık uygulamanızın altında, cinsel aktiviteyi manuel olarak ekleyebilirsiniz. Gördünüz mü?" Kolunu kaldırıyor ve *Git'e* basıyor. Sonra omuz silkiyor. "Merak etmeyin, sizinki sadece hareket olarak kaydedecek."

"Dorothy'de atıştırma" ifadesinin önceki geceki seks arayışımızı sona erdirmesine izin verdim. Saatindeki cinsel aktivite takibinin, düşüncelerimin beni yakalamasına izin verecek kadar uzun süre duraksamama neden olmasına kolayca izin verebilirdim.

Ailem.

Onların evi.

Roman.

Ama... yapamıyorum. Çünkü tekrar öne eğilip eteğini yeniden ayarlayarak çıplak poposunu ortaya çıkardığı anda, benim için hazır olup olmadığını hissetmek için elimin seksi bacaklarının arasına kaymasına engel olamıyorum.

Klitorisini bulduğumda nefesi kesiliyor, parmağımı içine sokmadan önce birkaç kez üzerinde dolaştırıyorum.

"Dr. Hawkins ..." Adımı inliyor ve elime karşı sarsılıyor.

"Eli... bana Eli demelisin." Dr. Hawkins beni bir hastaya gerçekten uygunsuz bir şey yapan yaşlı bir adam gibi hissettiriyor. İkinci parmağımı da içine sokuyorum ve kıcının kıvrımını öpüyorum.

"Eli... göt deliğimi yalama. Tamam mı?" soruyor nefes nefese bir sesle.

Mükemmel kıcının yumuşak tenine karşı sırtıyorum. "Tamam." Parmaklarım onu daha hızlı çalıştırıyor ve o da hızını ayarlamak için elleri ve dizleri üzerinde sallanıyor. Onu tekrar çıplak istiyorum. Teninin her santimini hissetmek istiyorum. Başımı bacaklarının arasına kaydırmak ve ona önceki gece tam olarak istediği şeyi vermek istiyorum.

Ama... hızlı olmalıyız. Parmaklarımı sikimle değiştirdim, kalçalarını kavradım ve tüm vücudunun öne doğru kaymasına yetecek bir güçle içine ittim.

"Eli-" Ağlamasını bastırmak için ağzını kapatıyorum.

"Sanırım bu oldukça muhteşem olduğum anlamına geliyor, ha?" Kulağına yaklaşarak fısıldıyorum.

Elim hâlâ ağzının üzerindeyken başını sallıyor.

Ne kadar çabuk bitirdiğimizi söylemeyeceğim. Ama çok hızlıydı. O kadar çabuk ki, külotunu tekrar giydiğinde tekrar ereksiyon oldum.

"Hepsi kırk kalori mi?" Ayaklarını tekrar düz ayakkabılarının içine sokmadan önce saatine bakarak kaşlarını çatıyor.

Prezervatifi attıktan ve pantolonumu bağladıktan sonra başının arkasını tutup onu öpüyorum. Onu sanki onunla seks yapmak istiyormuşum gibi öpüyorum; yavaş ve derin. Ağzının her santimini vücuduna yapmak istediğim gibi keşfediyorum.

Elleri gömleğimi kavırıyor, beni kendine yakın tutuyor. Ve öpücüğün içinde mırıldanıyor, öncekinden daha yumuşak ama aynı derecede seksi. Saniyeler... belki dakikalar sonra, birkaç santim uzaklaşıyorum, yanaklarında açan pembeye ve hindistan cevizli dudak kreminden arınmış hafif şiş dudaklarına hayranlıkla bakıyorum.

"Dorothy Mayhem, sürprizlerle dolusun." Saçlarını bir taraftan kulağının arkasına kıvrıyorum. Anlaşılan ön sevişme ve baştan çıkarma onun oyunu değil. Ya da belki de geçmişte kaldı. Tanrım... Gerçekten o kadar yaşlı ve flört ve cinsel trendler konusunda o kadar bilgisiz miyim?

"Sekste iyi olduğumu söylemiştim." Sırtıyorum.

"Sakin ol, şampiyon. Ben olsam kırk kaloriye iyi demezdim. Dayanıklılık için puan veriyorum. Gerçekten biraz kalori yakmak için daha iyi koşullar altında daha fazla zamanla tekrar yapmamız gerekecek."

"Baba?" İki küçük ayak yavaş bir ritimle merdivenlere vuruyor.

Dorothy avuclarını yanaklarına bastırarak yanaklarındaki ısınn bir kısmını emmeye çalışırken gömleğimi ve ereksiyonumu düzeltiyorum. Sonra hızla yatak odasının kapısını açıyorum. İhtiyacım olan son Şey Roman'ın anneme yatak odasının kapısının kilitli olduğunu söylemesi.

"Baba! ?" Roman doğrudan çarpıyor ve dengemi korumak için biraz yalpalamama neden oluyor.

"Ben buradayım dostum. Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Dorfee! Dizlerin kanıyor."

Yara bantlarını tekrar takmak için eğildiğinde dönüyorum. Sonra bakışlarım yatağa ve kirli beyaz yorganın üzerindeki iki kanlı lekeye yöneliyor. Dorothy'nin bakışları benimkileri takip ederken yüzüm buruşuyor.

"Oops..." Yüzümü buruşturarak bana bakıyor.

"Dorothy'ye yeni yara bandı alıyordum. Çok küçük oldukları için ıktılar." Roman'a hızlı bir omuz silkme ve oh-iyi surat ifadesi vererek ilk yardım çantasından iki yeni yara bandı çıkardım.

"Otur." Dorothy'ye göz kırıpıyorum.

"Ruff!" Havlıyor ve tekrar banka otururken Roman'a sırtıyor.

"Uh... dizindeki son yaralara bakılırsa ilginç bir pozisyon seçimi," diye mırıldanıyorum yara bantlarını değiştirirken, konu seks olunca dizlerini tamamen unuttuğum için kendime daha çok kızıyorum.

"Doktor oğlum nasıl yara bandı yapıştırılacağını bilmiyor mu?" Roman yatağa tırmanıp zıplamaya başladığında annemin sesi yaklaşıyor.

"Aşağı, Roman. Şimdi... lütfen."

Lütfen, ocuğum! Yataktan kalkmadan önce ...

"Yatağımda zıplayan küçük maymunlar yok." Annem yatağa doğru yöneldi.

"Onu yakaladım!" İkinici yara bandını başaramadan ayağa kalkıyorum, Roman'ı yataktan kaldırıyorum ve kanlı lekeleri görmesini engellemek umuduyla anneme dönüyorum.

Dorothy ikinci yara bandını bitiriyor.

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamadık." Roman kollarımdan sıyrıldı ve merdivenlere doğru koştu.

" z r dilerim. Konuşuyorduk... hepsi bu." Başım belada gülümsememi takınıyorum.

Dorothy ayağa kalkar ve annem onu inceler. "Canım, dizlerinin her yerine kan bulaşmış. Eli önce dizlerini temizlemedi mi?" Gıdaklıyor

dilini çıkarır ve başını sallar.

Dorothy heykel gibi duruyor, gözleri kocaman.

"Otur, Dorothy. Ben ıslak bir bez getireyim." Annem yatağın ucundaki bankı işaret ediyor.

"Konuşma. Tamam mı?" Annem yatak odasından çıktıktan sonra fısıldıyorum. Dorothy sertçe başını sallıyor.

Kan lekelerini örtmek için gri battaniyeyi yataktan yukarı kaldırıyorum ve annem elinde ıslak bir bezle içeri girdiğinde hızla kapıya doğru dönüyorum. Dorothy'nin önüne çömeliyor ve yara bantlarının etrafındaki kurumuş kanı temizliyor.

"İşte. Çok daha iyi." Annem dik duruyor, Dorothy'ye gülümsüyor. Yatağın ortasına serilmiş battaniyeyi görünce gülümsemesi kayboluyor.

"Sağ ol anne. Tuvaleti kullanmam lazım. Dorothy'i aşağı indirebilir misin? Belki kalan yemekleri onun için paketlersin. Yemek artıklarına *bayılır*."

"Elbette..." Yatağa doğru adım atıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yatağa doğru ilerleme girişimini engelliyorum. Annem gözlerini bana dikti. Evet, inanılmaz tuhaf davranıyorum-son derece paranoyak. "Sadece yatağın üzerindeki battaniyeyi düzeltiyorum."

"Dorothy'nin artıklarını alacağını sanıyordum." Vücudumu geçemeyeceği bir kapı gibi genişletmek için yumruklarımı kalçalarımaya yerleştiriyorum.

"Evet, Eli. "Anne! Dorothy'nin bütün günü yok."

Oda sessizliğe gömülür.

Dorothy yüzünü buruşturup alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak ellerini önünde sıkarken annemin başı geriye doğru sarsılıyor.

"Elijah Alexander, senin neyin var çocuğum?"

"Hiçbir şey," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde. "Sen sadece ... git. Ben battaniyeyi düzeltelim ve tuvaleti kullanayım. Sen de Dorothy'ye kalan yemeklerden getir."

"O battaniyenin altında ne var?" Kollarını göğsünün üzerinde mi kavuşturuyor? "Ne?" Gözlerimi kısıyorum.

"Ben dün doğmadım. Eskiden bir şey kırdığında ve benim istemediğinde yaptığın gibi davranıyorsun. Artık yetişkin bir adam olabilirsin ama annene hâlâ on yaşında bir çocuk gibi yalan söylüyorsun. O battaniyenin altında ne var? Roman çıplak ayaklarıyla mı kirletti?"

"Evet. Sadece temizlememe izin ver. Endişelenmeni istemiyorum-"

"Hayır!" Dorothy elini ağzına götürmeden önce bağıyor.

Ben başımı boynumu acıtacak kadar sert sallarken annem ona doğru dönüyor. Dorothy'nin gözleri aramızda ping-pong yapıyor. Ona sessizce yalvarıyorum.

"Hayır... ne canım?"

"Roman değildi," mırıldanıyor elinin arkasından.

"Dorothy, sorun yok. Başı belaya girmeyecek." Sözlerime gergin bir kahkaha karışıyor.

"Bendim," diyor elini ağzından çekerek. "Yorganına kan bulaştırdım. Gerçekten çok özür dilerim. Yıkamada çıkmazsa değiştireceğim."

"Dorothy, birkaç damla kan için endişelenmiyorum. Ben onları çıkarırım." Annem omuzlarıyla beni geçip battaniyeyi kaldırıyor. "Oh... Sanırım birkaç damladan fazlası var. Yüzüstü falan mı bayıldın?" Başını eğiyor, lekeleri çok fazla inceliyor... çok fazla.

"Evet, biraz başım dönüyor." Annemi yatak odasından çıkarmak için omuzlarından tutuyorum.

Dikkatini Dorothy'ye vermeden önce kaşlarını çatarak beni başından savıyor. "Görünüşe göre artık yanaklarında bolca renk var."

Dorothy avuçlarını yanaklarına bastırarak hafifçe okşar.

"Biraz kana alışsan iyi olur canım. Hemşire olarak çok fazla kan görebilirsin."

"Kanla bir sorunum yok." Dorothy biraz kırılmış gibi davranıyor. Alınmak için doğru zaman değil.

"Sadece değil. Bu oldukça yaygın bir durum." Annem merdivenlere doğru yöneldi.

Tanrıya şükür!

"Hayır. Ben kendi başıma iyiyim." Dorothy sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi annemin peşinden koşuyor.

Hiçbir şeyin kanıtlanmasına gerek yok. Sadece buradan defolup gitmemiz gerekiyor. "Ben lighthea almadım-"

Dorothy ağzını kapatan elime pençe atıyor.

"Bırak gitsin!" Kulağına fısıldıyorum.

"Elijah Alexander!"

İşte başlıyoruz.

Elimi çekiyorum.

"Tanrı aşkına ona ne yapıyorsun?" Annem yüzüne kazınmış dehşet ifadesiyle merdivenlerin yarısında duruyor.

Dorothy saçlarını kulaklarının arkasına kıvrıyor ve dünyanın en büyük iç çekişini yaparken ellerini yanlarına bırakıyor. "Seks yaptık. Dizlerimi tamamen unutarak köpek pozisyonunu seçtim. Çok özür dilerim. Misyoner demeliydim."

Gözlerimi kapatarak şakaklarımı ovuyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum. Bu nasıl benim hayatım?

"Oh..." Annem bu "oh"u saniyelerce uzatıyor. "Anlıyorum.

Dorothy, seninle aşağıda buluşuruz. Oğlumla birkaç dakikaya ihtiyacım var." "Tamam."

Tamam.

Lanet olsun! Dorothy'nin sesinde pişmanlık yok. Utanma yok. Ömür boyu ceza almak üzere olduğum gerçeğini umursamıyor. Evet, annemin beni otuz sekiz yaşında cezalandıracağından eminim.

Dorothy'nin adımlarının *pat pat* sesleri azalıyor ama annem bana doğru yaklaştıkça basamakların hafif gıcirtısı daha da artıyor. Ona bakamıyorum. Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım gibi büyük bir olasılık var.

"Eli?"

"Anne, ben-"

"Seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

"Ne?" Başımı kaldırdım.

Evet, yüzünde parlayan, gülümsemesini besleyen, gözlerinde ışıldayan gururdur.

"Aferin sana! Bunu senin için aylardır istiyordum. Seni çaresizlik ve depresyon mağarandan çıkaracak doğru kadını. Julie'den tamamen farklı ama hem sana hem de Roman'a tapacak bir kadın. Yaşam sevinci olan bir kadın. Ailenin evinde ayaküstü sevişmek gibi riskleri göze alabilecek bir kadın."

Göz kırp.

Göz kırp.

Göz kırp.

"Um ..."

Göz kırp.

Göz kırp.

Göz kırp.

"Dorothy'nin ille de risk alan biri olup olmadığını bilmiyorum. Bence *eğer* spektrumdaysa, o zaman bir şeyleri kanıtlamaya... biraz takıntılı hale geldi," diyorum.

Annem bana sırtımdan duramıyor. Normalde ebeveynlik gururu iyi bir şeydir. Ama şimdi değil. Dorothy Mayhem'i köpek stili sikmek annemin gururunu okşarken değil.

Hayır.

Sadece... hayır.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyordu?"

"Bu konuyu konuşmayı bitirdik." Merdivenlere doğru yanından geçip gidiyorum. "Cuma günü bana söyleyeceksin."

"Sana asla söylemeyeceğim. Üzgünüm *anne*."

Annem kalan yemekleri paketliyor ama Dorothy'nin yüzündeki dehşet ifadesinden onları yemeyeceğini anlayabiliyorum.

"Brunch için teşekkürler. Hayal ettiğimden daha iyiydi." Dorothy anneme içten bir gülümseme veriyor.

Annem kıkırdıyor. "Eli'yle ya da Eli'siz, her zaman başımızın üstünde yerin var Dorothy."

Gözlerimi deviriyorum ve Roman'ı omzuma atarak yakalıyorum. "Bir başka harika Pazar brunch'ı ve misafirperverliğin için teşekkürler anne." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Büyükanne güle güle de, Roman."

Annem ona veda öpücüğü verirken omzumun üzerinden baş aşağı kıkırdıyor. "Babama güle güle de."

"Oh, yapacağım. Gıcık herif çoktan dükkânına kaçtı."

Dorothy'yi araba yoluna kadar takip ediyoruz.

"Güle güle, Dorfee!" Roman, onu arabamın arka kapısının bıraktığım sırada kulağımın dibinde bağırıyor.

"Hoşça kal Romeo. Görüşürüz."

"Arabanın koltuğuna otur, dostum."

Roman koltuğuna tırmanırken, Dorothy'yi arabasının şoför kapısında karşılıyorum ve henüz kaçmaması için arkama yaslanıyorum. "Teşekkür . Okulu asmanın, patronuna yalan söylemenin, yabancılarla yemek yemenin ve Roman'ın yemeğini kirlletmesine izin vermenin muhtemelen konfor alanının çok dışında olduğunu biliyorum ama gerçekten..." Sesimi alçaltıyorum "...bu brunch randevusundan *gerçekten* keyif aldım."

"Tamam." Sırıttırıyor.

"Tamam..." Kendime has suçlu ve bok yiyici sırtışımla ona meydan okuyorum. "Peki, günün geri kalanı için ajandanda ne var?"

Saatine bir göz atıyor. "Dr. Hawkins'i ve günlük faaliyetlerini yakından takip etmek dışında pek bir şey yok. İşte olmam gerekiyordu, bu yüzden biraz daha fazla okuma zamanı ve oyun oynayabilirim."

"Ders çalışmıyor musun?"

"Hayır, çok çalışmam gerekmiyor. Yani bazen çalışmam gerekiyor ama bugünlük bir şey yok."

"Akıllı kız, ha?"

Dorothy omuz silkiyor. "Sanırım. Sadece kolay şeyler, hepsi bu." Saçlarını kulaklarının arkasına kıvrıyor ve ayaklarına bakıyor.

"Biliyorsun... Roman bir emuyu hiç yakından görmedi."

"Gerçekten mi?" Gözlerini güneşe karşı kısarak bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Onlara bayılırdı."

Arabasına binmesini engellediğim için ayaklarına bakmaya devam ederken yavaşça başımı sallıyorum.

"Keşke nerede görebileceğini bilseydim... ya da iki tane."

"Mmm... hmm." Bakışlarımla tekrar buluşmak için başını kaldırmadan önce birkaç saniye başını sallıyor. "Ah..." Gülüyor. "Orville ve Wilbur'u kastediyorsun. Ona emuslarımı göstermemi istiyorsun."

Omuzlarımı kaldırıyorum, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Sadece programın uygun olduğunda. İş yerine beklenmedik bir şekilde evde olduğun bir gün gibi."

"Ha ha. Tamam, anladım. Bugün demek istiyorsun." Dudağını kemirirken burnunu kırııştırıyor. "Bugün ziyaretçi gelmesini planlamamıştım."

"Bugün çalışmamayı planlamamıştın. Ama.. şu ana kadar her şey , değil mi?" Dorothy birkaç saniye beni inceledi. "Sanırım."

"Yatak odasında olanlar *sanırım* daha yüksek bir hak ediyor."

"Tamam."

"Tamam, seni eve kadar takip edebilir miyiz?" Başını sallıyor.

"Emin misin? Seni rahatsız etmek istemem." "Ha! Bütün sabah gerçekten rahatsız ediciydi."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim. Eve gidebiliriz. Artık gününü mahvetmek zorunda değiliz." Aracından uzaklaşıp kapısını açıyorum.

"Dr. Hawkins-"

"Eli," diyorum niyetimden daha ısırgan bir sesle.

"Eli..." diye tekrarlıyor nefes verirken "...bazı şeyleri doğru ifade etmekte pek iyi değilim. Açıklaması zor. Bazı şeyleri farklı ifade ediyorum. Ama evime gelmeni istiyorum. Stresli bir gün olsa bile Romeo'yu Orville ve Wilbur ile tanıştırmak istiyorum. Bütün günlerim senin anlayamayacağın şekilde stresli geçiyor. Tamam mı?"

"Tamam." Dudaklarımı birbirine sürterek birkaç saniye onu inceliyorum ve bir şey söylemek için doğru zaman olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. "Warren sende OSB olduğunu söyledi," diye yalan söyledim. Doğru söylememiştii.

"Dr. Warren?" Ağzını büküyor. "Huh ... bir Aspie'yi becermek istedi. İlginç."

Hayır. İşin ilginç yanı, onun tepkisi bu. Yani Aspie onun için iyi bir terim. Kim bilebilirdi ki?

"Ne düşünüyorsun, *Eli*?" Başını yana eğiyor.

Bu bir test mi? Ne söylememi bekliyor? Ve bu onun ASD'sine bir gönderme mi yoksa Dr. Warren'ın bir Aspie'yi becermek istemesine mi? Bilmiyorum ve bunun bir önemi olmamalı. Sorusunda tökezlememin imkanı yok. Parmak uçlarımı avucunun içinde gezdirerek kulağına doğru eğilip fısıldıyorum: "Bence sen olağanüstü bir *insansın*. Dikkatli sür. Seni takip edeceğiz." Dudaklarımın yanağını sıyırmasına izin veriyorum, genç gözlerin izleyip izlemediğini ve Roman'ın beni Dorothy'ye bu kadar yakın görürse bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

Dorothy gözlerini kırpmadan beni izliyor. "Tamam mı?" diye soruyorum.

Birkaç saniye sonra göz kırpmıyor ve başını sallıyor.

"Sana bir sürprizim var Roman," diyorum, benden saklanmaya çalıştığı arabamın onu yakalayarak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Me-yous

Dorothy

Çoğu Aspie'nin İLGİNÇ ÖZELLİĞİ - çoklu görevleri iyi yapamayız. Ne fiziksel ne de zihinsel olarak. Eve arabayla gitmemeliyim. Beynimin dikkatinin dağılması alkolden kaynaklanan bozukluktan daha tehlikeli olmalı. Ama dikkatimi, düşüncelerimi... doğal takıntı eğilimimi çekmek için yarışan üç şey var.

Eli ile seks yaptım ve tekrar yapmak istiyor.

Dr. Warren benim Aspie olduğumu biliyor ve benimle seks yapmak istiyor. Asperger'im Eli'in umurunda değil.

Bir mucize eseri, orta çizgiyi geçmeden ya da köprüden uçmadan eve varıyorum. Kırmızı ışıktı durdum mu? Muhtemelen öyle, çünkü kimsenin bana korna çaldığını hatırlamıyorum.

Garaja girmeden önce dikiz aynasına baktım. Mavi Tesla yok.

Telefonumun ekranında bir dizi mesaj ve Eli'den gelen iki cevapsız arama görünüyor.

Yavaşla lütfen. Az önce

kırmızı ışıktı geçtin.

Tanrım, Dorothy! !

Bizi kaybettiniz. Telefonunuza cevap vermenizi veya bu mesajı yanıtlamanızı beklemek için kenara çekiyorum.

Belki bana adresini verebilirsin?

"Oh, lanet olsun..." Ona yüzümü buruşturan bir emoji ile adresimi mesaj atarken mırıldanıyorum.

Kazara kazandığım fazladan zamanı eve koşmak ve annemle babamın koltukta birlikte oturmadıklarından ya da mutfağı dağıtmadıklarından emin olmak için kullanıyorum. Ya da garip kıyafetler giymediklerinden.

"Dr. Hawk-" Başımı sallıyorum. "Eli ve Roman birazdan burada olurlar."

Annem kitabından başını kaldırdı. "Bu heyecan verici."

"Hayır. Bu ..." Başımı sallayarak yüzümü buruşturuyorum. "Sadece... boş . Babam nerede?"

"Bahçesinde tabii ki. Bugün neden işte olmadığını şimdi söylemek ister misin?"

"Hayır." Yatak odamı kontrol etmek için aceleyle oturma odasından çıktım. Yatak odama girmelerine izin vermem mümkün değil ama ailesinin evinde seks yapmak da radarımda değildi. Eli'nın her zaman benimkiyle uyuşmayan kendi gündemi olduğu gerçeğine boyun eğmek zorundayım. Ailesinin evinde seks onun fikri miydi yoksa benim mi?

Her halükarda, onun gündemini -bizim gündemimizi- bazen seviyorum... daha önce olduğu gibi. Çok hoşuma gitmişti. İlk seferinde beğendikten hemen sonra tekrar beğenmek istedim ama bu bana açgözlülük ve belki de ailesine ve Roman'a saygısızlık gibi geldi.

"Geldiler!" Annem sesleniyor.

Günlüklerimi düzeltiyorum ve yorganı düzeltmek için elimi yatağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Babam onlarla sohbet ediyor." "Hayır!" Kapıya doğru koştum.

Eli annesine köpek stili seksi anlattığım için üzgün mü? İntikamını babama söyleyerek mi alacak? Babam kızı hakkında şaka yapabileceğiniz türden adam değil ve kesinlikle onu arkadan dövmek konusunda da değil.

"Hey!" Neredeyse ön kapıdan fırlayacaktım, biraz nefes nefese kalmıştım ve durum hakkında çok endişeli.

Eli ve Roman benim mülkümde.

Eli ve Roman ailemle ilk kez tanışıyor.

Eli'nın yüzünde az önce kızını becerdim bakışı vardı.

Tamam, bu bakışı yanlış yorumluyor olabilirim ama yine de gerçek bir olasılık gibi geliyor.

"Selam. Eve sağ salim varmana sevindim." Eli bana gülümsüyor.

"Özür dilerim, tamamen dikkatim dağıldı ve artık arkamda olmadığınız gerçeğine dikkat etmedim."

"Telefonunuz arabanızda çalmadı mı?"

"Cehennemden çıkmış yarasa gibi araba kullanıyor." Babam başını sallıyor. "Ve eğer dikkati dağılırsa, bir yangın alarmı sağır kulaklara düşebilir."

"Bizi tanıştırmalısın, Dorothy." Annemin sesi hemen arkamda çınlıyor Ben.

"Randy zaten kendini tanıttı. Ben Eli ve bu da Roman." Eli anneme elini uzattı.

"Kellie. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Dorothy durmadan senin hakkında konuşuyor." "Anne..." Dişlerimi sıkarak mırıldanıyorum.

Roman kolunu çektiştirirken Eli bana göz kırpmıyor.

"Baba, bak!" Çitlere doğru kasıla kasıla yürüyen Orville ve Wilbur'umu işaret ediyor. "Dinle, baba! Dinle!"

Gülüyorum. "Hadi gidip onları görelim Romeo." Elimini uzattım, o da tuttu. "Sen de gelebilirsin, Eli."

"Ben iyiyim. Ben burada kalıp ailenle sohbet edeceğim."

"Hayır. Gelip emuslarımla tanışmalısın."

O da ailemle birlikte kıkırdıyor ama birkaç saniye sonra arkamdaki kayaların onun ayak sesleri altında çatırdadığını duyuyorum.

"Büyük kuş! Baba, şu büyük kuşlara bak!"

"Evet. Sana onlara ne dendiğini söylemiştim?" "Me-yous."

Aman Tanrım... Bu çocuk çok sevimli. "Emus." Çitlere yaklaşırken onu kaldırıyorum.

"Bu Wilbur. O bir aşık." Wilbur'un boynunu okşuyorum. "Ve bu da Orville. Biraz huysuzdur. Ne demek istediğimi anlayacaksın. O biraz daha spastik."

Ruff!

Gemma onlara doğru koşar. "Bu da benim kızım Gemma. Çitlerle çevrili alana ve eve erişimi var. Orville kendini Gemma'nın giriş kapısına birden fazla kez sıkıştırmayı başardı."

"Yumuşak.." Roman, Wilbur'u severken saygıyla şöyle diyor. "Bak, baba! Bir köpekçik."

Emular kendilerine doğru koşan Gemma'yı görür görmez, bankadan kaçan iki soyguncu gibi havalanırlar.

"Ve böylece kovalamaca başlar."

Gülüyorum. "Önce kim yıpranacak?" Eli soruyor.

"Gemma. Bu kuşlar saatlerce koşabilir ve sonra gölette ya da çocuk havuzunda serinleyebilirler."

"Baba, şu koşan me-yous'lara bak!"

"Hızlılar, ha?"

"Evet!" Roman küçük yumruğuyla havayı yumrukluyor. "Baba, bak!" Trambolinimi işaret ediyor.

"Oh... bu... tehlikeli görünüyor." Eli bana gergin bir gülümseme fırlatıyor. "Baba, hadi zıplayalım."

"Kolumda küçük bir kırık var ama onun dışında oldukça güvenliydi. Şu üçü kendilerini yıpratırken biz de kontrol edelim."

Roman'ı yere bıraktım ve o da doğruca tramboline koştu. Ona yetişmek için koşuyoruz. Kafesli kapıdan içeri girmesine yardım ediyorum ve arkasından sürünerek içeri giriyorum.

"Bu manzara küçük bir kırığa değebilir."

Kıçıma bakarken Eli'nin sırtışına dönüp bakıyorum. Bugün kendi düşeni gördü.

"Sapık." Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu yüzüme vurup durman benim suçum değil."

Roman'la sırayla zıplıyoruz, beklemediğim kadar eğlenceli bir gün geçiriyoruz. Sonra Gemma, Orville ve Wilbur ile enerjileri Roman için daha yönetilebilir bir hale geldiğinde oynuyoruz. Yönetilebilir derken, kulübelerindeki temiz battaniyelerinin tüneyip Roman'ın onları sevmesine izin vermelerini kastediyorum. En az elli fotoğraf çektim.

"Bütün bu resimleri ne yapacaksın?" Ben onları karıştırırken Eli soruyor.

"Onları Instagram sayfalarına koy."

"Kimin Instagram sayfasına?"

"Orville ve Wilbur'un."

"Ne? Emuslarınızın kendi Instagram sayfası mı var?"

Telefonumu kaldırdım.

Eli telefonuma yaklaşırken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Emus'larının beş yüz binden fazla takipçisi mi var? Bu gerçek mi?"

"Gerçek." Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? İnsanlar hayvanları insanlardan daha çok sever. Ben sevdiğimi biliyorum."

Kıkırdıyor. "Belli ki yalnız olmayabilirsin." Wilbur ve Orville'in arasında uyuyan Roman'a doğru başını sallar.

On fotoğraf daha çekmeliyim.

"Kişisel bir hesabınız var mı? Dorothy Mayhem hesabı?" "Evet."

"Peki kaç takipçisi var?" Hesabımı açıp ona gösteriyorum.

Sağ kaşını kaldırıp ekrana bakıyor. "On üç kişi mi?" "Bu özel bir hesap. O kadar çok kişinin beni takip etmesine izin vermem."

"Peki annen ve baban... diğer on bir kişi kim?"

"İşten ve okuldan birkaç kişi. Annemin aşık olduğu masörüm. Ve harika tenis ayakkabıları zevkimi paylaşan birkaç hastam."

Telefonunu çıkardı ve başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi. Birkaç saniye sonra telefonum Eli Hawkins'ten gelen bir Instagram takip isteği ile titriyor. Ekranı kapatıyorum ve vücudunun yarısını kucağıma atmayı başaran Gemma'ya biraz sevgi göstermek için telefonumu yere bırakıyorum.

"Um... az önce seni takip etme isteğimi gördün mü?"

Uyuyan Romeo'ya tatlı davranan emularıma bakarak başımı sallıyorum. "Ama sen kabul etmedin."

"Biliyorum. Genelde istekler üzerine bir süre düşünürüm." "Ciddi misin sen?"

"Evet."

Sesini alçaltıyor. "Birkaç saat önce fiziksel olarak içindeydim ama seni Instagram'da takip etmeme izin vermeyi düşünmek zorunda mısın?"

"Vay be... Warren'ın benimle seks yapmasına izin vermiş olsaydım, beni Instagram'da takip etmesine de izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Cinsel partner standartlarınızın sizi bir sosyal medya sitesinde takip eden kişilere yönelik standartlarınızdan daha düşük olması bence berbat bir durum."

"Birini sosyal medyada takip etmek ve taciz etmek, bunu yüz yüze yapmaktan çok daha kolay. Sana karşı bir yasaklama emri çıkartmak, seni Instagram hayatımdan silip atmaktan daha kolay. Kaç tane sapığın birden fazla hesabı olduğunun farkında mısınız? Demek istediğim... psikopatın biri bir sürü emus fotoğrafı çalabilir ve masum kurbanlarını çekmek için sevimli küçük bir hesap açabilir."

"Şey..." Düşüncesini bitirmeden önce sözsüz çenesini birkaç kez çırpıyor. "Tamam. Seni takip etmeme izin vermeyi düşün. Belli ki seni evine kadar takip etmem için hazır değildin, ben de bekledim. Ve seni Instagram'da takip etmeme izin vermeni bekleyeceğim."

"Hiç komik değil. Seni kaybetmeye çalışmıyordum. Sadece kafamda çok fazla şey vardı."

"Bir ara kafanın içine girmeyi çok isterim."

"Hayır. Yapamazsın. Karanlık bir deliktir. İyi niyetlerin boğulmak için gittiği yerdir. Freni olmayan bir yük treni. Filmlerden, kitaplardan ve gerçek hayat gözlemlerinden milyonlarca sahne, hepsi de kendi hayatımda nereye uyacaklarını bulmaya çalışıyor - hepsi de doğru zamanda harekete geçmeyi bekliyor. Kaçırılan ipuçlarının ve yanlış söylenen kelimelerin durmaksızın tekrarlanması."

Gözlerini kısıyor.

Başka tarafa bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Kendim olmak umurumda değil. Başka kimse bunu daha iyi yapamaz."

ON ALTINCI BÖLÜM

G noktası

Elijah

Dorothy Mayhem'e aşık olabilirim. Analitik beynim o noktaya gelmese de, azıcık bile. Ben bir babayım. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kadın beni terk etti çünkü bensiz başka biri olmak istiyor. Annem haklı. Çaresizlik ve depresyon mağarasında yaşıyorum.

Dorothy beni nörotipik insanları taklit etme çabalarıyla cezbetmiyor. Fısıldadığı dürüstlüğüyle kalbimin küçük parçalarını yakalıyor. Hissediyorum, sadece farklı bir şekilde.

Güzel.

Ben iyidim.

"Nasılsın Eli?" diye sorar endişeli arkadaşları.

"İyiyim."

"Bekar bir baba olmak nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor."

"Julie ile ilişkiniz nasıl?" "İyi."

"Roman nasıl alışıyor?"

"Güzel. Güzel. Güzel. İyi. İyi. O iyi. Ben de . Julie iyi." Her şey çok güzel.

Ama öyle değil.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyor Dorothy.

İyilik yansımalarımın sınırlarını sınırlıyorum. "Tamam. Burada bekleyeceğim.

Daha fazla uyumasını istemiyorum ama bir otuz dakika daha

Çünkü eve dönerken çok daha iyi bir ruh hali içinde olacak."

"İstediyin kadar kalabilirsin." G l ms yor. "Hadi, Gemma."

Otuz dakika sonra Roman hâlâ iki emusun arasında uyuyor ve Dorothy geri dönmedi. Gastrointestinal sorunları olmalı. Umarım bunun brunch'la bir ilgisi yoktur. Bir daha asla ailemin evine brunch için gitmeyecek. Ve ben kesinlikle geri dönmesini istiyorum.

"Roman..." Orville gagasıyla elimi incelerken sırtını ovuyorum. "Uyanma zamanı, dostum."

Battaniyenin  zerine uzanıyor, Wilbur'u ürkütüyor, o da Orville gibi hemen ayağa kalkıyor. Oğlumu aralarından çekip çıkartıyorum ve eve taşıyorum. Kapı zilini iki kez aldıktan sonra Kellie açtı.

"Oh, hey." Omzumun üzerinden bakmak için ayak parmaklarının üzerine kalktı. "Dorothy nerede?"

"Yarım saat önce tuvalete koştı. Onu kontrol etmek isteyebilirsiniz."

"Tanrım... Muhtemelen öleceğini düşünüyor. Bu kız tam bir hipokondriyak." Kellie bizim içeri girmemiz için kenara çekildi.

Her Şey düzenli. Fazla dekore edilmemiŐ, oldukça basit beyaz bir mutfak, beyaz duvarlarda birkaç çerçeveli fotoğraf. Parke zeminler çiziklerle dolu, muhtemelen Gemma'dan kalma.

"Dorothy?" Kellie banyo kapısına birkaç kez vurduktan sonra tokmağı çevirir. Karanlık, boş bir banyoya açılır. "Dorothy?" Başka bir kapıyı iterek açtı.

Tek görebildiğim bir yatağın altı.

"Belki de arka kapıdan çıktı ve sen onu kaçırdın." Kısa bir koridorda yürür ve bir kapı daha açar. "Aman Tanrım... Ne yapıyorsun?"

Ayakkabılarımı ve Roman'ın ayakkabılarını çıkartıp Kellie'nin arkasından koridorda sürünerek ilerliyorum.

"Ne?" Dorothy kablosuz kulaklıkları kafasından çıkartır ve Xbox oyununu durdurur.

"Misafirleriniz var ve onları Xbox oynamaları için mi bıraktınız?"

Omuz silkiyor, annesinin bana bakıyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Uyku saati nasıldı?"

"Ben..." Kellie bana doğru dönüyor, başını sallıyor ve Őakaklarını ovuşturuyor. "ok özür dilerim. Ona bundan daha iyisini  ğrettiğimizi sanıyordum."

"Neyden daha iyi?" Dorothy ayağa kalkıp bize doğru ilerliyor.

"Hiçbir şey, Dorothy. Yok bir şey." Kellie ayaklarını sürüyerek yanımızdan geçti ve yürümeye devam etti.

"Romeo, Xbox'ı seviyor musun?"

"EssBoss'u seviyorum." Elimden kurtulmak için kıvranıyor.

"Sen uyurken sana bir Oyuncak Hikâyesi oyunu aldım." Roman kumandayı alırken Dorothy oyunu getirir.

Julie, Roman'ın elektronik oyunlar oynadığını bilse altına sıçardı. En azından benim aklıma gelen düşünce bu. Julie'nin artık ne yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Dorothy'nin oğluma Xbox'ında oynayabilsin diye bir oyun aldığı.

"Sana nasıl oynandığını göstermemi ister misin?" diye soruyor ve kumandayı ondan almaya başlıyor.

"Hayır! Ben yaparım."

"Tamam, sorun değil. Al bakalım." Geri çekilir ve yüzünde bir sırıtişla onu izler.

Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum, çenemi omzuna yaslıyorum, ikimiz de Roman'ın görüş alanından çıkıyoruz. Hiçbir şey onun dikkatini devasa televizyon ekranından ve nasıl kullanılacağını bildiğini sanmadığım uzaktan kumandaya olan hayranlığından ayıramayacak. Yine de düğmelere bastığında ekranda rastgele şeyler oluyor ve bu onu eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Beni ahırda bıraktın."

"Burası bir kulübe. Ve tuvaleti kullanmam gerekiyordu." "Ve Xbox oynamak?"

"Pek bir şey söylemiyordun. Ben de konuşmamızın bittiğini düşündüm. Roman uyuyordu. Sorun nedir?" Kollarımda dönüyor, ellerini göğsüme bastırıyor.

"Kendim olmak umurumda değil. Başka kimse bunu daha iyi yapamaz."

Onun sözleri her çocuk hastanesinin, her kilisenin, her okulun duvarlarına yazılmalı. Eğer her insan Dorothy'nin mütevazı özgüvenine sahip olabilseydi, dünya çok daha iyi bir yer olurdu.

"Sorun değil."

"Kulübeye geri dönmediğim için kızgınsın."

"Hayır."

"Öylesin. Annem de kızgın. Anla işte. Dorothy 473 numaralı sosyal görgü kuralında başarısız oldu."

Birkaç adım geri atıyorum ve onu da yanıma çekerek genç kulaklardan biraz daha uzaklaşmamızı sağlıyorum. "On üç yıllık evliliğimi, o sırada iki yaşında olan çocuğumla bir arada tutmayı başaramadım. Hayatta tutmayı başaramadığım çocukların sayısız cenazesine katıldım. Muhtemelen pek çok sosyal görgü kuralı biliyorum ama bunlar evlilikleri ve hayatları kurtarmıyor. O yüzden kuralları siktir et. Ben senin kulübendeyken Xbox oynamak istiyorsan, oyna. Olabilecek bir şeye hazırlıklı olmadığınız için bir randevuyu iptal etmek istiyorsanız, o zaman randevuyu iptal edin. Seni Instagram'da takip etmeye değer olup olmadığımıza karar vermek için haftalar ya da aylar geçmesi gerekiyorsa, zaman ayır."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Sadece gizli sosyal medya paylaşımlarını görebilmeyi umuyorum." Saatine bakıyor, dişlerini alt dudağına sürmeden önce gözlerini kısıyor.

"Gitmeliyiz." Onu tuttuğum yerden bırakıyorum.

"Yürüyüşümü yapmak istiyorum. Hepsi bu kadar. Sen kalabilirsin."

"Seninle yürüyebiliriz." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda daha iyi anladım. Ona dokunmadan bile vücudunun sertleştiğini hissediyorum. Yüzü gergin bir ifadeye bürünüyor. "Bir daha düşündüm de, biz eve gidiyoruz."

Dorothy tartışmak için hiçbir girişimde bulunmuyor, onunla yürümenin sorun olmayacağını anlatmaya çalışmıyor. Bugünkü dersim bu. Dorothy'nin yalnız kalmaya ihtiyacı var. Bu kimseye karşı kişisel bir şey değil. Bu onun kişiliği. İyi bir şeyden daha fazlası sadece... daha fazlası. Daha iyi olması gerekmez. Bu yüzden onunla daha fazla zaman geçirmek istesem bile beklemem gerekiyor. Bu arzunun karşılıklı olmasını istiyorum. Bu noktada kaldırılabileceğim son şey, benden mümkün olduğunca uzaklaşmak isteyen başka bir kadına karşı bir şeyler hissetmek.

"Git yürü. Eğer senin için de uygunsa, ona beş dakika geri sayım yapacağım. Benim onu tutup kapıdan çıkarmam yerine zamanının dolmak üzere olduğunu bilirse daha iyi yapar."

"Evet. Elbette. Kesinlikle. kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler." Elimi boynundan başının arkasına doğru kaydırıyorum ve yavaş bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

Kollarımdan tutarak kendini sabitliyor. Roman'ın hâlâ Xbox'ın büyüüne kapılıp kapılmadığını görmek için yanından geçip bakıyorum. Öyle olduğuna karar verdiğimde, öpücüğü derinleştirmek için diğer elimi yüzüne doğru kaydırıyorum. Dorothy eskiden bu öpücük karşısında sertleşirdi.

Tükürüğümüzü değiş tokuş etmek ya da dillerimizin birbirine değmesi onu rahatsız ediyordu. Ancak işler değiştı ve şu anda öpüşmemizin bir kova soğuk suyla söndürülebilecek bir hale gelmesine izin vermeye son derece istekli ve hatta biraz hevesli görünüyor.

Önce ben uzaklaşıyorum çünkü beni istemeye devam etmesini istiyorum. Ve bu berbat bir şey. Julie kendime olan güvenimi kalıcı bir şekilde bastırdı. Hep diğer ayakkabının düşmesini mi bekleyeceğim? Her ilişkiye paranoya mı getireceğim? İlişkide her şeyin yolunda olduğuna dair sürekli onay bekleyen muhtaç kişi mi olacağım? Her şeyin *iyi* olduğunu mu?

Yüce Tanrım... Umarım değildir.

"Roman'a o oyunu aldığın için teşekkür ederim."

"Evet. Ona istediği tüm oyunları alacağım." "Peki, sadece bir taneyle başlayalım."

"Evet, benim için olduğu gibi bir bağımlılığa dönüşmesini istemiyorum." "Xbox bağımlısı mısın?"

"Xbox. Netflix. Bazı müzikler. Bir sürü takıntım var. Eğer şanslıysanız, siz de onlardan biri olabilirsiniz."

Sertçe yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Roman, beş dakika sonra eve gidiyoruz dostum."

"Altı dakika. Dinle... dinle, baba. Altı dakika."

Başımı sallıyorum. "Pazarlık yapmayı ne zaman ve nasıl öğrendi bilmiyorum ama çocuk çok sert."

"Hmm... altı dakika. Sana odamı göstermek için yeterli bir süre." Beni yatak odasına doğru çekti.

"Orada kal Roman. Ben hemen köşede olacağım."

"Tamam, baba."

Dorothy yatak odasının kapısını usulca kapatıyor ve kapıya . Etrafimdaki çok sayıda kitap ve dergiye bakıyorum.

"HPV var mı?"

"Ne?" Tam külotunu çıkarırken ona doğru döndüm.

"Dorothy..."

"Evet ya da

hayır."

"Um... hayır. Neden sen-"

"Ben de bilmiyorum." Külotunu katlayıp kitap raflarından birinin kenarına koyduktan sonra kapıya yaslanıyor, bir eli kapının kolunda. " p beni."

Roman kesinlikle beş dakikaya indi, belki de dört, zamanı tuttuğundan değil. Ama gerçek şu ki, üç yaşındaki  ocuğum Dorothy'nin arkasındaki kapıdan on adım uzakta. Dudaklarını ıslatıyor, ben de hayır diyemiyorum ve onu öpüyorum. O da beni iki saniye öpüyor, sonra başını yana çevirip öpücüğü kesiyor.

"Aşağı," diyor zar zor tanıdığım kalın bir sesle.

Boynunu öpüyorum, teninde kalan hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum. "Daha aşağı..."

Gömleğinin açık kısmından, göğüs dekoltesinin hemen üstünden öpüyorum.

"Aşağı ..."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

"Alçak..." sa ımı yumrukladı ve başımı aşağı doğru itti "...er."

Dizlerim yere çarptı. Dorothy saçlarımı bırakıyor ve eteğini tutarak her seferinde bir santim yukarı topluyor. Bana bakmıyor. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışıp kalırken gözleri kapanıyor, sanki bu ihtiyaç neredeyse acı vericiymiş gibi.

Dilim bacaklarının tepesine ulaştığı anda kolunu kavrıyor ve öfkeleniyor, kalçaları kapıdan uzaklaşırken dudağını daha sert ısıırıyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum - gerçek ve mecazi anlamda. Ona şimdiye kadar yaptığı en iyi oral seksi yapacağım. Kafamda altı dakikalık zamanlayıcı  alacak ya da çok şanssızsak küçük bir yumruk kapıya çarpacak ve kolu aşağı itmeye çalışacak. Hiçbir şey olmamış gibi eteğini aşağıya doğru kaydırarak. Kapı açılacak ve benim acı verici sertlikteki ereksiyonum kot pantolonumdan fırlayacak ve  ocuğumun gözüne saplanacak.

şansın benden *olmadığını* hissetmekle ilgili sorunlarım olabilir.

"Siktir... siktir... siktir... siktir," diye fısıldıyor, eteğini sıyrıp saçlarımı tekrar tutuyor ve kafam bir Xbox kumandasıymış gibi gitmemi istediği yöne doğru sallıyor. "G noktamın nerede olduğunu biliyor musun?" Bana sivri bir bakış atarken gözleri açılıyor.

Dilimi oynatmaya devam ederek başımı sallıyorum. "O zaman bul onu."

Kargaşa eş anlamlı kelimeler: kaos, kargaşa, delilik, sorun, düzensizlik, pandemonium.

Evet. Bunların hepsi Dorothy'e uyuyor.

İçine iki parmağımı sokuyorum; yerinde durmak ya da onu bulmak zorunda olmak gibi bir şey değil. Gerçek hayattan bir *sözlü* sınav. On ekstra kredi puanı için, G noktasını bul.

"Mmm!" Dudaklarını ısırıyor ve gözleri kapanırken tekrar tekrar başını sallıyor. "Mmm hmm ..." Ben onu orgazm edene kadar sağ eliyle saçlarımı okşuyor. Sonra bacaklarının kontrolünü kaybediyor.

Parmaklarımı çekiyorum, böylece ağzım bacaklarının arasında kalırken çökmesini engellemek için kalçalarını kavrayabiliyorum. Bakışlarımız buluşuyor. Göz kapakları ağırlaşıyor ve parmakları saçlarımı okşuyor, sessiz bir teşekkür gibi.

Yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Hayır!" Onu öpmek için eğildiğimde Dorothy başını iki yana salladı. "Kendimi tatmak istemiyorum. İğrenç ... hayır. Asla olmaz." Tek gözünü açtı.

"Ama bunu sana yapmamı sen istedin."

"Evet. Ama bunu kendime yapmak istemiyorum."

Küçük bir çocuğun gözüne batmadan önce sikimi ayarlayarak geri çekiliyorum. "Tamam o zaman."

"Delirdin mi sen?"

"Hayır. Acı verici bir şekilde tahrik mi oldun? Evet. Ama Tanrı bu yüzden soğuk düşleri ve üç yaşındaki çocukları yarattı."

"Tamam. Peki.." Omuz silkiyor. "Teşekkürler."

Dorothy'nin ağzımdaki "iğrenç" sesini silmek için elimin tersini kullanırken küçük bir kakhaha atarak başımı sallıyorum. "Her zaman."

"Sarılabiliriz."

Yine güldüm. Sarılma. Fransız öpücüğü ve oral seksin çirkin üvey kardeşi.

"Tamam." Kollarımı ona dolamaya çalışıyorum ama sanki sarılmak yerine birbirimizi geçmeye çalışan iki insan gibiyiz. Başını ne tarafa çevireceğine karar veremiyor. Benim boyumda olsaydı, kafa kafaya çarpışırđık.

Garip bir sarılma. Bunu açıklayamam. Daha önce, onu kendime çekip tutkuyla öptüğümde, kollarımdan ya da gömleğimden, hatta bazen ensemden tutup, büyük bir ihtiyaç ve arzuyla beni kendine çekiyordu. Biz

bugün erken saatlerde köpek stili seks yaptık. Ve G noktasının başarılı bir şekilde fethedilmesi de dahil olmak üzere yaklaşık dört buçuk dakika boyunca ona indim.

Ama tüm bunlardan sonra, Dorothy Mayhem'in gerçekten berbat olduğu tek şey sarılmak. Ben de Roman'a sarılmak istemediğinde yaptığım gibi ona sarılıyorum. O da sırtımı garip bir şekilde sıvazlıyor.

Pat pat. Pat-pat-pat-pat.

Sarılma gibi bile gelmiyor, daha çok iki yabancıdan dar bir alanda bir başkasının geçmesine izin vermek için birlikte hareket etmeye zorlanması gibi.

"Gitsek iyi olur."

"Evet." Beni çabucak bırakıyor, aslında beni gerçekten tuttuğundan değil. "Sen ellerini yıkarken ben de onu Xbox'tan çıkarayım."

Kayıtlara geçsin, Roman'ı almadan önce ellerimi yıkamak için banyoya girmeyi planlıyordum. Yemin ederim. Ama Dorothy'nin ben bunu yapmaya fırsat bulamadan bu konuda ısrar etmesi, hayatımda seçtiğim kadınlar arasındaki büyük farkı daha da büyütüyor.

Evliliğimizin son dönemlerinde, Julie'nin benimle birkaç kez test ettiği (benden habersiz) yeni kişiliğini denediği zamanlarda, yatakta çıplak bir şekilde oturdu, sırtını yatak başlığına dayadı, bacaklarını iki yana açtı ve benim önümde mastürbasyon yaptı. Sonra ıslak parmaklarını ağzıma soktu ve onu tatmamı söyledi. Ama asla ikimizden birinin gidip ellerini yıkamasını önermedi.

"Harika. Teşekkürler." Dorothy kapıyı açarken sırtıyıyorum. "Tabii. Sorun değil."

Buna bayılıyorum. Dorothy'nin bana G noktasını bulmamı söyleyen bir cadalozdan kibar bir "sorun değil" e geçişi, sanki gömleğime birkaç damla kahve dökmüşüm ve ben lekeleri temizlemek için banyoya girerken Roman'ı izleyecekmiş gibi, beni mutlulukla dolduruyor.

Her ne kadar Dorothy Mayhem'i tanıdığımı inanmak istesem de, onun sadece küçük bir görüntüsünü yakalayabildim. Her biri o kadar parlak ki, kimsenin onun tamamını göremeyeceği kadar parlak olduğunu biliyorum.

Ellerimi yıkadıktan sonra Roman'a araba yolculuğuna çıkmadan önce tualete gitmesini söylüyorum. Dorothy dışarıda bizi bekliyor, yoga pantolonunu ve yanık turuncu tişörtüne uygun Nike'larını çoktan giymiş.

"Hoşça kal, Dorfee. Biz... biz geri geleceğiz. Ben EssBoss oynayacağım."

"Hoşça kal Romeo." Adamın önünde eğilir ve ona buruşuk buruşuk bir gülümseme verir.

Roman onu kucaklayarak yakalar. Geriye doğru düşer ve Roman'ın kolları boynunu sarmış halde yerde kaskatı yatar.

"Whoa, dostum. Bu kadar sarılma yeter." Onu vücudundan sıyırdım ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Sırtını fırçalıyor ve gülüyor. "Oldukça küçük bir kucaklayıcı. Bir dahaki sefere hazır olacağım."

"Birkaç şey öğrenebilirsin" kelimeleri büzülmüş dudaklarımın arasında boş boş dururken dilimi ısırıyorum. Ama bir dahaki sefere hazır olacağını söyledi ve bu da oğlumun daha fazla sarılmasını memnuniyetle karşılayacağı anlamına geliyor.

"İyi yürüyüşler."

"Tamam. Teşekkürler." Roman'ı arabaya taşırken elini garip bir şekilde havaya kaldırıyor. "Bütün bu yemek artıkları arabamda duruyordu."

"Oh... kahretsin. Soğutulmamışlarsa yiyemezsiniz." Omuz silkiyor.

"Özür dilerim. Onları gerçekten istediğini biliyorum."

Sırıttıyorum. O da yalan söylemenin zayıf bir versiyonu olan sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Toplayıcılık 101

Dorothy'yi aramak için telefonumun GÖNDER basmadan önce üç gün bekledim. Bir anda ortaya çıkan rastgele cinsel talepleri bir yana, dünyanın en az ihtiyaç duyan kız arkadaşı olarak nitelendirilebilir.

Kız arkadaşım.

Otuz sekiz yaşındaki aklım için garip bir kelime. O benim kız arkadaşım mı? Flört sahnesinde neredeyse yirmi yıl gerideyim, bu yüzden belki de kız arkadaş modası geçmiş bir terimdir.

Araba ve köpek yıkama yerindeki randevu saati geçmiş olmasına rağmen telefonuma cevap vermiyor. Belki hâlâ yürüyordur. Daha fazla tahmin yürütemeden telefonum ondan gelen bir mesajla titriyor.

Dorothy: ***Neye ihtiyacın var?***

Ben: Seninle konuşmam lazım.

Dorothy: ***Mesajlaşmak yaramıyor mu?***

Kıkırdıyorum.

Sesini sevdim.

Dorothy: ***"Ne istiyorsun?"***

Sesli mesaj gönderiyor. Yani... *tabii ki* gönderir.

Bu beni daha çok güldürüyor. O sonsuz mutluluğun yeniden yüzeye sağlıyor.

Sesli mesaja cevap veriyorum. ***"Yarın gece Roman için bir bakıcıya ihtiyacım var."***

Yalan değil.

Annemle babam ya da kız kardeşlerimden biri ona seve seve bakabilir ama bu bana Cuma günü işe gitmeden önce Dorothy'yi tekrar görme şansı vermeyecek.

Dorothy: **Tabii! (gülen gözlerle gülümseyen emoji) Saat kaçta? Toplama işinden sekiz gibi dönüyorum. (Çak bir beşlik emoji)**

Ben: **Saat yedide randevum var. (düşünme emoji)**

Dorothy: **Oh. Bummer. Üzgünüm. (hafifçe kaşlarını çatan emoji)** Ben: **Saat yedide ne işin var?**

Dorothy: **Toplama. (elma emoji, kurabiye emoji)**

Ben: **Bir gece atlayabilir misin?**

Dorothy: **Elbette, fakir, evsiz, aç insanlara, bana ihtiyacınız olduğu için onları beslemeye yardım edemeyeceğimi bildireceğim. Randevunuz nedir?**

Ben: **Masaj.**

Dorothy: **Evet, kulağa çok önemli geliyor.**

Ben: **Şimdi seni arıyorum. TELEFONUNU AÇ!**

Onu arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

"Senin derdin ne? Mesajlaşma, insanlar sözlü konuşmalar yapmak zorunda kalmasın diye icat edildi."

"Merhaba Dorothy. Ben de seni özledim. Şimdiye kadar iyi bir hafta geçirdin mi?" "Elbette, beni duyarsız göster."

"Telefon konuşmalarından neden hoşlanmıyorsun?"

"Ugh! Sadece zaman meselesi. Küçük konuşmalar. Beni çıldırtan gevezelikler."

"Yani benimle konuşmak seni deli mi ediyor?"

"Hayır, henüz değil ama benimle mesajlaşmayı reddedersen iş o noktaya gelebilir. Ve emoji kelimelele benim vurgularım ile yapabileceğimden daha iyi bir bağlam kazandırıyor. Yani emoji lerimi kaldırdığınızda, sözlerimin ardındaki gerçek anlamı yanlış yorumlama ihtimaliniz yüksek."

"Benim için Roman'a göz kulak olmak için bir gece toplama işini atlarsan her şeyi yaparım."

Bu, Perşembe gecesi onu görmek için *her şeyi* yaparım demek.

"Şey... tekrar söylüyorum, emoji kullanmadığım için zorlanıyorum ama söyledikleriniz kulağa cinsel içerikli geliyor. Oğluna bakıcı bulmak için kendini mi pazarlıyorsun? Tanrım, ne tür bir masaj yaptırıyorsun?"

"Lütfen."

"Umutsuz
görünüyorsun."

"Lütfen."

"Evet, bu daha iyi. O kadar da çaresiz değil. Göz devirme
emojisi." Gülüyorum. "Az önce telefonda bana sözlü emoji
mi yaptın?"

"Evet. Çak bir beşlik emojisi."

"Bu kadar emoji yeter. Sesinin tonlaması benim için gayet iyi. Bil diye
söylüyorum, lütfen ve lütfen diyen Roman. Seninle tekrar vakit geçirmek için
yalvarıyor."

"Vay canına, ben de yalan söylemekte berbat olduğumu sanırdım. Yatma
vaktinin geçtiğini biliyorum."

"Yatmadan önce sana söylemek istediği her şeyi bana anlattı." "Tamam."

Daha fazla yalvarışla dolu bir sonraki nefesimde boğuluyorum. Tamam.
Tamam dedi. "Tamam, evet ona bakacak mısın?"

"Evet."

"Çok heyecanlanacak."

"Tamam."

Evet, bu monoton *tamamla* birlikte birkaç emoji çok da kötü olmazdı.
Zihinsel olarak kendi gülen yüzümü ve çak bir beşlik emojimi onun
tamamından sonra ekliyorum.

"Altı buçukta burada olabilir misin?"

"Tamam."

"Harika! İyi geceler, Dorothy. Sen en iyisisin."

"Tamam..."

Hattın kesilmesini bekliyorum. "İyi geceler,
Eli."

Evet! Çak bir beşlik emojisi.

* * *

DOROTHY saat altıda geldi ve altı buçuğa kadar arabasında oturdu. Ona izin
veriyorum çünkü belki de arabasında otuz dakika yalnız kalmaya ihtiyacı
olduğunu düşünüyorum. Bu iyi hissettiriyor.

Onu tamamen uçurumdan aşağı itmeden sınırlarına doğru dürtün. Köpek stili seks ve oral seks gibi günlük normlarının dışına çıkmasına izin verdiğinde harika şeyler olur.

Evet, *hâlâ* onu düşünüyorum. Hayatımın geri kalanında her gün o günü d   neceğimden eminim.

"Dorfee!" Roman ona tekrar sarılır, ancak bu sefer o buna hazırdır ve ayakta kalır.

"Küçük Romeo! Bu gece benimle takılacağın için heyecanlı mısın?"

"Evet!" Heyecanı ba lar ba lamaz oynamak için ka ıyor, tıpkı bir köpeğin birini selamladıktan sonra kimsenin ona ödül getirmediğini fark ettiğinde kaçması gibi.

"Selam." Kot pantolonunu,  i ekli ti  rt n  ve ti  rt n saplarıyla uyumlu yeşil Nike'larını inceliyorum. Onu ilk kez kot pantolonla görüyorum. Çok erişilebilir etekleri kadar davetk r değiller ama yine de çok seksi görünüyor.

"Hey. Araba koltuğunu acil durumlar için mi bırakıyorsunuz?" "Acil durumlar için en iyi seçenek 911'dir."

"Evet, ama sen bir kaza ge irirsen ya da annem veya babam bir şey yiyip boğulur ve ölürse, sen eve gelene kadar beklemek istemem. Ve bir taksi servisi değil." Ellerini önce  n ceplerine, sonra arka ceplerine sokuyor, sonra da göğsünün üzerine katlıyor. Onun için çok garip.

"Evet. Araba koltuğunu hemen arabanıza koyacağım. Geri döndüğümde çıkarmama izin vermeyi unutma."

"Güzel." Beni geçip ayakkabılarını çıkartıyor.

Bu gece Dorothy'de bir gariplik var ama tam olarak anlayamıyorum. Randevuma yeti mem gerekiyor, bu yüzden araba koltuğunu deği tiriyorum ve ona son dakika talimatlarını veriyorum.

"Tezgâhın üzerinde bir numara listesi var. Ak am yemeğini çoktan yedi, ama yiyebileceği atı tırmalıkların listesi de var, ama ona yedi buçuktan sonra bir şey vermeyin. Yatma saati sekiz. Bu rutinin de bir listesi var.  i  yapmak listenin en başında yer alıyor. İlk i  olarak ve yatağa yatırmadan önce bir kez daha  i ini yapmasını sağlayın.

"Eli, okuyabiliyorum. Ve bu benim ilk bebek bakıcılığım değil. Git hadi." Saatine baktı.

Yine, onda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Diğer hislerinden farklı olarak gergin bir his yayıyor.

Roman diğ er odadayken, garip havayı bir öpücükle silmeyi umarak ona doğru ilerliyorum.  nce sertleşti. Sonra gömleğimi tutuyor ve onu  pmeme izin veriyor, dilinin benimkine kaymasına izin veriyor.

Masajı siktir et. Roman'ı yatağına yatırmak ve Dorothy'yi benim yatağımda soyundurmak istiyorum. Ağzını bıraktığımda, fısıldarken burnum onunkine s rt n yor. "Belki geri döndüğümde beni  pebilirsin... daha aşağıdan."

Dudaklarını birbirine sürtüyor ve bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Birkaç saniye sonra, niyetim beyninde bir bağlantı kurmuş olmalı ki bakışları biraz daha genişliyor.

"Oh..." Başını sallıyor. "Hayır. Ben iyiyim."

Kıkırdıyorum, geri adım atıyorum, reddedilmenin verdiği yanmayı hissediyorum. Belki de bunu ona mesaj atmalıydım. Belki o da göz kırpan bir yüz emoji si ekleyebilirdi. Belki de dili dışarı çıkmış bir emoji. Belki bir patlıcan emoji si.

Belki de... oral seks günlerim sona erdi.

 çimi çektim. "Peki, teşekkürler. Bir süre sonra görüşürüz."

Alt dudağını çiğneyerek saatine tekrar bakıyor ve başını sallıyor. "Tamam."

"Hoşça kal Roman. Dorothy'ye göz kulak ol." Etrafı Duplo Legolarıyla çevrili oturma odasına giriyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Arabama bindiğimde gülerek fısıldıyorum, "Oh... Hayır. Ben iyiyim." Garaj yolundan çıkarken ego kırıcı kahkahalarım devam ediyor. "Oyunu kaybettin, dostum. Sadece ... gitti."

* * *

MASAJIMDAN SONRA, telefonumda Julie'den gelen bir dizi cevapsız arama, mesaj ve mesaj var.

Hastane nakliyecisi neden çocuğumuzu  ift i pazarına götürüyor? Neredesin

sen?

Neden telefonuna cevap vermiyorsun?

Neden nerede olduğunu bilmiyordu? Onun

için araba koltuğu var mıydı?

Yarın yine benim gözetimimde olacağı için onu da yanımda götürreceğim.

Kahretsin, Eli! Onu yanıma almaya çalıştığımda çocuğum neden kriz geçirdi? OMFG, onunla kalmak istediği için öfke nöbeti geçirdiği çok utandım. Bir polis memuru ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordu, sanki kendi çocuğumu kaçırmaya çalışıyormuşum gibi!

NEREDESİN LAN SEN?

Arabama giderken onu aradım.

"Tanrım! Neredesin, Elijah?"

Alnımı ovuyorum. "Bir randevum vardı. Sakin . Neler oluyor?"

"Taşıyıcı kızı mı beceriyorsun? Bu yüzden mi Pazar günü brunch'ta ve bu gece Roman'la çiftçi pazarındaydı?"

"Keşke bu senin olsaydı. Bana başka bir sorunuz var mı?"

"O benim oğlum. Onu herhangi birine bırakamazsın. Senin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu."

"Bunu o mu söyledi?"

"Randevunuz olduğunu söyledi. Nerede olduğunu sordum ve birkaç dakika şaşkın şaşkın baktıktan sonra omuz silkti. Nerede olduğunu bilmiyorsa acil bir durumda sana nasıl ulaşacak? Bana nasıl ulaşacak ya da-"

"Masaj yaptırdım. Geçen günkü yürüyüşümde sırtımı incittim. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Dorothy'de acil bir durumda aranacak isim ve numaraların tam bir listesi var, sizinki de dahil. Roman ve ben neredeyse altı haftadır Dorothy ile vakit geçiriyoruz. O rastgele bir yabancı değil. O bir hemşirelik öğrencisi ve acil tıp teknisyeni. Oğlumuzu güvende tutma ve acil bir durumda uygun şekilde hareket etme becerisine tamamen güveniyorum."

"Onunla çıkıyor musun?"

"Yani burada işimiz bitti. Güzel. Aradığın için teşekkürler, Jules."

Park yerinden geri çekilip eve dönüyorum ve Dorothy'nin neden Roman'ı çiftçi pazarına götürdüğünü nazikçe öğrenmek için düşüncelerimi düzenliyorum. Garaja girdiğimde araba koltuğu arka kapının yanındaydı.

Araba koltuğunun yanında duruyorum, daha yakından incelemek için eğiliyorum. Kayışlar kirli görünüyor. Ve dokunduğumda, yapış yapış beyaz lekeler vardı.

Yapıştırıcı.

"Ne oluyor be?" Eve girmeden önce mırıldandım.

Dorothy koltuktan başını kaldırıp bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Uyuyor," diye fısıldar.

Ama yatağında uyumuyor. Pijamalarını da giymemiş. Kanepede uyuyor, başı onun kucağında, yüzünde yemek ve etrafında bir yığın kitap var.

Gülümsüyor, saçlarını okşuyor.

Koltuğun karşısındaki sandalyeye oturup kollarımı bacaklarımın üzerine koyuyorum ve birkaç saniyeliğine başımı eğip parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Dorothy..." Başımı sallayarak fısıldıyorum. "Onu çiftçi pazarına götürürken ne düşünüyordun?"

Ona baktığımda, suçluluk ve pişmanlık bekliyorum. Ama hayır. Bunun yerine dudaklarını yana büküyor ve Roman'ın başını kucağından indirirken yavaş bir nefes veriyor. Bana bakmadan çoraplı ayaklarını sürüyerek mutfığa doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum.

Dorothy bana doğru döndü ve tezgâha yaslandı. "Dr. Hathaway ile konuştun." Yavaşça, düşünceli bir şekilde başını sallarken dişlerini üst dudağına sürtüyor. "Evet, gerçekten garipti. Onu eve götürmek istedi. Bunun sorun olmayacağını düşündüm, yani... o onun annesi. Ama o gitmek istemedi ve olay büyüdü. Ve nereye gittiğini hatırlayamadığım için kendimi kötü hissettim. Bazen bazı detayları atlıyorum. Her neyse... tekrar tekrar sormaya devam etti. Onu bu kadar gergin görmeye alışık değilim. Patron Kaltak genelde böyle otorite ve kontrol gösterir. Sanki... Onun için gerçekten üzüldüm." Omuz silkiyor. "Ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Um..." Alaycı bir şekilde öksürüyorum. "Belki de onu çiftçi pazarına götürmemelisin. Onu pijamaları içinde ve yüzü yıkanmış olarak zamanında yatırın. Kısacası sana bıraktığım talimatları uygula."

"Perşembe günleri topluyorum."

"Bunu anlıyorum. Ama bu gece onun yerine Roman'a bakmanı istedim."

"Onu izlemem için bana yalvardın. Ben de öyle yaptım. Onu yanıma alamayacağımı hiç söylememiştin."

"Sormadın."

"Sormam gerektiğini bilmiyordum."

"Bunu yemem. Bu yüzden araba koltuğu istedin."

"Araba koltuğunu acil durumlar için de istedim. Bu konuda yalan söylemiyordum." "Sadece çiftçi pazarına gitmek konusunda."

Başını iki yana sallar. "Yalan söylemedim."

"Gerçeği söylememenin yalanla aynı şey olduğunu hiç duydunuz mu?"

"Hayır. Bunu hiç duymadım. Ve hiç mantıklı değil."

"Dorothy..." Ellerimi kalçalarımaya koyarak başımı eğiyorum ve iki yana sallıyorum.

"Küçük kırmızı arabamda, yemek artıklarıyla çuvalları taşıırken çekilmiş fotoğrafları var. Görmek ister misiniz? Yanımızdan geçen herkese *temizlik yaptığımızı* söyledi. Aman Tanrım... çok tatlıydı." Cebinden telefonunu çıkardı.

"Hayır. Oğlumla yapmaman gereken bir şeyi yaparken çekilmiş fotoğraflarını görmek istemiyorum. *Ve...* oğlumun içinde olduğu bir aracı sürdüğünü düşünmek istemiyorum. Çok hızlı araba kullanıyorsun, kırmızı ışıktaki geçiyorsun ve araba kullanırken dikkatin tamamen dağılıyor. Sadece onu markete götürdüğün için üzgün değilim. Onu herhangi bir yere götürdüğün için üzgünüm. Ve beni Julie'ye karşı gerçekten rahatsız bir duruma soktuğun için üzgünüm."

"Baba?" Roman gözlerini ovuşturarak mutfaka doğru sendeliyor. "Çişimi yaptım."

Pantolonunun sırlıklam olduğundan eminim ve koltuk minderlerimin de öyle olduğundan şüpheleniyorum.

"Ben her şeyi temizleyeceğim." Dorothy tezgahı iter ve Roman'a doğru yönelir.

"Sadece git, lütfen. Onu temizleyeceğim. Teşekkür ederim..." Başımı tekrar sallıyorum, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. "Onu izliyorum."

"Temizleyeceğim. Ben... Ben onu temizleyeceğim. Sanki hiç olmamış gibi. Sadece temizleyeceğim." Roman'ın elini tutar.

"Dorothy, beni dinliyor musun? Lütfen evine git."

"Bence sen delisin. yüzden onu temizleyeceğim. Sorun çözüldü." "Dorothy!"

Zıplıyor. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Roman'ın alt dudağı dışarı çıkar ve gözleri yaşla dolar. "Baba... Dorfee'ye neden kırgınsın?"

Siktir...

"Tamam. S-so ..." Dorothy kekeliyor ve bir şey arıyormuş gibi odayı gözden geçiriyor. "Ben... gideyim. Hoşça kal Romeo."

"Hoşça kal Dorfee," diye mırıldanıyor, gözlerini birkaç kez kırıştırıyor ama henüz gerçek bir gözyaşı dökmüyor.

Yanımdan geçerken onu durdurmak için elini tutuyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Senden bu gece ona göz kulak olmanı istememeliydim. Planların vardı ve ben buna saygı duymadım. Yani tüm bunların sorumlusu benim, sen değilsin."

Bakışlarını kapıdan ayırmıyor ve hiçbir şey söylemiyor, ben de elini çünkü onunla uğraşacak vaktim yok ve Roman'ı temizleyip yatağına götürüyorum.

Sabır için zaman yok.

Düşünmeye zaman

yok.

Sabah Julie ile nasıl başa çıkacağımı planlayacak zamanım yok.

Bu yüzden içimden geldiği gibi hareket ediyorum ve sıırıslıkam olmuş çocuğumdan başlayarak ilk yapılması gerekenleri yapıyorum.

Kapı Dorothy'nin arkasında tıkırdıyor.

"Hadi seni temizleyelim, dostum." Mutfaktaki fayans zeminin üzerinde kıyafetlerini çıkarıyorum.

"Baba, kırmızı arabaya bindim."

"Öyle mi?" Hiç hissetmesem de biraz baba coşkusu göstermeye çalışıyorum.

"Ben yaptım. Yaptım... ve Dorfee arabayı çekti ve ben de çişimi yaptım! Ve ... ve yiyeceklerimiz var. Bir sürü yiyecek. Temizlik yapıyorduk!"

"Bu harika, Roman." Onu kucağıma aldım ve yukarı taşıdım. "Benimle duş alacak mısın?"

"Dorfee ve ben *de* insanlara bir sürü yiyecek verdik, baba."

"Uh huh ..." Onu yere bıraktım ve ben soyunurken ısınması için duşu açtım. "Bakalım daha fazla çişin var mı?" Onu tuvalete koydum ve tabii ki daha fazla çiş.

Kıkırdıyor. "Limonlu ... ade. Ben ve Dorfee limonlu ... ade yedik. Mor limon ... ade."

"Lavanta limonata?"

"Evet. Labender limon ... ade. Çok ." Onu duş kabinine götürdüm.

Saçlarını şampuanlarken bana bakıyor. "Baba, bazı... bazı insanların hiç yemeği yok."

Hareketlerime birkaç saniye ara verdikten sonra yavaşça başımı sallayıp köpüklemeye devam ediyorum. "Bu doğru."

"Üzücü, baba. Dorfee üzgün olduğunu söylüyor. Ama ben ve Dorfee... insanlara yemek verdik. Bir sürü yemek. Bu... bu insanları mutlu ediyor."

Ben bir pisliğim.

Esasen nüfusun yüzde doksan dokuzundan daha iyi bir insan olan biriyle tanıştığınızda, ara sıra pislik tarafınızı göstermemek zordur. Varsayılan olarak, özverileri bencillik olarak yanlış okunacaktır. Bu gece Dorothy'nin pazara konusundaki ısrarıyla bencillik ettiğini düşündüm.

Yanılmışım.

Davranışlarında tamamen özverili davranıyordu. Aynı zamanda küçük çocuğuma ve bana da çok değerli bir ders veriyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

O Benim

Dorothy

"GÜNAYDIN." Annem gülümsüyor, beyaz bernozunun kravatını sıkıyor.

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu kızarmış pilavın üzerine. "Kahvaltıda yediğin öğle yemeğimi mi kastediyorsun?"

"Oops." Sırıtiyorum.

"Pazar nasıldı?"

"Güzel. Romeo'yu yanıma aldım. Onu küçük kırmızı arabama koydum. Bak." Telefonumdaki resimleri açıyorum. "Çok tatlı. Ayrıca topladığımız yiyecekleri yemeye devam etti. Satıcılar onun için çıldırdı. Bize lavantalı limonata aldım ve lavanta dalını yemeye çalıştı ama yanımızdan geçen bir kadının bacağına tükürdü. Bu biraz utanç vericiydi."

Gülüyor. "Eminim. Eli pazarı beğendi mi?"

"Oh." Başımı sallayıp daha fazla yemek yiyorum. "Gitmedi. Bir randevusu vardı. Roman'a onun için bakıcılık yapıyordum. Dr. Hathaway'e de rastladım. Roman'la orada yalnız olmam konusunda biraz kafası karışmış ya da endişeli görünüyordu. Onu eve götürmeye çalıştığında, "Hayır! Ben Dorfee'yle kalıyorum!" dedi. Aman Tanrım, bu çok çılgıncaydı. Ne yapacağımı bilemedim."

"Peki sonunda onunla gitti mi?"

"Hayır. Çünkü bir polis memuru geldi ve bana 'oğlumun ve benim' onu tanıyıp tanımadığımızı sordu. Ne kadar dehşete düşmüş olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Onun için gerçekten kötü hissettim. Ama ne yapacağımı bilemedim."

"Ona söylediğinde Eli ne dedi?"

Yaltaklanıyorum. "Mutlu olduğunu sanmıyorum. Romeo'yu benimle birlikte markete götüreceğimi *tam olarak* bilmiyordu. Eve döndüğünde biraz korktu."

"Dorothy Emmaline Mayhem, sormadan onun çocuğunu mu aldın?"

"Hayır. Çocuğunu ben *almadım*. Roman'a bakmam için bana yalvardı. Önemli bir şey değil. Oğlu iyiydi. Evet, pijamalarını giymemişti ve yüzü biraz kirliydi ama güvendeydi ve kanepede uyuyordu. Yani... ebeveynler için önemli olması gereken bu değil mi? Günün sonunda çocuklarının hayatta ve evde güvende olması? Sanki... bütün gün bu kötü şeyleri görüyor. Çocukların öldüğünü ve ailelerin yas tuttuğunu görüyor. Ama sonu iyi biten bir pazar gezisi için çıldırıyor. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Bu sabah duş alırken, Tanrı'ya şükür araba koltuğundan haberi yok diye düşündüm."

"Araba koltuğu kullanmadın mı?"

"Hayır. Tabii ki yaptım." Çatalı durulayıp bulaşık makinesine koydum. "Şu aptal kayış sistemini bir türlü çözemedim. Sanki çok gevşekti, sonra sıkmaya çalıştım ve Romeo çok sıkı olduğunu söyledi. Tam her şeyi çözdüğümü düşünürken, ucunda bir yere gitmesi gereken metal bir parça olan bir kayış olduğunu fark ettim ama nereye gittiğini bir bilsem. Tekrar denedim ve tüm metal parçalar bir çeşit mandal yerine sıkışmıştı ki bu iyi bir şey, değil mi? Ama her şey çok gevşekti, bu yüzden Eli'nin garajında biraz koli bandı buldum ve her şeyin güvenli ve sıkı olduğundan emin olana kadar gevşek kayışları birbirine bantladım."

"Aman Tanrım..." Annem ağzını kapatıyor. O kadar çok gülüyor ki burnundan soluyor. "Dorothy... Aman Tanrım. Yapmadın. Lütfen bana o adamın oğlunu koltuğuna bantlamadığını söyle."

"Roman değil. Kayışları bantladım. Ve markete vardığımızda o bandı oradan çıkarmak çok zor oldu."

Gözlerindeki yaşları siler. "Eve dönmeye ne dersin? Bant o kadar yapışkan olamazdı."

Gözlerimi deviriyorum. "Duh, bütün ruloyu yanımda götürdüm." Saatime bakıyorum. "Dişlerimi fırçalayıp gitmeliyim."

"Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum." Gülmeye devam ediyor. "Evet, evet. Ben de seni seviyorum."

* * *

Elijah

"KONUŞMAMIZ GEREKİYOR." Julie ofisimin kapısında duruyor, diz hizasında bir etek, yeni göğüs dekoltesini biraz ortaya çıkaran beyaz bir bluz, bacaklarını on mil uzunluğunda gösteren siyah topuklu ayakkabılar ve beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş. Aynı zamanda boşanmak istediği gün giydiği kıyafeti de giyiyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.
"O zaman konuş."

Ofisime girdi ve masamın diğer tarafına oturmadan önce kapıyı arkasından kapattı. "Seni terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Ve boşandığımızda, Roman'la aramızdaki küçük meseleler yüzünden asla dar görüşlü olmayacağıma dair kendime söz verdim. Bu yüzden sorun çıkarmaya çalışıyormuşum gibi görünmek istemem. Çıkarmıyorum. Sadece dün arkadaşın Dorothy'yi Roman'la markette gördüğümde içimde kötü bir his vardı. Çatışmacı olmaya çalışmıyordum. Sadece nerede olduğunu sordum. Gerçekten orada olduğunu düşünmüştüm. Bu konuda bu kadar cahil görünmesi gerçekten rahatsız ediciydi. Zihnim anne ayı koruma moduna geçti ve iki saniyeliğine ona sırtını döndüğünü ve onun da nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını hayal edebiliyordum."

"Jules..."

"Sadece..." Elini kaldırdı. "Lütfen beni dinleyin." Derin bir nefes alarak, dikkatli bakışlarıyla buluşuyor. "Bu senin başına gelebilir. Benim de başıma gelebilir. Sorumluluk sahibi insanların çocuklarının başına kötü şeyler gelir. Ama *biz* bu dünyada ona karşı şiddetli ve koruyucu bir sevgiyle hareket ediyoruz. Senin ve benim ailemin de bu sevgiyi paylaştığını biliyorum. Onu kreşe göndermenizden nefret ettiğimi biliyorsunuz, orada ona bakan insanlar bunu para aldıkları için yapıyorlar, onu tüm benlikleriyle sevdikleri için değil. Ama en azından tek bir yerde. Kurallar ve güvenlik var. Ama iki saniyedir tanıdığınız kızın çocuğumuzla şehirde gezip tozmasına izin verilmemeli. Bu beni soğuk, güvenilmez bir sürtük gibi gösterse de umurumda değil. Senin ya da bir başkasının ne düşündüğü benim için önemli değil. Burada beni ilgilendiren tek şey Roman."

"İşin bitti mi?"

"Hayır. Roman'ın yanında gözetimsiz kalmasına izin verilen kişilerin listelendiği yasal bir anlaşma istiyorum. Ve listedeki her isim için karşılıklı mutabakat sağlanmalı."

Bir kahkaha attım. "Ve Dorothy'nin o listede olmasını istemezsin." "Onunla evleniyor musun?"

"Tanrı aşkına, Jules. Biriyle evlenmek sihirli bir şekilde daha güvenilir yapmaz."

"Uh..." diye gülüyor. "Katılmıyorum. İkimizin de Roman konusunda tamamen güvenmediğimiz biriyle evlenmeyeceğimize inanmak istiyorum."

"Dorothy'ye tamamen güveniyorum." Bu yalandan nefret ediyorum. Ona çoğunlukla güveniyorum. Ona tamamen güvenemediğim için kendimi oldukça suçlu hissediyorum ama Julie'nin şüphelerimin bir zerresini bile görmesine izin vermeyeceğimden eminim. Bu, Roman'ı yakın zamanda Dorothy ile tekrar bırakmayı planladığım anlamına gelmiyor. Ama kararın ait olmasını istiyorum, Julie, ben ve avukatlarımız arasında karşılıklı olarak kararlaştırılmış bir şey değil.

"Yani onun hakkında her şeyi biliyorsun? En sevdiği renk ne? Hangi hastanede doğdu? Annesinin kızlık soyadı ne? Hangi okula gitmiş? Çocukluğunda beslediği hayvanlar? Hiç diş çürüğü var mı? Hangi ilaçları kullanıyor?"

"Yeter..." Alnımı ovuyorum. "Profesyonel bir dadı tutmuş olsaydım, en sevdiği rengi ne bilirdim ne de umurumda olurdu."

"Doğru. Ama referanslarla gelirdi. Ve geçmişini kontrol edebilirsin. Uyuşturucu testi. Sorumlu bir ebeveynin dadı tutmadan önce yapacağı her şeyi. Yani onu evlenecek kadar iyi tanımıyorsanız ve geçmişini detaylı bir şekilde araştırmadıysanız, Roman'la birlikteyken her zaman yanında olsanız iyi olur."

"Julie-"

"Bu pazarlığa açık değil, Eli. Oğlumu olabildiğince güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Aynı sorumluluk seviyesini göstermediğin için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ve eğer bunu kendi başına yapamazsan, bir yargıcın bunu sana yaptırmasını sağlayacağım."

Telefonum hemşiremden gelen bir mesajla titriyor. Ayağa kalkıyorum ve laboratuvar önlüğümü giyiyorum. "Gitmem gerekiyor. Harika bir gün geçir, Jules. Sen de benimkini."

"Neden beni kötü adam yapıyorsun?" Ofisimden çıkarken beni takip ediyor. "Çünkü her gün ciddi anlamda yanlış bir şey bulmayı başarabiliyorum."

Seninle geçirdiğim bir gün, bende ciddi bir sorun olup olmadığını merak etmek zorunda kaldığım bir günden daha az." Arkama bakmadan asansöre doğru yürümeye devam ediyorum.

Bu sabah erken saatlerde yeniden yatırılan bir hastayı kontrol ettikten sonra Warren'ı kontrol etmek ve bazı test sonuçlarını gözden geçirmek için laboratuvara gidiyorum.

"Nasıl gidiyor?" Laboratuvara girerken sordum.

Warren bilgisayara bakmama izin vermek için sandalyesini tezgâhtan uzaklaştırıyor. "Bence gerçekten iyi gidiyor."

Öyle. Büyük yan etkiler olmadan kanser hücrelerinin büyük ölçüde yok edildiğini görüyoruz. Hâlâ yapmamız gereken çok test var. Ama küçük zaferler önemlidir.

"Willow dün gece Dorothy Mayhem'i oğlunuzla birlikte pazarda gördüğünü söyledi. Artık sana da mı bakıcılık yapıyor? Adamım, bu kız çok hokkabazlık yapıyor. Benim hakkımda bir şey söylemiş olabilir mi? Zor elde etme oyununu gülünç bir seviyeye taşıyor."

Harika. Tanıklar varmış. Umarım bu Julie'nin kulağına gitmez. İnsanları sorgulamak için ofisine çekmeye başlayacağını biliyorum.

"Bir randevum vardı. Benim için ona baktı. Bu onun için gerçek bir iş değil."

"Onu kimin izleyeceği konusunda sürekli kavga eden milyonlarca aile üyeniz yok mu?"

Evet, var. Ama bebek bakıcısına değil, Dorothy'nin yatağında çıplak olmasına ihtiyacım vardı. Ama her şey boka sardı. Onu bir daha çıplak görebilecek miyim, merak ediyorum.

Birkaç slaytı incelerken tek cevabım "Mmm..." oldu.

Benden birkaç adım ötedeki tezgâha yaslanıyor. "Çiçek gibi bir kız olup olmadığını merak ediyorum. Yani, ilk başta eğlenceli bir zaman geçirebileceğimizi düşünmüştüm. Ama o beni reddettikçe, ben onu daha çok istiyorum. Ve sanırım ona hak ettiğini düşündüğü şekilde davranana kadar benimle uğraşmaya kararlı. Anlıyor musun?"

"Ahlaklı ve yüksek standartlara sahip zeki bir kadın gibi mi?"

Warren güler. "Tabii. Onun gibi bir şey. Ne düşünüyorsun peki?"

Çiçek? Çikolatalar? Kurabiye buketi? Şarkılı telgraf?"

Kendime Warren'a gerçeği söylememek için bir neden olmadığını söylüyorum. Ama *asıl* gerçek şu ki, Warren'a Dorothy ve benden bahsetmemek için milyonlarca neden var. Etrafta söylentiler dolaşmasına ihtiyacım yok çünkü söylentiler her zaman en saçma şeylere dönüşür. Ve ihtiyacım olan son şey Julie'nin Dorothy hakkında doğru olmayan bir şey öğrenmesi.

"Belki de gerçekten ilgilenmiyordur. Egonun bunu duymak istemediğinin farkındayım. Ama her kadın için bir tanrı olamazsın."

"Eğer tek tanrıya inanan bir Hristiyanısanız, o zaman benim her kadın için bir tanrı-tanrı ol."

"Bu durumda, ona Bloomin Bakery'den bir kurabiye buketi gönderin." "Oh evet. Onlar en iyisi."

"Gerçekten öyleler."

"Acaba bugün için bir tane sipariş etmek için çok mu geç? Bugün beni düşünmesini çok isterim. Anlaşmayı imzalamak için iki gün daha kaldı."

"Anlaşma derken, ona kibarca çıkma teklif etmeyi kastediyorsun, onu nöbetçi oda fetihçisi yapmayı değil, değil mi?"

"Elbette." Sırıttıyor.

Onu yumruklamak istiyorum. Neden Dorothy'i koruma içgüdüm beni kuduzca saldırgan yapıyor?

* * *

Saat dört sularında Dorothy laboratuvarın kapısını çalar. Warren onu içeri alır. Büyük bir kurabiye buketi yüzünü gizlemektedir.

"Bunları kabul edemem. Yani bir tane yedim ama sadece onları size ulaştırmak için harcadığım zamanın karşılığı olarak."

Buketi ondan alır. "Neden olmasın?"

Çenesini yukarı kaldırıp Warren'a tekrar hitap etmeden önce bana gergin bir bakış fırlatıyor. "Cinsel imaları *anlıyorum*. Bu kurabiyeler benim kurabiyem karşılığında. Kurabiyemi seninle paylaşmak istemiyorum. Yani, iyi denemeydi."

Onlar kurabiye sorunlarını çözerken, ben de selofanla sarılmış buketten bir tane alıp ısııyorum.

Mmm...

Portland'daki favori kurabiyelerim.

"Kahretsin..." Warren telefonuna bakar. "Gitmem gerek. O kurabiyelerin senin kurabiyenle hiçbir alakası yok. Aslında benim fikrim bile değildi. Sana bir şey göndermek istediğimi söylediğimde öneriyi Dr. Hawkins yaptı. Sence şimdi senin kurabiyeni mi istiyor?"

"Evet."

O cevap verirken kurabiyemde boğuluyorum.

Warren yumruğuyla ağzını kapatıp gözlerini devirerek bana bakarken içinden bir kıkırtı yükseliyor. "Tabii. Tabii ki öyle."

Yarın sana daha az cinsel bir şey göndereceğim Mayhem, tespih gibi." Warren laboratuvarından ayrılır.

"Hey, 'Dr. Hawkins,' neden Warren'a bana bir kurabiye buketi göndermesini söylediniz?"

Kurabiyenin son lokmasını ağızıma attım. "Neden benim ismimden alıntı yapıyorsun?"

"Çünkü ismin çok garip. Eli. Elijah. Dr. Hawkins. Çözülmesi gereken çok fazla kural var."

"İşte, Dr. Hawkins harika. Tırnak işaretleri olmadan. Warren'a sana bir kurabiye buketi göndermesini önerdim çünkü kabul etmeyeceğini biliyordum ve bugün Bloomin Bouquet'in kurabiyelerinin kulağa çok hoş geldiğini düşündüm. Annemle öğle yemeğini kaçırdım. Biraz açım."

"Annenle öğle yemeğini neden kaçırdın?"

"Çünkü geçen hafta sonu annemin evinde Dorothy Mayhem ile seks yaptım. Ve bugün konuşmak isteyeceği *tek şeyin* bu olduğunu biliyordum."

"Belki de Roman'ı çiftçi pazarına için duyduğun öfkeyle konuşmaya ihtiyacın vardı. Belki de sana 'Eli, oğlun hayatta olduğu ve kanserden kurtulduğu için şükretmelisin' gibi gerçekten derin bir şey söyledir. Bahse girerim birçok hastanızın ailesi, en büyük sorunlarının çocuklarının uyumadan önce pijamalarını giymemesi ya da pazara gidecek kadar sağlıklı olduğu için çok fazla limonata içtikten sonra altını ıslatması olmasını isterdi."

Kırmızı surat.

Toplanmış elleri
sallamak. Sıkılmış çene.

Dorothy Mayhem cidden çok sinirli. Daha önce gördüğüm bir şey değil. Bir kere bile kekelemiyor. Her kelimesi planlanmış ve prova edilmiş gibi. Bu konuşmayı bütün gece ezberden mi okudu?

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama o kadar basit değil."

"Bu kadar basit! O yaşıyor. Yaşayan, nefes alan bir çocuğunuz var. Aptalca şeyler hakkında endişelenerek onunla geçirdiğiniz dakikaları mahvetmeyi bırakın."

Ayağa kalkıyorum, sesini alçaltsın, sözlerimi duyabilsin ve ağırlığını hissedebilsin diye yaklaşıyorum.

"Belki bugün ölmüyor ama bu onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım anlamına gelmiyor. Julie onunla gözetimsiz yalnız kalmanı istemiyor."

"Ne?" Dorothy başını geriye attı. "Seks yaptığımızı biliyor mu?" "Seri katiller, tecavüzcüler ve çocuk tacizcileri seks yapar. Bu bir bilet değil azizlik."

Haklı olduğu için Julie'den nefret ediyorum. Bu onun beni terk etme nedenlerini de haklı yapar mı? O her zaman haklı mı? Umarım değildir. Ama Roman ve onu korumamızın bir numaralı önceliğimiz olması gerektiği konusunda haklı. Ona haklı olduğunu söylememin hiçbir yolu yok. Ama o haklı. Ve Dorothy'nin söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

"Benim bir seri katil, tecavüzcü ya da çocuk tacizcisi olduğumu mu düşünüyorsun? Ciddi misin?"

"Hayır." Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Ama öyle olsaydın, bunu bilemezdim. Gerçek şu ki, senin hakkında bilmediğim çok şey var. Kör içgüdüler ya da çılgınca tutku anları bana yol gösteremez. Roman söz konusu olduğunda her zaman aklımı başımda tutmalıyım. Ve bu konuda iyi bir iş çıkaramadım."

"Benim yüzümden."

"Hayır. Evet... Ben... Bunların hiçbirinin senin suçun olduğunu söylemiyorum. Size ben yaklaştım. Seni bizimle bir şeyler yapmaya davet ettim. Dün gece ona göz kulak olmanı ben istedim. Benim hatam. Düşüncelerimde daha olgun olmalıyım. Bu kadar düşüncesiz olmamalıyım."

Hafifçe kısılmış gözlerle beni izliyor. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Evet, bir hataydı."

"Hatalar olur." Omuz silkiyorum, ona en anlayışlı gülümsememi veriyorum, en sevdiği emoji gibi ışıldamasını umuyorum, böylece ona kızgın olmadığımı anlayacak ve onu suçlamıyorum.

"Yani hiç olmamış gibi mi davranacağız?" diye soruyor.

"Evet. Bence bu iyi bir fikir. Bunun üzerinde durmak istemiyorum."

Dorothy'nin bakışları beni geçti. "Kurabiyeler gerçekten senin fikrin miydi?" "Evet."

Dudakları tirbuşon gibi. "Tamam." Kurabiye buketini alır ve gider.

Yüzüme yapışmış bir sırtışla başımı sallıyorum. İşler kötü gidebilirdi. Mücadele etti ama sonunda bir uzlaşmaya vardığımızı hissediyorum. Ben bir tane daha kapmaya fırsat bulamadan kurabiyeleri aldı ama zaferlerim konusunda açgözlülük yapamam.

Bir saat sonra, Warren adımlarında bir sıçrama ve bir melodi mırıldanarak geri döner.

"Teşekkür ederim, Dr. Hawkins."

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. "Ne için?"

"Kurabiye buketi önerisi. *Bayan Mayhem* bunun benim fikrim olmadığını ama sizin önerinizi kabul edip onun için almak için çaba sarf ettiğimi anladığında, beni onayladı."

Sandalyemi yana çekerek ona doğru bakıyorum, başımı eğiyorum, gözlerim kısılıyor. "Tam olarak ne için parmak kaldırıyorsun?"

"Salı akşamı onu yemeğe götüreceğim."

Ne... bu... lanet olsun?

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ben olsam bu konuda şaka yapmazdım. O kız haftalardır duvar gibi. Sonra birdenbire, kurabiye buketi eşittir Dr. Warren için randevu. Booyah!"

Saatime baktım. "Kahve içmeye gidiyorum."

"Sana bir tane getirebilirim."

"Hayır. Kahvemle ilgili hiçbir şey yapmanı istemiyorum." Kapıyı itiyorum.

"Dostum!" Gülüyor. "Bu biraz sert oldu."

Sert mi? Dorothy'den uzak durmadığı için onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümde sert olacak. Bu dayak yüzünden işimi kaybetmek zor olacak. Sicilimde saldırı suçu varken oğlumun velayetini elimde tutmaya çalışmak zor olacak.

Ona mesaj attım.

Ben: ?

Zamanında cevap vermiyor. Zamanında derken, saniyeler içinde demek istiyorum. Ben de onu aradım.

Cevap yok.

Ama telefonum bir mesajla titriyor.

Dorothy: ***Çalışıyor. Mesai saatinde telefonlara cevap vermek yasak. Aslında mesajlaşmamam da gerekiyordu. (omuz silkme emoji)***

"Willa, Dorothy Mayhem'i nasıl bulabilirim?"

Laboratuvarımın dışındaki masadan başını kaldırıp bakıyor.

"Işınlayıcı mı?" "Evet."

"Neye ihtiyacınız var, Dr. Hawkins?"

"Dorothy Mayhem'e ihtiyacım var."

"Birkaç dakikam var. Size yardım edebilirim."
"Harika. Dorothy Mayhem'e buraya gelmesini söyle." Kaşları birbirine dolanıyor. "Um..."
"İki kelime, Willa. Dorothy. Kargaşa. Bunu benim için yapabilir misin?"
Yavaşça başını sallıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Ona ne söylememi istiyorsun?"
"Bilmiyorum. Bir şey isteyin." "Kim için?"
Omuz silkiyorum, çenem sinirlenerek sıkılıyor. "Fark etmez."
"Sanırım öyle. Anlayacağınız, tarama gibi bir şey sipariş ediyorsunuz ve o da hastayı taşımaya geliyor. Ya da ekipman. Ultrason ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"
"İyi. Tomografi."
"Kimin için?"
Homurdanıyorum. "Önemli değil. Önemli değil."
"Ama öyle. Siparişi sisteme bir hasta adı altında girmem gerekiyor."
"İsa..." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kimse gerçek bir tarama yaptırmayacak."
"Ama az önce dedin ki-"
"Boş ver." Ayaklarımı yere vurdum. "Onu kendim bulacağım." İzini sürmek kolay değil ama sonunda onu ikinci katta bir hastayı odasına götürürken yakalıyorum.
"Bu da ne-" Onu duvara yasladığımda tökezliyor, aslında ona dokunmadan üzerinde geziniyorum.
"Seninle konuşmam gerek." "Çalışıyorum."
"Sormuyorum. Bir kelime. Şimdi. Yoksa olay çıkarırım. Olay çıkarmam mı gerekiyor?"
"Yapmamayı tercih ederim," diyor gözleri bir o yana bir bu yana kayarak. "Çekil." Birkaç metre arkasındaki boş odaya doğru başımı sallıyorum.
Bakışlarını benden ayırmadan, ben ona doğru ilerlerken odaya geri dönüyor, yavaş bir güvensizlik dansı.
Kapıyı kapattım ve kilitledim. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.
"Warren ile *randevun* mu var?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve bir kez başını sallıyor.

"Neden?" Kısmen bağıyorum çünkü bu şekilde gafil avlanmaktan hoşlanmıyorum.

"Um..." Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "Çünkü bana sordu ve bir kurabiye buketi aldı. Ve... bizi unutmam için iyi bir yol olabileceğini düşündüm."

"Üzerimizde mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Vay be..." Boğazını temizliyor ve sertçe yutkunuyor. "Üzerinde durmak istemediğini söylediğinde gerçekten ciddiydin. Aramızdaki her neyse bitirdin..." saatini kontrol ediyor "...bir saat önce. Ben de haftalarımı günlük tutarak ve tam olarak neyin yanlış gittiğine takılarak geçirebileceğimi ya da düşüncelerimi dağıtmak için hızlıca devam edebileceğimi düşündüm. Ben de hızlıca yoluma devam etmeyi seçtim."

"Sen neden bahsediyorsun? Bizi ben bitirmedim."

"Sen söyledin. Bize kötü bir karar verdiğimizizi söyledin. Ben *hata* dedim. Sen de 'Hatalar olur' dedin. Ve artık bunun üzerinde durmak istemediğini söyledin."

"Dün gecedен bahsediyordum!"

Zıplıyor. Onu korkutmak istemiyorum ama kontrolden çıkmış gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Onu kaybetme fikrinden nefret ediyorum. Ama o her şeyi kaybetmiş gibi davranıyor.

Bu beni kendime, Warren'a, Julie'ye, dünyaya çok kızdırıyor. Dorothy ve Warren'ı birlikte düşünmenin beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmesinden başka bir sebep yokken dünyaya kızgınlım.

İnsanlar sahip olunacak mallar değildir. Ama tam o anda, zihnim "Siktir et." diyor. Dorothy Mayhem bana ait. Nokta. Onun garip anları, aptalca, gürültülü kahkahaları, robotik baştan çıkarıcılığı ve vücudunun her bir santimi benim, doğrudan G noktasına kadar... Evet. O da bana ait.

"Dün gecedен bahsediyordum," diyorum biraz daha az çaresizlik ve saldırganlıkla. "Bu *benim* hatamdı. Bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu. Roman'a bakmaya her zaman hazır ve istekli uzun bir aile listem var. Hiç bebek bakıcısına ihtiyacım olmadı. Ben sadece ..." Ensemi kaşıyorum. "Sadece seni görmeyi çok istiyordum. Bana evet deyip demeyeceğini bilmiyordum, bu yüzden Roman'a evet demeni göze aldım."

Gözleri kısıldı. "Bana ulaşmak için Roman'ı mı kullandın?"

"Uh... *evet*. Konu sen olunca hiç utanmıyorum." Dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, sertleşmiyor ve öpülmek isteyip istemediğine karar vermek için zaman ayırmıyor. Bunun yerine laboratuvar önlüğümü tutup beni çekiyor ve ağzını bana açıyor. Dorothy küçük mırıltılar çıkarırken ben de o ağzın her santimini kendime aitmiş gibi öpüyorum.

"Telefonum?" Öpüşmeyi keser ve telefonunu alır. "Gitmem gerek."

Başımı sallıyorum, ona telefonunu görmezden gelmesini, kıyafetlerini çıkarmasını ve ona zevk veren *tüm* noktaları bulmama izin vermesini söyleme eğilimini bastırmaya çalışıyorum. "Tamam."

Küçük bir gülümsemeyi gizleyen dudaklarını ovuşturarak başını sallıyor.

"Tamam."

"Yarın bir gece çantası hazırla ve işten sonra evime gel." Bakışları

benimkilere doğru fırlıyor. "Oh ... um ..."

Sırıtiyorum. "*Roman* için. Lütfen..." Göz kırpiyorum.

"Beni buraya getirmek için onu mu kullanıyorsun?"

"Yüzde yüz. Ve hiç pişmanlık duymadan." Kıkırdıyorum, boynunu öpmek için başımı eğiyorum, ellerim kışını avuçlarken tenindeki hindistan cevizinin kokusunu alıyorum.

Nefesi kesilir. "Oh... uh... yani beni yatıya mı davet ediyorsun?"

"Mmm hmm ..." Teninin son bir kez tadına bakarak, kıvrımlı, sıkı kışını son bir kez sıkarak kendime işkence ediyorum.

"Tamam."

"Yeeesss..." Ellerimi kışının hemen yanından bacaklarının arkasına kaydırıyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, sırtını kapıya bastırıyorum, ereksiyonumun başını tam açık bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

"Gitmem gerek." Ben kalçalarına manevra yaptırırken kendini sabitlemek için boynumu tutuyor... şey, aletime biraz daha işkence ediyor. "Eğer..." sesi muhtaç, nefes nefese bir tonlamaya bürünüyor "... eğer hemen şimdi durmazsan, mastürbasyon yapacak bir yer bulmak zorunda kalacağım çünkü bana *neredeyse yaşattığın* orgazmı düşünmeden edemeyeceğim."

Evet, nörotipik insanlar bunu söylemez. Bir kadına flört ve sataşmalarının gidip mastürbasyon yapmamı gerektireceğini asla itiraf etmem. Tanrı biliyor ya, Dorothy'yle ilk tanıştığımda her sahte oyun randevusundan sonra yaptım. Ve o bu odadan çıktıktan sonra, alacağımı söylediğim kahveyi alıp ofisime geri döneceğim, kapıyı kilitleyeceğim, panjurları kapatacağım ve bir tane ovacağım. Ama bunu ona ya da başka bir kadına *asla* itiraf etmem.

Alnım omzuna düşüyor. "Beni öldürüyorsun, Dorothy. Beni öldürüyorsun."
"Gitmek zorundayım. Eğer beklersek, birisi nerede sorar. Ve yalan söyleyemeyeceğim."

Thunk.

Neyse ki onu bıraktığımda, fırın eldiveni olmadan fırından tava alır gibi ayaklarının üzerine düşüyor. Geceyi benimle geçirmesi için onu davet ederken boş bir odada onu taciz ettiğimi insanlara anlatmasına ihtiyacım yok. O da böyle ifade ederdi, bundan hiç şüphem yok.

"İşe koyulun. Hadi, hadi, hadi!" Kapının kilidini açıyorum ve onu nazıkçe dürtüyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Wonder Woman

Dorothy

Soru yağmuruyla yerine, işe gittikten sonra anneme mesaj atıyorum.

Ben: Bu gece evde olmayacağım. Roman'la yatıya davet edildim. Seni seviyorum.

Eli'ın bugün çalışmadığını öğrendim. İyi olmuş. Aklım sürekli pijama partisindeyken işime odaklanmakta yeterince sorun yaşıyorum. Roman pijamalarını görünce çıldıracak. Kendimi bir zamanlar ihtiyacım olduğuna ikna ettiğim çekmeceler dolusu kıyafetim var ama pratik olmaktan çok uzaklar. Yine de, doğru fırsatın ortaya çıkma ve mükemmel kıyafeti giyme ihtimaline karşı onları saklıyorum.

Karşınızda Romeo ile yatıya kalma.

Mükemmel!

İşten sonra arabamda kıyafetlerimi değiştiriyorum. Hastanede kimsenin pijamalarını görmesine gerek yok, yine de bir yanım onları göstermek istiyor. Eli'nin bu gece Roman'ın beni misafir etmesine izin vermesine biraz şaşırdım çünkü işten sekizde çıkıyorum, bu da neredeyse sekiz buçuğa kadar onun evine varamayacağım anlamına geliyor. Ama bugün Cumartesi gecesi, o yüzden Roman'ın biraz daha geç yatabileceğini varsayıyorum.

Çok fazla varsayım var. Aspie olmak her zaman sıcak çikolata ve gökkuşağı serpiştirilmiş şekerlemeler değildir. Hayır. Çoğu zaman Star Wars temalı bir partiye Mr. Spock gibi giyinip herkesi Vulcan selamıyla selamlamaktır.

"Hey!" Eli ön kapıyı açtığında gururla sırtıyorum. Gülümsemem kayboldu. "Elindekinin en iyisi bu mu?" Bakışlarım onun solmuş kot pantolonunu ve düz beyaz tişörtünü eleştirel bir gözle inceliyor. Zavallı Romeo'nun hayatında eğlenceli bir yetişkine ihtiyacı var, yatıya kalmanın en azından yaratık ayaklı bir tulum gerektirdiğini bilen birine.

"Ben... Ben..." Ben içeri girip ceketimi çıkarırken Eli'nın gözleri açılıyor, çenesi çözülüyor. Bakışları bot gibi görünen kırmızı diz üstü çoraplarım, sarı yıldızlı minik mavi şortum, Wonder Woman logolu kırmızı atletim ve süslü tacım üzerinde geziniyor.

"Bor... ing." Kıyafetine bakıp gözlerimi deviriyorum, yanından geçip çantamı sehpanın yanına bırakıyorum. "Nerede o?" Mutfığa doğru ilerliyorum, iki bardak ve bir şişe şarap var; yatıya kalmak için tuhaf bir seçim. Umarım Romeo için elma suyu vardır. Ama en sevdiğim pizzacının büyük pizza kutusunu fark ettiğimde Eli büyük bir gol atıyor.

Ama pizza beklemek zorunda. Romeo'yu bulmak istiyorum.

"Benim küçük Romeo'm nerede?" Oturma odasına doğru döndüm. Roman yok.

"Wonder Woman burada." Merdivenlerden gizlice odasına çıktım. Roman yok.

Karanlık odasında mükemmel bir şekilde yapılmış yatağına baktıktan sonra kapı aralığından dönüyorum. Eli merdivenlerin başında duruyor, burnu kırıkmış ve dişleri alt dudağına sıkışmış.

"Saklambaç oynuyor, ha?" Fısıldıyorum.

Eli başını bir o yana bir bu yana sallıyor, bakışları aç bir şekilde Be

n. Duruşum çöküyor. "O zaman nerede?"

"Um..." Boğazını temizliyor. "Julie bu hafta onu alacak."

"Ne? Ama beni *bu gece* buraya davet ettin! Takvimimde var. Yapabilirim. göstereceğim."

"Hayır... Ben..." Ağzını ovuşturuyor ve bunu sırtışını gizlemek için yaptığına yemin edebilirim. Bu beni öfkeliyor.

"Bu gece benimle kalmanı istedim."

"Pijama *partisi*." Kollarımı uzattım.

Merhaba!

Cidden, mı özledi? Pijama eşittir yatıya kalmak. "Öyle demiştin." Kafasını sallıyor.

"*Roman için* demiştin!"

"Bu bir şakaydı. Seninle vakit geçirmek için onu nasıl utanmadan kullandığımı anlatmıştım. Bunu söylerken sırttım ve göz kırptım çünkü bu bir şakaydı. Bunun bir şaka olduğunu ve Julie'nin bu hafta onu aldığını bildiğini sanıyordum."

Zihnim patlıyor. Tutarlı tek bir düşünce bile üretmiyorum. Öfke.

Karışıklık.

Utanç verici.

Aptallık.

Çok fazla duygu var. Onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi.

Ya da bundan sonra ne yapacağımızı.

"I ..." Başımı sallıyorum, çenem gevşiyor. "O espriyi özlemişim o zaman. Birçok espriyi özledim."

"Gerçekten çok üzgünüm. Bu işin peşini bırakabilir miyiz? Pizza ve şarabım var. Ve *ben*

bu gece kalmanı istiyorum."

Tanrım... Seks. Beni sekse davet etti!

Birden seksi kot pantolonu ve bembeyaz tişörtü anlam kazandı.

"Eve koşmam lazım." Merdivenlere doğru düz bir çizgi çiziyorum ama aşağı inmeme engel oluyor.

"Ne? Hayır. Neden? Bir şey mi unuttun? Fazladan bir diş fırçam var. Sadece kal."

Başımı kaldırıp ona kocaman bir "ah" bakışı attım. Belli ki bariz olanı görebilen bir tek ben varım. "Geceyi *seninle* geçirmek için giyeceğim kıyafet bu değil. Bende daha iyi olacak bir tane var. Eve gidip getireceğim. Ama şu anda seks ve baştan çıkarma için giyinmiş değilim."

"Oh, Dorothy..." Bana doğru bir adım atarak kıkırdıyor. "Sanırım öylesin."

Geri çekiliyorum.

Gözlerinde bir bakışla öne doğru adım atıyor. Daha önce de görmüştüm.

Ve ben

Bu görünüşe uygun kıyafetler giymemek.

Küçük dansımız onun yatak odasında, yatağının bacaklarımın arkasına çarparak bir adım daha atmamı engellemesiyle sona eriyor.

Yutkunuyorum, yirmi onsluk büyük bir yudum gibi.

Koşun!

Evet, Wonder Woman gibi hızla koşmak, hatta pencereden istiyorum. Ama bir yanımda kalmak istiyor çünkü Eli o tanıdık kokulara benziyor.

otlar, sevdiğim nadir kokulardan biri. Ve seksi görünüyor, dünyayı kurtarabilecek ya da bunun gibi muhteşem bir şey gibi değil, ama kesinlikle yatakta A oyununu getirebilecek gibi.

"Görünüyorum... um..." Dudaklarını yanağımdan geçirip ağzıma götürdüğünde gözlerim kapanıyor.

"Muhteşem." Dilini ağzımın kenarında gezdirmeden önce üst dudağımla öpüyor.

Atletimin altında sütyenim yok. Meme uçlarım genelde usludur. Eli onların vahşi taraflarını ortaya çıkarmayı başarıyor ve bu benim için biraz utanç verici. Ve ereksiyon hallerinde tişörtümün onlara sürtünmesinden hoşlanmıyorum. Çok kaşındırıyor.

Bir de iç çamaşırı durumu var. Evet, bu bir *durum*. Wonder Woman iç çamaşırları erkek külotuna benziyor ama erkekler için değil. Gerçekten öyle. İnternette aldım ve üzerinde özellikle *genç kızlar için yazıyordu*. (Benim gibi minyon tipler genç beden kıyafetler giyebilir.)

Eğer onları görürse, alınabilir. Romeo'ya iç çamaşırlarımı göstermeyi planlayıp planlamadığımı merak ediyor.

Böyle bir planım yoktu. Ama öyle görünebilir.

Onları sadece sahip olduğum için giydim. Ve kendi kişisel muhteşemlik hissim için kendimi olabildiğince Wonder Woman gibi hissetmek istedim.

Başımı çevirerek öpüşmeyi kesiyorum. "Bu tişört meme uçlarımı kaşındırıyor."

Birkaç saniye beni inceliyor ve sırtarak gömleğimin eteğini tutuyor.

"Hayır." Üstümü çıkarmasını engellemek için kendime sarılıyorum. "Önce iç çamaşırlarımı değiştirmem gerek."

Kaşları alnından yukarı fırlıyor. "Bir kaza mı geçirdin?" "Hayır."

Başımı geriye atıyorum.

"Planladığım şey için iç çamaşırına gerek yok." Gözlerimi deviriyorum. "Sadece benimkini görmeni istemiyorum."

"Çizgiler mi?"

"Ne? Hayır!"

"Delikler mi?"

"Ugh ... hayır!"

"Şimdi bana göstermelisin." Başparmaklarını şortumun kemerinin altına kaydırıyor. Onları uzaklaştırıyorum.

"Tanrı aşkına Eli! Bunlar Wonder Woman külotları. Onları Roman'a göstermeyecektim. Ben çocuk tacizcisi değilim. Onları giydim çünkü onlar bendeydi ve kıyafetimin geri kalanıyla uyumlular."

Eli'nin gülümsemesi kulaklarına kadar yükselir. "Tanrım... Bu gece çok şanslı bir adamım. O özel iç çamaşırlarına birazdan geleceğiz. Ben daha çok meme uçlarıyla ilgileniyorum." Elleri gömleğimin eteklerine geri dönüyor.

Tacıma uzanıyorum.

"Bu da mı kaşınıyor?" Başıma odaklanıyor.

"Hayır."

"O zaman üzerinde kalsın." Gömleğimi yukarı kaydırıp tacı bozmadan başımdan geçirirken ağzı hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. "Otur."

Yatağın kenarına oturuyorum, bu noktada kendimi oldukça hoş hissediyorum çünkü meme uçlarım kaşıntıdan pamuklu tişörtten kurtuldukları için çok mutlular. Minik (evet, minik) göğüslerimden birini avuçluyor ve boynumdan ağzıma doğru öperken başparmağının ucuyla meme ucumu okşuyor.

Gerçek: Doğru şekilde yapılırsa, bir kadın sadece meme ucu uyarımıyla orgazm olabilir. Meme uçlarımız, beynimizin klitoris ve rahimle aynı bölgelerine hisler gönderen sinirlerden oluşan mayın tarlasıdır. Yıllar önce Journal of Sexual Medicine'da bu konuda yayınlanmış bir çalışma okumuştum. Hemen kendi deneyimi gerçekleştirdim ve yayınlanan sonuçların doğruluğunu teyit ettim.

Eli ağzını göğsüme götürüp diliyle minik göğüslere uzmanca bir ilgi gösterirken, onun da aynı makaleyi okuduğundan eminim çünkü çok geçmeden... yatağının kenarında otururken gecenin ilk orgazmını yaşıyorum.

Kendinden oldukça memnun görünüyor. Ben de kendimden memnunum ama orgazm olduğum için değil. Ona bu şekilde çok duyarlı olduğumu söyleyerek anı mahvetmemeyi başardım, bu da beni memnun etmek için fazla bir şey gerekmediği ve ayrıca beni derimden sürünmek istediğim noktaya kadar aşırı uyarmak için fazla bir şey gerekmediği anlamına geliyor.

Umalım da böyle bir şey olmasın.

"Niiice..." Birbirimize sırtıırken nefesim daralıyor ve yanaklarımda sıcaklık sıkışıyor. "Meme uçlarımla bu kadar uğraştığın yeter. Şimdi başka bir şeye geçelim."

Eli ayağa kalkarken kıkırdar. Gömleğini silkiyor ve kot pantolonunu açıyor. İşte o zaman kafama dank etti.. Saniyeler içinde onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydık

Açıkta duran siki benimle göz hizasında (ağız hizasında) sallanıyor ya da muhtemelen zıplıyordu. Ayağa fırlıyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Karşılık vermek gibi bir arzum ya da niyetim yokken ondan benimle birlikte olmasını istemem ikiyüzlülük mü yoksa gerçekten haksızlık mı? Muhtemelen.

Oral seks çalışmadığımdan değil. Çalıştım. Beynimi, tat alma duyumu, koku alma duyumu kapatabilirim ve öğürme refleksimi uyuşturabilirsem, bir sonraki kişi kadar iyi bir oral seks yapabileceğimi biliyorum. Ama bu düğme henüz yok - belki gelecekteki tıbbi ve farmasötik gelişmelerle. Yani Eli her şeye karşı aşırı duyarlılığı olan bir kadınla sıkışıp kaldı. Ve bunu destekleyecek gerçek bir veriye sahip olmasam da, birçok Aspie'nin oral seksten muhtemelen F aldığından eminim.

Eli hızlıca ayağa kalkışımı sorgulamadan önce onu öpüyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyorum.

Ve oral seks yasağının acısını hafifletmek için, elimi külotunun önünden aşağı kaydırıp sikinin etrafına sarıyorum. Elim kokusunu alamıyor, tadını alamıyor ya da öğüremiyor. Bu yüzden o şeyi ağızımdan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapabileceğimi ve bütün gece okşayacağımı biliyorum.

"Lanet olsun..." diye feryat ediyor, öpüşmemizi kesiyor ve alnını tacımın hemen altına koyarak onu okşamamı izliyor. Ben de izlemekten rahatsız olmuyorum. Bu konuda oldukça iyiyim.

Eli başımın arkasını kavırıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor, öpüşürken inliyor, leğen kemiğini elime doğru sallıyor. "Pantolonumu çıkar," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Kahretsin!

Bu, bir kadının pantolonunu indirmesi için çömelmesini sağlamanın klasik kodudur, sadece boğazına bir horoz saplamak için.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve elimi pantolonundan çekiyorum. Dudaklarını ıslatırken kapüşonlu gözlerle beni izliyor. Eli uyuşturulmuş görünüyor. Ve ateşli. Gerçekten ateşli görünüyor. Ama güneş bile pantolonumu çıkarma tuzağına düşmem için yeterince sıcak değil. Ve ona verdiğim sıkı dudaklı gülümseme ona bu konuda ipucu vermeli. Onun ve amatör taktiklerinin farkında olduğumu bilmeli.

Göğsünü ve kolunu öpüyorum, yavaşça sırtına geçiyorum, kürek kemiklerinin arasını öpüyorum, kollarımı ona doluyorum, tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Ve sonra... Güvenli bölgeye çömeliyorum.

Ellerim kot pantolonunun ve külotunun bel bandının etrafında kıvrılıyor ve her ikisini de orta derecede yumuşak bir hareketle aşağı çekiyor. Bacaklarının arka tarafını ve sıkı poposunu öperken, kot pantolonundan çıkıp bana doğru dönüyor.

Kıcımı tutup beni kendisine doğru çekerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Neden sırtıyorsun?"

Aletini yutmadan pantolonunu çıkardım! Kendimle gurur duyuyorum.

Ve eğer bir cevap vermeye zorlanırsam ağzımdan çıkacak şey de tam olarak bu olacak. Bu yüzden ayak parmaklarımın üzerine kalkıp onu öpüyorum. Bana daha sıkı sarılarak beni yerden kaldırıyor ve yatağının ortasına yatırıyor.

İki yana açılmış dizlerimin arasına diz çöküp çoraplarımı çıkarıyor ve ukala bir sırtışla omzunun üzerinden atıyor. "Korkarım tüm hayatımı fantezilerim için çıtayı çok düşük tutarak harcadım çünkü sen şu anda en büyük ıslak rüyasın." Baldırımı öpüyor, bacağımdan yavaşça yukarı çıkarken şortumu birkaç santim aşağı kaydırıyor, sadece kız-erkek külotumu ortaya çıkaracak kadar. "Mükemmel." Sırtarak şortumu tamamen çıkarıyor ve kıyafetlerimin geri kalanıyla birlikte yerde toplanmaya gönderiyor.

"Ne?" Tek bir kasını bile oynatmadan bakışlarını bedenimde gezdirirken soruyorum.

"Çok güzelsin, Dorothy. Ve sadece sana bakmak istiyorum. Sadece birkaç saniyeliğine, bunu hafızama kazımak istiyorum."

Kulağa hoş geliyor. Gerçekten de öyle. Ama yatağına uzandığımda üzerimde Wonder Woman külotu ve taçtan başka bir şey yoktu. Müstehcen mi? Fetiş gibi hatta? Belki de. Ama *güzel* olduğuna inanmak zor, muhtemelen her şeyin bütününden çok *parçalarını* gördüğüm için. Güzel ne? Gözler mi? Ten mi? Saçlar mı?

"Biraz sapık mısın, Eli?"

Dudakları seğiriyor, gözleri söylenmemiş kelimelerle dolu. O kelimelere ihtiyacım var.

Beni bir şeyleri tahmin etmeye zorlamak genelde felaketle sonuçlanır.

"Sapıklığı tanımla." Öne doğru eğilip karın kaslarımı öpüyor ve dilini Wonder Woman külotumun üst kısmında gezdiriyor.

Parmaklarım saçlarına dolanırken gözlerimi kapatıyorum ve onu biraz daha aşağıya itiyorum. Burnunu külotumun kasıklarında gezdiriyor, nefesinin sıcaklığıyla beni çıldırtıyor.

"Eli..." Kalçalarımı yataktan kaldırıyorum. Evet, bunun onun sikini ağzıma saplamasıyla eşdeğer olduğunun farkındayım. Hiçbir zaman mantığımın adil olduğunu iddia etmedim.

"Henüz değil..." Ağzı vücudumda yukarı doğru öpüşürken isteğimi reddediyor. "Eğer bunu sana şimdi verirsem..." dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor "...seni öpmeden önce ağzımı su ve sabunla yıkamam, dişlerimi fırçalamam ve diş ipi kullanmam gerekecek. Ve şu anda... Seni öpmek istiyorum."

Sırıttıyorum. "Sağlam nokta."

Eli beni öpüyor, diğer öpüşlerinden farklı hissettiriyor - sabır ve çaresizliğin garip bir çatışması. Belki de onun çıplak vücudu benimkinin üzerinde geziniyor. Belki de annesine ait olmayan bir yatakta çırılçıplak seks yapmanın eşiğinde olduğumuzdandır.

Elleri vücudumu keşfediyor. Benimkiler onun kollarında dinleniyor. Eli sanki anı uzatmak istiyormuş gibi her şeyin yavaş yavaş gelişmesine izin veriyor. Yolculuk onun için önemli gibi görünüyor. Öte yandan ben, varış noktasına odaklanmış durumdayım.

İki modum olmasından nefret ediyorum: Bana dokunma. Ya da.. Bana hemen bir orgazm yaşat!

Ön sevişme basitçe aşırı dokunmadır. "Prezervatif tak."

"Yapacağım." Ağzını vücudumda gezdirmek için tatlı bir zaman ayırıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, bacaklarımın arasına uzanıp kendimi boşaltmamak için ellerimi sıkıyorum. Evet, yıllar önce yapacağım ve sık sık yaptığım bir şeydi. Kendimi tatmin edip yataktan fırladıktan sonra, onu sarıp içime sokmaya çalışmadan önce erkeklerin yüzlerinde beliren şok ifadesi gerçekten paha biçilemezdi.

Ama Eli sadece hızlı bir orgazm için kullanmayı planladığım rastgele bir adam değil. Ve sekste iyi olduğumu düşünmesini istiyorum - sadece kendimle değil, onunla da. Külotumun altından bir parmağını kaydırıp klitorisimle alay ederken ağzını tekrar bacaklarımın arasında gezdiriyor. Pelvisimi sarsarken elim onunkini kapatıyor, parmağını içimde gezdiriyor.

Evet!

O yavaş. Kalçalarım onun eline karşı çok daha hızlı bir tempoda sallanıyor. Başparmağı klitorisimi bulurken, iç uyluğumu öpüyor ve diliyle alay ediyor.

Öpüşmemiz bitti mi? Öyle hissediyorum. Uzun orta parmağını ekleyip dilini iki santim yukarı kaldırabilirse, onu da karışıma dahil ederse, yıldızları göreceğim.

"Prezervatifi getireyim."

Ne?!

Yatağın kenarına oturur, çekmecedan bir prezervatif alır ve takar.

Süper kahraman külotumdan sıyrılıyorum. "et."

Vücudu titriyor. "Bütün gece bizim."

Hayır. Kesinlikle bütün gecemiz *yok*. Aşağıda pizza var. Almam gereken ilaçlarım var. Yıkanacak yüzüm. Fırçalanacak ve diş ipi kullanılacak dişler. Ve *eğer* verimliliği üzerinde çalışabilirse, bir kez daha yapabiliriz, ama bu sefer uzatmamızın imkanı yok. Hepsi bu kadar. Gece boyunca. Uzun.

Hayatta olmaz.

Ben de ona saldırdım. Bu gerçekten en iyi tanım. Onu yatağa geri ittim ve sikini hizalarken onu sertçe öptüm. Sonra biz birlikte kaynaşırken ben aşağıya battım.

"Bul onu, Eli." Sırıtiyorum, bileğimi kaldırıyorum ve saatimin cinsel aktivite fonksiyonunu ayarlıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bu bir yarış değil."

"Katılmıyorum." Hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

Beni yavaşlatmak için kalçalarımı tutuyor, ama ben hızımı kesmiyorum, orgazmın peşinden koşuyorum, klitorisimin leğen kemiğine sürtünmesini sağlamak için öne doğru eğiliyorum. Ve imrenilen bitiş çizgisine yaklaştığımda, sanki biliyormuş gibi beni ondan kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" İtiraz ediyorum.

Beni sırt üstü çevirip kollarımı başımın yanındaki yatağa sabitledi.

-Ve kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirip tekrar içime kayıyor. "*Onu buluyorum*, Mayhem. Devam etsen iyi olur." Beni öpmeden ve *ciddi* bir şekilde içime girmeden önce sırtıyor.

Oyun başlasın!

Ta ki.. öyle olmayana kadar.

Eli ihtiyacım olan sürtünmeyi engelleyecek mükemmel açıyı bulmayı başarıyor ve ellerimi yatağa sabitlediği için kendime engel olamıyorum.

"Sekste çok kötüsün." Üstümde hareket ederken alnında boncuk boncuk terler beliren, belli ki daha fazla kalori yakan ve artık göremediğim lanet olası bitiş çizgisine yaklaşan ona kaşlarını çatıyorum.

"Gerçekten değilim." Sırıtarak kollarımı bırakıyor.

Ellerim doğruca saçlarına gidiyor. Ellerimi yumruk yapıp olabildiğince sert bir şekilde sarsıyorum. "Şerefsiz..."

Dudakları benimkileri kaplarken ve dili ağzımı doldururken elini pelvislerimizin arasına kaydırıp muhteşem bir

O orgazm olduktan sadece saniyeler sonra. Eli sadece kazanmak zorunda.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dorothy Tanımlandı

Elijah

Bu bir ilkti.

Julie ile öfkeli seks yaptığım zamanlar bile, o kadar da öfkeli değildi. Daha çok biraz tavırlı makyaj seksi gibiydi.

Dorothy Mayhem seksinde bir oyun alanı -belki bir savaş alanı- bir zaman saati ve yerleştirme madalyaları bulunur.

Bir kolumu ona dolayıp yanıma çekmeden yataktan çıktı ve süper kahraman pijamalarını giydi, tacını çıkarmış, gerçek bir ölümsüz gibi bana binerken düşmüştü.

"Vay be..." Eğildi ve başını eğerek yatak odamın köşesindeki sandalyenin yanındaki sehpanın üzerinde duran kitap yığınınına baktı. "Otizmle ilgili bir sürü kitabın var. Roman'ın spektrumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Doğrulup bir peçeteye, külotuma ve kotuma uzandım. "Hayır."

Dorothy sandalyeye oturur ve kitapları teker teker inceler. "*Topuklu Otizm*. Kulağa bir kadın için yazılmış gibi geliyor."

Yatağın kenarında bekliyorum, kot pantolonumu çekmişim, ellerimi bacaklarımın arasında kavuşturmuşum.

Bana bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. "Bunları benim için mi okuyorsun?"

Aklından neler geçtiğini merak ederek başımı sallıyorum. Özür dilemem mi gerekiyor? Acınası bir mazeret için balık mı tutayım?

Dorothy onları sedirin üzerine atıyor ve dudaklarını birbirine sürtüyor. "Ne öğrenmek istiyorsun? Kitaba ihtiyacın yok. Tek yapman gereken bana sormak."

Başımı eğerek enseme masaj yapıyorum. "Cevaplar aramıyordum. İçgörü arıyordum. Her şeyi berbat edene kadar sormayı hiç düşünmediğim soruları arıyordum. Çok geç olana kadar."

Yavaşça başını sallıyor, alnı kırıışmış. "Eminim bunları okumak sinir bozucu olmuştur. Çünkü benimle doğrudan ilişkilendirebileceğin her üç şey için en az bir tane... belki de tam olarak uymayan iki tane olmalıydı. Bunu biliyorum çünkü tüm kitapları okudum. Sanırım bunu bile." Kitaplardan birini eline alıyor ve arkasına bakıyor.

Ona baktım ve fısıldadım, "Evet."

"Erkekler hakkında bir kitap alsam, tüm klişeler sizin için de geçerli olur mu?"

Başımı sallıyorum.

"Sizi çözersem, bu Dr.'yi Dr. yapan her şeyi bildiğim anlamına mı gelecek? Warren onun gibi mi?"

Başımı salladım.

"Spektrum *insandır*. Otizm değildir. Sözde uzmanların ne dediğinin bir önemi yok. Ama ben o etiketi yıllar önce sahiplendim zaten." Kıkırdıyor. "Benim ailem olduğunuzu hayal edin... on yaşındaki çocuğunuzla bir masanın etrafında oturuyorsunuz (yıllarca kızlara otizm olmadığı söylendikten sonra) ve doktor sonunda 'Evet. Teşhis Asperger' diyor. Ve çocuğunuz bağırıyor, 'Oh harika... şimdi kışımnda burger var'."

Yüzüm morarana kadar dudaklarımı ısıırıyorum.

Dorothy sırtıyor. "değil. Gülebilirsin. Oldukça komik."

Elimi ağzıma götürüp karnım ağrıyana kadar gülüyorum, tıpkı Audi'nin arkasında "Dorothy'yi atıştırırken" dediğinde yaptığım gibi. Ona kötü bir şekilde gülmüyorum. Onun beni en ferahlatıcı şekilde güldürmesi. Julie gittikten sonra, bir daha böyle gülebilecek miyim diye merak ettim.

Roman beni güldürüyor ve bu gerçek. Ve iyi hissettiriyor. Ama acı tatlı çünkü ne zaman sevimli ya da komik bir şey yapsa Julie'nin adını söyleyip gelip onu izlemesini ya da tekrarlamasını dinlemesini istiyorum. Ama Julie burada değil. Artık bir aile birimi değiliz. Ve bu her zaman o anın neşesinden küçük bir parça alıyor.

"Ailem bu hikayeyi hep anlatır. İçindeki mizahı görmem yıllarımı aldı. Ama şimdi beni güldürüyor. Mizah benim için zor olabiliyor."

Kendime gülmek hiçbir zaman doğal gelmedi. Ŗimdi yapabiliyorum ama bunu yapmayı öğrendiğim için. Birçok kŖ ve gzyaŖı ile kendimi gülüp geçmeye zorladım. Ve günlük tuttum. Bazı Ŗeyleri bu Ŗekilde zyorum. Bazen de ailemle konuŖuyorum. Onlar anneniz gibi sertifikalı konuŖma doktorları değiller ama yeterli oluyorlar. Olayları bir perspektife oturtmama yardımcı oluyorlar. Bir durumda aŖırı tepki verdiğimde ya da daha fazlasını yapmanın veya söylemenin önemini hafife aldığımda bana söylerler."

Ona doğru ilerliyorum, kitapları sedirden alıp üzerine oturuyorum, ellerimi bacaklarına koyuyorum, umarım sorun olmaz. O da ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Buna ihtiyaım var. Ona dokunabileceğimi -en azından bazen- ve bunun sorun olmadığını bilmeye ihtiyaım var. Bu kitaplardaki bazı Ŗeyler beni endiŖelendiriyor. Bana onun asla dokunulmak istemeyeceğini dŖndryorlar. Asla *gerçekten* seks yapmak istemeyeceğini.

"O kitapları seni anlamak için okumuyorum. Onları insan spektrumunun bir parçası hakkında daha fazla bilgi edinmek için okuyorum."

Bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Farklı bakıŖ açılarını incelemekten asla zarar gelmez. Değil mi?" Ben soruyorum. "Doğru."

"Sence pizza için çok mu geç?"

Dorothy'nin nefesi kesilirken çenesi dŖer. "Pizza için *asla* geç değildir."

"Tamam, Wonder Woman. Hadi yiyelim." Ayağa kalktım, elini tuttum ve onu mutfağa götürdüm.

Pizzanın yarısını tabağına yığıyor.

Kıkırdıyorum. "Payıma dŖenden fazlasını yiyeceğimden mi endiŖeleniyorsun?"

"Bana çok oluyor." antasını kapıyor ve bir hap kutusu çıkartıyor.

"Yediğin onca peynir için kolesterol ilaçları mı?"

"Henüz değil." Ona bir ŖiŖe su uzatırken sırtıyor.

"Anksiyete hapı. Uyku hapı. Multi-vitamin. Magnezyum. Zerdeçal. Ne kullanıyorsun?"

Sırıtarak tabaklarımızı masaya taŖıyorum. "Bu pinot ŖiŖesiyle kendi kendimi tedavi edeceğim."

"İğrenç. Ŗaraptan nefret ederim." Pizzasına daldı.

"Not aldım. Aslında, yoksa daha fazla not almak ."

Dorothy ağzından yarım dilim pizza sarkarken bana bakıyor. "Ne hakkında?" diye mırıldanıyor.

Sonraki bir saat boyunca onunla görüştüm ve tekrar bir durum ortaya çıkarsa tüm Dorothy Mayhem testlerini geçmeye hazırlandım.

En sevdiğim renk: Red

Doğum yeri: Portland, Oregon

Doğum tarihi: 6 Mayıs 1989 Lise:

Riverdale

Annesinin kızlık soyadı: Crowley

Çocukluk hayvanları: İki köpek, ikisi de Cavalier Spaniels-Jax ve Bailey

Çürükler: Hiçbiri

Tıbbi durumlar: HIPAA tarafından korunmaktadır

En sevdiği eğlence: Xbox ve Netflix'te vakit geçirmek arasında

berabere En Sevdiğim Dizi: Game of Thrones

En sevdiğim müzik sanatçısı: Taylor Swift

Ve sonra kendisi hakkında cevap veremediği pek çok şey var.

Benim için sorun yok çünkü onu keşfetmek istiyorum, incelemek değil.

"Yatağa gel." Gece yarısından hemen önce esnediğinde elimi uzattım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Benimle duş alır mısın?"

"Kulağa kalabalık ve dağınık geliyor."

"Duşumu görmediniz. Büyük ve temizdir. Ve eğer kirli bir şey bulursak, üzerinde kullanabileceğim bir sürü sabunum var."

"Bu senin tekrar seks önerme şeklin mi?"

Merdivenlerin başında onu kendime çektim. "Bu çok mu kötü olurdu?" "Ön sevişme yok."

"Hiçbir kadın böyle demez." Gülüyorum.

"Ben bir kadını ve bunu söylüyorum."

"Beni sadece hızlı orgazm için kullanıyormuşsun gibi hissediyorum."

Banyoma doğru yürüyor ve işaret parmağını benimkine kenetlemekten başka bir şey yapmadan beni arkasından çekiyor. "Bu çok mu kötü olurdu?" Omzunun üzerinden bana flörtöz bir sırıtış fırlatıyor.

Dorothy... Dorothy... Dorothy...

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kaçırılan Vedalar

Dorothy

EN KÖTÜ GECEMDİ.

Olay örgüsü, harika seks huzursuz bir uykuyla bitiyor. En azından benim için. Sert yatak.

Kaşındıran çarşaflar.

Koridordaki gece lambası. Ekstra vücut ısısı.

Bende işe yaramıyor.

Sabahın dördünde pes ediyorum. Neden kendime daha işkence edeyim ki? "Eli?" Diyorum.

Cevap yok.

"Eli!"

"Tanrım!" Hafifçe yükselen sesimden bir kez sıçradı ve gözlerini açıp yüzümü yüzüne bir inç mesafede gördüğünde ikinci kez sıçradı. "Oha..." Başını iki yana sallayıp yatakta doğruluyor. "Neler oluyor? Neden bana bağırdın? Saat kaç?" Yatağın yanındaki şarj aletinin üzerindeki saatine bakar.

"Egzersiz yapmaya gidiyorum."

"Ne? Pazar günü saat sabahın dördü."

"Evet, ama çalışmak zorundayım."

"Sekize kadar olmaz," diye yanıtlıyor gözlerini ovuştururken kısık bir sesle. "Uyuyamıyorum. O yüzden gidip egzersiz yapabilirim."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır. Spor salonuna gidiyorum. Benim spor salonuma üye değilsin, değil mi?"

"Hayır..." diye mırıldanıyor esnerken.

"Tamam. Görüşürüz."

Kolumu tuttu.

"Öpüşmeyeceğiz." "Sabah nefesi

mi?" Gülüyor. "Evet." Burnumu

kırıstırıyorum.

"Garip bir kucaklaşmaya ne dersin?"

"Neden garip olmak zorunda ki?"

"Öyle değil. Sadece yüksek bir olasılık." Beni vücudunun içine çekiyor ve sarılıyor. Üstüne düşmeden bedenimi onunkine uydurmaya çalışıyorum. Ama o yatak başlığına yaslanmışken kollarımı nereye koyacağımı bilemiyorum. Bu yüzden popomu dışarı çıkarıyorum ve yanağım rahatsız edici bir şekilde omzuna çarparken onun gövde mi kucaklamasına izin veriyorum.

Beni serbest bırakıyor.

"Ne demek

istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Sırıttıyor. "Dikkatli sür, tamam

mı?" "Tamam."

"Dorothy?"

Kapı aralığında döndüm. "Evet?"

"Yarın sabah iki günlük bir konferans için San Francisco'ya uçuyorum. Çarşamba döneceğim."

"Tamam. Warren'a bizden bahsedeyim mi? Çünkü şu anda Salı akşamı onunla yemeğe gitmemi bekliyor."

"Muhtemelen henüz değil. Onunla çalışmak zorundayım ve birkaç gün önce sana çıkma teklif etti. Bu haberi ne kadar iyi karşılayacağından emin değilim. Belki biraz zaman vermeliyiz."

"Normal davranmak mı?"

Eli kıkırdar. "Elbette."

"Gülüyorsun çünkü ben normal değilim."

"Dorothy, sen önce tüm normallik duygumu kaybettim. Burada yargılama yok."

"Tamam. Hoşça kal."

Spor salonuna uğradım ve hızlıca 600 kalori yaktım. Eli saatini kontrol eder etmez bildirimi alacak. Bu beni çok mutlu ediyor.

Bu mutluluk, yaşadığım hayal kırıklığını tam olarak dengelemiyor. Yatağından *nefret ediyorum*. Tekrar kalmamı isteyeceğini biliyorum. Ve ben de biliyorum

hayır diyecektir. Ne yazık ki, daha büyük sorunlarım var.

Warren.

"Günaydın." Kafeteryada kahvemini parasını öderken yanıma sokuldu.

"Dr. Warren." Gülümsüyorum. Tamam, gülümseme diye yutturmaya çalıştığım bir yüz buruşturma.

Neyse ki, Dr. Warren kendini o kadar beğenmiş ki, buna inanıyor. "Çok popüler bir restoranda rezervasyonum var. Bence çok memnun kalacaksınız."

Normal davran. Ona söyleme.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Sadece bana adını söylersen." "Hayır.

Bu bir sürpriz."

"Sürprizleri sevmem." Asansöre doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. O da peşimden ayrılmıyor. "Bunu seveceksin."

Hayır. Hoşuma . Dışarı çıkmadan önce yemek yediğimden emin olacağım. "Bu arada..." Asansöre adım attıktan sonra döndüm.

Beni takip ediyor, baskın kokusunu da yanında getiriyor. "Evet?" Bana o pahalı gülümsemesini gösteriyor.

"Randevumuzda seks yapmayacağız."

"Hayır mı?" Başını yana eğiyor. "Bundan emin misin?"

Asansör yükselirken dijital kat numaralarına bakıyorum. "Pozitif."

Bir adım geri çekiliyor ve kahve fincanının kapağının üzerinden yavaşça beni inceliyor. Birkaç saniye sonra yüzü tanıma gibi bir şeye dönüşüyor.

"Oh... Anladım."

Öyle mi?

Dr. Hawkins'le ateşli, vurucu, çok orgazmlı bir seks yaptığımı nasıl bu kadar çabuk anlayabiliyor? Parlıyor muyum?

"Ben beklerim." Göz kırıyor, asansörden benimkinden bir kat önce iniyor. "Bana adresini mesaj at, Dorothy. Salı günü görüşürüz."

* * *

Elijah

PAZARTESİ SABAHİ iki günlük konferans için San Francisco'ya uçuyorum. Pazar gecesi Dorothy'ye veda etmek için mesaj attığımda, her zamanki "Tamam, hoşça kal" cevabını verdi. Biraz yalnız kalmak istiyor. Buna saygı duyuyorum ama bu onunla geçireceğim zamanı daha az arzulamama neden olmuyor.

Kendime sakın olacağımı ve seyahatleyken ona mesaj atmayacağımı ya da onu söylüyorum ama yalan söyleyemem... Benimle iletişim kurmak için hiçbir çaba göstermemesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Yine de Dorothy'nin Julie ya da tanıdığım başka bir kadın olmadığını unutmamalıyım. Yani bu yüzde doksan gerçekten harika bir şey olsa da, berbat olan yüzde onla başa çıkmak zorundayım. Benimle düzenli iletişim kurmaya ihtiyaç duymaması da o berbat yüzde on. Bu beni muhtaç hissettiriyor ve ben gerçekten muhtaç bir insan değilim.

"Tekrar hoş geldiniz. Konferans nasıldı?" Warren Çarşamba sabahı viziteden önce salonda kahvesini yudumlarken soruyor.

"Peki." Tabletime bakıyorum. "Brandon'ın kemoterapisinin son günü. Tanrım... Bunun işe yaramasına ihtiyacım var."

"Her şeyin üstesinden geliyor. Gelecek yıl sahalara geri döneceğini düşünüyorum." Warren ayağa kalkıp laboratuvar önlüğünü giyiyor.

"Mmm..." Başımı sallayıp bir şişe su açıyorum. "Umarım öyledir." "Peki... ikinci randevu için bir önerin var mı?"

"Sen neden ?" Tabletinden başımı kaldırmadan soruyorum.

"Dün gece Dorothy'yi yemeğe götürdüm. Bir sonraki randevumuz için bir oyun ya da onun bir şey düşünüyorum."

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp onun sırtışıyla buluşuyorum. Onu doğru duymuş olmamın imkânı yok.

"Tekrar söyle."

"Hangi kısmını?"

"Hepsini."

"Dün gece Dorothy'yi yemeğe götürdüm-"

"Dorothy Mayhem mi?"

Gülüyor. "Ah... evet. Dostum, geçen hafta ona önerdiğin kurabiye buketini gönderdiğimde buradaydın. Hatırladın mı?"

Dişlerimi gıcırdatırken tabletimi demir gibi sıkarak yavaşça başımı sallıyorum.

Ben dönüp salondan çıkarken "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Dorothy'nin okulu var ama cevap vermese bile ona mesaj atmak zorundayım.
Ya telefonuna bir mesaj ya da Warren'ın suratına bir yumruk.

Warren'la randevun hakkında konuşmalıyız.

Cevap vermesi bir saat sürüyor. Vizitelerin ortasındaiken telefonumun ekranına bakıyorum.

Dorothy: ***Ugh! Beni bir FONDUE TARİHİNE götürdü! (beş kusmuk emoji)***

"Dr. Hawkins?"

Dikkatimi hastanın annesine veriyorum. "Evet?"

Warren bana kaşlarını çatma cüretini gösterdi, tıpkı benim de vizitler sırasında telefonuyla konuşmasını yasaklamadan önce ona kaşlarımı çatmam gibi.

"Okul. Radyasyon alırken okulda kalabilecek mi?"

Warren ve Dorothy'yi düşünmeden edemiyorum. Tüm dikkatimi hak eden bir kadın olan anneye verdiğim cevabı kusarken bile öfkemi üzerinden atamıyorum.

* * *

Dorothy

Dersten sonra Eli'nin son mesajına cevap :

Dr. Hawkins: ***Ya ben senin evine geleceğim ya da sen benimkine geleceksin ama bu gece konuşacağız.***

: ***Gemma'yı köpek yıkama gecesi araba yıkamaya götürüyorum. (su emoji, köpek emoji, araba emoji)***

Dr. Hawkins: ***Gemma ve kirli araban bekleyebilir. Ben bekleyemem.***

Dorothy: ***Ücretsiz köpek yıkama sadece Çarşamba günleri. (omuz silkme emoji) değil.***

Birileri kötü bir ruh halinde. Bunu pas geçeceğim. Başımı sallıyorum.

Yarın pazardan sonra beni ara. Gördün mü... Beni aramana izin veriyorum. (gülen emoji, çak bir beşlik emoji)

Koşuya çıkıyorum. Duş aldıktan sonra evine geleceğim. Hallet bunu.

Gerçekten bazı emoji'ler eklemesi gerekiyor. Kafamda kızgın emoji'ler hayal ediyorum ama kızgın olması için bir nedeni yok... en azından bana karşı. Belki de işte ya da Dr. Hathaway'le sorunları vardır ve konuşacak birine ihtiyacı vardır.

Ben: ***Tamam. (gülen emoji, çak bir beşlik emoji)***

Arabamı ve köpeğimi yıkadıktan sonra rutin yürüyüşümü yapıyorum, akşam yemeğimi yiyorum, duş alıyorum ve Eli'yi beklerken Xbox oynuyorum. Saat 22:20'de telefonum çaldı. Yoğun bakımdan mide gribi Hailey bana mesaj atıyor-aslında bu bir grup mesajı. Grup mesajlarından *nefret ederim*.

Hailey: ***OMG - Dr. Hawkins ciddi şekilde yaralandı!***

Ekranıma bakıyorum, çıkan şeye tam olarak inanamıyorum - grup metnindeki diğer herkesin uzun yanıt dizisi. Söyleyecek hiçbir şeyim yok çünkü beynim inkâra saplanmış durumda.

WTF? Ne oldu?

Yaşayacak mı?

Ne zaman? Ne oldu?

OMFG ciddi misin?

Detaylar... Tüm detaylara

ihtiyacımız var. Yolda bir çıkıntıdan

düşmüş.

Hava yoluyla taşınmak zorunda kaldı.

Onu çıkarmak iki saat sürdü.

Gerçekten dik bir uçurum.

General'de ameliyata alıyorlar.

On dakika içinde çıkıyorum. Daha fazlasını öğrenmek için doğruca oraya gideceğim. Yakında haber veririm.

Gruptan gelen tüm mesajları okuduktan sonra doğruca ailemin yatak odasına koştum ve kapıyı açtım.

Televizyon ekranının aydınlattığı ayarlanabilir yataklarından başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Grey's Anatomy. Her zaman *Grey's Anatomy.* "Neyin var?" Annem soruyor.

"Dr. Hawkins ameliyata giriyor. Koşu yapıyordu. Patikanın dik çıkıntısından düşmüş. Hailey bir grup mesajı gönderdi. Bu gece beni görmeye gelmesi gerekiyordu. Ben de onu bekliyordum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kalayım mı? Gitsem mi? Ben aileden değilim. Bana bir şey söylemeyeceklerini biliyorum. Hailey grup mesajında daha iyi güncellemeler verecek. Ama ailesi orada olacak. Aman Tanrım... Zavallı Roman. Julie ile birlikte ama yine de... Onu hastaneye götürecek, değil mi? Belki de götürmez. Yani, eğer kötüyse, bu onu korkutabilir. Üç yaşında. Tanrım..." Gözlerimi kırıştırıyorum ve bir sürü gözyaşının aynı anda yüzümden aşağı döküldüğünü hissediyorum. "Ya yaşamazsa?"

Sanki bir dakika önce yataktalarmış ve göz açıp kapayıncaya kadar bana sarılıyorlarmış gibi.

"Git," dedi annem. "Kesinlikle gitmelisin. Seni ben götüreceğim ve nasıl olduğunu öğrenene kadar seninle kalacağım."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı siliyorum. "Tamam."

General'e gidiyoruz ve ailemiz, iş arkadaşlarımız ve dostlarımızdan oluşan aşırı kapasiteli bir bekleme odasıyla karşılaşıyoruz. Her zamankinden daha fazla kendimi yabancı hissediyorum. Oturacak yer yok, bu yüzden annem ve ben bir pencerenin yanında bir köşede toplanıyoruz.

"Bize kahve getirebilirim?" diye öneriyor. "Tamam."

O bize kahve almak için ayrıldıktan sonra, insan kalabalığında küçük bir gözetleme deliği oluşuyor ve odanın diğer tarafında Lori Hawkins ile kazara göz teması kurduğumu hissediyorum. Garip bir şekilde sakın görünüyor. Yüzünde anlaşılabilir bir ifade yok. Bu konuda uzman olduğumdan değil.

Yavaşça ayağa kalkıyor, Kent'in elini bırakıyor ve solucan gibi bana doğru geliyor. "Dorothy, canım... gel bizimle otur." Kollarıyla beni kucakladı. Kaskatı kesildim. Birkaç saniye sonra ellerimi düzleştirip ona birkaç rahatlatıcı dokunuş yapıyorum.

"İç kanamayı durdurmaya çalışıyorlar. Yanına vardıklarında tepki vermiyordu. Tanrım... çok şanslıyız ki birisi

Yoksa onun uçurumun kenarına geldiğini g r mek için..." Sesi  atlıyor.

Aksi takdirde ölürdü ve cesedini bulmak günler sürerdi. *Bu* satırların arasını okuyabiliyorum.

"Roman nerede?"

"Julie'nin annesi Peggy ile birlikte evde. Gel hadi." Elimi tuttu ve beni bekleme odasının diğer tarafına çekti.

Lori beni Eli'nin kız kardeşleri Kendra ve Molly ile onların kocaları ve çocuklarıyla tanıştıırken Kent bana hüzünlü bir gülümsemeye bakıyor. Julie, Kent'in diğer tarafında gözleri kızarmış ve elinde bir mendil var. Ona gülümsüyorum. O da diğer tarafa bakıyor ve gözlerini siliyor. Kent elini Julie'nin sırtına koyup daireler çizerken Julie de Kent'e doğru eğiliyor.

"Otur, Dorothy. Çok uzun süre oturdum. Sanırım biraz y r mem gerek. Kent, bir şey duyarsan bana mesaj at." Lori elimi bırakıyor ve Kent'in diğer tarafındaki koltuğu işaret ediyor.

"Annem burada. Beni o götürdü. Kahve almaya gitti. Ben iyiyim. şu anda oturmama gerek yok."

Lori başını sallar. "Tamam. Birazdan dönerim."

Burada Eli'nin ailesinin ve Dr. Hathaway'in önünde duruyorum; ya kaza yüzünden gerçekten  zg n -bana g l mseyemeyecek kadar  zg n- ya da pazardaki olay yüzünden hâlâ kızgın. Her iki durumda da onu suçlayamam.

"Hey, al bakalım." Annem bana bir fınca kahve uzattı. Ona doğru dönüyorum ve Eli'nin ailesinden uzaklaşmak için birkaç adım geri çekiliyorum.

"Sanırım beni tanıştırmayacaksın, ha?" Annem bana bir bakış attı. Zavallı var.

"Lori yürüyüşe  ıktı. Dr. Hathaway babasının sağında, ağlıyor. Kent'in adını biliyorum ama Eli'nin kız kardeşlerinin adlarını, eşlerinin ve çocuklarının adlarını çoktan unuttum. Tanışma faslında fena halde  uvallayacağım."

"Yeterince adil." Annem başını sallar.

"Seninle kafeteryaya gitmeliydim. Kim bilir ne kadar süre burada bekleyeceğiz ve sonunda bir doktor çıkıp ya öldüğünü ya da yaşadığını söyleyecek. Her iki durumda da, çok yakında onu görmeme izin verilmeyecek, bu yüzden ..." Omuz silkiyorum.

"O iyi olacak. Buna inanmak zorundayız." Başımı salladım.

Ameliyatın kalan üç saati boyunca annemi ailesiyle tanıştırma fırsatını değerlendiriyorum. Lori döndükten sonra, erken bir yemek yedik.

sabah kahvaltısı sandviçi ve bir Dr. Pepper ve blok etrafında uzun bir yürüyüş. Sonra iki doktor gelip ailesine tüm kanamayı durdurduklarını bildirir. İki kırık kaburgası, kırık bir fibulası, çok sayıda kesik ve delinme yarası ve beyin ödemi vardır.

Düştükten sonra hayatta kalması bir mucize. En azından bekleme odasında konuşulanlar bu yönde. Yaralanma listesi kulağa ne kadar kötü gelse de... daha geniş kapsamda bakıldığında bunlar küçük yaralanmalar. Kırıklar için ameliyata ihtiyacı yok. Ve beynindeki şişlik herhangi bir komplikasyon olmadan indiği sürece tamamen iyileşecektir.

Doktor, ailesinin onu görmesinin bir saat daha süreceğini ve o zaman bile muhtemelen bilincinin yerinde olmayacağını söyledi.

"Ben eve gidiyorum. Okulum var. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Sadece haber ver. Romalılara yardım edebilirim ya da... her neyse." Çıkış konuşmamı ameliyatın son bir saati boyunca çalıştıktan sonra çiviledim çünkü kalmayacağımı biliyordum. Aslında bu bekleme odasından çıkmak için can atıyordum.

"Bizimle geri gelmelisin." Lori yoğun bakım ünitesini işaret ediyor.

"Ben aileden değilim."

"Dorothy..."

"Yarın okuldan sonra kontrol edeceğim."

Lori kaşlarını çatı. "Tamam. Bir değişiklik olursa birinin sizinle irtibata geçmesini sağlayacağız."

"Harika. Teşekkürler."

Hastaneden çıkar çıkmaz yürüyebiliyorum.

"Dr. Hathaway'ın Eli'nin babasının yanında olduğunu fark ettim, Eli'yi görmek için onlarla birlikte geri dönmeye hazırlanıyordu. O gerçekten hâlâ aileden mi?" Annem sordu.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Onlar oradayken muhtemelen uyanmayacaktır. Odanın köşesinde durup bir makinenin nefes almasına yardım etmesini izlemeye gerek yok."

"Neden seni bu kadar geç saatte ziyaret etmeyi planlıyordu?" Beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

"Konuşmak istedi. İlk başta, Dr. Warren'la randevum hakkında konuşmak istiyormuş gibi konuştu. Ama nedenini bilmiyorum. Sanırım başka bir şey olmalı çünkü mesajları acil görünüyordu." Annemin Ford Escape'ine bindim.

"Bekle... Dr. Warren ile mi çıktın?" Kapısını kapatır ve arabayı çalıştırır.

"Evet." Başıımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Sana anlatacaktım ama sen uyuyordun ve ben de unuttum, daha doğrusu hafızamdan sildim. Beni fondü yemeye götürdü. Yapamadım. Çok iğrençti. O restoranların yasal olduğuna bile inanmıyorum. İğrenç mikropların kaynaştığı bir yer. Kronik çift dalıcılar için bir cennet. Yalan söylemeyeceğim, o zamandan beri midem iyi değil. Sanırım bir şey kaptım. Yarın kan ve dışkı testi isteyeceğim. Yasal, bir lokma yedim, ilkini, ama biliyorsunuz o kapları müşteriler arasında yıkamıyorlar. Sadece daha fazla süt ve peynir koyuyorlar, ısıyı yükseltiyorlar ve sıcaktan kendiliğinden kirleneceğini varsayıyorlar. Yanlış!"

"Bekle... Eli ile mı?"

Vay canına, fondü sıkıntımı hiç umursamıyor gibi görünüyor.

"Hayır. Yani... Ne olduğumuzu ya da ne olduğumuzu bilmiyorum. Bunun hakkında konuşmadık. Seks yaptık. İyi seks. Ama otonom sinir sistemi tepkilerini karşılıklı olarak paylaşmanın bizi bir çift yapacağından emin değilim."

"Otonomik ne?"

"Orgazm. Seks yapıyoruz. Geçen Pazar geceyi geçirmenin tam bir felaket olduğunu söylemiştim. Kaşıklaşmıyoruz ve fısıldayarak seni seviyorum demiyoruz. Takılmak gibi, ama yemek ve bazen Roman'la oyun randevusu. Dr. Warren'a bizden bahsetmemi istemedi ve Warren bana çıkma teklif etmişti ve ben de kabul etmiştim. Peki başka ne seçeneğim vardı? O korkunç fondü randevusuna gittim ama ona seks yapmayacağımızı önceden söyledim. Şu anda Eli dışında kimseyle seks yapmakla ilgilenmiyorum."

"Evet, Dorothy." Annem gülüyor. "Sadece tek bir kişiyle seks. Buna monogami deniyor. Eli ile tek eşli bir ilişkiniz var. Siz bir . Sen onun kız arkadaşısın."

Kafamda tekrarladığımda mantıklı gelse bile, onun gerekçesine gerçekten inanmayarak burnumu kırıstırıyorum.

"Her neyse."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Aşk olabilir mi?

Elijah

İŞIKLAR.

Çok parlak. Bip
sesi.

Çok
gürültülü.

Acı.

Çok acı verici.

Siktir...

Her şeyim acıyor. Göz kapaklarım bile itiraz ediyor, özellikle de sol
gözüm. Açamadığımı fark etmem biraz zaman alıyor.

Boğazım ...

Boğazımda bir şey var.

Sesler. Gözüm. Boğazım... Hastanedeyim. Ne oldu?

Seslerin yankısı geçmişî düşünme çabalarımı engelliyor... ne olduğunu
hatırlamak için.

Tanrım... Ben hayatta mıyım? Başım ...

Evet, ben yaşıyorum. Ölü insanlar böyle bir acı hissetmez. Ölüm şu anda
kulağa pek de korkunç gelmiyor.

"Eli?"

Lanet olsun! Şu ışığı gözüme tutmasan olur mu?

"Eli?" Anne.

Annem burada.

Sağ gözümü biraz daha açmaya zorluyorum. Biri ışıkları kısmış ya da
perdeleri kapatmış gibi oda biraz kararıyor. Boğazımdaki tüp

Bunu yapana teşekkür etmemi engelliyor ama yine de minnettarım.

Anne... Dalgın yüzü odak noktasına gelir.

"Eli. Solunum tüpünü çıkaracaklar."

Bu harika. Ancak tıp eğitimimden biliyorum ki tüpleri çıkarmak hasta için pek de iyi bir deneyim değil. Doktor olmayı seviyorum. Hasta olmayı mı? Pek değil.

Sanki çok iyi bilmiyormuşum gibi talimatları takip ediyorum.

Emme.

Deflate.

Kaldır.

Ağzıma ve burnuma oksijen maskesi takmadan önce birkaç kez öksürüyorum.

Babam görüş alanıma girerken annem gülümsüyor. Benim tek gözlü görüş alanıma.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Bir sağlık ekibi yatağımın etrafında dolanıp hayati değerleri, monitörleri ve refleksleri kontrol ederken annem soruyor.

Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. Sert. Ama hareket ediyor, bu gerçekten iyiye işaret.

"Patikadayken düştün. Uzun bir düştü. İyileşeceksin."

Bunu hatırlamıyorum. Belki de en iyisi budur. Ben sadece Dorothy ve Warren'ı ve fondü randevularını hatırlıyorum. Randevu... Nasıl benimle seks yapıp iki gece sonra onunla çıkabilir? Ha! Bu anıyı sevmiyorum ama anılarım olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Yani kafamdaki yaralar o kadar da ağır olamaz.

"Ne kadar... uzun?"

"İki gün." Annem yine gülümsüyor. Tabii ki gülümser. Hayattayım ve sadece iki gündür komadayım. Gerçekten iyi haber. İki yıl olabilirdi. Roman'ın beni unutması için iki yıl. Julie'nin yeniden evlenmesi için iki yıl. Genç hayatları kurtarmamak için iki yıl. Dorothy'nin Dr. Warren'a aşık olması için iki yıl.

"Kendra ve Molly birazdan burada olurlar. Julie Roman'a yemek getirip Peggy'ye götürecekti ama baban az önce mesaj attı, şimdi Roman'la birlikte yola . Kazadan beri hastaneye gelmedi. Seni baygın görmesini istemedik."

"Güzel," diyorum kısık bir sesle.

"Dorothy vardiyası bittikten sonra seni kontrol edeceğini söyledi. Ona mesaj attım ve bir dizi emoji gönderdi. Uyanık olduğunu bildiği için oldukça heyecanlı görünüyor."

"Tamam." İçten içe gülümsüyorum çünkü yüzümde bir gülümseme oluşturmak çok zor. Alt dudajım acıyor. Muhtemelen kesilmiş, dikilmiş ya da yırtılmış. Emin değilim.

Ailemin geri kalanını beklerken oksijen maskemi çıkarıyorlar ve bana buz parçaları veriyorlar. Annem kaza hakkında beni sorgulamaya devam ediyor ama ben hatırlayamıyorum. Bana sorduğu diğer her şeyi hatırlıyorum, bu da onu ve diğer doktorları memnun ediyor gibi görünüyor.

"Baba!"

Julie, yatağıma doğru koşmaya çalışan Roman'ın elini sıkıca tutuyor. "Unutma, baban şu anda biraz kırılğan. Ona karşı dikkatli olmalıyız." Onu kaldırıyor ve yatağımin kenarına koyuyor. Bana gülümsüyor. Biraz üzüntü ama çoğunlukla rahatlama dolu. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez kızgınlık ya da suçluluk gibi bir şey hissetmiyorum. Karımın eskiden bana gülümsediğı gibi hissediyorum.

"Gözün. Baba, bak! Gözün korkutucu."

"Evet, yakında daha iyi olacak. Sonsuza kadar korkutucu görünmeyeceğim."

Julie bir koluyla Roman'ın bana fazla sert davranmasını engellerken diğer eliyle benimkini sıkıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Çok korkmuştum Eli."

Elini geri sıktım. "Özür dilerim."

Yanağındaki serseri gözyaşını hızla siler ve güler. "Özür dileme. Ben sadece..." Sertçe yutkunuyor. "Burada olduğun için çok rahatladım. Olabilirdi..." Gözleri daha fazla yaşla dolarken sözleri kırılır.

"Hey." Elini tekrar sıktım. " yok. Ben iyiyim."

Roman yataktan çıkmaya çalışırken annem Julie'ye bir mendil uzatıyor.

Daha sonra kız kardeşlerim ve aileleri geldi. Herkes beni uyanık gördüğü için rahatlamış görünüyordu. Bir sürü gözyaşı. Kötü olmuş olmalı. Tekrar söylüyorum, hafızamı biraz kaybettiğim için mutluyum.

"Dorothy, hayır! Buraya gel," diye sesleniyor annem, odadan sıvışarak. "Korkup kaçma. Sadece bir aile. İçeri gel canım." Dorothy'yi odaya soktu.

Dorothy'nin üzerinde hâlâ kırmızı iş önlüğü, kraliyet mavisi atleti ve kraliyet mavisi Nike'ları var. Saçlarını kulaklarının arkasına atmış, bakışları bir oda dolusu insanın üzerinde geziniyor. Onun rahatsızlığı benimki kadar kötü olamaz, ama yine de onun adına bir tedirginlik hissediyorum.

"Dorfee!" Roman ona doğru koşar ve çak bir beşlik yapar.

Julie'nin ifadesi nötr kalıyor, sanki etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor, ama şu anda çalışan tek gözüyle bile, onun küçük irkilmesini kaçırmıyorum. "Küçük Romeo, seni özledim." Dorothy önce Roman'a gülümsüyor

Sonunda bakışlarını bana çevirdi.

O dürüst gözlerin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Bana söylemeye korktuğu her şeyi söylüyorlar.

"Korkarım burada çok fazla insan bulundurduğumuz için başımız derde girecek.

Neden akşam yemeği yemiyoruz?" Annem öneriyor.

Dorothy kaybolmaya çalışır gibi odanın köşesine çekilirken herkes bana iyi geceler diliyor.

"Buraya gel." Odanın kapısı kapandıktan ve sadece biz kaldıktan sonra elimi uzattım.

"Ölmediğin için teşekkürler." Elimi tutarken gergin bir şekilde gülüyor.

"Bir değil." Avuç içlerimiz birbirine değecek şekilde elimi hafifçe yukarı kaldırıyorum.

Ben parmaklarımızı birleştirirken o ellerimize bakıyor. "Seni seviyorum."

Bakışları benimkilere kayıyor, gözleri irileşiyor, dudakları aralanıyor.

"Biliyorum. Ve bunu söylemeden ölmeye çalıştım. Ve bu benim açımdan aptalcaydı. Pıhtı atarsa ya da beklenmedik bir şey olursa diye bilmeni istiyorum. Seni seviyorum, Dorothy Mayhem."

Açıklamamın sürpriz olmasını istediğimden değil, ama açıkça oldukça şok edici. Kıkırdıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. Kaburgalarım gülmeye hazır değil. "Bu bir soru değil. Tamam mı? Cevap ya da onay gerektirmiyor."

Yavaşça başını sallıyor ve bakışlarını birbirine geçmiş parmaklarımıza çeviriyor. Parmaklarını yüzüme götürüyorum, dudaklarımı (biraz şişmiş dudaklarımı) parmaklarının üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Dorothy'nin acımı dindirmek için bir yolu var ve üzerimdeki etkisinin farkında olmadığından eminim.

"Korkarım bir süreliğine yüzüklerimi kapatmaktan geri kalabilirim." Mükemmel dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Geçen gece gelmene sevindim. İyileşme sürecini atlatmak için bu anılara ihtiyacım olabilir."

Yanakları kızarır. "Orgazm hakkında bir şeyler okuyordum."

Evet, onu seviyorum. Ve her konuşmaya "Orgazmlar hakkında bir şeyler okuyordum" diye başlarsa mutlu bir adam olarak öleceğimden eminim.

"Lazarus refleksini biliyor musun?" diye devam ediyor. "Evet."

"Peki, sadece makineler tarafından canlı tutuluyorsanız, yani temelde ölüyseniz, sakral sinirinize oksijen verildiği sürece orgazm olmanız için uyarılabileceğinizi biliyor muydunuz? Ölü bir insana orgazm yaşatmak gibi. Ölmenin yolu bu olurdu, değil mi?"

Her şey çok kötü acıtıyor ama aynı zamanda çok da iyi. Sırıtişım şişmiş dudağımı, kahkahalarım kırılmış kaburgalarımı çekiştiriyor ama acıyı hoş karşılıyorum çünkü Dorothy Mayhem hayatı oldukça muhteşem kılıyor. "Tüm bunların nasıl ortaya çıktığını bilmek istiyor muyum?"

Omuz silkiyor. "Uyanıp uyanmayacağını bilmedikleri zaman aklıma gelen bir şeydi sadece."

"Fişimi çekmeden önce son bir kez orgazm olmamı mı önerecektin? Lütfen evet de. Eğer bunu yaparsan, sanırım tekrar batarsam benim için tüm nihai kararları vermekten yasal olarak senin sorumlu olmanı sağlayacağım."

Dorothy kıkırdıyor. "Anne karnında mastürbasyon yapan bebeklerin ultrasonlarını gördüm. Bu dünyaya nasıl geldiyse, aynı basit gitmen çok uygun olur."

Sorulması gereken bir soru var... Dorothy neden orgazmı bu kadar derinlemesine araştırıyordu? Ama Dorothy Mayhem olduğu için bu soruyu sormuyorum. Ondan beklenmedik şeyler beklerim. Ona bu kadar hızlı ve sert aşık olmamı sağlayan şeylerden biri de bu.

"Uyumalısın. Henüz eve gelmedim, yarın işe gitmeden önce yapacak çok işim var."

"Mastürbasyon yapmak gibi mi?"

"Ne? Hayır!" Elimi bırakıyor ve saçlarını tekrar kulaklarının arkasına kıvrıyor.

"Söylentilere göre bir hafta daha burada kalabilirmişim. Bir gece gizlice pizza getirebilir misin?"

İşte orada.. o gülümseme. Tanrım, bu oksijen.

"Belki." "Dikkatli sür, Dorothy."

Başını sallıyor, bakışları ayak parmaklarımdan başıma doğru yavaş bir inceleme yaparken dudakları bükülüyor. Sonra eğilip yanağımdan öpüyor. "İyi geceler," diye fısıldıyor.

O kapıya doğru yürürken yavaşça nefes alıyorum ve köşede kaybolduğunda gözümü kapatıyorum.

"Eli?"

Gözümü tekrar açtım.

Köşeden başını uzatıyor, dişleri alt dudağına gömülmüş. "Evet?"

"Ben de istiyorum."

"Sen de mi?" Ben soruyorum.

"Seni seviyorum. Sanırım ben de seni seviyorum." Omuz silkiyor. "Artık biliyorsun, sabah uyanamazsan diye."

Ne kadar ürkütücü... ve... *mükemmel*. Üç kelime Dorothy'ye uymuyor. Basit bir "Seni seviyorum" bu anda ağzından çıkan doğru kelime olmazdı. Hayır. Altı kelime olmalı. Altı kelime olmalı. Altı, üçten sonsuz derecede daha iyi.

Sanırım ben de seni seviyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Eve Bağlı

Dorothy

Çoğunlukla rutinimi koruyorum. Özellikle Eli hastanedeyken ve ailesi rastgele farklı zamanlarda ziyarete gelirken rutine *ihtiyacım var*. Birkaç kez, odasının ziyaretçilerle tıka basa dolmaması için bir program yapmamızı önermeyi düşündüm. Ama onlar bu büyük buluşmadan hoşlanıyor gibi görünüyorlar, Eli de öyle. Bu yüzden hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

Hastanedeki son gecesinde, vardiyamdan sonra uğradım, geç saatlerin Eli ile biraz yalnız kalmamı sağlayacağını varsayarak -umarak-.

Öyle bir şansımız yok.

Onun yerine ailesi ve Julie burada, evde bakımını tartışıyorlar. Ben odaya girdiğimde gülümsüyorlar, Julie'nin gülümsemesi bile biraz daha samimi görünüyor.

"Selam, tatlım." Lori gülümsüyor.

Eli kendi başına hareket edebilene kadar ona kimin bakacağını tartışmaya devam ederler.

Odanın köşesine oturduğumda, Eli dikkatini annesine vermeden önce bana göz kırpmıyor.

"Seninle birlikte olmak için haftada iki gün izin alıyorum. Baban da bir gün izin alacak. Molly bir sabah izin almayı düşünüyor ama henüz emin değil. Bence sadece gündüzleri evde bir hemşire tutmayı düşünmeliyiz. Geceleri de ben kalırım." Annesi perçemini yüzünden uzaklaştırıyor.

"İki gün çalışabilirim. Geceleri ve hafta sonları da yaparım," diye açıklıyor Julie.

"Jules..." Eli konuşmaya başlar.

"Sorun değil. Sen iyileşene kadar benim yerime birkaç gün bakması için iki meslektaşım ile anlaştım bile. Böylece annem Roman'a bakmaya ara verebilir. O ve babam zaten tatile çıkmak istiyorlardı. Roman da kreşe ara verebilir." Julie elini Eli'nin koluna .

Bana gelince... Kimse bana bakmadan önce odadan sıvışmak istiyorum.

Çok geç.

Eli, bakışlarını bana doğru kaydırmadan önce okunamayan bir ifadeyle Julie'yi inceliyor. "Tanıdığın iyi bir ev hemşiresi var mı?"

"Oh-" Biliyorum. Birkaç tane biliyorum.

Ama Julie sözümü kesti. "Eli, saçmalama. Bunu neden istiyorsun ki? Sana Roman'la daha fazla zaman veriyorum. Kaliteli zaman. Bu mükemmel bir çözüm, ama bir yabancıyla sana tuvalette yardım etmesini mi tercih ediyorsun? Yatağa girip çıkmaya?"

Evet. Gerçekten buradan gitmem gerek. Patron Kaltak'ı severim. Dünyaca ünlü Dr. Hathaway'i seviyorum. Ama Eli'nin eski karısı Julie, ona tuvalete gitmesinde ve yatağa girip çıkmasında yardım etme teklifiyle favori insanlar listeme giremiyor.

Ailesi ve Julie de onun bakışlarını takip ediyor ve sanki karar vermesi gereken kişi benmişim gibi bana bakıyorlar. Bırakın kararlara katılmayı, burada olmak bile istemiyorum.

"Ne düşünüyorsun, Dorothy?" Eli

bana soruyor. Vay canına! Baskı yok.

"Roman seninle daha fazla vakit geçirmeyi çok isterdi." Julie'ye hızlı bir bakış atarak hata yaptım. "İkiniz de." Sırıtişim ekstra dişlek hissettiriyor. Fazladan her şey. Beni buradan çıkarma rahatsızlığımı fark ediyorlar mı? "Eminim bunu çok eğlenceli bulacaktır. Lego zamanı. Kratt Brothers izlemek. Ve daha neler neler."

Tamam! Herkes mutlu mu? Harika. Artık gidebilir miyim?

Çatışmadan nefret ederim, o kadar ki belirli durumlarla başa çıkmaktan kaçınmak için kendimi gerçekten rahatsız edici pozisyonlara sokma konusunda korkunç bir geçmişe sahibim. Ailem bu özelliğimi sinir bozucu buluyor. Çatışma riskini göze almak istemediğim için sürekli kendi mutluluğumdan vazgeçtiğimi düşünüyorlar. Aslında anlamadıkları şey, çatışmadan kaçınmanın beni mutlu ettiği.

"Bu konuyu özel olarak konuşmak ister misin?" Eli bana soruyor, dolayısıyla üç çift göz üzerimde.

"Pek sayılmaz."

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" diye sorar.

Lori ve Kent gözlerini kırpmadan, sadece başlarını sallayarak odadan çıkarlar. Julie... o gitmek için biraz daha isteksiz görünüyor. Ya da belki eli Eli'nin koluna yapışmıştır.

"Jules, lütfen."

Jules... Ona bir lakap takmasından nefret ediyorum. Benim için lakap yok. Yok. Sadece Dorothy. Bazı insanlar bana Dot ya da Dottie demeye çalışıyor. Bu seçenekler kulağa Jules kadar hoş ya da havalı gelmiyor. Ve Dot ve Dottie'den nefret ediyorum. O yüzden Dorothy'de karar kıldım.

Jules onun kolunu sıkar ve başını sallar. "Hemen dışarıda olacağım." "Teşekkürler."

Bana sert bir sırtış atmadan önce onun odadan çıkışını izliyor. "Günün iyi geçti mi?"

"Odayı bana bunu sormak için mi boşalttın?" Spor ayakkabılarımı ona doğru sürüyerek yatağının kenarına oturuyorum.

Elini bacağıma koyuyor. "Elbette. Ama bilgin olsun, zaten gitmelerini istemeyi planlıyordum, sadece rahatsız edilmeden sana bakmak için."

"Gözün çok daha iyi görünüyor."

"Seni görmek daha iyi, canım."

Kıkırdıyorum.

"Kendine bakamayacak durumda olsaydın, eski kocanın seninle kalmasını sorun etmezdim."

"Benim eski bir kocam yok. Hiç evlenmedim."

Ağzının bir tarafı biraz yukarı kıvrılıyor. "Demek istediğim, Julie'nin benimle kalmasını ve bana bakmasını istememen sorun değil. Evde bir hemşire tutacağım."

"Seninle kalırsa Roman'ı her gün görebilirsin." "Doğru, ama ne pahasına?"

Omuz silkiyorum. "Maliyeti yok gibi görünüyor. Senden ücret alacağını sanmıyorum." "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bize maliyeti ne olacak?"

"Hayatım değişmeyecek. Okulum ve işim var. Ve sen Roman'ı *her gün* göreceksin. Bu fırsatı kaçırdığın için deli olduğumu düşünürdüm.

Her gün onunla takılacağın için seni kıskanıyorum. Sınıf arkadaşlarımdan ya da hastanedeki herkesten çok havalı."

"Julie konusunda... emin misin?"

Gülüyorum. "O benim idolüm. Görevde olmasaydım beni izlemesi için onu seçerdim."

"Tanrım... çok teşekkürler."

"Her zaman, Dr. Hawkins."

Gözlerini deviriyor.

" geleceksin, değil mi? Akşam yemeği? Film geceleri? Makarna? Xbox?"

Sadece . Kulağa harika geliyor. Süper garip. Hiç olası değil.

"Okulum, işim, bir köpeğim, iki emusum ve yaşlanan ebeveynlerim olduğunu söylediğim kısmı anladın mı?"

"Seni sevdiğim kısmı anladın mı? Seninle zaman geçirmeyi arzuladığım kısmı?"

İç çekiyorum. "Müsait olduğumda ziyarete gelirim." Ciddiyim. Benim de yoğun bir programım var.

"Roman'ın tekrar etrafımda olması harika olacak. Tanrım... Julie ile birlikteyken onu çok özlüyorum. Ben sadece..." küçük bir kaş çatma gülümsemesini çalıyor "...onu özlüyorum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hatırla Ne Zaman

Elijah

Ertesi gün ailemin benim için bir eve dönüş partisi var. Dorothy çalışmak zorunda. Roman balonlar ve pasta için çıldırıyor ve Julie hiç vakit kaybetmeden mutfağımdaki ve banyomdaki eşyalar da dahil olmak üzere evdeki her şeyi yeniden düzenliyor.

"Eve döndüğün için çok mutluyum... ve hayatta olduğun için. Ama artık dinlenmelisin." Herkes kapıya yönelirken annem yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Onu yukarı çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Babam Julie'ye sorar. "Sanırım ben hallederim. Ama teşekkür ederim."

Roman herkese veda sarılmaları ve öpücükleri veriyor. Birkaç dakika sonra sadece üçümüz kaldık. Hem tuhaf hem de tanıdık geliyor. Birlikte yaşadığımız ev değil ama eşyaların çoğu aynı. Julie, yeni bir ev ve tüm yeni mobilyalar dahil olmak üzere birlikte yaşadığımız hayattan tamamen kopmak istedi. Ben daha iyi bir manzara ve kolay bir ulaşım istiyordum ama eski mobilyalarla da yetiniyordum. Roman'ın zaten onları yok etmek için çok çalışacağını biliyordum.

"Bu deri koltuğun ne kadar rahat olduğunu unutmuşum." Julie kahverengi koltuğa uzanırken ben de alçılı bacağımla sehpanın üzerinde, uyumlu kanepeye tünedim.

"Şimdi alamazsın." Sırıtiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Rahat dedim, şık değil."

"Roman'a ve bana yakışıyor."

Geri dönüşünü bekliyorum. Bir önceki yılı tanımlıyor. Orada burada ufak tefek atışmalar, ama nadiren boks maçı gibi bir şey. Her zaman başardık

Roman'a geri getir. Onun için bu işin içindeyiz. Sık sık merak ediyorum, Roman olmasaydı Portland'ı terk eder miydi? Onu bir daha görür müydüm?

Şu anda onda farklı bir şeyler var. Pek çok yanı tanıdık geliyor, yirmi iki yıl önce aşık olduğum Julie gibi. Ama dışarıdan bakınca onu tanıyamıyorum - kızıl saçları, göğüsleri, kıvrımlarını evlendiğimizde giydiği rahat, mantıklı kıyafetlerden biraz daha fazla saran kıyafetleri.

"Anne! Ben acıktım." Roman merdivenlerden hızla inip ona doğru geliyor ve kucağına atlıyor.

"Oopfl!" Ona sarılıyor, o ona sarılırken onu biraz sallıyor.

Benim dünyam.

Benim hayatım.

Tam burada, ama artık tamamen gerçek değil. Bir an için, Julie bana bakıp Roman'ın omzunun üzerinden gülümsediğinde, önceki yıl hiç yaşanmamış gibi hissediyorum, belki de sadece bir kazadan sonra uyanmadım, belki de karımın beni terk ettiği kabustan uyandım.

Bir sonraki göz kırpmışında, Dorothy'i düşündüm.

"Hey, dostum. Bana telefonumu getirebilir misin? Mutfak masasının üzerinde."

"Anladım!" Roman kırırdanarak Julie'nin kucağından iner ve mutfığa koşar.

"Peki... akşam yemeği için kulağa ne hoş geliyor?" Ayağa kalkar, ellerini arka ceplerine sokar ve yeni göğsünü dışarı çıkararak mallarını gösterir.

"Teslim edilmek üzere bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Hayır. Ben buradayım. Yemek yapmaya niyetliyim. Evi temizlemek. Belki bir şeyler örerim." Göz kırıyor.

Roman'a hamileyken örgü örmeye başladı. O Noel'de herkes atkı ve eldiven aldı.

"Hatırladığım kadarıyla en son örgü örmeye başladığında ev hiç temizlenmemişti ve hep sipariş vermiştik."

"Doğru." Göğsünden rahat bir kahkaha yükseliyor. "Bu sefer biraz daha itidalli davranmaya çalışacağım."

"Al, baba." Roman bana telefonumu getirdi.

"Teşekkürler, dostum."

"Yemek yapmama yardım edecek misiniz bayım?" İkisi de mutfığa doğru ilerlerken Julie, Roman'ın saçlarını karıştırır.

Dorothy'nin üç saat daha işi var, ama kuralları çiğneyip bana cevap yazma ihtimaline karşı ona mesaj atmaktan kendimi alamıyorum.

Ben: **Ne giyiyorsun?**

Hemen cevap vermiyor. Sorun değil. Gidecek hiçbir yerim yok ve dünya kadar zamanım var. Yirmi dakika sonra bana mesaj attı.

Dorothy: **Scrubs (omuz silkme emoji)**

Ben: **Bugünkü renk kombinasyonu nedir?**

Dorothy: **Çalışıyorum.**

Ben: **İki kelime. İki renk giydiğini biliyorum. Hızlı ve sinsi ol. Bana iki kelime yaz. (katlanmış eller emoji)**

Dorothy: **Yeşil beyaz**

Ben: **Çimen yeşili (çim emoji) veya cerrahi yeşil (stetoskop emoji)**

Cevap vermiyor. Kaşlarımı çattım. İşini ciddiye aldığı için Dorothy'ye tebrikler.

Julie ve Roman yemek hazırlarken başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. En sevdiğim patikada, rüzgârlı, dar yollarda koştuğumu hayal ediyorum. Kilometrelerce uzanan ağaçlar, derin vadiler ve küçük şelalelerin şırlıtısından başka bir şey yok.

"Baba!"

Zıplıyorum, yaralarım protesto edince irkiliyorum.

"Babanı korkutma, şapşal. Ona karşı gerçekten çok nazik olmamız gerektiğini unutma." Julie koluyla Roman'ı belinden kavrar ve onu kollarının arasına alırken yanağından öper. "Vahşi adama yemeğini getireyim. Sonra masaya oturmana yardım edeceğim. Tabii kanepede yemeyi tercih etmezsen."

"Masa iyi. Ben burada yersem Roman da burada yemek isteyecektir. Ve bu kırılmaz bir alışkanlığa dönüşecektir."

Julie, Roman kıkırdarken onun kulağına sokulur. "Çok doğru. Hemen döneceğim."

Taco yeriz.

Dorothy'yi ve onun taco sevgisini düşünüyorum... ve aslında tüm yiyecekleri.

Yemekten sonra Roman kanepede Julie ile benim aramda oturuyor (bacağım sehpayaya dayalı) ve sırayla ona en sevdiği kitabı okuyoruz

Hikayeler.

Saat sekizde Julie onu yatağına yatırmak için üst kata çıkarır.

Dorothy: **Cerrahi yeşil**

Telefonum çaldığında gülümsüyorum.

Ben: **Bugün iş nasıldı?**

Dorothy: **Her günkü gibi. Nasıl hissediyorsun?**

Ben: Dik bir vadiye düşmüşüm gibi.

(Yerde yuvarlanan üç gülme emoji) Seni ne

zaman görebilirim?

Dorothy: **IDK**

Ben: **Kabul edilebilir bir cevap değil. (nötr yüz emoji)**

Dorothy: **Eviniz okuluma sadece 20 dakika uzaklıkta. Pazartesi günleri dersler arasında 2,5 saat molam var. Sana öğle yemeği getirebilirim. Ve Roman. Ve Dr. Hathaway.**

Mesajının son satırına bakıyorum. Julie benimle yaşıyor. Bana yardım ediyor. Roman'la daha fazla zaman geçirmeme izin veriyor. Ona minnettarım. Buna hiç şüphe yok. Ama bu Dorothy ile geçireceğim zaman için iyiye işaret değil.

Ben. Oğlum. Kız arkadaşım. Ve ... eski karım.

Ama belki de budur. Yani... Bunu daha önce de gördüm. Çiftlerin boşandığı o nadir durumları gördüm. Velayeti paylaşırlar. Ve aslında arkadaş kalırlar. Birbirleriyle arkadaş. Birbirlerinin yeni aşklarıyla arkadaş. Belki de bu garip bir durum olmak zorunda değildir. Belki bir fırsat olabilir.

Ne de olsa Julie beni terk etti. Onun açısından kıskançlık olmamalı. Ve Dorothy Julie'yi idol olarak görüyor, bu yüzden arkadaş olma şansları yüksek.

Bu harika olur. Sana geri ödeyeceğim.

Dorothy: **Parayı dert etmiyorum. Size menüyü mesaj atarım, böylece ne istediğinize karar verebilirsiniz. 11:30'da orada olabilirim. (çak bir beşlik emoji)**

Kulağa **mükemmel geliyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorum! (çak bir beşlik emoji, kalp emoji)**

"Seni seviyorum" yazmaya başladım ama sildim. O biliyor. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi hiç tereddütsüz söyledim. Onu kelimelerle boğmaya gerek yok. Ama lanet olsun! Onları hissettiğime eminim.

Dorothy: **Seni seviyorum! İyi geceler! (Yüze öpücük üfleme emoji, uyuma emoji)**

"Bu sırtış da neyin ?"

Julie son iki adımı atarken ona bakıyorum. Yüzünde meraklı bir sırtış.

Yeni kurulan arkadaşlığımız, Dorothy Mayhem beni sevdiği için sırtımdan duramadığımı ona söylememe hazır görünmüyor. Ve bunu emojilerle de söyledi. Evet, havalara uçtum, alçımdan çıkıp mutluluk dansı yapmaya hazırım.

Tamam, belki henüz değil. Bedenimin duygusal coşkumu için biraz daha zamana ihtiyacı var.

"Sadece bir mesaj okuyorum." Telefonumu yanımdaki kanepeye fırlatıyorum.

"Annenden mi?" Julie kanepenin diğer ucuna oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş.

Ona bakmamak çok zor. Yeni görünümüne hâlâ alışamadım, üstelik aylardır böyle.

"Hayır. Dorothy'ydi. Vardiyası yeni bitti. Yarın ders arasında uğrayıp hepimize öğle yemeği getirecek."

Oh ... ve o beni seviyor.

Julie dudaklarını birleştirir ve başını sallar. "Bu... çok tatlı."

Dorothy'nin Roman için 1 Mayıs sepeti getiren bir komşu kızımı gibi konuşmasını görmezden geliyorum.

"Yaptığınız şey için ne kadar minnettar olsam da, bunun özel hayatınızda bir sorun yaratıp yaratmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Umarım ailemin yardım edebileceğini biliyordursunuz. Kesinlikle hafta sonları. Plan yapmak istersen ya da hafta sonları senin evinde kalmak istersen, sorun olmaz. Ailemin benimle ve Roman'la ilgileneceğini biliyorsun."

"Vay canına! Buraya geleli daha bir gün bile olmadı ve sen beni kovuyor musun?" Julie'nin gözleri genişler.

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Ben sadece ileriye düşünüyorum. Sanki hepimiz bu anlaşılmayı iyice düşünmeden kabul etmişiz gibi hissediyorum."

"Şey..." bakışlarını sehpa'ya çevirirken dudakları bükülüyor "...özel hayatım şu anda muhtemelen hayal ettiğiniz kadar heyecanlı değil."

"Özel hayatını hayal etmemeye çalışıyorum." İğnelememi görmezden geliyor.

"Biriyle görüşüyordum. Kimseye söylemedim. Roman'ı onunla hiç ." Dorothy ve Roman'ın ilişkisi yüzünden kendimi suçlu hissetmemi sağlamak istercesine düz bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Siktir git. Dorothy harika biri. Oğlumuz Dorothy gibi tapan insanlar bulamaman senin hatan.

"Ailesinin yanına döndü."

"Bu evli bir adamla ilişki yaşadığın anlamına mı geliyor?" Başını geriye attı ve bana kaşlarını çatı.

"Hayır!"

Gerçekten, nereden bilebilirdim ki? Doğrusunu söylemek gerekirse, Julie'nin en sevdiği cümle "Artık beni tanımıyorsun."

"Boşanmışlardı."

"Ve şimdi tekrar bir araya mı geldiler?"

Başını sallıyor, çenesini dizlerine dayıyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum... daha önce de söylediğim gibi, bana inanmamış olsan bile... seni asla aldatmadım. Seni bir ilişkim olduğu için terk etmedim. Başka biri yoktu. Seni başka bir adam için terk etmedim, kendim için terk ettim."

Başımı salladım. "Seni affediyorum." "Seni terk ettiğim için mi?"

"Hayır." Gözlerimi kısıyorum. "Beni terk etmenin bir özür gerektirdiğini sanmıyorum. Yani... pişman olduğumuz şeyler için özür dileriz, değil mi? Beni terk ettiğin için pişman olduğunu hiç hissetmedim. Ama beni incittiğin için pişman olduğunu her zaman hissettim. Ve bunun için seni affediyorum."

Bakışlarımı onun ağlamaklı gözlerine çevirdiğimde gözlerini siliyor. "Bunu söylediğini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Daha önce söyleyemediğim için özür dilerim."

Arkasına yaslanıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Senin bilmediğin şekillerde mücadele ediyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Yok bir şey. Bunu tartışmanın zamanı değil."

"Bana bakın. Şu anda oldukça tutsak bir izleyiciyim, tuvalete gidebilmek için bile tamamen dışarıdan gelecek yardıma bağımlıyım... ki bu arada, yakında tuvalete gitmem gerekecek."

"Oh!" Sıçradı. "Özür dilerim. Tanrım, tabii ya. Akşam yemeği ve haplarınla birlikte tonlarca su içtin, tabii ki gözbebeklerin yüzüyor olmalı."

"değil. Koltuk değneklerini bana verirseniz iyi olurum."

"Kaburgaların yüzünden hâlâ yardıma ihtiyacın var."

durumdayım ve hâlâ çok zayıfım, bu yüzden itiraz etmiyorum.

Ben topallayarak ana kattaki banyoya doğru yürürken o da yanımda yürüyor. "Pantolonunu indirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona hızlı bir bakış attım. Kızarıyor mu?

"Profesyonel birini işe almam gerektiğini düşünmeye başladım." "Notu almadıysanız diye söylüyorum, ben bir doktorum. Bu da beni bir profesyonel. Ve ben her şeyi gördüm."

"Bu yüzden kahve olayından sonra önlük giymek için soyunduğumda bana sırtını döndün."

"Soyunurken yardımına ihtiyacın yoktu, bu yüzden yardımcı olmuyordum, bu da sadece soyunmanı izleyeceğim anlamına geliyordu. Aradaki farkı biliyorsun."

İşemem lazım. Fena halde...

"Sadece başka tarafa bak." O dengemi sağlamama yardım ederken ben eşofmanımın önünü indiriyorum, o da başını ters yöne çeviriyor.

Omuzlarını tutuyorum, tuvalete gittiğim için kendimi biraz yorgun hissediyorum. Ameliyat yaralarımın üzerindeki baskıdan dolayı hafif bir mide bulantısı beni de sarıyor.

On dakika gibi gelen bir süre boyunca işedim. "Pek iyi değilim." "Oh!" Pantolonumu yukarı çekti.

Tanrım... Ondan bunu yapmasını ben istemedim. Başka tarafa bakmanın anlamı neydi?

"Seni kanepeye geri götürelim. Yapabilecek misin? Yere uzanmana yardım edeyim mi?"

"Kanepe. Git ..." Çenemi yukarı eğiyorum ve nefesime odaklanıyorum.

Julie belimi kavıyor ve koltuk değneklerinden birini yere bırakarak kanepeye doğru yürümeme yardım ediyor.

Popom mindere değer değmez başımı arkaya yaslıyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

"İyi mi?"

Hızlıca "Evet" diye fısıldadım.

Birkaç dakika sonra mutfaktan alnım için soğuk bir bez ve bir elektrolit içeceği ile döndü.

"Ne kadar çok içersen, o kadar çok işemem gerekecek." Bir yudum alıyorum.

"Yarın bir kateter seti alacağım. Sanırım bu daha kolay olacak." Şaka yapıyor... en azından ben şaka olduğunu düşünüyorum.

"Yani... Sanırım bu gece alt katta uyuyacaksın."

Küçük bir kahkaha attım. "Evet, henüz merdivenlerle uğraşmıyoruz."

Julie yine kanepenin karşı tarafına oturuyor. Sırtışlarımız birkaç saniye sonra kayboluyor ve sessiz bir odada söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmıyor.

"Korkmuştum, Eli."

Bakışlarım onu buluyor. Ama o kucağındaki ellerine bakıyor.

"Gitmene izin verdim ama seni ameliyata aldıklarında seni kaybetmekten çok korktum. Seni terk etmek için öne sürdüğüm tüm nedenler saçma ve önemsiz geliyordu. Bu pişmanlık kayası üzerime düştü ve zar zor nefes alabildim. Düşündüm ki... işte bu. Bu Tanrı'nın beni sınama şekli. Anlıyor musunuz? Sensiz yaşayabileceğime gerçekten inanıp inanmadığımı görmek için beni gerçekten test ediyor. Gerçekten sensiz yaşamak *istiyor muyum* diye."

Hayır. Böyle düşünmesine izin veremem. Olmaz. Böyle düşünmek için çok geç. Bu yüzden iç çekerek gülümsedim. "İyi ki ben iyiyim. Endişelenmen ve her şeyi fazla düşünmen... Tanrı'nın seninle konuştuğunu düşünmen... aslında hiç de öyle değildi. Sadece eski güzel korku. Travmatik durumlara verilen çok normal bir tepki."

Julie birkaç saniye bana baktı. Hâlâ bir şeyler düşünüyormuş gibi bana bakmasını istemiyorum.

"Bana diş fırçamı ve diş macunumu getirebilir misin? Bir kase ve biraz su? Sanırım çişim gelene kadar tuvalete bıktım."

Başını sallamadan önce birkaç saniye daha düşünüyor. "Evet. Seni iyileştireceğim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İlkler

Dorothy

ELI bana siparişlerini mesaj atıyor. En sevdiğim kafeden sandviç ve kurabiye alıp Eli'nin evine gidiyorum.

"Dorfee! Roman, Dr. Hathaway kapıyı açar açmaz bacaklarıma sarılıyor.

"Hey, küçük Romeo!"

"Dikkatli ol, vahşi adam. Elleri dolu. Merhaba, Dorothy." Dr. Hathaway gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme, bundan oldukça eminim. Onu profesyonel ortamlarda gülümserken gördüm, kendine güveni parlıyordu. Bana verdiği gülümseme bu.

"Merhaba."

"Hepimize öğle yemeği getirmen çok nazik bir davranış. Borcum ne kadar?"

Tenis ayakkabılarımı çıkararak onu içeri kadar takip ediyorum. "Hiçbir şey. Gerçekten. Sorun değil. Bunu karşılayabilirim."

Çuvalları tezgâha bırakıp ceketimi çıkarırken görmezden geldiğim bir bakışla bana soru soruyor. "Sana içecek ne getireyim, Dorothy?"

"Su harika, teşekkür ."

Tüm yiyecekleri çuvalardan çıkarıyor ve her bir sarılı sandviçi bir tabağa koyuyor. "Seninki yumurta salatası olmalı."

"Evet."

"Sen tabakları masaya koy istersen, ben de Eli'nin sandalyesine oturmasına yardım edeyim."

"Oh... evet. Ya da ona yardım edebilirim. Göründüğümden çok daha güçlüyümdür," diyorum. "Sadece tabakları al."

Tamam o zaman.

Tabakları masaya götürüyorum, orada bir kase doğranmış sebze ve bir kase üzüm var. Patron Kaltak tarafından hazırlanan yemekleri yeme konusundaki hislerimi gözden geçiriyorum. Kararsız kaldığım için sandviçim ve kurabiyemle yetinmeye karar veriyorum.

"Hey..."

Dr. Hathaway ona mutfak masasına kadar yardım ederken Eli'nin sesine doğru dönüyorum. "Hey! Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Güzel."

"Zayıf," diye düzeltiyor Dr. Hathaway yan gözle.

"İyi ve zayıf." Adam sandalyeye uzanır ve kadın alçıyı bir taburenin üzerine koyar.

"Masada yemek zorunda değilsin," diyorum yanına oturarak.

"Evet, öyle. Aksi takdirde Roman sonsuza kadar tüm yemeklerin oturma odasında yenebileceğini düşünür. Julie, Roman uyanmadan önce bana kanepede gizlice kahvaltı hazırladı."

"Roman, gel yemek ye!" Dr. Hathaway çağırıyor. Mutfığa koşar.

"Önlük, vahşi adam." Dr. Hathaway önlüğünü giyiyor. "Nereye gidiyorsun?" Mutfağın diğer tarafına koşar ve başka bir önlük çıkarır.

"Dorfee, işte önlüğün."

"Dostum, hayır..." Dr. Hathaway ve Eli hep birlikte onaylamazlar.

"Harika. Ben de önlüğümü nereye koyduğunu merak ediyordum." Önlüğü aldım ve boynuma bağladım.

Eli ve Dr. Hathaway önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar. Memnun bir omuz silkmeye karşılık veriyorum ve sandviçimi açıyorum.

"Mmm... bu gerçekten güzel bir sandviç." Dr. Hathaway yemek yemek ona orgazm yaşıtıyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Bana hamile kalmadan hemen önce Londra'ya gittiğimizde otelimizin hemen aşağısındaki küçük dükkânda yediğimiz sandviçleri hatırlattı. Hatırladın mı?"

"Ah evet." Eli başını sallar. "Gelmiş en iyi sandviç. Yine de bu yaklaşıyor. İyi buldun, Dorothy." Bana göz kırpmıyor.

"Hiç Londra'ya gittin mi, Dorothy?" Dr. Hathaway soruyor.

"Hayır. Ben daha çok evcimen biriyim."

"Oh, bu çok kötü. Dünyada görülecek çok şey var." Ağzını siliyor ve bir yudum su içiyor.

Yemeğimi çiğnemeyi bitirdim... uygun bir yanıt düşündüm.

"İyileştiğimde bir yerlere gitmeliyiz. Ne dersin?" Eli sorar.

"Ben de! Dorfee ile bir yere gidiyorum."

Dr. Hathaway boğazını temizler. "Benimle kalırsın, vahşi adam. Birlikte bir yerlere gideriz. Belki Disney World'e geri döneriz."

Eli, "Eğer onunla benim haftamsa, o da bizimle gelebilir," diye Dr.'a bilgi verir.

Hathaway.

"Sanırım. Ama onu Londra'ya götürmeni istemiyorum. Londra'yı ilk gördüğünde onunla birlikte olmak istiyorum."

"Peki ya Londra'yı ilk gördüğünde onunla birlikte olmak istersem?" Eli kendi reddiyesini verir.

Ben mi? Oh, devam ediyorum. Aslında, yeterince hızlı yiyemiyorum.

"Gerçekten umursadığını sanmıyorum. Sadece bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğin için umursuyormuş gibi davrandığını düşünüyorum." Dr. Hathaway ağzını siler.

"Evet, sen ve senin onun tüm 'ilk'lerini deneyimlemeniz gerekiyor. Teksas'a ilk ziyaretinde onunla birlikte olmak istediğimi hiç düşündün mü? Zamanının yarısında ona sahip olma kararını senin verdiğin düşünülürse bu adil görünmüyor. Bu da demek oluyor ki sen yarısını kabullenmelisin, beni yarısını kabullenmek zorunda bıraktığın gibi. Ve belki de Londra'ya ilk gelişi senin yarının bir parçası olmayacak."

"Eli-" Dr. Hathaway gözlerini kısar.

"Belki..." Tam olarak yutkunmadan araya giriyorum. "Onu Londra'ya birlikte götürebilirsiniz."

Şu ana odaklanıyorum. Rahatsız edici bir durumdan şimdi nasıl kurtulacağıma. Daha sonra üçü Londra'ya giderken ve ben evdeyken, Dorothy ev kuşuyken ve ailelerini yeniden bir araya getirmede payım olduğunu hissederken değil.

Hayır. Ben şimdiden yanayım.

Roman'ın önünde tartışmayı kes artık.

"Aman Tanrım... Yapmalıyız Eli. Onu birlikte götürmeliyiz!" Dr. Hathaway ışınlanıyor.

Eli... o kadar da değil. Çiğnemenin ortasında ağzından bir parça marul sarkıyor.

Biri bana çak bir beşlik emoji yapmalı. Sorun çözüldü.

Eli lokmasını çiğnemeyi bitiriyor ve dikkatini bana yöneltiyor. "Sence Roman ve Julie ile Londra'ya gitmeli miyim? Sadece üçümüz mü?"

"Elbette." Bakışlarımı tabağımdaki kurabiyeye yöneltiyorum. Şimdiden yarısı bitmiş. "İkiniz de seviyor gibisiniz. Ve orada harika sandviçler olduğunu duydum." Yukarı bakıyorum.

Ciddi misin?!

Kimse gülmüyor. Bu şakanın zamanlamasını mükemmel yapmıştım.

Nasıl kaçırabilirler ki? Eli homurdanıyor ve sandviçini yemeye devam ediyor.

"Gerçekten sakıncası yok mu?" Dr. Hathaway kocaman gözleri ve minik bir sırıtışla bana soruyor.

"Neden umursayayım ki?"

"Sebebi yok." Başını sallıyor.

Roman neden bal porsuğu olmak istediğini anlatarak sohbeti çalıyor ve öğle yemeğinin geri kalanını bu konu kaplıyor.

"Neden Roman'ı biraz oynaması için dışarı çıkarmıyorsun?" Eli Dr.'a sorar. Hathaway.

Roman'ın yüzünü ve ellerini silmeyi bitirirken önce Eli'ye sonra da bana bakıyor. "Evet. Tabii."

"Onu biraz oynaması için dışarı çıkarabilirim. Geri dönmeden önce yaklaşık otuz dakikam var."

"Hayır." Eli tabağını masanın kenarından itiyor. "Julie yapar." Yüzü şu anda bir emoji olsaydı, benim favorim olmazdı. Daha mutlu emojileri tercih ederim.

Dr. Hathaway ve Roman dışarı çıkarken ben Eli'nin kötü emoji bakışları altında mutfak masasında oturuyorum.

"Julie ve Roman'la Londra'ya gitmek istemiyorum. Ben *sen* ve Roman."

"Tamam ama ben Londra'yı görmeyi Julie-Dr. Hathaway- kadar önemsemiyorum. Ve o Roman'ın annesi, bu yüzden Londra'yı benim yerime onunla birlikte görmesi daha mantıklı."

"Belki de sorun budur. Belki de umursamanı istiyorum. Dr. Warren'la çıkmayacak kadar önemsemi istiyorum. Eski karımın önümüzdeki birkaç ay için yanıma taşınmasını umursamanı istiyorum. Temel ihtiyaçlarım için resmen ona bağımlı olduğumu umursamanı istiyorum. İşeyebilmem için pantolonumu indirip sikimi çıkarmasını önemsemi istiyorum!"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına kıvrıyorum. "Bunu senin için yaptığını bilmiyordum." "Şey..." diye öksürerek güldü "...şimdi biliyorsun. Peki umurunda mı?"

"Evet."

"Bunu göstermek için berbat bir yöntemin var." "Farklı," diye fısıldıyorum.

"Ne?" diye soruyor kırpılmış bir ses tonuyla.

Saatime bakarken "Yok bir şey," diye mırıldandım. "Ben... gitmeliyim."

"Beş dakika önce otuz dakikanız olduğunu söylediniz ama şimdi gitmeniz mi gerekiyor?"

"Neden bu kadar kızgınsın bilmiyorum. Özür dilerim. Ben ne yaptım ki?" "Bana ne dediğini söyle."

"Ne hakkında?"

"Önemsediğini göstermek için berbat bir yöntemin olduğunu söyledim. Sen de ondan sonra bir şey söyledin. Ne dedin?"

"Farklı dedim. Önemsediğimi göstermenin farklı bir yolu var. Korkunç bir yol değil. Sizin ya da dışarıdaki diğer nörotipik insanlar gibi davranmıyor olmam, eylemlerimin yanlış ya da korkunç olduğu anlamına gelmez. Sadece farklı oldukları anlamına gelir. Artık gidebilir miyim?"

"Dorothy... Bu konuda aklının nerede olduğunu bilmem gerek. Kalbinin bu konuda nerede olduğunu. Çünkü Julie'nin bizimle ilgili pişmanlıkları olduğunu hissediyorum. Beni terk ettiği için pişmanlık duyuyor. İlk başta bunun sadece kazanın şoku olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim."

"Pişmanlık mı? Yani keşke senden boşanmasaydım mı diyor?"

Eli omuz silkiyor. Birkaç saniye sonra başını sallıyor.

"Tamam."

"Tamam mı? Gerçekten, cevabın bu mu?"

"Eli... Ben..." Gözlerimi kapatıyorum ama bu başımdaki ağrıyı durdurmuyor. "Burada Aspie kartını oynayacağım. Beş yıl önce bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama şimdi anlıyorum. Herkesin çok açık olan bir şeyi anlamamı ya da görmemi beklediğini ama benim bunu göremediğimi hissettiğim zaman. Ve bu zeki olmadığım için değil. Zeki bir insan olduğumu biliyorum. Bunu kanıtlayacak notlarım var. Bir ipucunu kaçırdım ya da önemli bir bağlantıyı kuramadım ve bu noktadan sonraki her şey... yani anlamsız. Yani eğer 'lafı dolandırıyorsanız' o zaman durmanız gerekir. Çok spesifik ve çok doğrudan olmanız gerekir."

İnceleyici bakışları altında birkaç saniye beni inceliyor. "Güzel. Seninle o asansöre adım attığım ana kadar hayatımı geri istedim. Julie'nin uyanmasını ve ne kadar korkunç bir hata yaptığını anlamasını istedim. Belki de bu beni zavallı yapıyor, ama ben

Bakım. Birini bu kadar derinden sevdiğim için pişman değilim. Ondan bir çocuk sahibi olduğum için pişman değilim. On beş yıllık bir evliliğin ve bir çocuğun, hiçbir umut kalmadığından emin olana kadar mücadele etmeye değer olduğunu düşündüğüm için de pişman değilim."

"Daha doğrudan." Saatiye bakıyorum.

İç geçiriyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Ve ben seni

seçiyorum." "Tamam."

Yüzünü buruşturuyor. "Ama bundan altı ay sonra, artık senin için doğru kişi olduğumu hissetmezsen, geriye dönüp bakacağım ve ailemi yeniden bir araya getirmek için son şansımı da mı kaçırdım diye düşüneceğim."

"Bir soru mu var? Eğer varsa, şimdi sormalısınız."

"Ben senin için o muyum? Bundan yirmi... otuz yıl sonra kendini benimle birlikte görebilir misin?"

Başımı sallayarak gülüyorum. "Birbirimizi tanıyalı iki aydan az oldu ve sen bana yirmi otuz yıl sonrasını mı soruyorsun? Sekiz yılda üç kez meslek değiştirdim, ama seni tanıdıktan altı... yedi hafta sonra, yirmi... otuz yıllık bir projeksiyon yapmam mı gerekiyor?"

"Hayır," diye fısıldıyor, boş gözlerle masanın ortasına bakıyor.

"İçim rahatladı. Okula geri dönüyorum. Bu öğleden sonra bir sınavım var. Ve şimdi başım ağrıyor, bu yüzden sınavıma odaklanabilmek için gidip bir şeyler alacağım."

"Özür dilerim." Bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı. "Baş ağrın benim suçum." "Muhtemelen." Omuz silkiyorum. "Bir şeyi . Birkaç ibuprofenin geçirmeyeceği bir şey değil.

Sap. Kanepeye dönmek için yardıma ihtiyacınız var mı? Yoksa Dr. Hathaway'in size yardım etmesini mi istersiniz?"

"Sadece buraya gelmene ihtiyacım var." Elini uzattı.

Elimi onunkine koyuyorum.

"Buraya gel." Elimini tuttu.

Sandalyemden kalkıyorum ve iki adım atarak onun sandalyesinin yanında duruyorum.

Elimi bırakıyor, gömleğimin üstünü avuçlamak için yukarı uzanıyor ve beni ağzına çekiyor. Yavaş bir öpücük, ama kendime yavaş bir öpücük için fazladan bir iki dakika ayırabileceğimi söylüyorum.

"Uh-hem ..."

Çekiliyorum ve utanç boynuma tırmanırken dudaklarımı birbirine sürtüyorum.

Dr. Hathaway kapının girişinde duruyor, bir elinde bir bitki tutarken diğer eliyle Roman'ın gözlerini kapatıyor. "Teslimat. Hastalarınızdan birinden."

"Anne, çek elini!" Roman onu itiyor.

"Yani..." En yakın çıkışa doğru ilerliyorum. "Gitmem gerekiyor. Güle güle." "Güle güle, Dorfee!" Roman bana veda eden tek kişi.

Eli ve Dr. Hathaway bakışmakla meşguller.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Hâlâ Sensin

Elijah

"ROMAN, UYKU ZAMANI," diyor Julie bana ters ters

bakarken. "Kestirmek istemiyorum!"

"O zaman git odanda oyuncaklarınla biraz sessiz zaman geçir, yoksa... uyku zamanı."

"Odama gidiyorum." Suratını asıyor, ayaklarını merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

Eğer alternatif uyku ise onun odasına gidip oynayacağını biliyor.

"Gerçekten mi Elijah? Oğlumuzun önünde mi?"

Dudaklarımı ıslattım, üzerlerinde hâlâ Dorothy'nin tadı vardı. "Dışarıda olduğunu sanıyordum."

"Ama değildik. Ve eğer Roman'a Dorothy'yi neden öptüğünü açıklamaya hazır değilsen, seni yakalama ihtimali varsa onu öpmemeni öneririm."

Julie, Dorothy'nin inlemelerini duyma mesafesinde Roman Xbox oynarken Dorothy'ye yatak odasında oral seks yaptığımı kesinlikle bilmek istemezdi - bu da beni Yılın Babası ödülüne aday göstermezdi.

"Anlaşıldı. Belki bu hafta sonu Roman'ı Cuma ve Cumartesi geceleri evine götürebilirsin, ben de benimle kalacak başka birini bulurum."

"Başka biri derken Dorothy'yi mi kastediyorsun?"

"Yani annem ve babam gündüzleri gelebilir." "Peki ya geceleri?"

Omuz silkiyorum.

"Oğlunun burada olmasındansa yeni kız arkadaşınla öpüşmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Oh, Jules... benimle oraya gitmek istemezsin."

"Nereye gitmek?"

O burada.

Benim

evimde.

Çişiimi yapmak ve dişlerimi fırçalamak gibi şeylerde bana yardım ediyor.

Onu acımasız bir gerçeklik dozuyla öldürebilirdim. Ama yapmadım. Bir kez olsun, muhtemelen beni terk ettiğinden beri ilk kez, yüksek yolu seçiyorum.

"Lütfen bana kanepeye kadar yardım eder misiniz? Her şeyden... biraz yorgun düştüm."

"Evet," diyor. Yüzündeki ifade teslimiyete dönüşüyor. Kanepeye yerleşmeme yardım ettikten sonra Roman'ı kontrol ediyor.

"Yerde uyuyakaldı." Merdivenlerden inerken sırtıyor. "Legolarının tam ortasında. Ben de üzerini battaniyeyle örttüm. Yatağa götürmeye çalışırsam uyanacağını biliyordum." Julie öğle yemeğinden kalan bulaşıkları topluyor ve bir bardak suyla birlikte ilaçlarını getiriyor.

"Sana Patron Kaltak diyor."

Julie bir an duraksadı. Birkaç kez göz kırptıktan sonra bana haplarımı uzattı. "Kim?"

"Dorothy. Bunun iyi bir şey olduğundan oldukça eminim." "Mmm ..." Başını sallıyor.

"Genellikle."

"Sırtıyorsun. Bunun iyi olduğunu biliyorsun. Bunun bir iltifat olduğunu biliyorsun." "Bu... güzel bir iltifat. Evet."

"Senin istatistiklerini biliyor. Konuşmalarınızı dinledi. Bir doktor olarak seni idol olarak görüyor. Bu nasıl bir duygu?"

"Kız arkadaşının beni örnek aldığını bilmek nasıl bir duygu - en azından profesyonel olarak?" Kanepeye oturuyor, vücudunu bana bakacak şekilde eğiyor. "İyi hissettiriyor. Ve biraz da tuhaf."

"Bu ondan hoşlanmamanızı zorlaştırıyor mu?"

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Onu benimle sevmiyorsun."

Julie dudaklarını birbirine bastırır ve uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden atar. "Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Bunu görebiliyorum. Neden? Özellikle Dorothy mi, yoksa beni kimin öptüğü önemli mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor, bakışlarını kaçırarak. "Artık hiçbir şey hakkında bilgim yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cehennemin tanımı: İsteyebileceğin her şeye sahip olup yine de daha fazlasını istemek." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, titrek bir nefes alıyor ve duyguları gözlerinde kızarıırken yavaşça üflüyor. "Mutlu değildim ve nedenini bilmiyordum." Bir damla gözyaşını hızla siliyor. "Bir bebeğimiz oldu. Bir *bebek*, Eli. Ve bu yeterli değildi. Ne..." boğazındaki yoğun ıstırapı temizliyor "...ne tür bir insan yeterli olmadığı için *her şeyi bir* kenara atar? Aslında testler yaptırdım -hormon testleri, beyin taramaları- dürüst olmak gerekirse, bu kadar inanılmaz derecede tatminsiz hissettiğim için bende fiziksel olarak bir sorun olduğunu düşündüm. Çok ... kızgıyım."

Yine de, onca acı ve öfkeden sonra, Julie'nin ona işkence eden o görünmez şeye tutunuşunu izlerken içim parçalanıyor.

"Her şey beni sinirlendiriyordu. Sürekli olarak ya bir kavga başlatmanın ya da tam bir çöküş yaşamının eşiğinde hissediyordum. Ve sen bunların hepsinin alıcısıydın. Farkında olmasan bile. Ayrılmamızdan önceki iki yıl boyunca saçlarını tarayışına, gülüşüne, Roman'la konuşurken kullandığın çocuksu sese, kolonyanın kokusuna, sözlerinin ritmine, bir soruya cevap vermeden önce verdiğin o aptalca duraksamaya, sanki aklın hep iki saniyelik bir gecikmedeymiş gibi, smoothie'lerini höpürdeterek içmene ve kahveni karıştırmana, sadece ... seninle ilgili her lanet şeye kızdım ve beni delirmenin eşiğine getirdin. Hem de tek bir neden olmadan."

Sanırım uçuruma düştükten sonra anılarımı yeniden hatırlamak onun sözlerinden daha az acı verirdi. Yine de bunları beni incitmek için söylemediğini biliyorum. Yine de ... cerrahların uzman elleriyle onarılamayacak eski yaraları deşiyorlar. Sözlerime tutunuyorum ve tepkimi maskeliyorum.

"Kendimden nefret ettim. Sadece... senden nefret ettiğim için kendimden nefret ettim. Ayrılmak istediğim için kendimden nefret ettim. Kendimi en kötü anne, en kötü eş ve kız, en kötü arkadaş gibi hissettim... Kendimi en kötü insan gibi hissettim." Sözleri dağıldı. "Ve sadece çıkmak istiyordum ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sen mükemmeldin. Ve ben seninle hiçbir şey yapmak istemedim. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Beni aldatmanı umduğum zamanlar oldu, böylece bir çıkış yolu bulabilirdim. Ama Elijah değil... Hayır. Sen bunu asla yapmazsın. Ve *bu* bile beni rahatsız etti. Kim böyle düşünür ki? Hangi akli başında insan eşinin kendisini aldatmasını umar?"

Bilmiyorum. Belki de bu aklımın başında olduğu anlamına geliyordur. Ama bu bahse girmeyi reddediyorum. Ne de olsa... Geçtiğimiz haftalarda Dorothy ile biraz delice şeyler yaptım.

"Ben de evliliğimizin fişini çektim. Dış görünüşümde kendimle ilgili nefret ettiğim her şeyi değiştirdim ama bu içimde hissettiklerimi değiştirmedim. Direkt fitness gibi derslere yazıldım ve hızlı randevuları denedim. Sonra üç farklı psikiyatriste gittim, iyileştirici dokunuş ve meditasyon denedim. Bunlar da işe yaramayınca, takılmak için bir uygulama indirdim ve iki haftadan kısa bir süre içinde on yabancıyla yattım."

İrkildim. Dedikodulara rağmen, bana *her şeyi* itiraf ettiğini duymak ciğerlerimdeki havayı söndürüyor. Ben bir kelebektim, sen benim koza benzetmesini tercih ederim.

"Hala..." Boş, cam gibi bakışları pencereye ya da belki duvara sabitlenmiş durumda. Anlayamıyorum. "Kendimi daha iyi hissetmedim. Sadece yalnız hissettim. Ama yalnızlık uyuşturucuydu. Ve bu duygusuzluk kendimden nefret etmekten daha iyiydi. Sonra bir gün yoga dersinde Nick'le tanıştım. Ders umurumda değildi ama gülümsemesi ve onu izlediğimi bilmeden bana bakması hoşuma gitmişti."

Julie kıkırdıyor. "Böylece çıkmaya başladık. Tüm yüklerinizi geride bıraktığınız iyi türden bir randevu. Birbirimize işlerimiz ya da kardeşlerimiz hakkında soru sormadık. Ona Roman'dan ya da başarısız evliliğimden bahsetmedim. O da bana üç kızından ve boşanmak istedikten iki ay sonra kanser teşhisi konan eski karısından bahsetmedi. Görüyorsunuz, biz anı yaşıyorduk. 'Şu garsonun mor göz farı hakkında ne düşünüyorsun ya da dondurma için nereye gidelim? Dövme yaptırmalı mıyız? Sence o banyoda sevişirsek bizi duyan olur mu?'"

"Tanrım, Jules..." Gözlerimi kapatıyorum.

"Hiç esrar içmedim, uyuşturucu kullanmadım ya da antidepresan reçetesi bile almadım. Yine de Nick'le her zaman kafam iyiydi. Ben daha ne olduğunu bile bilmezken o bana ihtiyacım olan şeyi verdi. Ben de ona sorgusuz ve suçsuz bir hayat verdim. Birbirimize uymak zorunda değildik çünkü bir andan fazlası olmaya çalışmıyorduk."

Gözlerimi açtığımda Julie göz kırpmıyor ve gözyaşları serbest kalıyor. Bu kez onları durdurmak ya da uzaklaştırmak için hiçbir çaba sarf etmiyor.

"Bazen kahve içmek için buluşur, bir kafenin arka köşesinde oturur ve birimiz sandalyemizden kalkıp dışarı çıkana kadar tam bir sessizlik içinde içerdik. Bu berbat bir şey, değil mi? Sırf yalnız oturup kahve içmek zorunda kalmamak için biriyle buluşmak. Ama mükemmeldi - yalnız hissetmeden sadece *olmak* için bir zaman ve yer. Havayı kelimelerle kirletme ihtiyacı hissetmeden."

"Ne oldu, Jules?"

Uzun kollu tişörtünün kolunu elinin çekip yanaklarını silmek için kullanıyor. "Üç hafta önce, her zamanki kafemizde, her zamanki yerimizde oturmuş, her zamanki içkilerimizi içiyorduk. Önce o gitmek için kalktı. Ama parmak uçlarıyla kolumu okşamak yerine, 'hoşça kal, yarın görüşürüz' demek yerine, birkaç santim arkamda durdu, böylece sırtlarımız birbirine dönüktü. Ve bana söyledi." Daha fazla gözyaşı siliyor.

"Sana ne demiştim?"

"Eski eşimin adı Jennifer. Bugün ilk kemoterapi tedavisini görüyor. Kızlarım Elisha, Kylee ve Becca. Eve gitme vaktim geldi. Bunun için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım." Burnunu çekiyor, başını sallıyor, gözlerini tavana dikeyyor. "Güzel bir gizemden çirkin bir gerçekliğe dönüştü. Ama benim gerçekliğe ihtiyacım var. Üç yıldır ilk kez gerçekliğe hazırım. Sonunda *uyuyor*. Şalter attı. Ve Nick'ten önce beni parçalayan her şey, beni tekrar bir araya getirebilecek tek şeymiş gibi geliyor. Sanki zehir tedaviymiş gibi. Sanki benim de eve dönme zamanım gelmiş gibi. Sadece... benimki artık beni beklemiyor."

İtirafı havada asılı kalırken dakikalarca sessizlik içinde oturuyoruz.

"Sen benim gerçekliğimsin, Eli. Sen benim evimsin. Sen. Ben. Ve Roman. Ve ben seni hak etmiyorum. İkinci bir şansı hak etmiyorum. Ama bir tane istiyorum. Ve ben..." sözlerini sabitlemek için titrek bir nefes alıyor "...Yirmi yıldan uzun bir süreye yayılan aşkımızın ve başka bir hayatın yaratılmasının benim Nick'le geçirdiğim aylardan ve senin Dorothy'yle geçirdiğin haftalardan daha büyük olduğuna inanmak zorundayım. Bu diğer insanların bize perspektif kazandırmak ve bizi tekrar bir araya getirmek için hayatımıza girdiğine inanmak zorundayım."

Yorgunum. Ağrı kesici ilaçlarım etkisini gösterdi ve işini yaptı. Beynimin akıllara durgunluk veren itirafı işleyen devre dışı kaldı. Başımı arkaya yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uykuya teslim oluyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Senin için buradayım

JULIE VE BEN sonraki iki hafta boyunca konuşmamızdan bahsetmedik. Yemekler, Roman'la kahkahalar, televizyon, hastaneden gelen hasta haberleri ve aile ziyaretlerinden oluşan bir rutine giriyoruz. İşin iyi tarafı babamın banyo yapmama yardım etmeye istekli olması. Bana neredeyse bir araçmışım gibi davranıyor. Banyo hortumunun başlığında seçtiği yüksek basınç ayarı yüzünden kendimi iyice morarmış hissediyorum. Ama ... annemin ya da Julie'nin beni yıkamasının garipliğiyle uğraşmak zorunda değilim.

Dorothy mi? Telefonlarıma cevap vermiyor ama mesajlarıma yanıt olarak bir ve iki kelimelik kısa mesajlar gönderiyor.

Ben: **Günün nasıldı?**

Dorothy: **Tamam.**

Ben: **Yakında görüşebilir miyiz?**

Dorothy: **Emin değilim.**

Ben: **İyi misin?**

Dorothy: **Evet.**

Çaresiz bir adamın yüksek bir binanın yanından atlamasına yetecek kadar duygusal güvence veriyor. Ama ben o kadar şanslı değilim, çünkü kendi başıma vücudumu yüksek bir çıkıntıya ulaşacak kadar bile hareket ettiremiyorum.

Benden kaçıyormuş gibi hissediyorum ve onu kovalayamıyorum. Yaralarım fiziksel olarak ona gitmemi engelliyor. Ve bundan nefret ediyorum. Konuşmuyor, beni görmeye gelmiyor, iyi olduğumuza dair herhangi bir güvence vermiyor.

İyi olduğumuzu düşünmek ne kadar cahilce. Biz iyi değiliz. Onu aptalca hayali bir Londra kaçamağı hakkında sorguya çektim ve sonra bana otuz yıl sonraki planlarını anlatması için baskı yaptım. Tabii ki kaçtı. Akli başında her insan kaçır ve asla arkasına bakmaz.

"Kaşlarını çatmayı bırakmazsan alnındaki o çizgi daha da derinleşecek." Annem örgüsünden başını kaldırıp göz kırptıyor. Julie ve babam Roman'ı parka götürürken o da bana göz kulak oluyor.

"Düşüşüm hayatımı almadı ama mahvetmiş gibi hissediyorum. Çalışamıyorum. Yönümü bulamıyorum. Kendi başıma yıkanamıyorum. Yapamıyorum ..." Başımı sallıyorum. Depresyon, iyileşme sürecimin dördüncü haftasına doğru ilerliyor.

"Dün, bana Cuma öğle yemeği getirmediğin için," diye sırtıyor, "hastaneye gittim ve Dorothy'ye bir mesaj bıraktım. Bana mesajla geri döndü ve molasında benimle bir fincan kahve içmeyi kabul etti."

Şok oldum. Ve bunu bana söylemek için bir gün beklediği için biraz da kızgınım. Ama daha çok Dorothy'yi gördüğü için acı verici bir şekilde kıskandım.

"O nasıl?"

"Senden daha iyi." Annem kıkırdıyor. "O Dorothy. Okula ve işe odaklanmış durumda. Bence bu şu anda onun için iyi bir odaklanma. Bunlar onun kontrol edebileceği şeyler."

"Bu da ne demek oluyor? Beni görmeye gelebilir. Tanrı biliyor ya, onu kısa bir telefon görüşmesine bile ikna etmeye çalışıyordum."

"Belki de şu an onunla konuşmak için uygun bir zaman değildir."

"Kimin tarafındasın?" İçim daralıyor, iyileşmekte olan yaralarımı çekiştiriyor, kalbimde yeni duygusal kesikler açıyor. Derimden sürünerek çıkmaya hazırım. Bu alçıdan çıkmalıyım, evden çıkmalıyım... Aklımdan çıkmalıyım.

"Senin, canım. Her zaman senin. Kimin tarafında olduğun önemli olan tek soru."

"Taraf mı? Seçmem gereken bir taraf olduğunu nereden çıkardın?" "Çünkü Julie benimle konuştu."

Sessizlik odaya giriyor, sadece kaloriferin uğultusuna teslim oluyor. Julie anneme söylemiş. İtirafına hiçbir yanıt vermediğim halde bunu neden yaptı? Tek bir kelime bile.

"Seni terk ettiği günden beri bunu istiyorsun. Onu geri istedin."

"Evet-ah... Kesinlikle sevdim. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu sevdim."

"Bu çok şey anlatıyor." Örgüsünü bir kenara bırakıyor.

Gri kapüşonumun ipleriyle oynuyorum. "Gerçekten öyle. Bu benim uzman bir paspas olduğumu kanıtlıyor. Gerçeği kabul edip hayatına devam etmeyi reddeden sakat, aşk acısı çeken bir adam."

"Evet, bunlar kız kardeşlerinin sözleri olurdu. Julie'yi geri alırsan seni evlatlıktan reddetmeye çalışırlar."

Başımı salladım.

"Ona tutunmaya çalışarak çektiğin acıdan nefret ettim ama bu senin en inanılmaz özelliklerinden biri. Sevgin çok koşulsuz. Evlilik yeminlerinin senin için bir anlamı vardı. Ve ailen için verdiğin mücadele kalbimi kırdı ama aynı zamanda bana tarifsiz bir gurur verdi. Biri sizi sevdiğinde, sizi istediğinde, size ihtiyaç duyduğunda onu sevmek kolaydır. Sizi hor gördüklerinde ya da sizi hayatlarından aynı derin sevgiye sahip olmak o kadar kolay değildir."

"Sence Dorothy mi? Bu Julie'nin hissettiği kıskançlık mı?"

"Hiç sanmıyorum. Bence bu Dorothy olsa da olmasa da olacaktı. Eminim seni Dorothy ile birlikte görmek Julie'yi endişelendiriyordur, sanki seni sonsuza dek kaybetmeden önce bir an önce bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi."

Başımı arkaya yaslayıp homurdanarak elimi yüzüme sürüyorum. "Oh adamım... hayatımı sikeyim."

"Ne ? Benden ne istiyorsun? *Annene*." "Buradan çıkmam gerek."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

* * *

"GERGINSIN." Anne arabayı kapatır.

Dorothy'nin evinin ön kapısına bakıyorum. "Hayır. Belki. Çünkü ailesiyle birlikte yaşıyor. Eğer buradalarsa, kapıyı açarlar. O zaman kendimi onlara açıklamam gerekir. Bu kısım beni biraz ."

"Ne olursa olsun, otuz sekiz yaşındaki yaralı oğlunu bir gece çantasıyla bırakan bir anne olduğum için burada da rahatlık alanımın dışındayım. *Merhaba, oğluma bakabilir misiniz? Yardıma ihtiyacı var.*

tuvalete gitmek ve yemek pişirmek. İşte benim numaram. Yük olursa beni ara."

Gülüyorum. "Evet. Bu çılgınlık. Umarım hasta taşıyıcı, acil tıp teknisyeni, hemşirelik öğrencisi kız arkadaşım ortaya çıkar ve bakıcılık becerilerini gösterir."

"Belki de burada kalmalıyım."

"Bu güvenli olurdu. Ama ben güvende olmak istemiyorum. Kolay bir çıkış yolu varmış gibi hissetmesini istemiyorum."

"Eli, onun gitmesine izin vermelisin ya da ona ciddi bir şekilde tutunmalısın ama onu oyalama." Elini benimkinin üzerine koydu.

"Biliyorum."

Elinden geldiğince arabadan çıkmama yardım ediyor ve koltuk değneklerimi kollarımın altına yerleştiriyor. Evet, kaburgalarım itiraz etse de inatla iki koltuk değneğini de kullanıyorum. Fizik tedavi yardımcısı oldu.

Kapıya varmamız, Kellie'nin kapıyı açması için üç kez çalmamız ve konuşmamı yapmak için büyük bir cesaretle nefes almamız çok uzun sürdü.

"Aman Tanrım, Eli! Ne beklenmedik bir sürpriz. Dorothy geleceğini söylememişti. Daha işten gelmedi bile. İçeri gelsene. Yardıma ihtiyacın var mı? Merhaba, Lori. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Sizi görmek de çok güzel. Beklenmedik kesinti için özür dilerim."

"Sorun değil. En rahat edeceğiniz yere oturun. Aslında en rahat sandalye Dorothy'nin oyun odasında ama sadece bir tane var."

"Mükemmel." Oyun odasına ve onun tüm zil ve ısıklara sahip pahalı yatar koltuğuna doğru ilerliyorum.

"Oh... tamam. Beklerken ikinize de içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ben kalmıyorum." Annem burnunu kırıştırarak gece çantamı oyun odasının kapısının hemen içine bırakıyor, ben de yumuşak kumaşın içine girip koltuk değneklerimi sandalyenin iki yanına bırakıyorum.

"Ah." Kellie gözlerini çantama diktikten sonra dikkatini önce anneme sonra da bana yöneltiyor.

"Dorothy beni görmeye gelmek için zaman ayıramadı, ben de ona sürpriz yapayım dedim. Ama geç olduğu ve araba kullanamadığım için bir çanta getirdim. Yarın eve nasıl gideceğimi bulurum. Umarım sorun olmaz." Gülümsedim.

Kellie niyetim gayet açılmış gibi sırtıyor. Büyük olasılıkla Dorothy'nin beni görmeye hazır olmadığını bilecek kadar önceki haftaları biliyor. "Uzun zamandır duyduğum en iyi fikir gibi geliyor."

Evet, biliyor.

"Harika." Annem ellerini göğsünün yanında kavuşturuyor. "Görünüşe göre iyisin, Eli. O yüzden... ben eve gidiyorum."

"O emin ellerde." Kellie anneme göz kırpmıyor ve onu kapıya kadar geçiriyor.

Birbirlerine birkaç şey daha mırıldanıyorlar ama ne dediklerini anlayamıyorum. Kapı kapandıktan sonra Kellie bana biraz su ve bir paket mikrodalga patlamış mısır getirdi.

"Dorothy Roman'ı gerçekten özlüyor." Bana patlamış mısırı uzatıyor ve sandalyenin yanında durup bornozunun kuşağını sıkıyor.

"Ona tapıyor. O onun süper kahramanı. Eminim annem ve Julie'nin Cadılar Bayramı için aldığı Flash kostümünü ona göstermeyi çok isterdi. Onunla şeker toplamaya ya da şaka yapmaya fırsat bulamadan onu eskitmiş olacak."

Kellie gülüyor. "Dorothy görmeyi çok isterdi."

"Kellie, ben... ben üzgünüm. Şu anda Dorothy'i başarısızlığa uğrattıyormuşum gibi hissediyorum çünkü yaralıyım ve eski eşimin tekrar benimle yaşaması ve ailemin her zaman bana yardım etmesiyle uğraşıyorum. Ben sadece ..."

"Dorothy senin Dr. Hathaway'e ait olduğunu düşünüyor." Kelimeleri o kadar çabuk ağızından geçiriyor ki, anlamam birkaç saniye alıyor. "Bunu yüzüne karşı söyleyeceğine inanmak istiyorum, ama farklı bir versiyon olarak ortaya çıkabilir. Ancak, bana söylediği sözler bunlardı. Ve bu senden hoşlanmadığı için değil. Seviyor... Hem de çok. Ama... şu anda aklının nerede olduğunu bilmeniz gerekiyor ve korkarım ki düşüncelerini yeterince ifade edemeyecek. Büyükbabası yıllar önce büyükannesini aldatmış. Sadece aldatmakla kalmamış, başka bir kadına aşık olmuş. Kardeşim o zaman üç yaşındaydı, Roman'ın yaşındaydı. Ben daha ana rahmine bile . Babam ailesinin yanına dönmek için yeni aşkını terk etmiş. Annem onu geri aldı. Onu geri almamış olsaydı, ben burada olmazdım, dolayısıyla Dorothy de burada olmazdı. Hikayeyi biliyor. Ona defalarca anlatıldı."

Dikkatli bir şekilde düşündükten sonra başımı sallayarak ve küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Ne diyebilirim ki? Belki hiçbir şey. Belki de doğru kelimeler yoktur. "Teşekkür ederim."

bunu bana söylemen."

Gölümsüyor. "Kızımı sevdiğiniz için teşekkür ederim."

Dışarıdan, yumuşak bir gülümsemeyi koruyorum. Ya içimde? Sanki kalbime sivri bir metal parçası gibi hissediyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Birazdan yatacağım ama uykum hafiftir. Dorothy de yakında evde olur."

"Teşekkür ederim."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gerçeği Sikeyim

Dorothy

EVET!

Buzdolabında barbeküde pişirilmiş jackfruit sandviçi ve elmalı turta artıkları var. Bu beni yürüyüşe çıkmaktan alıkoymaya yetiyor. Havanın erken kararmasıyla birlikte, hastaneden saat dokuza doğru eve döndüğüm gecelerde yürüyüş yapmak bana daha az cazip geliyor.

Yemek artıklarını bir tabağa koyduktan, bir çatal ve bir bardak su aldıktan sonra oyun odama gidiyorum.

"Ne oluyor lan?" Odanın ışığını açtım ve sandalyemde bir figür gördüm.

"Size de merhaba." Eli sandalyenin yan tarafındaki düğmeye basarak onu dik konuma getiriyor. Sonra ben ne izlediğini anlayamadan televizyonu kapatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttırıyor. "Seni görmeye geldim. Elmalı turta mı o?" Tabağıma baktım. "Evet."

"Elmalı turtaya bayılırım." "Yani?"

Eli kıkırdar. "O zaman buraya gel ve birazını benimle paylaş."

"Sadece bir parça."

"Paylaşmak kelimesi de buradan geliyor." Burnum kırışıyor.

"paylaşana kadar sana oral seks yapmayacağım." Göz kırptırıyor. Bacaklarımı sıkıyorum.

"Şaka yapıyorum. Cinsel olarak aktif görünüyor muyum?" Alçısını işaret ediyor. "Romeo nasıl?" Tabağım kucagımda, sandalyenin koluna oturuyorum. "Flash" mı demek istiyorsun? "Flash'ı mı kastediyorsun? Cadılar Bayramı kostümü erkenden." Eli telefonundan Romeo Flash'ın bir fotoğrafını getirir.

"Aman Tanrım, çok sevimli." Resme sırtırken çatalın uçlarını alt dudağıma değdiriyorum.

Eli telefonunu sandalyenin diğer koluna bırakıyor ve sesli bir nefes veriyor. "Julie beni geri istiyor."

Ugh. İştahım azalmaya başladı. Bu konuşmayı değil, sadece sandviçimi yiyene kadar bekleyeceğini ve ona pasta için yalvaracağını düşünmüştüm. "O zeki biri. Doğru cevabı bulması alışılmadık derecede uzun sürmüş olsa bile." Omuz silktim. "Önemli olan bunu yapmış olması."

"Doğru cevap mı?" diye soruyor.

"Duh. Sen ve Roman. Ailenizi seçiyorsunuz. Tabii ki doğru cevap bu."

"Kimin için?" Eli'nın gözleri kısılır.

"Roman için. Belki senin için, belki de onun için ama kesinlikle Roman için doğru seçim."

"Peki ya Dorothy Mayhem?"

"Peki ya ben?" Sandviçimden bir ısırık aldım. "Sen de beni sevdiğini düşündüğünü söylemiştin."

"Yani?" Soğuk barbekü jackfruit üzerine mırıldanıyorum. "Ve Roman senden hoşlanıyor. Hem de çok."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Doğru. Ama ben onun annesi değilim. Onun annesi Dr. Hathaway. Ve onu her gün görmeli. Sen de öyle. Ve şimdi oyuna geri döndüğüne göre, bu hiç de zor değil."

"Ya seni seçersem?" "O zaman sen bir aptalsın."

"Neden?"

Sorgulama tarzından nefret ediyorum. Aptalca ve tamamen anlamsız. "Çünkü her gün Roman'la birlikte olma şansın var. Geceleri de. Tüm hafta sonları ve tatiller."

"Ama ben seni istiyorum."

Ayağa kalkıp tabağı eğlence konsolumun üzerine kaydırıyorum ve yüksek sesle

Clank. "Sen lanet olası bir aptalsın!" Boynumun arkasını tutup

İki elimle parmaklarımı boynumdaki kaslara geçirerek gerginliği azalttım. "Senin yerine Roman'ı seçebilseydim, gözümü kırpmadan seçerdim. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu? Karar vermeni kolaylaştırıyor mu? Üç yaşında, akıllı, komik ve çok tatlı şeyler söylüyor. Ve o gülümseme..."

Yanaklarımı siliyorum, gözlerimi ellerime dikiyorum, biraz şaşkın ve gözyaşlarını görünce şaşıyorum. Gözlerimin acısı ve yanağımdan süzülen yaşlar öfkem arasında fark edilmedi. "O gülümseme *hayattır*." Ellerimi pantolonuma sildim. "Peki neden her şeye sahip olabilecekken yarım bir hayat yaşamayı seçtin?"

Eli burnunun kenarını çimdikliyor. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

"Kendimi berbat bir insan gibi hissettiriyor." Gözlerini ovuşturuyor ve bana bakıyor. Kırmızıları.

"Değilim," diye fısıldıyorum.

"Öylesin. Çünkü kendini denklemden çıkarmak için oğlumu koz olarak kullanıyorsun. Ama bu bir denklem ya da herkesin oy kullanacağı bir anket değil. Bu benim lanet olası hayatım!"

Kollarımı göğsümde birleştirerek sıçıyorum. Eli'ı daha önce de biraz üzgün görmüştüm, Warren'la çıkmayı kabul ettiğimde ya da Eli ve Dr. Hathaway'e Romeo'yu Londra'ya götürmelerini önerdiğimde olduğu gibi. Ama bunlar Eli'nin sıkılmış çenesi ve gözyaşlarıyla dolu gözlerinin beni kendi evimde rehin almasının yanında hiçbir şeydi. Hareket edemiyorum. Tek bir kasımı bile.

Sertçe yutkunuyor, çenesini kilitli tutuyor ve gözyaşlarını akıtmadan birkaç kez göz kırpmayı başarıyor. "Beni gerçekten berbat bir baba gibi hissettirdin. Bunu yapmak istemediğini biliyorum ama yaptın. Suçluluk duygusu, Dorothy... beni suçluluk duygusuyla öldürüyorsun. Seni sevmeyi bir hataya dönüştürdün. Destansı bir karar hatası. Bir seçim ..." Başını sallar ve burnunu çeker. "Senin bir seçenek olmaman gerekiyordu. Sen değil. Roman'ın değil. Ama sen her şeyi koydun. Eğer seni *seçersem*, bu Roman'ı yarı zamanlı alacağım anlamına gelir. Ama bu beni senin gözünde 'aptal bir salak' yapar. O zaman ne anlamı var?"

Neyi yanlış yaptım? Her şeyi berbat etmekte nasıl bu kadar başarılı olabiliyorum? Hareketlerimi ve sözlerimi planlamak için çok zaman harcıyorum. Günlük tutuyorum ve ailemden fikir alıyorum. Bu kadar özverili hissettiren bir hareket beni nasıl bir canavara dönüştürdü? Yargılayıcı düşman.

"Sadece..." Başımı iki yana sallıyorum, içimdeki çarpıntıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Sadece bana ne söylememi istediğini söyle... ne yapmamı istediğini."

Başını eğip gözlerini kapatıyor.

Tekrar kapıya baktım. Eli bir çanta getirmiş, ama Eli'yi kim getirdi? Saatile baktım. Saat neredeyse 10 olmuş.

Nörotipik bir insan ne yapardı?

Emin değilim. Bu senaryo filmlerde ya da romanlarımda tam olarak bu şekilde oynanmamıştı. Demek istediğim... tüm tavırlarına bakılırsa, hışımın dışarı çıkmak, arabasına binmek ve lastiklerini gıcırdatmak isteyebileceğini varsayıyorum.

Ama hiçbir yere fırtına gibi gidemez. Kendi başına ayakta durabileceğinden bile emin değilim.

Araba yok.

Yolum çakıl, yani lastik gıcirtısı için asfalt yok.

Bu da beni tek bir soruyla baş başa bırakıyor.

Ne yapmalıyım?

Turta.

Turtayla yanlış yapamazsınız, özellikle de elmalı turta. Tabağı konsoldan kaydırıyorum ve Eli'nin bacaklarının arasında yere diz çöküp alçılı bacağına üzerinde durduğu masayı hafifçe itiyorum. Gözlerini açıyor ve cansız bir ifade takınıyor.

Sanırım bunu onun yüzüne ben koydum. Planlarımda hiç de hayal ettiğim gibi gitmediğinin bir başka örneği. Turtadan bir ısırık aldım ve ağzına götürdüm. Birkaç yavaş göz kırpmadan sonra ısırığı aldı.

Tek bir mutluluk kırıntısı bile bulamasa da bu yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor.

Benim yüzümden.

Bir sonraki ısırığı alıyorum. Sonraki ısırık en büyük elma parçasını, tüm dilimin en iyi ısırığını içeriyor. Yavaşça ağzına doğru götürüyorum, bir tür barış teklifi olan teklifime dikkat etmesini umuyorum.

Bir ısırık alıyor ama duygusuz bakışları bana sabitleniyor. Ne büyük kayıp. Isırığı kendim için de alabilirdim.

Benim

ısırığım.

Onun

ısırığı.

Benimki

ni.

Onun.

Evet, biraz kıtır ama tatlı olan ve üzerine yapışmış ince yapışkan bir elma dolgusu tabakası bulunan kabuğun son ısırığını alıyorum. İçimden bir ses Eli'nin bunu benim kadar beğenmeyeceğini söylüyor.

Turta gidince işler yine garipleşti. Söyleyecek bir şey yok.

Yapacak bir şey yok.

Yine de sakat bir adam oyun odamda, gece çantası kapının yanında duruyor. Ve bir duşa ihtiyacım var. Ve ilaçlarıma. Ve günlüklerimde birkaç şey üzerinde çalışmayı planlamıştım. Ama Eli'nin Cumartesi geceme katılmasıyla her şey mahvoldu. Nasıl ev sahibesi olunacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını çabucak öğrenecek. Asla yapmayı planlamadığım şeyler üzerinde çalışmam ve insanları evimde kalmaya davet etmek Öğrenilecek Gereksiz Beceriler listemde oldukça üst sıralarda yer alıyor.

"Eli-"

"Şşş..." Başını iki yana sallıyor. Tabağı benden alıp sandalyenin koluna koyuyor ve elini başımın arkasından geçirip beni öne çekecek kadar öne eğiliyor. Ortada buluşuyoruz, dudaklarımız bir nefes ötede birbirine değiyor. "Sadece beni hala sevdiğini düşündüğünü söyle. Başka bir şey değil. Sadece bunu."

Dr. Hawkins'e aşık olmanın bir hata olduğunu biliyorum. Onun kötü biri olduğunu biliyorum. Kalbim için kötü. Programım için kötü. Düşünce tarzım için kötü.

Ama yine de yapıyorum.

"Sanırım ben de seni seviyorum... hala."

Beni öpmeden hemen önce acıyla çizilmiş yüzünde zar zor fark edilebilen bir sırıtiş belirliyor.

Lanet olsun.

Bu planın bir parçası değil. Uzaklaşmam gerekiyordu. Evet, denklemin dışında. Ama o başımı kocaman elleriyle kavıyor ve talepkâr dudaklarıyla beni öpüyor. Son bir veda öpücüğü için, son derece uygunsuz hissettiriyor. Veda için çok fazla dil. Ve sonra inliyorum. Ağlamak, hatta belki inlemek, son bir öpücük için daha uygun görünüyor.

İnleme değil.

Ama yine de yapıyorum.

"Beni seçemezsin," diyorum öpüşme biter bitmez.

Eli dudaklarını birbirine sürter ve yavaşça başını sallar. "Seçmeyeceğim. Beni seçmeni bekleyeceğim."

"Ne?" Başıımı geriye attım. "Ben zaten seçimimi yaptım. Roman'ın ailesinin tekrar bir araya gelmesini seçtim. Roman'ın babasının, elinden gelse kıyafetlerimi parçalayacakmış gibi beni öpmemesini seçtim."

Sırıttıyor. Kalbine balta indirmişim gibi bakmadığını görmek beni rahatlatmasaydı, işleri ciddiye almadığı için üzülürdüm.

"Rekor kıracak bir sürede olmaz ama kendini kandırma Mayhem. Vücudumun sadece yarısı çalışırken bile kıyafetlerini yırtıp atabilir ve G noktayı bulabilirim. Eğer diriltilmiş bir ceset orgazm olabiliyorsa, tamamen işlevsel iki elim, ağzım ve bir kafa dolusu kirli düşünceyle neler yapabileceğimi hayal edin."

Şey... gulp... lanet olsun!

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. Körü körüne vaatler bana göre değil.

"Kendimi toparlamama izin verir misin? Kararınızı vermeden önce bana sizinle birkaç öğün yemek, belki birkaç fincan kahve, belki Roman ile bir iki oyun randevusu verebilir misiniz?"

"Sana söyledim-"

Beni tekrar öpüyor.

Eğer ağzını bu kadar çok sevmeseydim, beni kesip durduğu için gücenirdim.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diyorum uzaklaşırken.

Önce burnumu, sonra alnımı öpüyor. "O zaman ben iyileşene kadar beklemenin bir zararı olmaz. Ayrıca, tatilden hemen önce beni terk edemezsin. Bu çok acımasızca olur."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Gülümsüyor.

"Her neyse. Belli ki beynimin nasıl çalıştığını bilmiyorsun. Ama ... öğreneceksin." Ayağa kalktım.

Eli elimi tutuyor ve bileğimin iç kısmını öpüyor. "Belli ki aşkımın nasıl işlediğini bilmiyorsun. Ama ... öğreneceksin."

"Davetsiz ve habersiz geldiğinizde nerede uyumayı planlıyordunuz?"

"Senin yatağın. Benimkinde uyumana izin verdim.

Bana borçlusun." "Benim yatağım daha küçük."

"O zaman seni tutmama izin vermelisin ki ikimizden biri düşmesin."

"Fermuarla içeri girersek sorun olmaz ama çok fazla vücut ısısı yaydığınız için fermuar çok sıcak olabilir."

"Zip in? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana göstereyim." Koltuk değneklerini aldım. "Sen de bana yaslanabilirsin."

Göründüğümünden çok daha güçlüyüm."

* * *

Elijah

DOROTHY hızlıca işemem ve dişlerimi fırçalamam için banyodan yatak odasına geçmeme yardım etti. Daha önce orada bulunduğum süre boyunca odasını çok fazla inceleme fırsatım olmamıştı.

"Bu ikiz yatak değil."

"Hayır." Yatağının fermuarını açıyor. Uyku tulumu değil. Gerçek dekoratif çarşaf ve yatak örtüsü, hepsi bir arada, lastikli çarşaf gibi takılıyor ama hepsi fermuarlı. Yatağa girmeme yardım ederken, "Yataklarını toplamayı sevmeyenler ya da gecenin bir yarısı yorganlarını yan tarafa atanlar için" diye açıklıyor.

"Yatak için fazla giyinmişim."

Dorothy dudaklarını büküyor. "Pijama getirdin mi?"

"Evet, onlara iç çamaşırı deniyor ve zaten üzerimde. Sadece tişörtümü ve eşofman altımı çıkarmam gerekiyor."

"Beni kastediyorsun. Senin için onları çıkarmamı istiyorsun." "Evet."

Gömleğimi başımdan aşağı sıyrıyor. "Dr. Hathaway bunu senin için evinde mi yaptı? Seni soydu mu?"

"Evet."

"Humpf."

"Az önce cevabımı küçümsedin mi?"

"Hayır." Eşofman altımı bacaklarımdan aşağı, alçımın üzerinden kaydırıyor ve sonra çoraplarımı çıkarıyor.

"Başka biri beni soyuyor diye kıskanıyor musun?"

"Hayır." Kıyafetlerimi katlıyor ve çantamın üstüne koyuyor. "Bacağın için ekstra yastığa ihtiyacın var mı?"

"Bacağım için fazladan bir tane harika olurdu."

Bacağımın altına bir yastık koyuyor ve yatağın benim tarafını fermuarlıyor. Tekrar edeyim... yatağın benim tarafını *fermuarlıyor*.

"Duş alacağım, dişlerimi fırçalayıp diş ipi kullanacağım ve haplarımı alacağım. İyi misin?" "Dorothy Mayhem'in yatağında *fermuarlıyım*.

Olabileceğim tek yol

En iyisi beni ona bağlayıp benimle birlikte olmanızdır - tabii ki yaralarım dikkat ederek ve nazikçe."

Dorothy boş bir ifadeyle karşılık veriyor. Sanırım esprimi anlıyor, ama aslında bu konuda esprili bir şey bulamıyor. "Yani iyisin. Tamam. Ben duşa giriyorum."

O gece rutinini ben de uykuya dalmaya başlıyorum.

"Ayaklarının hava alması gerekiyorsa sadece alt kısmını açabilirim."

Ağırlaşan göz kapaklarımı kırıştırarak açıyorum ve ıslak saçlı Dorothy Mayhem ile büyük boy Taylor Swift *Reputation* tişörtüne odaklanıyorum. "Ayaklarımın senin fermuarlı yatağında klostrofobik olmasını engellemek için mi?"

"Vücut ısınız düzenlemeye yardımcı olmak için ayaklarınıza serin hava girmesini sağlamak için." Yatağın altındaki fermuarı açıyor. "Bu şekilde bırakabilirim ya da ayaklarını bu şekilde dışarı çıkarabilirim." Alt örtüleri sıyrarak ayaklarımı ortaya çıkarıyor. Sağlam olan ve mavi bir alçıdan sadece ayak parmaklarımın çıktığı ayağı. Fermuarlı yatakta çok fazla seçenek ve beklenmedik sürprizler var. Aynı şey Dorothy Mayhem için de geçerli.

"Burada nasıl uyursanız uyuyun, benim için sorun yok."

"Oh." Başını sallıyor. "Aslında içinde uyumuyorum. Üstünde uyuyorum, böylece her zaman hazır oluyor. Üşürsem bir battaniye alırım. Yatak yapmakla uğraşmaktan nefret ediyorum."

Şu anda ne kadar duygusal hissettiğimi ona hiç belli etmedim. Bunu fermuarlı bir yatak yüzünden duygusallaştığım şeklinde yorumlardı. Öyle değil. Aslında öyle. Her şey. Yirmi yaşındaki halim fermuarlı yatakları zor bir sınır olarak görüyor olabilirdi. Fermuarlı yataklı bir kızıdan arkama bakmadan kaçabilirdim. Yani, fermuarlı yatağı var. Hayatını başka hangi tuhaflıkların yönettiğini bir hayal edin.

Şu anda, Instagram emusu, konserve tavuk çorbası ve fermuarlı yatak gibi fantastik şeylerin hayatımın bir parçası olmayacağı günün gelebileceğini hayal etmek beni kahrediyor - *onun* hayatımın bir parçası olmayacağını.

Çünkü... O. Seçti. Benim oğlumu. Oğlumu.

Dorothy, Roman'ı üstün tuttu. Ve bunu yaparken, ciğerlerimdeki havayı söküp atacak, kalbimi zincirleyecek ve ruhumu ele geçirecek şekilde onu sevmemi sağladı.

"Yani umurunda değil mi?"

Acıyan duygularımı bastırarak sırtıyorum. "Sadece yatağa gir."

"Tamam." Omuz silkiyor, ışığı kapatıyor ve yanımdaki fermuarlı yatağa kayıyor, o yatağın üstünde olduğu ve ben de içinde fermuarlı olduğum için beni sıkıştırıyor.

Onu tam olarak istediğim yerde tutuyorum ama ona dokunamıyorum. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onun yakınlığında rahatlıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum birkaç dakika kıpırdandıktan sonra, yatağını benimle paylaşmanın verdiği rahatsızlıktan uzaklaşmasını, belki sinirlerini biraz yatıştırmasını umarak.

"Tamam..." diye yanıtlıyor nefes nefese bir sesle.

"İyi misin?" Yorganı indirmeye çalışıyorum ama fermuarım sıkıca kapalı ve yanımdaki ağırlığı girişimlerimi engelliyor.

"Evet..." O kadar sert yutkunuyor ki duyabiliyorum. Ben de yavaş yavaş hızlanan sığ nefeslerini duyabiliyorum.

Karanlıkta yüzünü görebilmek için gözlerimi kısarak başımı ona doğru çeviriyorum. Olabildiğince yaklaşmak için çenemi çıkardım. Yüzü, gözlerinin kapandığını, alt dudağının üst dişlerinin altında sıkıştığını görebileceğim kadar netleşiyor.

Şaka yapıyor olmalısın!

"Sen..." Gözlerimi biraz daha kısıyorum ve dikkatini çekmek için dirseğimle vücudunu dürtüyorum "...kendini boşaltmak mı?"

"Evet..." *Pantolon. Pantolon. Pantolon.* "Hayır..." *Pantolon. Pantolon. Pantolon.* "Belki ... oh tanrım ..."

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum.

"Fu... siktir, Eli!" Kalçamı kavırıyor, leğen kemiği yataktan kalkarken can havliyle tutuyor.

Otizmle ilgili kitaplar okumamı ve onu tipik klişelerle genellememi istemediğinin farkındayım. Ancak bazı Aspie'lerin belirli durumlarda uygun davranışlar sergilemekte zorlandıkları kısmı Dorothy'ye olarak uyuyor gibi görünüyor. Ve sanırım bunu pizzacıda arabasının arkasında gelişigüzel soyunduğu gün fark ettim.

Garip bir zamanlama gibi geliyor. Partnerimi dahil etmeden yatakta mastürbasyon yapacak olsaydım, sanırım onlar uyuyana kadar beklerdim.

Beni tutuğu gevsedikten sonra, vucudunun geri kalanıyla birlikte, memnun bir iç çekiş bırakıyor.

"Neden? Sadece... neden?" Karanlık tavana bakarak fısıldıyorum, ereksiyonumun geçmesinin bütün gece sürmemesi için dua ediyorum.

"Rahatlamama yardımcı oluyor, böylece daha kolay uyuyabiliyorum. Genelde yatmadan önce günlük tutarım ama ışığın açık olmasını isteyeceğini düşünmemiştim."

"Şey..." Rahatsız edici ereksiyonumu düzeltiyorum "...yanlış düşündün."

"Tamam. Özür dilerim." Yan dönerek kışını kalçama dayadı.

"Bir dahaki sefere günlük tutarım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Benim Kız Bebeğim

Dorothy

"OH ... KAHRETSİN ..." Telefonumun alarmı çalıyor. "Kahretsın..." Eli'nin gövdesinden kendimi sıyırarak utanıyorum. Bu nasıl oldu? Bir aydan daha kısa bir süre önce ameliyat oldu. Ve ben onun üstündeyim!

Vücudunu tamamen rahatlatamadan gözlerini kırıştırmak açtı.

"Çok özür dilerim. Seni incittim mi? Göğsüne süründüğümü hatırlamıyorum. Benim gibi değil. Ben sadece-"

"Çok erken oldu."

"Oh Tanrım." Burnumu kırıştırıp alarmımı kapatmak için eğildim. "Yani seni uyandırdım mı?"

"Evet." Küçük bir esnemenin ardından sırtıyor ve esnemesini yumruğuyla kapatıyor. "Canını yaktım mı?"

"Hayır." Kıkırdıyor. "Sen bir tüy sıkletsin."

"Tekrar kolayca uyuyabildin mi?"

"Hayır."

"Eli... Çok özür dilerim. Aynı yeri paylaşmaya alışık değilim. Yatağımı hiç başkasıyla paylaşmamıştım."

Parmaklarını kirli sarı saçlarının arasında gezdiriyor, kolunu başının arkasında bırakıp kaslarını esnetiyor.

Tanrım... çok ateşli.

"Uyanık kalmak için mücadele ettim."

Başımı salladım. "Uykuya dalmak demek istiyorsun."

"Hayır. Sen üzerimdeyken sonsuza uyuyabilirim, tıpkı Roman'la gibi. Ama tekrar uyumak istemedim. Senin kokunu almak istedim."

Saç. Vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. Kalbini benimkine yakın hisset." Hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Zamanın silemeyeceği bir anı yaratmak istedim."

Sözlerinin kafamın içinde dönüp durmasına izin veriyorum, onları anlamlandırmanın bir yolunu, onları saklayacak bir yer bulmaya çalışıyorum. Ama aklıma sığmıyorlar, bu yüzden onları kalbime saklıyorum çünkü o söylediğinde oraya düşmüşlerdi. "Kayıtlara geçmesi için..." Dolabımdan egzersiz kıyafetlerimi alıyorum "...seni sevmek beklenmedik bir şekilde iyi geldi."

"İyi mi?" Kıkırdıyor.

"Mükemmel derecede yeterli."

"Bundan daha iyisi olamaz." Oturmak için iter. "Bırak yardım edeyim."

"Ben iyiyim. Yatağın fermuarını açabilirsen iyi olurum. Sadece banyoya gitmem gerekiyor."

Yatağın onun tarafındaki fermuarını açıyorum. "Eve nasıl gidiyorsun? Bugün brunch'ın yok mu?"

"Annem evime brunch getirecek. Kız kardeşlerim ve onların aileleri de gelecek. Bugün gerçekten işi bırakıp brunch'a gelmen için uygun bir gün."

Koltuk değnekleriyle kalkmasına ve yerleşmesine yardım ediyorum. "Mükemmel bir aile toplantısına benziyor. Roman oldukça heyecanlı olmalı. Ve sanırım Dr. Hathaway de orada olacak. Yani bu iyi... Dün gece senin evinde miydi? Yani... buraya gelmeniz onunla nasıl geçti?"

"Bilmiyorum." Koltuk değnekleriyle banyoya doğru ilk birkaç adımını atarken kelimeleri biraz zorlanıyor. "Buraya geleceğimi ona söylemedim. Spontane, son dakika kararıydı. Parktaydılar. Ama annem beni buraya bıraktıktan sonra oraya geri döndü, yani Julie sonunda öğrendi."

"Eminim çok sinirlenmiştir. Umarım bana değildir. Dün gece seni ben davet etmedim."

Eli omzunun üzerinden geriye bakar. "Julie'ye en azından profesyonel düzeyde saygı duymasaydın, yine de onunla birlikte olmam gerektiğini düşünür müydün?"

"Eğer sevebiliyorsanız, o zaman evet. Roman için.. kesinlikle."

"Tanrım..." diye mırıldanarak banyoya doğru ilerledi.

"Ne?" Köşede onu takip ediyorum.

"Eğer seninle olmama izin vermeyeceksen, seni sevmemi bu kadar bırak."
Kapıyı arkasından iterek kapattı.

Ben gidiyorum. Biraz üzgün görünüyor. İyi olduğumuzu sanıyordum ama belki de değildir. İşe gittiğimde, annem babasının onu aldığını bildirmek için mesaj attı.

Dr. Hawkins'e gerçekten aşık olmamalıydım. Ne düşünüyordum ki?

* * *

Elijah

Duşa ihtiyacım var.

Bunun yerine, babam evime girmeme yardım eder etmez Pazar brunch'ı karşılama arabasını alıyorum. Kendimi sokağa çıkma yasağını çiğnedikten sonra arkadaşının evinden sürüklenerek eve getirilmiş serseri bir çocuk gibi hissediyorum. Annemin beni Dorothy'nin evine götürmesi dışında, bu yüzden kendimi suçlu hissetmem için bir neden yok.

"Merhaba." Kız kardeşlerim, onların aileleri, annem, büyük kuzenleriyle oynayan Roman ve Julie ile dolu aile odasına girerken aileme gergin bir gülümseme veriyorum.

Julie... ben ona bakar bakmaz bakışlarını yere kaydırıyor. Beni suçlu hissettiriyor, ki bu delilik. Julie'nin beni hiçbir şey için suçlu hissettirmeye hakkı yok. Ama kafamın içindeki bu ses (Dorothy'nin sesi) ailemi yeniden bir araya getirme fırsatım varken başka bir kadının peşinden koştuğum için beni azarlayıp duruyor.

Roman için. Onun için her şeyi yaparım.

Annem ve kız kardeşlerimin yüzünde bir şey kaçırmışım gibi bir gülümseme var ve detayları öğrenmek için can atıyorlar. Detayları mı? Ha! Bu çok kolay.

Dorothy'ye içimi döktüm ama o beni reddetti. Elmalı turta güzeldi.

Ve sesine bakılırsa, orgazmı da öyleydi. Bu önceki akşamın özeti sayılır.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum yokluğumu açıklamak yerine.

"Evet! Hadi yiyelim." Ben Julie ile oturma odasında yalnız kalana kadar annem çeteyi mutfağa sürüklüyor.

"Park nasıldı?" diye sordum.

"Eğlendi. Yatağı ıslattı, muhtemelen fazla sudan. Çoktan temizledim."

"Teşekkürler

." Başını

sallıyor.

"Bütün gün bana bakmaktan kaçınacak mısın?"

Bakışlarını kaldırıyor, zoraki bir gülümseme takınıyor, öfkesini ya da hayal kırıklığını gizlemek için çok az şey yapan bir maske. Hangisi olduğunu anlayamıyorum. "Günaydın, Elijah."

İncinmiş. O yaralı.

Julie'nin kızmaya hakkı yok. Bunu biliyorum ve yüzündeki kasvetli ifadeden onun da bunu bildiğini anlayabiliyorum. Ama kalp acısının mantığa karşı bağışıklığı vardır. Bunu çok iyi biliyorum.

"Günaydın."

Boğazını temizliyor. "Dorothy nasıl?"

Anlık acıya rağmen yüzüme anlık bir gülümseme geliyor. "O iyi."

Julie dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallar. "Bu iyi." Sözlerinde acı yoktur.

Hayatımdaki kadınlar, bana karanlık taraflarını göstermelerine gerçekten ihtiyaç duyduğumda, en muhteşem halleriyle ortaya çıkma becerisine sahipler. Öfkelerini. Kıskançlıklarını ve bencilliklerini.

"Roman için ailemi yeniden bir araya getirmeye çalışmam gerektiğini düşünüyor."

Julie'nin dudakları aralanırken bakışları benimkilerle buluşuyor. "Wh ..."
Söylediklerime inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Peki, *sen* ne düşünüyorsun?"

Julie'nin omzunun üzerinden mutfak adasının etrafında toplanmış, tabaklarını yemekle dolduran, odayı kahkahalarla dolduran ve kalbimi anılarla ve uzun zamandır istediğim hayatın hatırlatıcılarıyla dolduran aileme bakıyorum.

"Bence hayat oldukça karmaşık."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve çenesini göğsüne doğru eğmeden önce ellerini solmuş kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor. "Öyle," diye mırıldanıyor.

"İstediginizi düşündüğünüz her şeye sahip olmanıza rağmen bunun tam olarak doğru olmadığını hissetmek acı vericidir. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi." Koltuk değneklerimi koltuğa yaslayarak kanepeye uzanıyorum.

Julie bakışlarını ayaklarına dikerek bir kahkaha atıyor.

"*Tabii ki* nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun. Ama bunu denklemin diğer tarafından, yani yalnızlık tarafından deneyimlemedin."

Yukarı bakıyor, gözleri kocaman. "Yalnız taraf mı? Oh, Elijah, çok yanıliyorsun. Kimsenin seni anlamadığını hissetmekten daha büyük bir yalnızlık duygusu yoktur. Dünyanın geri kalanı için hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeye ihtiyaç duymanın ıssız cehennemi. Kendinizi seçecek cesareti bulursanız, yalnız olacağınızı fark etmek. Özgür... ama çok yalnız."

"Senin için üzülmem mi gerekiyor? Çünkü ben-"

"Hayır," diye araya giriyor sesinde tam bir inançla. "Ben *seni* istiyorum Eli. Senin acımanı değil. Sempatini değil. Sadece kafa karışıklığının, depresyonun, derimden sürünerek çıkmak istiyormuşum gibi hissetmenin... hayatımdan çıkmanın... benim için parkta harika bir yürüyüş olduğunu düşünmeni istemiyorum. Kendimden başka kimseyi suçlamıyorum ama kolay değildi. Kaç kez kendi canıma kıymayı düşündüm biliyor musunuz? Sen biliyor musun?"

İfşaatının her kelimesinde biraz daha büyüyen boğazımdaki yumruyu bastırarak irkiliyorum.

Julie gözyaşlarını geri kırıyor. "Olmak..." duyguları sözlerine engel oluyor "... çünkü bende neyin yanlış olduğunu anlayamıyordum. Neden hayatımdan bu kadar mutsuzdum? Neden bu mükemmel hayat bana lanet bir yük gibi geliyordu? Bir anne, bir doktor, bir eş, bir insan olarak kendimi o kadar yetersiz hissediyordum ki... Bir insan olarak kendini başarısız hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanarken çenem sıkılıyor.

"Çok... lanet... yalnızım," diye fısıldıyor titrek bir nefes alıp tavana bakmadan önce, sanki yukarı bakmaya devam ederse gözyaşları yerçekimine meydan okuyabilirmiş gibi.

"Siz ikiniz bizimle yemek yiyeceksiniz-" Annem bakışları ben ve Julie arasında gidip gelirken durdu. "Biliyorsun, baban verandadaki ısıtıcıları açtı. Hepimiz orada oturup yemek yiyeceğiz. İkiniz de acele etmeyin." Mutfığa girmeden önce elini Julie'nin omzuna koyup bir nefes alıyor.

"Birine görünmelisin," diyorum . "Annemle. Julie, annemle konuşabilirsin. Eğer depresyondaysan-"

"Yapma." Endişe gösterme çabalarımı boşa çıkarıyor. "Zaten biriyle görüştüm. Zaten ilaç alıyorum - duygudurum dengeleyiciler, antidepresanlar. Ve bundan nefret ediyorum. Onlardan ve ne anlama geldiklerinden nefret ediyorum. Bende bir sorun olmasından nefret ediyorum. Ama bunları Roman için alıyorum çünkü o yanında olan ve güvenilir bir anneyi hak ediyor. Ve terapiye gidiyorum. Kabul ediyorum, sadece bir ay oldu ama çalışıyorum."

Alnımı ovuyorum. Bipolar. O bipolar ve ben bunu görmedim. Bu nasıl oldu? Bunu nasıl gözden kaçırdım? "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Kendini sorumlu hissetmeni istemedim. Ta ki *seni* gerçekten istediğimi fark edene kadar. Ama sorumluluk duygusuyla bana geri dönmeni istemiyorum. Bu senin sorunun değil. Senin sorumluluğun değil."

"Jules, benden hayatına geri dönmemi istemen bunu benim sorunum haline getiriyor, bu da benim sorumluluğum anlamına geliyor."

"Eğer geri gelirsen."

Yavaşça başımı

sallıyorum. "Eğer..."

Julie birkaç saniye beni inceledi. "Onu seviyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü seviyorum... Dorothy Mayhem'i özür dilemeden seviyorum.

Julie'nin bir sonraki sorusunu bekliyorum ve kendimi zor cevabıma hazırlıyorum.

Julie bana onu hala sevip

sevmediğimi soracak. Ben de evet

diyeceğim.

Her şeye rağmen -göz göre göre terk edilme, evliliğimi kaybetme, Roman'la geçirdiğim zamanı kaybetme, pürüzlü sözler- Julie Hathaway'i seviyorum. Yirmi yılı aşkın bir süredir, gerçekten de dünyaya onu sevmek için geldiğimi hissettim. Bu kadar basit.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama Julie hiçbir şey söylemiyor. Ve bu iyi.

Bu noktada onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım yok. Tıpkı boşanmamızdan sonraki bir yılı ondan iliklerime kadar nefret ederek geçirdiğimi ama bir şekilde onu hala ruhumun derinliklerine kadar sevdiğimi bilmesine ihtiyacım olmadığı gibi.

Karışık bir durum.

"Size bir tabak yemek getirebilir miyim?" Gülümsüyor. Harika bir gülümseme değil, daha çok köpeği ölmüş gibi, ama iyi bir hayatı olmuştu, bu yüzden sonunda her şey yoluna girecek.

O gülümsemeyi çok iyi biliyorum. Beni terk ettikten sonra aylarca yüzümde taşıdığım gülümseme. "Teşekkür ederim. Bu harika olur."

OTUZUNCU BÖLÜM

Dorothy

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Warren moladan sonra kafeteryadan asansöre kadar beni takip ediyor. Sanki yanlış bir şey yapamazmış gibi sırtıyor.

Cehennemdeki fondü randevusundan bu yana altı hafta geçti. Eli'nin kazasından bu yana altı hafta.

Ve Eli'ı görmeyeli üç hafta oldu. Beni aramak ve mesaj atmak için bolca girişimde bulunmadığından değil. Aradı. Sadece meşguldüm.

Okulla meşgul.

İşle meşgul.

İyileşene kadar zamanımı beklemekle meşgulüm. Sonra ona bir kez daha Dr. Hathaway'e geri dönmesini söyleyeceğim ve o dağınık şehvet ve aşk bölümü (bölüm derken bir düzine ya da daha fazla günlükten bahsediyorum) tamamlanmış olarak damgalanabilecek.

Son.

"Um, evet," diye cevap veriyorum, asansör kapılarına bakarken dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyor ve parmaklarımı göğsüme sarılmış kollarımın üzerinde gezdiriyorum.

Git buradan. Git buradan. buradan.

"Peki, bana soğuk davranılmasına neden olan tam olarak ne yaptığımı söyleyecek misin?"

Yaptığım şey kulağa tekil geliyor. Warren'da "yanlış" bulduğum her şeyle ilgili koca bir günlüğüm var. Nereden başlamam gerekiyor?

"Beni fondü randevusuna götürdün."

Yaklaşıyor, hemen arkamda duruyor. Bu beni kaşındırıyor. Ona alerjim olmalı. Nöbetçi odasındaki bir bağlantı beni anafilaktik şoka sokabilir.

"Fondüden hoşlanmadın mı? Yoksa aklınızda akşam yemeğini içermeyen başka şeyler mi vardı?" "Fondü'yü beğenmedin mi?" sorusundan sonra gelen her şeyle birlikte sesini alçaltıyor.

Başka bir kelime.

Asansör için bir saniye daha bekleyemeyerek merdivenlerin kapısını itiyorum. Warren beni takip ediyor.

Aptal.

"Dorothy, ama. Söyle bana."

Ayaklarım merdivenleri çıkarken bir elimde kahvemi tutuyor, diğer elimi yumruk yapıyorum. "Fondü randevusu, ilk buluşmada bir yabancıyla korunmasız seks yapmakla eşdeğerdir. İğrenç ve sadece bela arıyor. Yine de beni oraya götürdün. Ve seninle çıktım çünkü o sırada seks yaptığım kişi sana söylememi istemedi, ben de seninle neden çıkamadığımı açıklamak zorunda kalmamak için randevumuzu sakladım. Ve daha fazlası var... derin karakter kusurların ve kolonyadan ayakkabı markana kadar her şeydeki şüpheli zevkin hakkında söyleyebileceğim çok şey var. Ama bu yıl olumsuz görüşlerim konusunda daha suskun olacağıma yemin ettim."

"Tanrım, Mayhem, sen tam bir top atıcısın. Beni tanıyan kimi beceriyorsun?"

"Hiç kimse. Şu anda cinsel olarak aktif değilim." Saatiime bakıyorum, bir aktivite bildirimi çıkıyor ve bana merdiven çıkma antrenmanı yapıp yapmadığımı soruyor.

"Ama biz buluşmaya gittiğimizde sen *kiminleydin?*"

"Söylemem."

Lütfen ben ağzımdan kaçırmadan önce çenenizi kapatın çünkü sır tutamıyorum!

Beşinci katın kapısını açıyorum. Warren kışımın dibinden ayrılmıyor ve beşinci katta hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını biliyorum.

"Ama belli ki artık birlikte değilsiniz. Değil mi?"

"Evet. Hayır. Ah... bir kaza geçirdi, o yüzden işler biraz karışık." "Kaza mı?"

"Git buradan, Warren." Koridorda hızımı iki katına çıkarıyorum ama bacakları o kadar uzun ki işe yaramıyor.

"Kaza geçiren tanıdığım tek kişi Dr. Hawkins.

Ama bu çok saçma-"

"Bu neden saçma olsun ki?" Kahvesini göğsüme saplamak yerine yana doğru uzatan Warren'a ters ters bakıyorum.

Genetik olarak yetenekli yüzündeki ukala sırtış, gözleri açılıp çenesi çözülünce hemen kayboluyor. "yok. Sen ve Hawkins'in ..."

Başını sallıyor.

"Şey.." Boğazımı temizleyip geriye doğru bir adım atıyorum ve bakışlarımı solumdan geçen hemşireye çeviriyorum. "Ben o olduğunu söylemedim. Sadece neden bu kadar saçma olduğunu sordum."

Warren başını yana eğiyor. Beni incelerken tenim kızarıyor. Ona bakmayı reddediyorum ama beni görsel olarak sorguladığını biliyorum.

"Vay... kahretsin... bu doğru. Sen ve Hawkins."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "En azından... artık değil." Ve *bu* benim en büyük hatam. Kendi hayatımı, Eli'nin hayatını ya da dünyanın öbür ucundaki açlık çeken çocuklardan oluşan küçük bir köyü kurtarmak için kesinlikle yalan söyleyemem. Ve yalanlardan nefret etsem de, çünkü onların ötesini asla göremiyorum, bunu bu kadar iyi yapabilenlere imreniyorum.

Dönüp yürümeye devam ediyorum. Warren beni takip etmiyor. Sanırım istemeden yaptığım itiraf onu inançsızlıktan felç ettikten sonra bacaklarını hareket ettiremiyor. Bildiğini bilmek beni delirtecek, bu yüzden Eli'a ağzımdan kaçırdığımı itiraf etmek zorundayım.

Dr. Warren seks yaptığınızı biliyor. Ona artık seks yapmayacağımızı söyledim.

Umarım kızmamışsındır.

Cevap vermesi on saniyeden az sürüyor, muhtemelen bütün gün kışının üzerinde oturmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için.

Merhaba. Sizi tanıyor muyum? Sanki eskiden tanıdığım, aradığım ve mesaj attığım ama cevap alamadığım biriymişsiniz gibi hissediyorum. Hmm ... bir düşüneyim.

İkinci bir mesaj gönderdiğinde gözlerimi deviriyorum.

Dr. Hawkins: ***Aslında, şu anda seks yapmadığımız için çok kızgınım. Nedenmiş o?***

Gözlerimi kısarak, gerçeği kurgudan ayırmak için yanıtını inceliyorum. Şaka yapıyor. Değil mi?

Ben: ***Alçılısın. İç kanama için ameliyat oldun. Dr. Hathaway'e geri döndün.***

Seni o kadar çok özledim ki nefes alamıyorum.

Kaşlarımı çattım.

Tamam. Çalışmam gerek. Kendine iyi bak.

* * *

Elijah

"NEDEN UZUN YÜZ?" Julie, yerde Roman'ın yanındaki yerinden başını kaldırarak sorar.

Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde bir fil yapbozunu bir araya getiriyorlar. Kitaplar, yapbozlar, futbol, sıcak çikolata ve kurabiyelerle geçen tembel bir Pazar öğleden sonrası. Julie rahat ve tamamen evinde gibi görünüyor. Onun rahat gülümsemesi bana boşanmamış olsaydık hayatımızın nasıl olabileceğine dair bir fikir veriyor.

"Özür dilerim." Onunkini yansıtan rahat bir gülümsemeyle toparlanıyorum. "Yüzümü asmak . Sadece biraz yorgunum."

"O zaman biraz kestir."

Başımı salladım. "Kanepede yaşamaktan bıktım. Hiç eğlenceli değil. Koşmayı ve çalışmayı özledim. Araba kullanmayı ve Roman'ı kovalamayı özledim."

"Eminim, bebeğim. Ama yarın senin günün."

Bebeğim.

Evet. Yarın alçımı çıkarıyorum. Artık koltuk değneği yok. Sonra ne olacak? "Bak, baba!" Roman son parçayı taktıktan sonra yukarı aşağı zıplıyor bulmacanın içine.

"Bu harika, dostum. İyi iş çıkardın."

Kanepeye atlar. Julie artık onu durdurmuyor. Onun tüm vücut heyecanını kaldırabilecek kadar iyileştiğimi biliyor. Julie tırmanırken Roman'a kocaman bir öpücük veriyorum.

"Anne de yardım et! Anneye bir öpücük de sen ver!"

Benim gülümsemem biraz azalıyor ama Julie'nin yüz ifadesi umutla parlıyor. Neden? Ben istediğimde bu umut neredeydi? Her şeyden çok ihtiyacım olduğunu hissettiğimde?

"Öp anneni!" Roman yanaklarıma tokat atarak onları balık dudaklarına doğru itiyor. "Annene beşlik çakmama ne dersin?"

Elimi kaldırıyorum.

Julie gülüyor.

"Hayır. Öp onu!"

"Tamam, dostum. Bir öpücük." Julie onu benden uzaklaştırdı. Ne? Hayır. Sikeyim hayır. Bir öpücük olmaz.

Eğiliyor, sırtıyor. "Roman için," diye fısıldıyor ağzını benimkine bastırmadan önce.

Ben hareket etmiyorum, o da ağzını pek oynatmıyor ama geri de çekilmiyor. Bu bir gagalamadan daha fazlası. Sanki yemi yutup yutmayacağımı görmek için bekliyor.

Roman alkışlarken başım yana kayıyor. "Yaşasın! Anneye öpücükler!" Kanepeden atlıyor.

Julie bana bakıyor, yüzünü benimkinin hemen yanında tutuyor. "Eli..." diye fısıldıyor.

"Onu kestirmek için yatır."

"Eli-"

"Tanrım, Jules... Yap şunu."

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde ret ifadesi beliriyor.

Merdivenlerin tepesine ulaşır ulaşmaz koltuk değneklerimi kapıyorum, sağ ayakkabımı onlardan birine bağlıyorum ve sokağın aşağısından beni alması için bir taksi çağırarak dışarı çıkıyorum. Roman uyuyana kadar taksi gelmezse, Julie'nin beni garaj yolunda beklerken görmesini istemiyorum.

Kırk dakika sonra hastaneye bırakıldım, benim hastaneme. "Dr. Hawkins! Sizi gördüğüme sevindim!" Acil servis hemşirelerinden biri beni selamlıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak asansöre doğru ilerliyorum. Kapılar kapandığında, pediatrik onkolog Dr. Andrews'a mesaj gönderiyorum.

Ben: ***Çalışıyor musun?***

Dr. Andrews: ***Hey! Yakında ayrılıyorum. Yakında işe dönecek misin?***

: ***Yukarı çıkıyorum. Bir iyiliğe ihtiyacım var.***

Dr. Andrews, Dr. Warren ile aynı okula gitmiş. Bekar ve çok fazla çalışıyor. Ve ona ne söylersem yapacak, böylece bana bu küçük iyiliği yapmayı reddeden eşit rütbedeki meslektaşlarımla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

"Vay canına... Hâlâ alçada mısınız?" Dr. Andrews beni asansörde karşıladı.

Koltuk değneklerimle en yakın boş odaya doğru ilerliyorum. "Evet, ama uzun sürmeyecek. Yarın çıkarılması planlanıyor."

"Bu harika. Peki iyilik nedir?"

Masaya rahatça uzandım. "Şimdi çıkarmanı istiyorum."

Gülüyor. "Ama az önce yarın çıkacağını söyledin. Ben senin doktorun değilim, bir gün daha ne fark eder?"

"Bir gün daha benim akıl sağlığım. Ya sen çıkarırsın ya da ben çıkarırım ama şimdi çıkıyor."

Çok az direnç göstererek aletlerini aldı ve alçımı çıkardı. "Hala koltuk değneklerine ihtiyacın olabilir." Sağ ayakkabımı koltuk değneğinden çözüp giyiyorum ve gevşekçe bağlıyorum. "Evet. Teşekkürler. Güle güle." Asansöre doğru topallayarak yürüyorum ve ofisime iniyorum.

Ofisime gel.

Dorothy hemen cevap verir.

Yapamam. Meşgulüm.

Ben: **Bu bir istek değil. Bu bir emir.**

Dorothy: **Sen benim patronum değilsin.**

Aslında, senin üzerinde yetkim var. O yüzden kıcını kaldırıp ofisime gel!

Orta parmak emojisine karşılık veriyor.

Yani... Bekliyorum. Ve ben beklerken, Julie bana mesaj attı.

Sadece bana iyi olduğunu söyle.

Kendimi kötü hissediyorum. Bana yaptığı her şeye rağmen, hala kötü hissediyorum. Julie bipolar. Hayatını yeniden toparlamaya çalışıyor. Ve beni de buna dahil etmek istemesi... zamanlama çok kötü.

Ben: **Ben iyiyim.**

Ve hepsi bu kadar. Bana söylediği tek şey bu. Bir kez daha, bu hayatta kendimi bulmamı zorlaştırıyor. Ondan nefret etmeyi zorlaştırıyor ve bizim hayatımıza geri dönmeyi kolaylaştırıyor. Sadece bunun hala benim hayatım olduğundan emin değilim.

Tak tak. Tak.

"İçeri gel."

Dorothy kapıyı açar. Pembe önlüğü, gri atleti, gri Nike ayakkabıları, at kuyruğu yapılmış saçları ve yüzünde çatık bir ifadeyle. "Olmam gereken yerde değil de senin ofisinde olduğum için kovulmayacağıma dair bana hemen söz vermelisin."

"Söz veriyorum." Kovulmayacağından yüzde doksan dokuz eminim. Biraz nüfuz sahibi olacak kadar uzun süredir buradayım.

Dorothy kapıyı arkasından kapatıyor ve ofisimdeki tek pencereden, Portland şehir merkezini gören pencereden dışarı bakarak oturuyor.

Alçımın çıktığını görebilmesi için iki bacağımı da masanın üzerine kaldırıyorum. Bacaklarıma doğru hızlı bir bakış atıyor, sonra bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Daha iyisin. Bildiğim iyi oldu. Roman'ı seçiyorum. Karının yanına dön. İyi miyiz? Şimdi kovuldum mu?"

"Hayır. İyi değiliz."

Uzun bir nefes üflüyor. "Eğer büyükbabam büyükannem yerine metresini seçseydi, annem dünyaya gelmeyecekti. Ben var olmazdım. Babam o çok sevdiği kadını bulamazdı. Kadere inanan biri değilim ama bazı şeylerin mantıklı olduğuna inanıyorum. Sen ve Dr. Hathaway mantıklısiniz. Roman'a her iki ebeveyniyle birlikte bir ev vermek mantıklı. Biz mantıklı değiliz."

"Önce..." Sandalyemden kalkıyorum, masanın etrafından dolanmak için biraz topallıyorum, böylece onun önünde dururken masaya yaslanıyorum "...anlamlandırıyoruz. Bu kelimelere dökülebilecek bir şey değil. Sadece mantıklı olduğumuzu biliyorum çünkü bunu hissediyorum. İkincisi, sen benim metresim değilsin. Julie benden boşandı. Ve sen asla benim metresim olamazdın. Ben o adam değilim."

"Ama o seni geri istiyor."

"Ve kağıtlar imzalandıktan sonra bir yıl boyunca beni geri alabilirdi. Ama sonra sen hayatıma girdin ve bunu değiştirdin."

"Ben yapmadım."

"Kahretsin, Dorothy!" Ellerimi yanımdaki masaya vuruyorum ve o ırkılıyor. "Beni sevip sevmediğine, benimle birlikte olmak isteyip istemediğine sen karar verebilirsin. Ama benim ve hayatımla ilgili kararları senin vermen doğru değil. Ama..." Öne doğru eğildim, ellerimi sandalyesinin kollarına dayadım "...eğer beni seviyorsan, o zaman *benimle ol.*"

Dişlerini sıkarken alnı kırışıyor, duygu gözlerini dökülmemiş yaşlarla dolduruyor. Onu incitmek istemiyorum. Onu sevmek istiyorum. Onu benden başka biriyle hayal ettiğimde nefesimi tutamıyorum. Bu ben olmalıyım. Onu sevmeme izin vermeli.

Titrek bir nefes alarak, yanağına değmeden önce bir damla gözyaşını fırçayla uzaklaştırıyor. "Beni sana hayatını geri veren kişi olarak hatırlayacaksın. Beni böyle hatırlamanı istiyorum. Bundan yıllar sonra mükemmel bir hayatın olacak. Bir eşin. Roman. Belki onun için küçük bir kardeşin bile olur. Bir köpek. Muhtemelen kendine ait bir emu. Ya da bir alpaka. Ve hasta nakliyecisi Dorothy Mayhem'in, hayatınızı geri almak için büyük olasılıkla son şansınız olan şeyden vazgeçmemeniz konusunda ısrar ettiği o anı düşünerek gülümseyeceksiniz... mükemmel hayattan. Bunu yapabilir misiniz? Beni böyle hatırlayabilir misin?"

"Benden vazgeçme. Lütfen..." Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Dorothy ellerini yanaklarıma koyuyor. "Ben değilim. Ben sizin en büyük savaşçınızım. Ben senin Wonder Woman'ınım. Siz gözünüzün önündekini göremeyecek kadar aptal ve körken ben sizin için savaşıyorum."

"Hayır." Alnımı onunkine yaslıyorum. "Anlamıyorsun. Bunu göremeyecek kadar aptal olan *sensin*. *Bizi* hatırlayacak olan sensin ve nasıl bir seçim yaptığını göreceksin. Ben değil." Onun yüzünü, benimkini tuttuğu gibi tutuyorum. "Bana bak."

Dorothy sulu gözlerini bakışlarımla buluşmaya zorluyor.

"Bu *sizin* seçiminiz. Her zaman senin seçimin oldu. Çünkü ben seçimimi senin arabanın arka koltuğuna bindiğim anda yaptım."

Yüzünden daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Roman'ı seçiyorum," diye fısıldar.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, onu sıkıca kendime çekiyorum ve bu duyguyu hafızama kazıyorum. "O senin seçeceğin biri değil," diye fısıldıyorum, onu serbest bırakıyorum ve yüzümü onun elinden kurtarıyorum.

Koltuk değneklerimi alıp ofisimden çıkarken hıçkırıklara boğuluyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dorothy

"VAY CANINA! GERÇEKTEN MI DOROTHY? ? Yetişkin olduğunu biliyorum ama biz-" Başımı kaldırdığımda annemin eli yüzünü kapatıyor ve ağlamaktan şişmiş gözlerimi görmesine izin veriyor.

Hepsi. Gözyaşları. Gözyaşları.

Hastaneden sekizde çıktım. İki saat çalıştım. Sonra spor salonunun dışında arabamda oturup iki saat daha ağladım.

"Dorothy..." Annem terlikli ayaklarını yerde sürüyerek beni kollarının arasına alıyor.

Ağlamıyorum bile. Her şey hissizleşiyor, sanki tüm duygularım gözyaşlarımda saklı ve artık ne gözyaşım kaldı ne de duygularım.

Neşe değil.

Sevgi

değil. Öfke

değil.

Hiçbir şey.

"Ne oldu?" "Benden

nefret ediyor."

"Kim?" Beni kol mesafesinde tutarak geri çekildi. "Eli."

"Hayır." Annem başını sallar.

Yavaşça başımı sallıyorum, hâlâ hiçbir duygu hissetmiyorum. Gözyaşı yok.

Gülümseme yok. Sadece hiçbir şey. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bizim yerimize Roman'ı seçtim. Bunun neresi yanlış?" Kaşlarımı çatmayı başarıyorum çünkü hâlâ anlamıyorum. Asla da anlamayacağım.

"Bu yanlış değil, bebeğim. Cesurca. Dürüstçe. Kelimelerin ötesinde nazik. Ve Eli seni sevdiği için anlayamıyor. Ve biri olarak konuşuyorum

Seni çok seven bir adam, biliyorum ki acı çekiyor çünkü sensiz yaşama fikri oldukça dayanılmaz."

Yatak odama doğru dönüyorum. "İyi geceler." "Dorothy..." Beni odama kadar takip etti.

"Bunun benim kararım olduğunu söyledi. Ben de Roman'ı seçtim. Sonra Roman'ın benim seçimim olmadığını söyledi. Ve beni suçluyor. Ama bu onun seçimi olmalıydı. Julie ve Roman ya da ben ve yarı zamanlı Roman. Ama o sürekli yanlış seçimi yapmaya çalıştı. Ve ben böyle yaşayamam. Her şeyi berbat edip beni seçtiğine pişman olmaması için çok fazla baskı var. Roman'la birlikte olmadığında onu özlemeyecek kadar iyi bir şey olmak için çok fazla baskı... sadece bana sahip olduğunda. Peki ya bir gün bana sahip olamazsa? Ölebilirim. Ya da taşınırım. Ya da tüm ilişkilerimde olduğu gibi muhteşem bir şekilde ben olurum... tüm *başarısız* ilişkilerimde. Sonra ne olacak? Dr. Hathaway onu sonsuza dek beklemeyecek."

Annem çekmecemden temiz bir gecelik ve en sevdiğim pratik, sıkıcı beyaz külotlardan birini çıkarıyor. "Git duş al. Biraz uyu. Berraklık zamanla gelecek. Bağışlayıcılık zamanla gelecek. O yüzden saate bakma. İşini yap. Hayatınızı yaşayın. Bir gün bunun, ileride başka bir şeyle başa çıkmaya yardımcı olacak bir deneyimden başka bir şey olmadığını anlayacaksınız. Eli, geçici de olsa hayatında olduğun için çok şanslı."

Başımı salladım. Gömleği ve külotu ondan aldım. "Umarım öyledir."

* * *

Elijah

"MERHABA." JULIE oturur, gözlerindeki uykuyu siler. Battaniye vücudundan ayrılıp kanepeden yere düşer. Sehpanın üzerindeki telefonunu kontrol eder. "Saat sabahın biri. İyi misin?" Koltuk değneklerim olmadan topallayarak odaya kapüşonumu çıkarırken bakışları bacağıma takılıyor.

"Hayır. İyi değilim." Kanepenin karşısındaki sandalyeye rahatça oturdum.

Yerden battaniyeyi alıp tekrar etrafına sarıyor, kanepenin köşesine yuva yapıyor, kızıl saçları uykudan dağılmış. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Ona boş boş bakıyorum. "Eve nasıl geldin?"

"Taksi." Alnımı kaşıyorum, kuruyan gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıyorum.

"Sanırım yarın alçını çıkarttırmana gerek yok." Başımı salladım.

Yavaş bir nefes üflüyor. "Seni kaybettim mi, Eli?"

Buna nasıl cevap verebilirim? Cevap apaçık ortada olmalı. Değil mi? Yani... o beni boşadı. İsteyerek, hatta hevesle verdiğiniz, bıraktığınız bir şeyi kaybettiğinizi nasıl söyleyebilirsiniz?

"Beni bir hiç gibi hissettirdin. Hiçten daha az." Bir kahkaha attım. "Yani... bu mümkün mü? Bence mümkün. Beni istemediğin için değil, beni küçümsediğin için. Ve bunu anlıyorum." Sonunda başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki kederli ifadeyle karşılaştım. "Senin... senin kontrolün dışında gelişen bir şey var. Ama ben bunu bilmiyordum. Sen de bilmiyordun. Ve bu hiçlik vücudumdaki her hücreye yayıldı, varlığımı ele geçirdi. Ve uzun süre boyunca sadece senin beni hayata döndürebileceğini düşündüm. Sensiz bir daha asla ben olamayacağımı hissettim."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Tanrım... Hayatımı sürdürdüğüm güç senmişsin gibi hissediyordum. Ve sen gittiğinde, güneş parlamayı bırakmış gibi hissettim. Sanki senin etrafında dönmeyen bir dünyada nasıl var olacağımı bilmiyordum. Her şeyim olmana izin verdim. Sen gittiğinde, elimde hiçbir şey kalmadı. Roman dışında. Ve uzun süre ona yanlış sebeplerden dolayı tutundum. O sendin. kalan tek parçaydı. Varlığımın senin almadığın... alamayacağın küçük bir parçası."

"Eli... Özür dilerim."

"Özür dileme. Tanrım... bipolar olduğun için özür dileme. Bu berbat bir şey. Bu, hastalarımın kanser oldukları için özür dilemeleri gibi bir şey olur. Acı çektiği için özür dilemek. Ölmek için özür dilemek gibi."

"Bu gece ne oldu Eli?" diye fısıldıyor.

Bakışlarım sehpaye yapışıyor. "Dorothy'yi kaybettim." Sandalyeden kalkıp topallayarak merdivenlere doğru ilerliyorum, yavaş ve beceriksizce ama kendi başıma çıkıyorum. Uzun bir duştan sonra dişlerimi fırçalayıp diş ipi kullanıyorum ve gece iki civarında yatağa giriyorum.

Tam uykuya dalmaya başlamıştım ki yatağın diğer tarafı eğildi. Julie yanıma kayıyor, kollarını bana doluyor, önü sırtıma geliyor. I

gözlerimi tekrar kapatıp uykuya daldım.

Ertesi sabah altıdan biraz sonra yanımda boş bir alanla uyanıyorum. Ayağa kalkıp beyaz bir tişört giydiğimde dengemi sağlamak birkaç saniyemi alıyor. Merdivenleri çıkarken kahve kokusu beni karşılıyor.

"Günaydın." Julie çoktan duşunu almış, lacivert kalem etek ve açık gri düğmeli gömlekle işe gitmek için giyinmişti. Saçları düzgünce geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmış.

"Günaydın." Masaya oturdum.

"Yani... bazı kararlar vermemiz gerekiyor."

Kararlar. Şu anda tüm kararlardan nefret ediyorum. Bırakın hayatımı değiştirecek bir karar vermeyi, bugün ne giyeceğime bile karar vermek istemiyorum. "Ne kararları?" Mırıldanıyorum.

Bana bir fincan kahve uzatıyor ve dudaklarını yumuşak bir öpücük için yanağımda gezdiriyor. Beni öpmesini istediğimi sanmıyorum. Ama bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, istememenin verdiği yabancı his kafamı karıştırıyor.

"Annen bugün geliyor. Eğer işe gelmeye karar verirsen, Roman'la birlikte burada olacak. Ama bir program belirlememiz gerekiyor. Annem Roman'a iki haftada bir alışkın, bu yüzden ona tam zamanlı bakma konusunda nasıl hissedeceğini bilmiyorum. İzinli olduğu haftalarda arkadaşlarıyla öğle yemeği yemeye ya da babamla kısa seyahatlere çıkmaya alışkın. Ama asıl düşündüğüm, Roman doğduktan hemen sonra yaptığımız gibi programlarımızı azaltmayı düşünmemiz gerektiği. Şey..." Karşıma oturdu. "Ben programımı ayarladım, sen de haftada kırk saatten fazla çalışmamaya dikkat ettin. Ama haftada dört gün çalışmayı denesek nasıl olur? Ben Perşembe günleri izin alırım. Sen de cumaları izin alırsın. Eğer annen Pazartesi günleri Roman'a bakmaya razı olursa, Salı ve Çarşamba günleri de benim annem bakabilir ve Roman kreşe gitmek zorunda kalmaz. Ayrıca annemin babamla kaçamakları da dahil olmak üzere başka şeyler yapmak için hala izin günleri olacak. Ne dersiniz?"

Ben ne düşünüyorum? Kahvemden bir yudum alıyorum. Sanırım Dorothy'yi özledim. "Bunu şimdi yapamam." Başımı eğdim, arkamı kaşıyarak gözlerimi kapatarak.

"Oh... şey. Tamam. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Benimle işe gelmek ister misin?"

Eskiden... Eskiden onu yatakta yanımda isterdim. Eskiden onun günaydın öpücüklerini isterdim. İşe birlikte gidip gelmeyi severdim, özellikle de

Ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız günlerde - ilk yıllarda, ikimiz de çocuk hastanesinde işe girdikten hemen sonra.

Umursamaz davranışlar.

Julie'nin başı kucağımda, ağzı üzerimdeyken saatte yetmiş beş... seksen mil hızla araba kullanırdım. Bazen eski bir binanın arkasında ya da boş bir patikada kenara çekmem gerekirdi çünkü bekleyemezdik... çünkü birbirimize mümkün olan her şekilde *ihtiyacımız* vardı.

Julie'ye ihtiyaç duyma hissi tüm yetişkin hayatımı tüketti.

"Çarşamba gününe kadar beni beklemedikleri için bugün orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. O yüzden arabayla gideceğim." Normal görünmek için çok çabalıyorum. İyi görünmek için. Ama iyi değilim.

Dorothy... onunla her şey yolunda.

Çok güzel. Heyecan verici. Kalp durdurucu. Ruha ulaşan. *Tamam.*

"Tamam. Seni kontrol edeceğim. Programım izin verirse belki öğle yemeği yeriz."

Hayır. Julie'nin tamam demeye izni yok. Bu onun kelimesi değil. Onun dudaklarından çıkınca anlamını yitiriyor.

"Belki." Kahvemden bir yudum almadan önce gülümsemeye zorluyorum.

"Oh, annen burada." Kahve fincanını lavaboya koydu. "Madem arabayı sen kullanıyorsun, ben de gideyim. Roman'ı benim için öp."

Başımı salladım.

Bu nasıl oluyor? Nasıl oluyor da mutfağımda duruyor, bir aileymişiz gibi davranıyor ve bana sonsuza dek istediğim şeyi veriyor? Hayallerim tarafından bu kadar boğulmuş hissetmek nasıl mümkün olabilir?

"Günaydın, Lori! İyi günler." Julie'nin neşeli sesi sinirlerimi bozuyor.

"Birilerinin keyfi yerinde." Julie kapıyı kapattıktan sonra annem şaşkınlıkla bir kaşını kaldırır.

Bu Julie'yi uzun zamandır görmemiştik. Harika, değil mi? Yani *her şey* olmalı. Ama değil.

"Evet." Dirseklerimi masaya dayayarak kahvemden bir yudum daha alıyorum.

"Alçınız çıktı ama alçıyı çıkarmak için randevunuz bugün. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yanıma oturuyor, masanın üzerine cam bir şişe yeşil meyve suyu ve yere de çantasını koyuyor.

"Hayır." Dikkatimi ondan pencereye yöneltiyorum, özel olarak hiçbir şeye odaklanmıyorum. Sorun da bu zaten. Hayatımdaki hiçbir şey

odaklanmış hissediyor.

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ne istiyorsun Eli?"

Homurdanıyorum. "İmkânsızı."

O da yarım ağızla gülüyor. "Sana yıldızlara ulaşmayı ben öğrettim. Sanırım içinde bulunduğun durumdan biraz gurur duymalıyım. İmkânsızı tanımlayabilir misin?"

Elimi yüzüme sürüyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Roman'ı her gün istiyorum. Tek bir şeyi bile kaçırmak istemiyorum. Ve Dorothy'yi istiyorum. Julie'den nefret etmek istemiyorum. Onun da benden nefret etmesini istemiyorum. Ve eğer bir dilek listesi yapıyorsam, buna kanseri iyileştirmeyi de ekleyebilirim."

"B planın nedir?"

Yüzümde küçük bir gülümsemenin belirmesine izin vererek ona yan gözle bakıyorum. "Dorothy kendini denklemden çıkardığından beri ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

"Üzgünüm, Eli."

"Evet, ben de."

"Peki Julie ile aranızdaki durum ne? Birkaç dakika önce oldukça mutlu görünüyordun."

"Evet. Dün gece yatağıma girdi ve kollarını bana doladı, sanki dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi iç geçirdi. Bu Dorothy'nin beni terk ettiğini söyledikten sonraydı. Orada öylece uzanıp hayatımın nasıl bu kadar karıştığını düşündüm. Ve Dorothy'ye aşık olduğumu bildiği halde benimle birlikte olmak istediği için Julie'de bir sorun varmış gibi hissediyorum. Ama sonra ..."

Deli bir adamın kahkahasını atıyorum. "Ama sonra aklıma geldi. Son bir yıldır bana geri dönmesi, beni sevmesi, bana ihtiyacı olması, Roman'ı benimle büyütmesi için sessizce yalvaran bendim, oysa başından beri beni istemediğini biliyordum."

"Evet. Bu ironik. Ve acı verici. Keşke sizin için parlak bir cevabım olsaydı ama yok. Ancak, eğer Dorothy gerçekten bu resmin dışındaysa, o zaman buradan nereye gideceğine karar vermelisin. B planına ihtiyacın var."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Güle güle.

"TEKRAR HOŞ GELDİNİZ." DR. Warren laboratuvarımdaki bilgisayardan başını bana hafifçe gülümsedi.

"Teşekkürler." Biraz daha erken gelmeyi planlıyordum ama Roman uyandı ve ben de onunla ve annemle kahvaltı etmeye karar verdim.

Warren'ın bakışları bacağıma ve hafif topallamama takılıyor. "Dönmeye hazır olduğuna emin misin?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası," diye mırıldanıyorum, tabletimdeki birkaç çizelgeyi ve laboratuvar sonuçlarını karıştırırken.

"Cehennem gibi olmalı, bilirsiniz... Dr. tarafından sağlığına kavuşturulmak. Hathaway ve Dorothy Mayhem ile yatmak."

Tabletimden başımı kaldırırken burnumdan bir kahkaha üflüyorum. "Pekâlâ, sanırım bunun için uygun bir zaman. Evet, Dorothy ile bir ilişkim vardı. Ama artık değilim. Ve eğer ona karşı, nöbet odasında onu altına almanın ötesine geçen gerçek hisler beslediysen özür dilerim."

Warren kollarını göğsünde kavuşturur ve bir kez başını sallar. "Ne oldu?"

"Bir özür. Sana en fazla bunu borçluyum. Dorothy ile aramızda ne olduğunu sana anlatmayacağım."

Omuz silkiyor. "Bana söyleyecektir. Sır tutabileceğinden emin değilim." "Onu rahat bırak."

Warren ellerini kaldırdı. "Whoa... Onu yalnız bırakıyorum." Omzumun üzerinden bakıyor ve başını sallıyor. "Şeytanın sözü."

Pencereye doğru döndüm. Dorothy Willa'yla konuşuyor. Willa'nın söylediği bir şeye sırtıyor. Bu beni gülümsetiyor. Dorothy'yi mutlu görmeyi seviyorum. Ama dikkati Willa'nın ötesindeki bir şeye çekilince gülümsemesi kesiliyor.

Julie onların yanından geçiyor, Dorothy'ye geniş bir sırtış ve başıyla selam verdikten sonra hızlıca sola dönüp laboratuvarına giriyor.

"Doktorlar." Sabahki neşesinden hiçbir şey kaybetmemiş. "Keisha Eldridge'in biyopsi sonucu geldi. Malign melanom." Bana sonuçları gösteriyor.

Onları inceledikten sonra Dr. Warren'a veriyorum.

Julie gülümsüyor ve parmak uçlarını kulağında gezdirerek saçlarını karıştırıyor. "Saçını kestirsen iyi olur Eli."

Gözlerim Dorothy'yi buluyor. Bakışlarını kaçırıyor, sanki buradan yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi Willa'nın yanından geçerken saçlarını kulaklarının arkasına topluyor.

"Roman'ı önümüzdeki hafta sonu yeni bir Cadılar Bayramı kostümü için alışverişe götürelim. Süper kahraman kostümünü çoktan eskitti. Giyeceğini biliyordum. Biz de kostüm almalıyız. Hep bunu yapmaktan bahsettiğimizi hatırlıyor musun?"

Julie gömleğimin yakasını karıştırırken Warren Keisha'nın çizelgesinden başını kaldırıp tek kaşını kaldırıyor. Eskiden saçımla ve kıyafetlerimle oynamasını severdim, dokunuşunu hissetmek için her şeyi yapardım. Nereye gitti bu? Dokunuşu neden bu kadar yanlıştır hissettiriyor?

Dorothy Mayhem beni mahvetti. Beni tamamen mahvetti.

Ama onun sözleri beni sorumlu tutuyor, sanki Roman'a hak ettiğini düşündüğü hayatı vermeyi ona borçluymuşum gibi. Ve o hayatı gerçekten hak ediyor.

"Evet." Yüzüme toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi yerleştiriyorum. "Buna bayılırdı."

"Mükemmel!" Julie ayak parmaklarının üzerine kalktı ve ağzımın kenarını öptü. Warren'ın inceleyen bakışlarının tüm ağırlığını hissederek kaskatı kesiliyorum.

"Hoşça kalın, Dr. Warren." Julie ona bir sırtış fırlattıktan sonra

Lab

. "Sakin ."

"O senin çocuğunun annesi. Başarılı bir doktor. İnanılmaz güzel. Ne diyebilirim ki? Neden artık Dorothy ile birlikte olmadığın çok açık."

Ona doğru üç acı dolu adım atıyorum, laboratuvar önlüğünü tutuyorum ve onu duvara itiyorum. Gözleri kafasından fırladı.

"Dorothy Mayhem evrenin ta kendisi. O, diğer tüm insanların sadece olmayı umabileceği bir şey. O benden de, senden de, Dr. Hathaway'den de daha iyi; hepsi bir araya getirilip sonsuzlukla çarpıldığında.

Ve o zaman bile... Dorothy Mayhem'in yanına yaklaşılamayız. Bu yüzden onun adını bir daha söylediğinizi duyarsam, bu tam bir saygı ve hürmet içinde olsa iyi olur. Anlatabildim mi?"

Warren başını sallamadan önce yavaşça göz kırpmıyor. Onu bırakıp Keisha Eldridge'in ailesine kızlarının çocuklarda çok nadir görülen ölümcül bir kansere yakalandığını söylüyorum. Sonra tedavi seçeneklerini sıralıyorum ve onlarla birlikte var olan ya da olmayan bir tanrıya dua ederken onlara çok umut verici hayatta kalma istatistikleri veriyorum.

Dorothy haklıydı... kalbimde inanılmaz derecede büyük ve dayanılmaz hissetsem bile sorunlarım küçük.

* * *

Sonraki iki hafta, tam gün çalışmaya alışmaya başladığım için bulanık geçiyor. Hâlâ fizik tedaviye gidiyorum. Ama normal yürümeye geri döndüm. Warren ve ben işimize daha fazla, özel hayatımıza daha az odaklanarak sessizce arayış düzelttik.

Julie ve eşyaları evime devam ediyor, sanki gerçekten duyurmadan ya da hepsini bir kerede yapmak için büyük bir kamyonet kiraliyormuş gibi. Ve ben buna izin veriyorum çünkü nasıl durduracağımı ya da durdurup durdurmamam gerektiğini bilmiyorum.

Umarım yakında bir gün uyanırım ve her şey yoluna girer. Julie tekrar hayatımın aşkı olacak. Roman, tam zamanlı, istikrarlı bir eve döndüğü ve her gece iki ebeveynin onu yatırdığı için mutluluk içinde eğlenecek. Kız kardeşlerim Pazar brunch'ında bana kaşlarını çatmayı bırakacaklar çünkü Julie'nin hayatıma... evime... yatağıma geri dönmesine izin verme nedenlerimi kabul edecekler.

Ve Dorothy.

Bir gün ona teşekkür edeceğime inanmak zorundayım. Bir gün onu özlemeyi bırakacağım. Bir gün hastanenin koridorunda yanından geçmek canımı acıtmayacak. Ama o gün şu anda ulaşamaz gibi geliyor.

Annemle öğle yemeğinden sonra, sonbahar havasındaki serinliği kesmek için bir kahve aldım ve beni laboratuvarıma götürecek asansörü bekledim.

"Kahretsin!"

Dorothy köşeyi döndüğünde omzumun üzerinden bakıyorum, gömleğinin önüne damlattığı sıcak kahvesini uzatıyor. Önce ben

bir şey söyleyemeden başını kaldırıp baktı. Gözlerinin büyüklüğünden, köşeyi döndüğünde beni görmeyi beklemediği .

"Merhaba." Gülümsemem yeni bir zirveye ulaşıyor, haftalardır görmediği bir zirveye. Hem iyi hem de berbat hissettiriyor. Ferahlatıcı ve yürek parçalayıcı.

"Gulp."

Kıkırdıyorum. Bu da oldukça iyi hissettiriyor. Bir anda oluveriyor. Rol yapmak için yapmıyorum. Onun için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum.

Gülümsem

e.

Gülmek.

Memnuniyetin sıcak hissi. Bu benim için.

Ve bu an göz açıp kapayıncaya kadar geçse bile inanılmaz bir şey. Şimdilik, sadece gözlerimi açık tutacağım.

"Az önce gerçekten yutkun dedin mi?"

"Şey..." elini önlüğünün ön kısmına silerek damlayan kahvenin daha büyük noktalara yayılmasını sağladı "...Önce düşündüm. Sonra ağzımdan çıkıverdi."

"Yeni bir üst giysiye ihtiyacın olabilir."

Çenesini göğsüne doğru eğerek lekelerle oynamaya devam ediyor. "Uyumlu bir üstüm yok. Atletim ve ayakkabılarımla uyumlu bir üstüm yok."

Sırıtişım tüm yüzümü çatlatmakla tehdit ederken göğsümü daha fazla kakhaha dolduruyor. "Bazen tamamen yanlış hissettirse bile alternatifin işe yaramasını sağlamalısın."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Yukarı bakıyor.

Büyük bir anlamı olmadan söylenen sözlerim, kendi başlarına bir hayata bürünüyor. Etrafımızdaki tüm oksijeni emiyor. Çok acımasız bir gerçekliği yankılıyor. Gülümsememi siliyor ve kakhahalarımı susturuyor.

Asansör kapıları açıldı. Kenara çekilip önce onun gitmesine izin veriyorum. Dördüncü katın düşmesine basıyor. Laboratuvarımla aynı kat.

Kapılar kapanıyor.

Yüzüme kazınan her şeyi gizlemek için onun arkasına geçiyorum.

Seni

özledim.

Seni

seviyorum.

Roman için ve senin için alternatiflerle yaşıyorum.

"Nasılsın?" Fısıldıyorum.

Bu sefer söylemesine gerek yok. Yutkunduğunu duyuyorum. "Peki," diye ciyaklıyor, sanki boğazından zorlukla geçiyormuş gibi.

Güzel.

İyi Dorothy'yi sevmiyorum. İyi Dorothy kalbimi kırıyor çünkü onun "iyi" halinin muhteşem olduğunu biliyorum, ama iyi olmak zar zor nefes almak gibi geliyor. Benim de şu anda ne kadar iyi olduğumu biliyor mu?

Kapılar açılır.

Dışarı fırlıyor.

Ve gitmesine izin verirdim. Gerçekten bırakırdım ama o elini kaldırıp yüzünü silerken ayakları benden olabildiğince hızlı uzaklaşıyor.

Kahvemden bir yudum daha alıp çöpe atıyorum ve Dorothy'yi takip ediyorum, ona yetişmek için hızını iki katına çıkarıyorum.

"Yapma! Ne yapıyorsun?" Önüne geçip onu durdurmak için döndüğümde beni geçmeye çalışıyor. Onu yakalamak istiyorum. Biraz daha sarsmak... biraz daha duygusunu sarsmak. Ama ona fiziksel olarak dokunmuyorum.

"Bir kelime."

Başını sallar.

"Sormuyorum."

Üst dudağını ısıırıyor ama bu alt dudağının titremesini ya da gözlerinde kızarıklık oluşmasını engellemiyor. Başımı nöbetçi odasına doğru sallıyorum, o da bana arkası dönük bir şekilde gözlerini silerek yol gösteriyor.

Boş olan odanın kapısını açtığımda sersemlemiş bir asistan başını kaldırıyor.

"Dışarı," diye bağırdım, kapıyı açık tutarak. "Ama ben sadece-"

"Dışarı!" Öfkeli bir nefes üflüyorum, talebimi birden fazla kelimeyle açıklayacak kadar sabırlı hissetmiyorum ve kesinlikle şu anda dışarı çıkmama nedenlerini dinleyecek kadar sabırlı değilim.

Ev sakini ayakkabılarını giyip homurdanarak yanımızdan geçerken Dorothy kaçmaya karar vermiş gibi dönüyor. Ama ben yine yoluna çıkıyorum, kapıyı kapatıp kilitlerken onu geri çekilmeye zorlamak için birkaç adım atıyorum.

Tekrar itiraz etmek için ağzını açıyor, yüzünü tutup benimkini göz hizasına indiriyorum.

Gözleri daha fazla yaşla dolar.

"İyi olmana *ihtiyacım var*. Buna oksijen gibi ihtiyacım var."

"Eli..." diye fısıldıyor, gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülmesini engellemek için büyük bir çaba sarf ediyor.

"Bana iyi olduğunu söyle, Dorothy. Bana iyi olduğunu söyle, ben de hemen buradan çıkmaya izin vereyim."

"Ben iyiyim."

"Aynı şey değil." Yüzümü buruşturuyorum, onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissediyorum...

çünkü o benim.

"Ben iyiyim." Gözlerini kırptırıyor, duygularıyla olan savaşını kaybediyor.

"Evet..." Dudaklarımı gözyaşı lekeli yanağında gezdirmeden önce alnımı birkaç saniyeliğine onunkine yaslayarak fısıldıyorum "...ben de iyiyim."

Nabzım sağır edecek kadar sert atıyor. Ağızlarımız kilitlendiğinde, gerçeklik yok olur. Bu kadar yanlış hissettirirken doğru şeyi yapmaktan çok yoruldum.

Pantolonumu çözdüğünde, kendimi .

Mantığımı bıraktım.

Endişeyi bıraktım.

Bu odada olmayan her şeyi bırakıyorum... şu anda.

Üstlerimizi atacak kadar uzun süre birbirimizden ayrıldık. Sonra ellerim onun sütyeninin kancasıyla uğraşırken ağızlarımız tekrar çarpışıyor. Dorothy konuşmaya bile çalışmıyor. Onun *iyi olduğunu* bu şekilde anlıyorum. Çünkü "iyi" Dorothy'nin söyleyecek çok şeyi olurdu. Vicdanını aramıza girmeye davet ederdi. Tamam Dorothy, bunu yapmak için doğru sütyen ya da iç çamaşırı giymediği konusunda beni .

İyi Dorothy'yi özliyorum. Ama ruhumun onsuz açlıktan ölmek üzere olan kısmı onun acısına minnettarlık duyuyor çünkü bana bunu veriyor. Ruhumu besliyor, beni hayata döndürüyor.

Elleri saçlarımın arasında kayıyor, öpüşmemizi derinleştiriyor, ağzımın içinde inliyor, beni tek kişilik yatağa doğru itiyor. Ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Ellerim göğüslerini avuçluyor.

"Eli..." Sütyenini ayaklarımızın dibindeki giysi yığınınına eklerken başını arkaya eğiyor, gözleri kapalı.

Ağzım göğüslerinden birini kaplarken, yumuşak bir hareketle önlüğünü ve külotunu çıkarıyorum. Ona doyamıyorum. Ellerim ve dudaklarım teninde geziniyor, onun her santimini tüketmek için yanıp tutuşuyor.

Yatağa düşüyoruz, ikimiz de altımı ve külotumu için birlikte çalışıyoruz. Hala sağ bileğime yapışmış haldeyken, onun arasına yerleştim.

Bacaklarını, sol dizini göğsüne doğru yönlendiriyor ve içine itiyorum. Ağızlarımız tekrar birbirine çarpıyor.

Aç. Çaresiz.

Kendimize sakladığımız her şeyin mükemmel birleşimi.

Eski metal iskeletli yatağın ayakları zemine sürtünürken yaylar ince şiltenin altında sızlanıyor. Ben onun içine girerken Dorothy'nin parmakları kıkımda kıvrılıyor. Bitmesini istemiyorum ama *ihtiyaç* beni teşvik ediyor. Diliyle ritmimizi taklit ederek ve sırtını yataktan kaldırarak beni teşvik ediyor, yakın olduğunu bana bildiriyor.

İhtiyacım var. İhtiyacım var. İhtiyacım var.

Bu kadını seviyorum. Beni deli ediyor. Tüm duyularım onun varlığıyla doruğa ulaşıyor. Onunlayken kendimin en iyi versiyonuyum. Bu kadını seviyorum.

"Tanrım..." diye mırıldanıyor, başı yana doğru gevşerken gözlerini kapatıyor ve topuklarından biri bacağına arkasına saplanıyor.

Diğer bacağına göğsüne bir santim daha yaklaşıyorum, sanki tüm varlığım onun içine girmek... ona sahip olmak istiyor.

Onu sonsuza dek sakla.

Boynum geriye doğru uzanıyor, ben bırakırken yüzüm dönüyor.

Zihnim ve kalbim anında onun beni itmesine, otuz saniyeden kısa bir süre içinde kıyafetlerini giymesine ve bir pişmanlık dalgasıyla kaçmasına hazırlanıyor çünkü Dorothy'nin kalbinin büyüklüğüne yaklaşan tek şey vicdanı.

Ama... o her zaman en iyi yaptığı şeyi yapıyor. Beni şok etti. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, dudakları mükemmel bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve benim ona defalarca yaptığım gibi o da başımın arkasını . Sonra beni çekip yavaş bir öpücük için ona geri döndü.

Yerdeki bir şey titreşim sesi çıkarınca öpüşmemiz sona eriyor. Telefonlarımızdan biri.

"Sonunda," diye fısıldıyor, başparmağının ucuyla kaşımı okşuyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Eninde sonunda *iyi* olacağım. Ve sen de öyle olacaksın." Bir elveda.

Bu bir veda. Yeniden yapıldı çünkü ofisimdeki korkunçtu. Ama yine de, bu bir veda. Dorothy Mayhem'e veda etmek korkunçtan başka bir şey olabilir mi bilmiyorum.

Başımı sallıyorum çünkü tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sarı Şapkalı Adam

SEKS BİR KAPANIŞ DEĞİLDİR. Bir veda değildir. Ve kalbi tatmin etmez. Zihin gerçeği görmezden gelirken bedenin istediğini elde ettiği sahte bir umut anıdır.

Benim gerçekliğim mi?

Benim bir ailem var.

Bu gece Sarı Şapkalı Adam gibi giyindim. Julie bir muz ve Roman da Meraklı George. Roman süper kahraman olmamızı istedi ama Julie maymun temasına aşık oldu. Bence Roman'ın "Dorfee gibi" süper kahraman olmamızda ısrar etmesine çok kızdı.

Julie, biz dışarı çıkmadan önce Roman'a atıştırılacak olarak gerçek bir muz veriyor ve karnını şekerle dolduruyor. Küçük maymunumuzun muzunu yerken hızlıca bir fotoğrafını çekip Dorothy'ye gönderiyorum çünkü buna bayılacağını biliyorum.

Ben: ***Bir süper kahraman değil, ama yine de oldukça sevimli!***

Bu, haftalar önce nöbetçi odasından beri onunla kurduğum ilk temas, hastanede ara sıra hızlıca göz göze gelmek dışında. Fotoğrafı çekip ona göndermenin neden bu kadar ani bir tepki olduğundan bile emin değilim. Ama... öyle.

"Ailen buraya geliyor. Bunu kime gönderiyorsun?" Julie gözlerini deviriyor ve telefonumu görmek için etrafıma bakıyor.

"Tanrım, Elijah..." diye fısıldıyor ben daha Dorothy'nin adının en üstte olduğu mesaj ekranımdan çıkamadan.

Ona doğru döndüm, ama o çoktan merdivenleri yarılamıştı.

"Alo? George nerede?" Annem ön kapıyı açarak sesleniyor.

Annem, babam ve kız kardeşlerim önce Roman'ın sonra da benim fotoğraflarımı çekerek oturma odasına giriyorlar.

"Bunlar en iyi kostümler!" Annem ışınlanıyor. "Julie nerede?"

"Yatak odasında." Merdivenleri işaret ediyorum. "Gidip hazır olup olmadığına bakacağım."

Koridordan yatak odama doğru yavaş adımlarla ilerliyorum. Yatak odamıza mı? Kahretsin, hiçbir fikrim yok. Kapıyı kapatıyorum ve suçlu kıcıımı sürüyerek banyonun kapısına varıyorum.

Julie aynaya bakıyor, gözleri ıslak, dudakları dişlerinin arasında sıkışmış.

"Özür dilerim." Ne kadar orijinal değil. Sesimdeki samimiyete rağmen kelimeler boş geliyor.

"Ne yapıyoruz, Eli?" Bakışlarımız aynada buluşuyor. "Çünkü ben buradayım, ailemizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum. Senin de bunu istediğini sanıyordum."

"Öyle." Çenemi indiriyorum, ona daha fazla bakamayacak kadar suçluluk hissediyorum.

"Neyi yanlış okudum? Yanlış mı anladın? Dorothy ile ilişkinizin bittiğini sandığım için mi? Yemek yapıyorum ve çamaşır yıkıyorum. Aynı yatakta yatıyoruz ama sen bana hiç dokunmuyorsun. Yaraların yüzünden olduğunu düşünmüştüm, belki Dorothy de öyle... Belki de kendini bırakmak için zamana ihtiyacın vardır diye düşünmüştüm. Ama ona Roman'ın fotoğraflarını göndermek, unutmak değildir."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Kızgın görünmüyor, incinmiş görünüyor.

Ayaklarına bakıyor. "Anladım. Bizi mahvettim. Senden hiçbir şey beklemedim. Yükü ben taşıdım. Ama bize bir şans daha vermem için bana yalvardın. Ben de istediğinin bu olduğunu düşündüm. İlaçlarımı alıp danışmanlık yapmaya beri benim de istediğimin bu olduğunu fark ettim. Ama sen kabul etmezsen bunu yapamam. Daha fazla zamana ihtiyacın olursa, sana veririm. Sadece sor. Eğer artık bunu istemiyorsan, söyle bana. Ama lütfen, sana yalvarıyorum... ne istediğine karar veremediğin için beni aptal yerine koyma."

Sarı şapkamı çıkarıyorum ve derin bir iç çekerek elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ben ne istiyorum.

İmkansız istiyorum.

"Baba! Hadi gidelim!" Roman yatak odasını yırtarak bacağıma çarpıyor, neyse ki sağlam bacağıma.

Julie başını çevirir ve yüzünü siler.

"Tamam, George. Hadi gidelim." Kapıdan dışarı adımımı attım.

Roman elimi tutuyor ve ben onu yatak odasından çıkarmaya çalışırken çekiştiriyor. "Hadi, anne." Diğer elini ona uzatıyor ve o da tutuyor.

Üçümüz burada el ele tutuşmuş halde dururken, Julie ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum ona.

Bana titrek bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Ben de."

* * *

Küçük oğlumuzu şeker toplamaya götürüyoruz. Onun kıkırdamasını izliyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Gerçek bir gülümseme.

Julie sanki küçük maymunumuz onu yutacakmış gibi evler arasında onunla kovalamaca oynuyor ve bu beni gülümsetiyor.

Gerçek bir gülümseme.

Eve vardığımızda ona banyo yaptırıyoruz ve daha fazla gülümseme ve kıkırdama başlıyor. Ve düşünüyorum... belki bunu yapabilirim. Belki bu hayata geri dönmenin yolunu bulabilirim. Belki Dorothy haklıdır.

"Uyuyor." Julie, muz kostümünü yere atıp siyah tişört ve sarı taytıyla yatak odasına girerken yüzünde fantastik bir gülümsemeyle iç geçiriyor.

Havluyu ıslak saçlarıma sürüyorum, yeni duş almışım. Julie'nin bakışları çıplak göğsümden koşu şortuma doğru kayıyor. Bana bu şekilde bakmaya hakkı olmadığını düşünen bir yanımın olmasından nefret ediyorum.

Gir ya da çık, Eli. Bir karar ver.

Dorothy için nöbetçi odasındaki gün, bağların gerçekten kopması gibi hissettirmiş olabilir. Ama benim için bu an. Hayatımı geri alma, küçük oğluma her şeyi verme kararı.

Julie yavaş adımlarla aramızdaki mesafeyi kaldırıyor. Gözlerindeki bu bakışı tekrar görmek, istendiğini hissetmek, yirmi iki yıl önce bizi bir araya getiren inkar edilemez çekimi hissetmek için çok uzun süre bekledim.

Ama yine de... Dorothy'yi düşünüyorum. Belki de hep Dorothy'i düşüneceğim. O sadece bir yara izi olarak kalacak, kalbimde kalıcı bir iz çünkü ona izin verdim.

İçimde. Ve onun gitmesine izin vermek acımasızca ve hasarsız olmadı.

Julie ellerini çıplak göğsümün üzerine koyuyor ve dudaklarını göğüs kafesime bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve elimi onun uzun, kızıl saçlarının arasına sokuyorum. Dorothy'nin saçları kadar yumuşak değil. Ama Julie'de uyandırdığı ürperti tanıdık. İşte ben de buna tutunuyorum, tanıdık olana.

Boynuma doğru öpücükler konduruyor. Saçlarını tutuşum göğsümdeki boğucu baskı gibi sıkılaşıyor. Dudakları çenemin açısında duraklıyor ve ona bakmamı bekliyor.

Benim var.

Ama aynı hızla gözlerimi kapatıyorum ve gözlerimdeki acıyı ve pişmanlığı görmemesi için onu öpüyorum. Bir gün orada olmayacağına inanmak zorundayım.

Bir gün *iyi* olacağım.

Julie hindistan cevizi gibi kokmuyor. Ama sorun değil.

Güzel...

Gül gibi kokuyor. Eskiden gül kokusunu severdim.

Havluyu diğer elime bırakıp kalçasını kavırıyorum ve elimi göğsüne doğru götürüyorum. Tanıdık gelmiyor. Ona en son bu şekilde dokunduğumda olduğundan daha büyük. Ve Dorothy'nin özlediğim göğüslerinden çok daha büyük.

Julie'nin parmakları şortumun dışında ereksiyonumun izini sürüyor. Açıkça tahrik oldum ve bu bizim için iyi bir şey. Sadece Julie'den mi yoksa Dorothy'nin anılarından mı kaynaklandığını gerçekten bilmiyorum.

Önemli değil.

Artık benim hayatım bu. Onu kucaklayacağım. Onu seveceğim.

Diğer tüm karşılaştırmaların bu anı mahvetmesini engelleyerek bizi yatağa götürüyorum. Hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz, sanki yeniden tanışma ihtiyacı varmış, bedenlerimizin eski ritmini bulmasına izin verme ihtiyacı varmış gibi. Bu yavaş öpüşmeye devam ederken kollarımız ve bacaklarımız yatakta birbirine dolanıyor. Gömleğini ve sütyenini çıkarıyorum.

Julie derin bir nefes alıp tutuyor, ben onun yeni vücuduna bakarken gözleri endişe ve pişmanlıkla dolu. ama benim onu her zaman sevdiğim gibi kendisini sevmediği için bir miktar utanç duyduğunu biliyorum. Onunla ilgili bir şeylerin mükemmelden daha az olduğunu düşündüğü için. Ama mükemmellik değişir ve kendimizi nasıl gördüğümüz de değişir. Ve bu... *tamam*. Tam rahatlatıcı bir şeyler söylemeye hazırlanırken, başımızı kapıya doğru çeviriyoruz ve uykulu gözlerle bakan, önü kusmuk dolu çocuk

Pijamalar.

"Ah, dostum!" Julie hızla göğsünü kapatırken ben yataktan kalkıyorum. "Karnım..."

"Evet, hadi seni ," diyorum.

Biraz ağlıyor, sonra kusuyor ama kusmuğun üzerime gelmesini engelleyecek kadar çabuk yolundan çekilemiyorum. Roman hastalanmadan önce olabilecekleri bir an bile düşünmeden, pisliği temizliyor ve daha fazla pislik için büyük bir kase koyarak onu yatağına yatırıyoruz.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oops...

Dorothy

"NE YAPIYORSUN?"

"Tanrım!" Dr. Warren'ın sıçradım. "Beni böyle korkutma."

Öğle yemeği paketlerini çöpe atıyor. "Öğle yemeğimi yedim, son on beş dakikadır altı metrelik bir şeridi adımlamanı izliyorum. Ne oldu?"

"Hiçbir şey yok." Ellerimi önlüğümün ceplerine sokarak kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum.

On beş dakika. Kahretsin... molam bitti.

Hayır. Bu iyi bir şey. Çalışmam gerek. Çalışmak iyidir. İş hakkında düşünmeliyim.

"Seni laboratuvarın etrafında pek görmedim. Bunun uzlaşan Hawkins-Hathaway ikilisiyle bir ilgisi var mı?" Warren çenesini kaldırıp bana şüpheyile bakıyor.

"Oh. Yani söylentiler doğru mu? Tekrar birlikte mi oldular?" Bir kaşını kaldırıyor. "Evet..." diyor yavaşça.

"Güzel. Bu harika. Tam da olması gerektiği gibi."

Sonra ayrılık ve ardından düşüncelerimi sıralamak için kullandığım otuz iki günlük boşuna değildi. Bu bir umut ışığı. Gümüş astarlar iyidir.

Roman ailesini tekrar bir araya getirdi. Benim için önemli olan tek şey *bu*. Sayılır.

"Bugün kaç fincan kahve içtin Mayhem?"

"Bir. Neden?" Kendimi tekrar volta atmaktan alıkoyuyorum. Ne zaman volta atmaya başladım ki?

Kıkırdıyor ve asansörün düğmesine basıyor. "Sebebi yok." "O mutlu. Değil mi?"

Dr. Warren asansör kapılarını açık tutarak duraklar. "Elbette. Yani. Son üç hafta boyunca hepsinde mide-bağırsak sorunları ya da gıda zehirlenmesi, kusma-ishal gibi şeyler oldu. Ama sanırım herkes iyileşti."

"Bu çok iyi. Tatil için tam zamanında!"

Asansöre adım atmadan önce tekrar gülüyor. "Elbette."

"Bekle!"

Kapılar ben onları durduramadan kapanıyor. İşe geri dönmem gerekiyor. Titreyen parmağım düğmeye basıyor.

"Merhaba."

Omzumun üzerinden baktım. "Merhaba." Dr. Hathaway bana kibar bir gülümseme verirken bu tek kelimede boğuluyorum.

Asansörün kapıları tekrar açılıyor ve ben aceleyle asansöre biniyorum, ki bu aptalca çünkü o da biniyor. Ondan kaçabileceğim gibi değil.

Altıncı katın düğmesine basıyor. Harika. Ben de oraya gidiyorum.

"Nasılsın?" diye sorduğunda gerçek ve nazik hissediyorum. Beş hafta önce nöbetçi odasında Eli ile seks yaptığımı öğrenmiş gibi değil.

Saydığımdan değil.

"İyiyim. Hepinizin hasta olduğunu duydum. Kusura bakmayın. Umarım şimdi her şey yolundadır."

"Evet." Biraz rahatlamış bir şekilde başını sallıyor. "Bu pek eğlenceli değildi."

"Eminim değildir." Telefonum titrerken elimi cebime atıyorum. Telefonu çıkardığımda cebimdeki diğer eşyalar da dışarı çıkıyor ve yere düşüyor. "Kahretsin." Julie'yle aynı anda eğildim.

Elim mendil tomarına gidiyor (çünkü kirli mendillerime dokunmasını istemiyorum). Katlanmış bir on dolarlık banknotu ve ondan önce almam gereken ama almadığım tek şeyi aldı.

Aynı anda duruyoruz, ikimizin de bakışları onun elindeki hamilelik testine sabitlenmiş durumda. *Benim* hamilelik testim. Yirmi beş dakika önce kafeterya tuvaletinde yaptığım test.

Kapılar açılır ve testi laboratuvar önlüğünün cebine koyar. Ne oluyor lan? Bu benim testim!

"Bir kelime, Dorothy." Asansörden iniyor, omuzları geride, patroniçe gibi çenesi yukarıda, hamilelik testimle birlikte ofisine doğru düz bir çizgi çiziyor.

Hawkins-Hathaway ikilisinin benimle sürekli *konuşma* ihtiyacı duymalarının sebebi nedir?

Okuldayken hiç müdürün odasına gönderilmedim. Yani bu benim için yeni bir şey. Ve bu berbat çünkü buna hazırlıklı değilim. Bana bir gün verebilirse, hazır olacağım. İçimden bir ses isteğimi kabul etmeyeceğini söylüyor.

"Kapıyı kapatın lütfen."

Kapıyı kapattım.

Her otoriter patron kaltağının yapacağı gibi masasının arkasında duruyor ve laboratuvar önlüğünün cebinden testi çıkarıyor. Sözsüz bir şekilde sonsuza kadar teste baktıktan sonra bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Lütfen bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyle."

Başımı sallıyorum.

Dikkatini hamilelik testine verirken kaşları kırışıyor. "Elijah ile en son ne zaman konuştunuz?"

"Şey... Cadılar Bayramı'nda bana Roman'ın bir fotoğrafını gönderdi ama ben cevap vermedim. Ama sevimli bir resim olduğunu düşünmediğim için değil. Roman hayatımda gördüğüm en sevimli çocuk."

Dr. Hathaway bir kahkaha atıyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Peki Elijah ile en son ne zaman seks yaptınız?"

Bu onu . Yani.. Onu ilgilendirdiğini sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse şu anda kimin kimin işi olduğunu bilmiyorum.

"Beş hafta önce," diyorum çünkü ona yalan söyleyemem.

Başı yavaşça sallanmaya devam ediyor. İyi bir müdür ya da belki savcı bile olabilirdi.

"Planların nedir?" Kıvrınmama neden olan nötr bir bakışla beni igneliyor.

"Otuz dakikadan daha kısa bir süre önce o çubuğa işedim. Henüz bir planım yok."

"Bunu saklamayı düşünüyor musun? Ona söylemeyi düşünüyor musun?" "I ..." Başımı salladım. "Tabii ki saklayacağım."

Yüzünü buruşturuyor. "Yapmamanız gerektiğini ima etmek istemedim. Ben sadece bir kadının seçme hakkına saygı duyuyorum."

Keşke hamilelik testimi yapma hakkıma saygı duysaydı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Başını yana eğdi.

Çok iyi. Sağlam. Boyun eğmez. Kendi tarzında zorlu. "Elijah'a tecavüz ettin mi?"

"Ne?" Başım geriye doğru sarsıldı. "Hayır!"

"O zaman neden onunla kendi rızanla seks yaptığın için özür diliyorsun?"

"Çünkü onu sana geri verdim, böylece Roman iki çocuklu bir eve sahip olabilirdi.

Onu her gün görebilen ebeveynler çünkü bu bir rüya. Ve Roman, uzak bir ihtimal bile olsa bir rüyadan başka bir şey yaşamak için çok genç."

İç çekiyorum, kalbimin sakinleşmesini umuyorum, gitmeme izin vermesini umuyorum, böylece bana üçüncü dereceden bakmasını içermeyen bir şekilde bununla başa çıkabilirim, şu anda hayatımı değiştiren kararlar almamı talep ediyor.

"Haklısın. Roman bunu hak ediyor. Ve Eli'ı seviyorum. Ve onunla bu ikinci şanstı daha çok istediğim bir şey yok."

Dişlerimi alt dudağıma öyle bir geçiriyorum ki kan tadı alabiliyorum. "Onu senden ayırmayacağım ama ona söylemek zorundayım. Bunu biliyorsun, değil mi? Bir yolunu buluruz. Ama henüz ona söylemeye hazır değilim. Ona söylemeye hazır olduğumda sana haber vermeme istersen, bunu yapabilirim."

Bana sırtını dönüyor ve başını eğerek bir elini ensesinde birleştiriyor. "Artık gidebilirsin."

İki kere söylemene gerek yok.

* * *

Elijah

"GİTMEM GEREKİYOR." Annem ayağa kalkıp bana sarılmak ve öpmek için her Cuma yaptığı gibi masasının etrafında tur atarken sandalyeden kalkıyorum.

"Yemek için teşekkürler. Roman'ı beş gibi alırız. Julie'ye bir şans daha verdiğin için seninle gurur duyuyorum. Sen nazik bir adam ve inanılmaz bir babası. Julie'yle baş başa geçireceğin hafta sonunun tadını çıkar. İkinizin de buna ihtiyacı var, özellikle de evinizde birinin hasta olduğu üç haftadan sonra.

Önümüzdeki hafta Şükran Günü için herkes iyice dinlenmiş ve iyi bir ruh halinde olacak."

Başımı salladım. "Evet. Tamam, görüşürüz."

İşe geri dönüyorum. Daha iyi bilmesem, evrenin Julie ile seks yapmamı engellemek için komplo kurduğunu söyledim. Dorothy'yi *hâlâ* aklımdan çıkaramasam da, ilerlemek ve Julie'ye niyetimin gerçek olduğunu göstermek için çaba sarf etmem gerekiyor.

Artık herkes nihayet iyi olduğuna göre, Roman'ı hafta sonunu ailemle geçirmesi için gönderiyorum, ben de Julie ile ilişkim üzerinde çalışıyorum - onunla yeniden bağlantı kuruyorum.

Tanrım... Umarım her şey yerli yerine oturur. Umarım tüm eski duygular geri gelir çünkü her lanet gün kalbim başka bir kadın için çarpıyorsa onunla bir hayat yaşayamam.

Eve beşten birkaç dakika önce geldim, annem ve babamın henüz gelmemiş olmasına biraz şaşırdım. "Selam." Mutfığa girdiğimde Julie'ye gülümsedim.

"Selam." Gülümsememe karşılık veriyor ama benimki kadar büyük değil. "Zor bir gün müydü?" Ellerimi yıkarken omzumun üzerinden bakarak soruyorum. Bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyor ve omuz silkiyor. "Öyle de denebilir."

Bakışlarım, işe giderken giydiği kıyafetlerin örttüğü vücudunda hızlı bir gezinti yapıyor; siyah bir pantolon ve biraz göğüs dekoltesi gösteren yumuşak pembe bir bluz. Saçları açık. Ve dudakları kırmızıyla kaplı.

"Bir milyon dolar gibi görünüyorsun." Ciddiyim ve bunu suçluluk duygusuna kapılmadan söyledığım için kendimi başarılı hissediyorum.

"Teşekkür ederim." Julie şarap kadehine bakıyor, ben kendime bir bardak doldururken kadehi biraz çeviriyor. "Seni seviyorum, Elijah." Çenesini göğsüne doğru eğik tutuyor.

"Biliyorum." Yanındaki tezgâha yaslanıp bir tutam saçını gözünden uzaklaştırarak bana tekrar bakması için onu ikna ediyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, bir yığın hastalıkla boğuşurken, onun sevgisinin her nefesini hissettim. Kendini iyi hissetmediği zamanlarda beni ve Roman'ı nasıl önemseydiğini. Yıllar önce aşık olduğum kadına tanık oldum.

Gülümsemeye zorlarken gözlerinde ve alnındaki derin çizgilerde bir dünya kırılmalı var. "Ben varım. En iyi ihtimalle düşük bir ihtimal olsa bile... Ben varım."

Elimi kolunda gezdiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani seninle bir hayat istiyorum. Elimden aldığım hayatı. Onu geri istiyorum. Bunu hak etmediğimi *biliyorum* ama istiyorum. Seni istiyorum. Beni. Roman. Daha fazla istediğim bir şey yok. Bu yüzden ailemi geri alana kadar bizim için savaşacağım. Ya da..." gözlerini kırıştırarak bakışlarını yana çeviriyor "...sen bana savaşın bittiğini söyleyene kadar."

"Jules..." Parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Kavga bitti. Biz iyiyiz."

Güzel...

Bunu söylediğim için içten içe kendimi azarlıyorum. Onun için bir şey ifade etmese bile, benim için hala bir şey ifade ediyor. Henüz iyi olmadığımız anlamına geliyor. Ama oraya varmak istiyorum. İstiyorum.

"Başlamadı. Daha yeni başladı." Bir adım geri çekilir ve diğer elini uzatır.

Bu bir hamilelik

testi. Ve pozitif.

O hamile. Ve ikimiz de benim olmadığını biliyoruz. Yani onun... ailesinin yanına dönmek için onu terk eden adamın. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor.

O biliyor mu?

Ona geri dönecek mi?

Ama hala beni istiyor. Hâlâ beni ve Roman'ı istiyor.

Gözleri yaşlarla doluyor.

"Jules... her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz." Şarap bardağını aldım. Şarap içmemeli.

Gözyaşları akmadan önce gözlerini siliyor ve başını yavaşça sallıyor. "Şaşırmış gibi bile görünmüyorsun. Biliyordun... o sana söyledi."

Gözlerimi kısıyorum. "Başka bir adamın bebeğine hamile olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ve 'o' kim? Sen neden bahsediyorsun?"

"Aman Tanrım..." Julie eliyle ağzını kapatarak fısıldar. Gözyaşları galip gelir ve bir anda serbest kalır. "Sen... sen benim..." Başını sallıyor. "Ben... onun bebeğine hamileydim... ve sen... sen bunu sorun etmedin mi?" Julie gülüyor. Çılgınca. Acı veren türden. Beni korkutan türden bir kahkaha.

Onu rahatlatmak ve korumak için doğal içgüdülerimle ona uzanıyorum ama o bir adım daha uzaklaşıyor.

"Sadece sen, Eli... sadece sen seversin."

"Ne gibi?"

"Tamamen," diye fısıldıyor hıçkırarak, "çok koşulsuz. Seni öldürse bile her zaman doğru olanı yapıyorsun."

"Jules, burada doğru ya da yanlış yok. Sadece ne karar verirsen ver seni desteklediğimi söylüyorum. Ama buna onsuz karar vermen gerektiğini düşünmüyorum. Onun yerinde olsaydım, bunu istemezdim."

"İsa Mesih..." Elini başına koyuyor ve saçlarını yumrukluyor, sanki bu yüzleşmeye hazır olmadığı bir gerçekmiş gibi sallamaya devam ediyor. Birkaç saniye boyunca hıçkırık ve çılgın kadın kahkahası arasında bir şey yaptıktan sonra elimi tutuyor, hamilelik testini içine yerleştiriyor ve parmaklarımı testin etrafına kapatıyor. Acı dolu gülümsemesi yerini gözyaşlarıyla ıslanmış, makyajı gözlerine bulaşmış ifadesiz bir yüze bırakıyor. "Bu benim hamilelik testim değil. Hamile olan ben değilim." Ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra çantasını kapıyor, ayaklarını ayakkabılarının içine sokuyor ve ön kapıdan çıkıp gidiyor.

Elimi açtım ve pozitif teste baktım. Az önce ne oldu? Sanki biri beynime bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Sözleri orada, tekrar tekrar yankılanıyor. Onları duyuyorum.

Julie hamile değil.

Bu onun testi değil.

Dorothy... hayır. Julie ona test yaptırmazdı. Hiç mantıklı değil, ama bu noktada mantıklı olan tek açıklama bu.

"Dorothy benim bebeğime hamile..."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kazanmak için Guacamole

Dorothy

Garson kız siparişimizi aldıktan sonra babam gözlerini devirerek, "ORVILLE yine Gemma'nın köpek kapısına sıkıştı," diyor.

Onları gece geç saatlerde Meksika yemeği yemeye ikna ettim. Guacamole ve cips her şeyi daha iyi yapar, pozitif hamilelik testlerini bile.

"Ee, ne var ne yok? Bizim için heyecan verici haberlerin mi var?" Annem kocaman margaritasından bir yudum alıyor. "Erken bir iş teklifi mi? Yeni erkek arkadaş? İş yerinde terfi mi?"

"Hayır." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Sadece hamileyim."

Annem içkisinde boğuluyor. Babam kımıldamıyor. Tek bir göz kırpmıyor. "Sorun . Bir şey söylemek zorunda değilsin. Söylenecek pek bir şey yok."

Annem içkisinin kalanını boğazından temizliyor. "Söyleyecek fazla bir şey yok mu? Dorothy, sen ... hamile misin? Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Garson kız guacamole ve cipslerimizi getirdi. Hemen içine dalıyorum. "Evet, anne. Bebeklerin nasıl yapıldığının farkındayım. Gelişim sürecinin. Ve on sekiz yıldan fazla süren bağlılığın. Ama ben zaten teste girdim. İlk sinir krizimi geçirdim, ardından Dr. Hathaway hamilelik testimi çaldı ve dokuz saat boyunca inkar ettim."

"Bekle... ne?" Annem masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu ve cipsimden bir ısırık almamı engelledi.

Ben de tüm destanı tekrar anlattım.

Sonra sessizce yemek yiyoruz çünkü o anda ne söyleyecekleri ya da ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadığını biliyorum. Üç kişi olduk. Ama benim yaklaşık otuz beş

Her şeyi planlamak için haftalarım vardı. Çocuk sahibi olmaya hiç niyetim olmadığı bir sır değil. Evlat edinmek belki. Ama bu olmaz.

Ve yine de.. işte . Dr. Hawkins tarafından hamile bırakıldım.

Babam hesabı öderken annem nihayet, "Ona söylemek için beklemeyin," diye konuşuyor. "Eğer Julie ona henüz söylemediyse."

"Hayır. Güven bana. Ona söylemedi. Gerçekten ona söylemememi umduğunu düşünüyorum. Yani... onu geri aldı. Şimdi burada tüm bunları bozmakla tehdit ediyorum, ama gerçekten değil. İsteddiği kadar dahil olabilir ya da hiç olmayabilir. Ona maddi olarak ihtiyacım yok. Ve bir yolunu bulacağım. Tamam mı?"

Doğru derken, yüzde yüz "Arkamı kolluyorsunuz, değil mi?" demek istiyorum.

"Elbette." Annem babamın ardından kabinden çıkar. "Ama söyle ona Dorothy. Ve çabuk söyle."

"Yapacağım. Daha bugün öğrendim. Henüz bir doktorla bile teyit etmedim. Hapşırıp düşük yapabilirim. Cuma günü saat neredeyse onda 911'e hamilelik alarmı vererek herkesi rahatsız etmek doğru değil. Ama ..." Burnum kırıyıyor. "Ben hamileyim. Ben ... hamileyim."

Annemle babam yavaşça başlarını sallıyorlar, benim paniklemem karşısında bir parça rahatlama gösteriyorlar -*gerçek* kabullenişim.

"Bu çocuk benim genlerimi alacak. Bu lanetlenmiş bir şey. Eli da bunu anlayacaktır. O zeki biri. Genetik olarak bir sonraki nesle aktardığımız korkunç şeyler gibi şeyleri inceliyor. Bunu istemeyecektir. Ve bu iyi, değil mi? Bende bu var. Yani... *biz hallederiz*. Değil mi?"

"Evet. Tabii ki bebeğim. Biz hallederiz." Restorandan çıktıktan hemen sonra annem bana sarılıyor. "Ama *yakında*. Ona yakında söylemelisin."

"Evet. Yakında..." İç çekiyorum. Çenemi o kadar uzun süre kapalı tutabilirsem Ocak ayında. Şükran Günü önümüzdeki hafta. Noel gelecek ay. Tatillerde aileleri rahatsız etmek . Ayrıca bu, içindeki bu küçük fetüse yapışıp yapışmayacağına karar vermesi için zaman tanıyor.

Portland'dan çıkarken tüm ışıklarda takıldım, bu yüzden ailem beni eve bıraktı.

"Oh kahretsin..." Mavi bir Tesla ve bir adamın dış hatlarını gördüğümde fısıldıyorum

-Ön verandanın merdivenlerinde oturan adam. Annem ve babam arabalarından inmeden önce garaja girmek için silahımı ateşliyorum. "Arka kapıdan girin. Hemen gidin!" Daha emniyet kemerimi bile çözmeden talep ediyorum.

"O biliyor..." Annem başını sallıyor.

"Bunu bilmiyoruz, ama ben sadece... sadece gidiyorum."

"Gidiyoruz... Gidiyoruz." Babam annemin kolunu garajın arka kapısına doğru çeker.

Ön tarafa yürüyorum ve tuş takımından garaj kapısını indiriyorum. Ciğerlerim ve kalbim işbirliği yapmayı reddediyor. Verandaya doğru yavaş adımlarla ilerlerken nefes almakta zorlanıyorum.

İşte orada... en üst basamakta oturuyor, kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymiş. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini önünde kavuşturmuş. Yüzünde daha kalın bir kirli sakal tabakası var, düzgünce kesilmiş bir sakal için mükemmel uzunluğa yaklaşıyor. O... seksi.

Evet, şimdi bile, karanlıkta, başka bir kadına ait olduğunda, hala görülmeye değer bir manzara.

"Bana mesaj atmalıydın. Seni beklemiyordum. Sekize kadar işten çıkmadığım için geç bir akşam yemeğine gittik. Meksika yemeği... cips ve guacamole. Gerçekten çok iyiydi."

Eli bir elini saçlarında gezdiriyor, çenesini eğiyor ve başının arkasını kaşıyor. "İşten ne zaman çıktığını biliyorum. Ama bebeğimizi mesaj yoluyla konuşmak istemedim."

Gulp...

"Sana söyledi," diye fısıldadım.

"Asıl soru, neden yapmadın?" Sesi biraz kırgın ya da kızgın geliyor. Ya da belki sadece yorgun. Gerçekten anlayamıyorum çünkü hava karanlık, üşüyorum ve nabzım iyi duymamı zorlaştırıyor.

"Gerçekten bu sabah sınava girdim." Tekrar volta atmaya başladım. "Cebime soktum. Sonra telefonumu almaya gittiğimde cebimden düştü. O da oradaydı. Testi aldı ve konuşmak için beni ofisine kadar takip ettirdi. Bugün sana söyleyeceğini hayal etmemiştim. Hayatımın sonsuza dek değişeceği gerçeğini sindirmem için *bana* en az yirmi dört saat verme nezaketini göstereceğini düşünmüştüm!"

Eli ayağa kalkıyor ve benimle buluşmak için üç adım atıyor. "Neden bağırıyorsun?" Adımlarımı durdurmak için omuzlarımı tutuyor.

Vay canına... Düşündüm ki... Gerçekten bunu anladığımı sanmıştım. Bunu kafamda çok gerçekçi ve analitik bir şekilde çözdüğümü sanıyordum. Yine de burada yıkılıyorum. İşte gözyaşları geliyor, tahmin edilmeyen yağmur gibi.

"Çünkü hamileyim. Ve sana gerçekten istediğin, hak ettiğin hayatı vermek istedim. Ve bu bebeği yapmak için iki kişi gerektiğini biliyorum,

ama bunun olmasına asla izin vermemeliydim. Sadece seninle son bir kez daha birlikte olmayı gerçekten istedim. Ve şimdi her şey mahvoldu ve ben öyle değilmiş gibi davranmak için gerçekten çok uğraşıyorum. Ama Dr. Hathaway bu yüzden seni tekrar terk ederse, kendimi sonsuza kadar kötü hissedeceğim." Ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırıklarımı tutuyorum ama yine de bedenimi sarsıyorlar.

Eli beni kollarıyla sarıyor. "Aman Tanrım, Dorothy... bunun ne anlama geldiği konusunda gerçeğe ulaşmanın yakınından bile geçmiyorsun." Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor.

Yüzümü siliyorum, ona bakarken burnumu çekiyorum. Ay ışığı yüzünü aydınlatıyor ve şu anda bencil olmak istiyorum ama yapamam. Olmayacağım. "Aileni daha yeni geri aldın. Bunun bunu mahvetmesine izin verme. Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

Başparmaklarıyla yanaklarımı ovuyor, gözyaşlarımı kuruluyor ve yanaklarımı yapışmış tüyleri itiyor. "Aptallığı tanımla." Dudaklarında bir sırıtiş beliriyor.

"Aptallık, bunu tek başıma yapamayacağımı düşünmektir. Ben yapabilirim. Ve ailem burada. Bu bebek sevinecek ve iyi bakılacak. Aptalca olan sana onlardan daha çok ihtiyacım olduğunu düşünmek."

"Dorothy Mayhem, aptallık *sana* ihtiyacım *olmadığını* düşünmektir. Aptalca olan, bu bebeğin Julie bana Roman'a hamile olduğunu söylediğinden beri yaşadığım en büyük mucize olduğunu düşünmektir. Aptalca olan, benim adıma daha fazla karar vermene izin vereceğimi düşünmektir." Eli'nin yüzümü kavrayışı, beni gözlerinin içine bakmaya zorlamak için eğildiğinde daha da yoğunlaşıyor.

"Mahvolmuş olan tek şey benim. O çirkin kırmızı Nike'ları giyip hayatıma girdiğin gün beni mahvettin. Beni Julie ve diğer tüm kadınlar için mahvettin. Ben alışveriş yaparken kırdığın pahalı vazoyum. Kimseye faydam yok. Ben seninim. Bana yapıştın kaldın. O yüzden lanet parçaları topla ve bununla başa çık çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama Roman-"

Beni serbest bırakıyor. "Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!" Yanımdan geçip gitti ve saçlarını çekerek garaj yolumda bir metre kadar yürüdü. "Roman mükemmel!" diye bağıyor... sanki beş mil yarıçapındaki herkesi uyandırmaya çalışıyormuş gibi. "O mutlu. Seviliyor. İyi ayarlanmış. VE DORFEE MAYHEM'E BAYILIYOR!" Eli ellerini ağzının etrafında kavuşturur ve aya karşı uluyan bir hayvan gibi başını geriye eğer. "HERKES DORFEE MAYHEM'İ SEVER ÇÜNKÜ O GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ İNSAN

VAR OLDU! VE BENİM BEBEĞİMİ TAŞIYOR! BEN. EN. EN ŞANSLI. ADAMIM. YAŞAYAN!"

Ellerini yüzünden indirerek bana doğru yürüyor. Şu anda ne kadar utandığını anlatmaya başlayamam bile.

"Seni seçtim, Dorothy. O zaman da seni seçmiştim, sen beni seçmediğinde bile. Şimdi de seni seçiyorum. Yarın seni seçeceğim. Ama Tanrı aşkına, kadın..." Ayaklarımın dibinde diz çöküyor, alnını tenis ayakkabılarımın üzerine koyuyor, elleriyle baldırlarımı kavıyor. "Lütfen beni seçer misin? Bir kez olsun kendi mutluluğunun önemli olmasına izin verir misin?"

"Tatlım?" Annem arkamdaki kapıdan sesleniyor. Sesi biraz endişeli geliyor. Bunun nedenini hayal bile edemiyorum. "Her şey yolunda mı?"

Yüzümdeki son birkaç damla yaşı da silerek saçlarımı kulaklarımın arkasına kısıyorum ve çömelip parmaklarımı Eli'nin saçlarında gezdiriyorum, Eli derin derin nefes alırken alnı hâlâ ayakkabılarımın üzerinde duruyor. "Evet, her şey... yolunda."

Eli bir şeyler mırıldanıyor ama ne olduğunu . Başını yavaşça kaldırıyor. "Tekrar söyle."

Gülümsememe izin , ama çok az.

Poposunun üzerine oturuyor, belli ki toprak ve çimen karışımı ama çoğunlukla toprak olan bir yerde oturduğunu umursamıyor. Sonra belimden tutup beni kendine doğru çekiyor, böylece bacaklarım bacaklarının üzerinde duruyor, burnum neredeyse burnuna değiyor. "Tekrar söyle."

"Her şey yolunda." Gülümsemem yüzümde biraz daha ilerliyor.

"Yine..." diye sırtıyor.

Avuç içlerimi inatçı yüzüne bastırıyorum ve dudaklarımı dudaklarında gezdiriyorum. "Tamam... her şey yolunda."

"Çünkü beni seviyorsun."

Üst dudağından öperim. "Çünkü seni seviyorum." "Çünkü sen beni seçtin."

Alt dudağını öperim. "Çünkü ben seni seçtim."

"Ve bir bebeğimiz olacak."

Başımı sallıyorum, burnunu, yanaklarını ve alnını öpüyorum. "Ve bir bebeğimiz olacak."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Elijah

"Oh... Tanrım!"

Yüzümü buruşturarak tek gözümü açıyorum. Sırtım ağrıyor. Karnımın üstündeyim. Nadiren yüzüstü uyurum. Sırtım bu yüzden ağrıyor olmalı. Kıçıma bir yastık düştü, çıplak kıçıma.

Kellie eliyle ağzını kapatmış, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. Ve elinin arkasından mırıldanmaya başladı. "Dorothy için çamaşır yıkayacaktım. Yatağının üzerine atılmış battaniyeyi yıkayayım dedim ama battaniyenin altında senin olduğunu bilmiyordum. Aman Tanrım... neden çıplak, uyuyan bir adamın üzerini tamamen örtsün ve sonra hiçbir şey söylemeden işe gitsin ki?"

"Um..." Gözlerimi kısıyorum, diğer gözümü açıyorum ve yastığı göbeğimin üzerinde tutarak sırt üstü dönüyorum. "Dorothy'den bahsediyoruz... belli ki senin tahminin de benimki kadar iyi."

Onun yatağına bağlandık. Ve sonra yatakta ve yerde daha fazla hareket özgürlüğü gerektiren bazı *aktiviteler* yapmaya başladık. Evet, bir ara yerde yattığımıza eminim. Zihnim biraz bulanık çünkü iki saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum. Dorothy'nin ne zaman kalktığı ya da bu kadar az uykuyla nasıl idare ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Küçük kızımı sevdiğin için teşekkür ederim." Bir tomar kirli giysiyi göğsüne bastırıyor.

Parmaklarımı başımın arkasında birleştirmeden önce gözlerimi ovuşturuyorum ve Kellie'nin kocaman sırtışı ve parlak gözleriyle karşılaşıyorum. Julie'nin annesi kızını sevdiğim için bana hiç teşekkür etmedi.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bu gerçekten bir zevk. Ve ben ..." Otuz sekiz yerine on sekiz yaşındaymışım gibi hissediyorum. Belki de çıplak bedenim sadece

yastık beni biraz güvensiz hissettiriyor. "Kızınıza karşı daha sorumlu davranmadığım için özür dilerim. Ama onu seviyorum. Ona bakacağım ve bu bebeği onunla birlikte büyüteceğim. Dorothy söz konusu olduğunda sadece en iyi niyetlere sahibim."

"Bunu takdir ediyorum. Hem de çok." Yatağın kenarına oturur.

Tamam... Şimdi Dorothy'nin yatağında çıplak bir şekilde sohbet edeceğiz. Hayır... Bunda hiç garip bir şey yok. Yastığa sıkıca tutunarak bir iki santim kayıyorum.

"Birkaç yıl önce, amcası ölmeden ve tüm parasını ona bırakmadan önce..." Kellie yavaş bir nefes alarak pencere panjurunun çıtalarından dışarı bakıyor "...Okulun açılmaya hazırlandığı sıralarda Dorothy ile alışverişe çıktık. İkimiz de birer aldık. Ben bir gittim. O diğer gitti. Birkaç dakika sonra tekrar buluştuk. Benim sepetimde dört şey vardı. Dorothy'nin arabası *doluydu*. Şimdi... Dorothy hakkında öğreneceğiniz şeyler, eğer henüz öğrenmediyseniz: Her şeyin yedeği var-şampuan, deodorant, diş macunu... aklınıza ne gelirse. Ve sadece bir tane değil. Üç ya da dört tüp fazladan diş macunundan bahsediyorum. Bu yüzden arabasının içindekilere odaklanmadan önce, sadece bir an yaşadığını varsaydım. Yedeklerin rahatlığını gerektiren küçük bir endişe.

"Hayır... Yanılmışım. Ebeveynler olarak hayatımızın büyük bir kısmını çocuklarımızın iyi birer insan olmalarını sağlamaya çalışarak geçiriyoruz. Sonra bir gün, siz farkına bile varmadan, olan olur. Dorothy'nin sepeti doluydu ama eşyalar ona göre değildi. Açıklama üzerine, her gün işe giderken önünden geçtiği bir çocuk evinin önünde bir bağış kutusu olduğunu söyledi. Bir haftadan fazla olmuştu ve kimse bağışta bulunmamıştı. Bu çocuklarla bazı yaz atölye çalışmaları yapmış... istismara uğramış ve ihmal edilmiş çocuklarla. Hiçbir şeyleri olmadığını ve kimsenin onlara yardım etmediğini söyledi. Sonra yaptığı şeyin gerçekten bir fark yaratmayacağını bildiğini ama en azından denemek istediğini söyledi. Bir an kötü bir gün geçirdiğinden endişelendim ve ilaçlarını düzenli olarak alması konusunda onu sorgulamaya hazırlandım. Bir sonraki dakika, gözlerimden yaşlar süzülerek bir mağazada duruyordum."

Omuz silkiyor. "Şu anda benden daha iyi yetişkin olan iyi bir insan yetiştirdiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum."

Evet, Dorothy Mayhem ile bir ömre ihtiyacım var. Ve onun elimden kayıp gitmesine bu kadar yaklaştığıma inanamıyorum.

"Her neyse, bilmeni isterim ki bazı günler tam bir çılgınlık olacak. Yani... Tanrı biliyor ya, o kızı seviyorum ama sakar ve gürültücü. Filmler boyunca konuşuyor, sürekli susması söyleniyor. Ve hastalık hastası. Hep bir şeylerden ölüyor. Son dilim ekmeği, kavanozdaki son fıstık ezmesini, kutudaki son kurabiyeyi yemiyor. Yemez. Yeni bir tane çıkarır. Ve kuşlar ..." Kellie gülüyor. "Bir keresinde ona yuvada yavruları olan anne kuş için biraz tohum koymak isteyip istemediğini sordum. Dorothy düşünmedi bile, sadece 'Hayır, ben Darwin'e inanıyorum' dedi."

Kıkırdıyorum. Kellie, Dorothy'nin ailesini çıldırtabilecek tüm tuhaflıklarının onu daha çok sevmeme neden olduğunu biliyor mu?

"Ama sonra... hiçbir şeyi olmayan çocuklar için bir kutu dolduruyor." Ama sonra ...

Dorothy... Dorothy... Dorothy...

"Onu yetiştirirken harika bir iş çıkardınız. O mükemmel." Sırıttıyorum.

Kellie ayağa kalktı, gururunu gizlemek için ağzını büktü. "O... yeterli." Göz kırıyor ve kapıyı arkasından kapatarak yatak odasından çıkıyor.

* * *

ANNEM bana Roman'ın krep yerken çekilmiş bir fotoğrafını "Umarım Julie ile baş başa geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarıyorsunuzdur" notuyla birlikte MESAJ ATTI.

Bu da Julie'nin dün gece Roman'ı almadığı anlamına geliyor. Ben de evine gittim. Zili iki kez çaldıktan sonra kapıyı bornozuyla açtı. Şiş gözler ve zoraki bir gülümseme.

İçeri girdim. "Jules..." Ona sarıldım.

Gömleğimi kavırıyor ve birkaç dakika boyunca sessizce hıçkırıyor. Söyleyecek pek bir şey yok. O biliyor.

Bu acıtıyor.

Sahip olduğumuz her şey değişti ve artık tam olarak uymuyor. "Çok geç kaldım." Geri çekildi ve yüzünü sildi.

Yavaşça başımı sallıyorum. Sadece bir kez. "Bebek yüzünden değil. Dorothy'den olan çocuğumu kendi çocuğuma tercih ettiğimi düşünmeni istemiyorum."

Julie dönüyor, geniş büyük odanın ön penceresine doğru yürürken nefesi yavaş yavaş titriyor. "Biliyorum, Eli."

"İyi olmamızı istiyorum Jules. Belki bugün değil. Belki bir için değil ama Roman'a ayrı ve birlikte en iyi halimizi yaşatmak istiyorum. Seni sevmekten başka bir şey yaptığımı görmesini istemiyorum. Çünkü seviyorum... Seni her zaman sadece sana ait olacak bir parçamla seviyorum."

Dönüyor ve omuz silkerken hızla yüzünden sildiği sessiz gözyaşlarını daha fazla kırıştırıyor. "Biz de öyle yapıyoruz... Ona her şeyimizi veriyoruz. Bana. Sana. Bize. Ve beni idolleştiren kadını."

"Tanrım, Jules..." Başımı sallıyorum ve onun yüzündeki küçük sırıtışa kendim de karşılık veriyorum. "Bunu sonsuza kadar üzerimde mi tutacaksın?"

Gülüyor. Hâlâ kısmen hıçkırarak gülüyor ama bunu düzeltmek için çok çabaladığını söyleyebilirim. "Evet. Sen onun sevgisini kazanacaksın, ama ben de saygısını kazanacağım."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. "Bana saygı duymadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey..." Julie laboratuvar önlüğünü düzeltir gibi bornozunu düzeltir, omuzlar geride, çene yukarıda. "Eminim saygı duyuyordur, ama seni bir patron kaltağı olarak düşünebileceğini hiç sanmıyorum."

Erkeklerin patron orospusu olamayacağından emin olduğum gerçeğinden başlayarak milyonlarca cevabım var. Ama ona sessizliğimden ve başımı sallamaktan başka bir şey yapmıyorum. Acı çekiyor. Bunu biliyorum çünkü sahte özgüveni tanıyorum. Geçen yıl bunu yaşadım. İlk aşkımdan vazgeçmek oldukça acı vericidir. Ve insanlar her ne kadar geçen yıl beni bıraktığını düşünse de, bırakmadı. Gerçekten bırakmadı.

Bu. Bu onun gerçekten kendini .

Bu ben... bırakıyorum.

"Eli..." Gözleri daha fazla yaşla dolduğunda, kendi duygularıyla savaşıyorum ve o da bunu görüyor. Bu sefer bana sarıldı.

Bu sefer o beni rahatlatıyor.

Birbirimize o kadar uzun süre sarılıyoruz ki, günün hangi saati olduğundan emin değilim. Sessiz bir vedalaşma. Acı verici. Tam da olması gerektiği gibi çünkü çok uzun zamandır birbirimizin dünyası, her şeyi olmuştuk. Bu kadınla bir ömür geçirdim.

Şimdi onu bırakırken yanağından son bir kez öpüyorum, dönüyorum ve Dorothy Mayhem ile bir ömür geçirmek üzere kapıdan çıkıyorum.

EPILOG

Yeni Komşular

Yedi (ish) ay sonra ...

"**BEN** BİR BALINAYIM. Elbise giymiş bir balina. Şapkalı bir balina. Buna ne dersin?"

"Dr. Seuss için hayalet yazarlık mı yapıyorsun?" Çocuğumun annesi Dorothy'ye sordum. Bize söylenen bir kızdı. Benim süper kahramanım. Egzersiz arkadaşım. Neredeyse her şeyim... Roman hariç. Oh... ve o benim karım değil.

Hayır.

Dorothy Mayhem için evlilik yok.

İyi oldu. O muhteşem ismini değiştirmek suç olurdu.

Violet Riley Mayhem Hawkins'i ellerimde tutarken, annesinin karnını tekmelerken hindistan cevizi aromalı dudaklarını öpmeden önce mezuniyet kepini düzeltiyorum.

Evet, Riley ve kargaşa dolu bir hayat yaşamaya hazırlanıyorum.

"Bu elbise beni şişman mı gösteriyor?" Dorothy kaşlarını çatarak devam eder.

"Hemşire Mayhem, sevdiğim kadını aşağılamanızdan bıktım artık. Biraz ara verebilir misin? Yüzüne bir gülümseme koy. Ve diplomanı almak için o seksi poponu sandalyeye yerleştir."

"Sence buna gerçekten bağlı kalacak mısın?" Babası sırtarak onun birçok diplomasına atıfta bulunuyor.

Dorothy omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Hastane sahnesinden sıkılmaya başladım."

yumuşatmak için gülüyorum. Ailesi mi? çünkü şaka yapmadığını biliyorlar. Ben de biliyorum ama bu kadının karnında benim bebeğim var. Hemşire olarak gerçek bir işe girip girmemesi umurunda değil.

Dorothy'm hayatın içinde dolaşıyor. Ve her zaman bana geri döndüğü sürece, sonsuza kadar üniversitede kalması, yirmi farklı diploma alması, bir hastanede hastaları itip kakması ya da haftanın her gecesi toplayıcılık yapması umurumda değil.

"Dorothy... Senin için alkışlayacağım." Roman onun bacaklarına sarılıyor, o da eğilip ona sarılıyor. Oğlum onu seviyor, belki de benden daha çok. O böyle bir sevgiye layık. O sadece ... mükemmel.

"Teşekkürler, Romeo."

"Violet için öpücükler." Ellerini karnına bastırıyor ve kız kardeşini öpüyor.

"Ağlayacağım..." Kellie gözlerini siler.

"Lütfen yapma anne. Başka her yerim kabarık. Beni ağlatmasan olmaz mı?"

"Mutluluk bu, saflık değil." Kellie, Dorothy'ye gözlerini devirir. "Roman'ı koltuk bulmaya götüreceğiz. Seni seviyorum." Kızına sarılır.

Dorothy annesine sarılmak için her zamanki garip girişimini yapar ama Violet işleri karıştırır. Sanki Dorothy Mayhem sarılmasıyla bu mümkünmüş gibi.

"Hadi Dorothy," diye sesleniyor sınıf arkadaşlarından biri, Dorothy'nin önünden geçerek salondaki yerine oturuyor.

"İyi misin?"

Bana sırtıyor. "Ben iyiyim."

Saatime baktım. "Ben buradan izleyeceğim, böylece ayakta duran yüzüğümü sizden önce kapatabilirim."

"Pislik." Kaşlarını çatıyor ve salona girmek için dönüyor.

Elbisesini tutup onu durdurmak için çekiştiriyorum. Sonra kollarımı ona doluyorum, çenemi omzuna yaslıyorum, ellerimi karnının üzerinde gezdiriyorum. "Dorothy Mayhem," diye fısıldıyorum, "seninle gurur duyuyorum. Sen evrenin ta kendisisin. Tartışmasız tanıdığım en nazik insansın. Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Bu hayat... benimle. Seni seviyorum."

Başını benimkine yaslıyor. "Sanırım ben de seni seviyorum."

"Tamam." Onu önce son bir kez yanağından öpüyorum.

* * *

ÜÇ GÜN SONRA, Dorothy'mi sabahın üçünde, kasılmaları rahat edemeyeceği kadar yaklaştığında hastaneye götürdüm.

Sadece.. oraya gidemiyoruz.

"Şimdi, Eli." Hastaneye on dakika kala bana iri gözlerle bakıyor. Eli eteğinden yukarı kayıyor. "Eliiii!" Gözlerini kapatıyor, nefesini tutuyor. "Başını hissediyorum. Eli!"

"Tamam, bebeğim. Bunu halledeceğiz. Önemli bir şey değil." Yolun kenarına çekiyorum.

"Yanıyor!" Yüzünü buruşturarak homurdanıyor. "Bu büyük bir mesele!" Ambulans çağırıyorum.

"Seni arka koltuğa taşıyacağım." Atladım, arabanın etrafında koştum ve onu ön koltuktan arka koltuğa kaldırdım.

"Eli!" Çenesini sıkıştırıyor ve itiyor. "Aman Tanrım! Bu bebek kafasının üzerine düşmeden önce bir ambulans çağırın! Eli... o benim genlerimi taşıyor. Onun da kafasının üstüne düşmesine izin veremeyiz!"

"Dorothy Mayhem..." Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve gözlerini bana çevirene kadar sıkıyorum. "En sevdiğin doktor olmadığımı biliyorum... ama yine de bir doktorem. Ambulansı aradım.

Yakında burada olurlar. Bu arada.. bunu halledeceğiz. Sen varsın. Violet bende." Külotunu sıyırdım, telefonumu ışıkla aydınlatarak Violet'in taçlandırılmış başı. "Koyu renk saçları var."

"Nasıl bu kadar lanet bir CAAALLLMMM olabiliyorsun?" İkinirken bir başka kasılmayla yüzü buruşuyor.

Acı çektiğini biliyorum. Ama Dorothy'm hiç bu kadar güzel olmamıştı. "Sakinim çünkü bebeğimizi doğurmaya hazırlanıyorum. Ve sen tanıdığım en güçlü insansın. Hadi yapalım şu işi. Violet'la tanışalım."

Dorothy gözlerini açıyor, başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kasılmalar arasında, nefes nefese.

"Ne için?"

"Kendim olmama izin verdiğin için. Yeterli olmama izin verdiğin için."

Kendi duygularım gözlerimi yakıyor. "Bir değil." "Ah... geliyor... acıyor. ELI!"

"İt, Dorothy... Bu iş sende."

Bir, iki kez ıkınır... ve üçüncü ıkınmada Violet'in başı dışarı çıkar. "Dur, bebeğim. Kısa nefesler al. İtmemeye çalış. Kordon boynuna dola." Kordona , sıkı ama çok sıkı değil. "Tamam. Ver

beni bir kez daha it."

Dorothy bağıyor ve Violet dışarı kayıyor. Kordonu boynundan çözüyorum ve tam ambulansın ışıkları arkamızı aydınlatırken Violet ilk çılgılığını atıyor. Biraz zayıf ve hırıltılı bir ses ama bu onun ilk nefesi ve Roman'ın ilk nefesini almasından bu yana hiçbir şey bu kadar güzel gelmemiştir.

"Bebeğim..." Birkaç kişi aracın etrafında toplanırken Dorothy Violet'e uzanır.

Dorothy'ye kızımızı verirken o kadar mutluyum ki konuşamıyorum bile.

Bir yılın dünyanızı değiştirebilmesi çok komik. Ve tek bir nefesin bir hayat alabilmesi, bir hayat verebilmesi ve bazen... bir hayat kurtarabilmesi inanılmaz.

O benim yaşam nefesim.

* * *

Dorothy

Üç hafta sonra...

Eli onu Q5'imın arkasında doğurduktan iki gün sonra VIOLET'i hastaneden eve getirdik. Gerçekten Q7 almalıydım.

Ev... Skyline Drive'daki evi. Hafta sonu evimiz ise kırk beş dakika uzaklıkta, kocaman bir bahçesi, trambolini ve iki emusu var. Gemma bizimle gidip geliyor. Annem ve babam kanepede birlikte oturarak daha çok vakit geçiriyorlar, ben pek orada değilim.

Ben evcimen biriyim. Alışkanlıkların yarattığıym. Tanıdık şeyleri severim. Eli da buna saygı duyuyor. Kişiliğimle ilgili her küçük tuhaf şeyi onurlandırıyor. Alan ihtiyacımı. Duygularımı emojilerle ifade etme ve onları yığın yığın parlak renkli günlüklerde sıralama ihtiyacım.

"Julie geliyor." Eli, Violet'i uyuttuktan sonra merdivenlerden inerken kaşlarını çatıyor. Monitörü sehpanın üzerine koyar.

"Roman'ı bırakıyor. Bu asık surat da neyin ?" Ben soruyorum.

Dr. Hathaway ile harika bir ilişkimiz var. Eli'nin Roman'a tam zamanlı bakmaktan vazgeçmesinden dolayı duyacağımı düşündüğüm suçluluk duygusu boşunaymış. Roman başarılı bir çocuk çünkü hepimiz onun bol miktarda sevgi ve aile duygusu hissetmesini sağlamak için çok çalıştık.

"Hareket ediyor." Başını sallıyor. "Roman büyüyene kadar bunu yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Bu yazılı bir anlaşma değil ama ikimiz de bunu dile getirdik. New York'ta bir iş teklifi aldığını duydum. *New York*, Dorothy. Çok uzak. Bu çok fazla yolculuk demek. Bu sonbahar anaokuluna başlaması gerekiyor. Bunu nasıl yapabilir? Onu nasıl böyle kökünden koparabilir? İki haftada bir bu işin yürümesi mümkün değil. I ..." Ellerini dağınık ve evet seksi saçlarında gezdiriyor.

Ne diyeceğimi bilemesem de endişesini hissediyorum. Roman'a yakın olmak için benden de New York'a taşınmamı mı isteyecek? Bu fikir bende mide bulandırıcı bir endişe uyandırıyor çünkü evet diyeceğimi biliyorum. Ailemi, emuslarımı, konfor alanımı terk etmek beni öldürecek ama bunu yapacağım. Roman için yapacağım. Ve Eli bunu biliyor... Roman'a olan aşkımın Violet'e olan aşkım kadar büyük olduğunu biliyor. Roman'ı kendi çocuğumdan daha az bir şey olarak görmüyorum. Benim dostum... benim küçük süper kahramanım.

Romeo'm.

"Öyleyse gidiyoruz." Evet. İşte gidiyorum. Her ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçınmak. "New York'a taşınıyoruz."

"Hastalarım, bebeğim. Bu sadece Julie, Roman, sen, Violet... ailelerimizle ilgili değil. Bu benim hastalarım ile ilgili."

Başımı salladım, koltuktan kalktım ve önünde durdum. Ona doğru eğildim. Bu benim sarılma teklif etme şeklim. Eli kollarını bana doluyor.

"Tabii ki... tabii ki bunu söyleyeceksin. Seni çok seviyorum, Dorothy Mayhem."

Kapı zili çalar ve Eli cevap veremeden Roman kapıyı açıp içeri koşar.

"Şşş..." Eli onu kucaklamak için kucağına aldığı anda önceden susturur. "Violet uyuyor. Sen nasılsın, dostum?" Yüzünü Roman'ın boynuna gömüyor ve onu tekrar tekrar öpüyor.

"Baba!" Kıkırdıyor.

Dr. Hathaway-evet, o benim için her zaman Dr. Hathaway, Patron Kaltak olacak.

-Roman'ın arkasında yürüyor ve baba-oğul sevgisinin gösterisine sırtıtıyor.

"Ben annenle konuşurken git odanda sessizce oyna."

"Hayır. Dinle, baba! Bir sürprizimiz var."

Eli, Roman'a sesini alçaltmasını hatırlatmak için parmağını ağzına götürür.

"Bir sürprizimiz var," diye fısıldayarak tekrarlıyor Roman, ellerini ağzına götürerek.

Tanrım... Bu çocuğu
seviyorum. Dr.

Hathaway kıkırdıyor.

Eli ona tereddütlü bir gülümseme verir, belli ki sürpriz havasında değildir. Özellikle de New York'a taşınmayı içerenlere. Roman'ı bu konuda heyecanlandırdığı için ona kızgın olduğunu zaten biliyorum.

"Buraya gel, baba. Hemen buraya gel." Roman Eli'nin elini tutarak onu kapıya doğru çeker.

Dr. Hathaway'e bakıyorum.

Göz kırıyor. "Harika görünüyorsun, Dorothy. Küçük güzel kızın nasıl?"

Bize yağ çekmesine izin vermememiz gerektiğini biliyorum ama Violet'i sorduğunda annelik gururuma engel olamıyorum. Benim kızım gelmiş geçmiş en güzel küçük kız. Her annenin bunu söylediğinin farkındayım ama benim durumumda bu gerçekten doğru.

"O mükemmel."

"Monitörü kap ve bizimle gel." Dr. Hathaway bebek monitörüne doğru başını sallar.

Telefonumu elime almadan önce birkaç saniye tereddüt ediyorum. Eli monitörü kullanıyor ama benim telefonumda kreşin ses ve görüntüsü var.

Eli ve Roman caddeyi geçerken onları dışarı kadar takip ediyorum.

"Satılmış olmalı," diye mırıldanıyorum, bizimkinin karşısındaki evin bahçesinde artık *satılık* tabelası olmadığını fark ediyorum.

"Babacığım! Bu annemin yeni evi! Beğendin mi?"

Eli durur, Roman kolunu çekiştirse bile. Birkaç saniye sonra Dr. Hathaway'e doğru döner.

Kocaman bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Geceleri onu yatırmak ikimiz için de daha kolay olacak. Ve kız kardeşiyle vakit geçirmesini. Ve Dorothy süper kahraman olmakla meşgul olmadığı zamanlarda onunla en son tıbbi araştırmaları tartışabilmem için."

Evet, şokta. Daha gözünü bile kırpmadı.

Ben mi? Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, aslında bu son teknoloji tıbbi araştırmayı tartışmak için ne sıklıkla bir araya gelmek istediğini sormak istiyorum. Ama bunu Eli'dan alamam. Bu onun anı.

Onun dünyası dönüp dolaşıp aynı yere geliyor.

"İyi misin Eli?" diye soruyor hafif bir kıkırdamayla.

Roman yavaşça başını sallarken ellerinden birini çekmeye devam ediyor. Diğer elini uzatıp benimkini tutarken yüz ifadesini gelmiş geçmiş en mutlu emoji gibi bir şey kaplıyor.

"Evet." Uzun bir nefes veriyor. "Her şey kesinlikle *yolunda*."

Son

Teşekkür

Bu hikâye bir sevgi emeğidir. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Şimdiye kadar yazdıklarım arasında bu benim için en kişisel olanı.

Dorothy Mayhem'in hayata geçmesine yardımcı olan pek çok ilham verici, gerçek hikaye için Shauna ve Marley'e teşekkür ederek başlamalıyım.

Dorothy'nin benim küçük versiyonum olan Asher'a, bana her gün spektrumun *insan* olduğunu hatırlattığı için teşekkür ederim. Otizm değil. Hayal gücüne ve nezaketine her zaman hayran olacağım.

Editör ekibim... Kelimelerimi didik didik eden, saçmalıkları ayıklayan ve pürüzlü noktaları parlatan özel insanlar hakkında ne söylesem azdır. Max, Monique, Leslie, Kambra, Sian, Bethany, Sherri, Jyl ve Allison... teşekkür ederim!

Jennifer Beach, her gün dağılmamı engellediğin ve Jewel E Ann'i sosyal ya da gülünç göstermek için canla başla çalıştığın için teşekkür ederim. Ama her şeyden önemlisi, aktivite yüzüklerinizi benimle paylaştığınız ve yaşlanan egomu güçlendirmek için belirli günlerde "kazanmama" izin verdiğiniz için teşekkürler.

Kapak tasarımı yarışmama katılan tüm yarışmacılara teşekkür ederim. Çok fazla iyi tasarım vardı ama Sign.Yra Dorothy Mayhem'in özünü yakalamış.

Benim harika Jonesielerim, siz benim güvenli yerimsiniz. Günlük sevginiz ve teşvikiniz için teşekkür ederim. Her şeyden çok, karanlık gerilimden romantik komediye uzanan kaotik yazım tarzımı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Benimle birlikte "oraya gitme" isteğiniz beni çok mutlu bir yazar yaptı.

Kate Stewart, uçurumun kenarında olduğumda bana destek olduğun için teşekkür ederim. Beni her zaman gerçekliğe geri çekiyor ve hikayeler anlatma fırsatına sahip olduğumuz için ne kadar şanslı *olduğumuzu* hatırlatıyorsun.

Jenn, Sarah ve Social Butterfly PR'dan Brooke, hikayelerime görünürlük kazandırdığınız, kitabımı tüm dünyanın görmesini sağladığınız için teşekkür ederim.

Tüm yazar arkadaşlarıma... Evet, resmi olarak arkadaşlarım olduğunu duyurmaktan heyecan duyuyorum. Hayatlarınıza girmeme izin verdiğiniz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim,

Hikâyelerimi paylaştınız ve yeteneklerinizle bana ilham verdiniz. İsimlerinizi saymakla bitiremeyeceğim kadar çoksunuz ama beşinizin de benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmenizi istiyorum.

Paul with BB ebooks, her zaman olduğu gibi formatlama hizmetleriniz için teşekkür ederiz.

Son olarak, aileme, beni Dorothy ve Julie olarak sevdiğiniz için teşekkür ederim. Kelimelerin ötesinde kutsandım.

Jewel E. Ann tarafından da yazılmıştır.

Jack & Jill Serisi

Gün Sonu

Sövalyenin Ortası

Sonsuzluğun Şafağı

Seni Tutmak Serisi

Seni Tutmak Beni

Serbest Bırakmak

Transcend Serisi

Transcend Epoch

Bağımsız Romanlar

Boşta Çiçek

Sadece Hile

İnkâr Edilemez

SenBir

Scarlet Stone

Hayat Olduğunda

Parçaya Bak

Sensiz Bir Yer Çıplak

Aşk Jersey Altı

jeweleann.com

ÜCRETSİZ bir kitap alın ve yeni çıkanlardan, satışlardan ve özel hikayelerden
haberdar olun:

[Aylık Posta Listesi](#)

Yazar Hakkında

Jewel, ilginç bir mizah anlayışı olan özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır.

10 yıllık diş ipi derslerinin ardından, üç harika oğluyla evde kalmak ve aile işini yönetmek için diş hijyeni kariyerinden erken emekli oldu.

Yaklaşık 30 yıllık en iyi arkadaşı Çağdaş Romantik türünden birkaç kitap önerdikten sonra, Jewel bağımlısı oldu. Haftada iki ya da üç kitap okuyan ama yine de daha fazlasını arzulayan Jewel, sürdürülebilir okuma, yani yazma pratiği yapmaya karar verdi.

Pelerinini giyip gezegeni her seferinde bir ağaç kurtarmadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle güzel yemekler yemekten, çocuklarıyla kaya tırmanışı yapmaktan, How I Met Your Mother'ın tekrarlarını izlemekten ve tabii ki... yürek burkan, göz yaşartan, külot yakan romanlardan hoşlanıyor.

Ayrılmadan önce, düşmanlar arası bir romantik komedi olan *Çıplak Aşk*'ın ilk bölümünü okuyun!

BİRİNCİ BÖLÜM

"Hayatımı mahvettin." Dairemin dışındaki okyanus dalgalarının kırılması öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Anlamamış gibi başını yana eğiyor. Mavi-gri gözleri davranışını zayıflatıyor. Eskiden bu yavru köpek bakışına kanardım. Ama artık değil.

"Bu kadar mı? Hayatımı mahvetmekle ilgili söyleyecek bir şeyin yok mu? Tamamen affedilemez, hayvani davranışların hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?"

İri gövdesini kaydırıyor ve dikkatini bana vermeden önce kulağının arkasını kaşıyor.

Gözlerime daha fazla yaş dolarken duygular burnumu sızlatıyor.

"Bunun için çok çalıştım. Hayatım nihayet rayına oturmuştu ve sen onu raydan çıkardın!"

Şeytan, beni görmezden gelebileceğini düşünerek arkasını bana dönüp avlu kapısına doğru ilerliyor.

"Umarım sonsuza kadar anal kaşıntıyla lanetlenirsin ve bir daha asla kamburlaşacak bir şey bulamayacağından emin olmayı hayatımın amacı haline getiririm. Beni anlıyor musun?" Parçalanmış elimi göğsüme bastırdım. "Sonsuz anal kaşıntı. Sevişmek yok!"

Kapıyı pençeliyor.

"VE KAPIMI TIRMALAMAYI KES!"

Swarley sızlanıyor. Neden? Bilmiyorum. Bugün kimse patisini kırmadı.

Bütün köpekler cennete *gitmez* ve kız kardeşimin köpeğini öldürdüğümde, o gökkuşağı köprüsünden geçemeyecek. İnsanlardan nefret eden ruhu cehennemde yanacak, ama bedeni sonsuza kadar yaşayacak - tedavi edilemez anal kaşıntı ile.

Swarley yine sızlanıyor. Görünüşe göre onun adını kuma işeme ihtiyacı, tasma elime dolanırken o aptal kediye kovaladığı için benim ondan nefret etme ihtiyacımdan daha önemli.

Kedilerden

nefret

ediyorum!

Ve

köpeklerde

n.

Köpekler en kötüsü olabilir. Kendilerini insanın en iyi dostu olarak gizliyorlar, ama ben daha iyi biliyorum. İhtiyacım olan son şey, kendini kontrol edemeyen bir *arkadaş* daha.

Acı elimi kesip koluma vuruyor, midemin çukuruna yerleşen bulantı yüzünden alnımda soğuk bir ter oluşuyor. İtiraf ediyorum -sadece kendime de olsa- ben, Avery Montgomery, korkağın tekiyim.

Tahriş olmuş bir tırnak yüzünden müşterilerimi iptal ettim. Adet krampları beni yirmi dört saat boyunca yatalak bırakıyor. Ve dişlerimi temizletmek için bile nitroz okside ihtiyaç duyan hastalardan biriyim. Bu genetik. Düşük acı toleransı geni olmalı.

Kapıdan birkaç adım ötede dizlerimin üzerine çöküyorum ve bayılmamak için cenin pozisyonuna geçiyorum. Uzun, sarı saçlarım yüzüme yapışıyor. Saçlarım, tek elimle saçlarımı nasıl yapacağım? Yıkanmak mı? Makyaj mı yapacağım? Chanel kolyemi ya da Tiffany elmas bileziğimi nasıl mandallayacağım?

Sevgili Cennetteki Babamız, seninle olan ilişkimin biraz asalakça olduğunu biliyorum - benim hatam - ve kışımı kiliseye götürmem gerekiyor, ama eğer koşulsuz sevgi dolu benliğinde bana bayılmama gücü verirsen, bir daha asla tutku sancıları içinde adını kullanmayacağıma yemin ederim. Tamam... Yemin etmeyeceğim çünkü bundan hoşlanmadığını biliyorum çünkü İncil üzerine birçok kez yemin ettim ve bu kutsal sözleri bozdum, ama ne demek istediğimi anladın. Daha iyisini yapacağım. Bunun İsa'ya yaklaşma anı olduğuna eminim.

Acı! Çok dayanılmaz. Röntgende kırık kemik görülmedi ama bağlardaki hasarın da en az onun kadar kötü olduğundan eminim. Hiçbir fizik tedavi bunu düzeltemeyecek. Mahvoldum. Yirmi dokuz yaşında sakat kaldım. İyi bir koşu oldu.

Swarley ağlıyor. Ben ağlıyorum.

Acımasız Weimaraner kapıyı tırmalıyor. Kapıyı kaydırarak açacak kadar yaklaşmak için sağlam elimle soğuk fayansı tırmalıyorum.

"Git!" . "Git başkasının gününe işe."

Tasma yok. Gözetim yok. Sadece çukur kazmak için kilometrelerce kumsal. *Git mezarını kaz, dostum. Kışını gömmeye hazırım.* Kız kardeşim köpeğinin boğulmasına ya da köpekbalığı tarafından yenmesine izin verdiğim için bana kızamaz. Acımasızca ezilmiş elim onun suçu. Ben onun kız kardeşiyim. Benim tarafımı tutacaktır.

Sanırı
m.
Belki
de.

Kimi kandırıyorum ki? Bu pek olası değil.

Yeni doğmuş bir bebeğin kırılganlığıyla ellerimi göğsümde tutarak ayaklarımı buluyorum, biraz yalpalıyorum ve mutfak taburesinin üzerine yığılıyorum.

"Hey, Siri, Anthony'i ara."

Siri yanıt vermiyor. Boynumu zorlayarak tezgahın diğer tarafındaki telefonuma doğru eğiliyorum.

"Anthony'i ara." Hiçbir

şey.

"Kahretsin, Siri! Anthony'i ara!"

Ekran aydınlanıyor. "Rehberinizde *Dance with me Anthony*'yi göremiyorum. Bu isimde yerleri arayayım mı?"

"C-ALL AN-THON-Y!"

"Tamam, kolonoskopi için internette bulduğum şey bu."

Swarley kapıyı tırmalıyor.

"Tanrı aşkına, bütün köpekbalıkları kırmızı eti bıraktı mı? Sen neden hâlâ hayattasın?" Homurdanarak ayağımla kapıyı açıyorum.

Swarley oturma odasına giriyor ve biz önce ona aldığım tasarım köpek yatağına uzanıyor. Evet, . Bu son kez köpek bakıcılığı yapışım olacak.

Kapıyı kapatmak için kullanmadan önce ayak parmaklarımı oynatıyorum. Pediküre ihtiyacım var. Robin'in yumurta mavisi cilasında birkaç çentik var. Ve pedikür yaptırmayalı iki *hafta* oldu. Serçe parmağımda oluşan nasırdan bahsetmiyorum bile.

Dönen mide bulantısı azalırken, tezgâhın etrafından dolaşıp telefonuma gidiyorum ve Anthony'yı arıyorum - her şeyimi. O para kazanma konusunda iyi -hayat boyu asla harcayamayacağınız türden bir para- ve ben de hepsini bir ömür boyu harcamaya çalışmanın zorluğunu seviyorum. Birbirimize çok uygunuz.

Her ay zar zor geçinen sıradan bir masaj terapistiyken, Anthony'nin meleği olan benim için finanse ettiği Los Angeles'ın en yeni butik spa'sını yönetmeye başladım. Özel jetler, lüks arabalar ve süslü yatlarla birlikte dünyayı dolaştık. Sırada evlilik var. Bunu pek çok kez ima etti, özellikle de birlikte yaşamayı önerdiğimde. Ailesi dindar Katolikler ve o da "işleri doğru şekilde yaparak" onları memnun etmek istiyor. Bekleyebilirim.

"Anthony, neden telefonuna cevap vermiyorsun? Saat neredeyse sekiz ve hayatımın en kötü gününü geçiriyorum. Benim için bir araba göndermeni istiyorum. Araba kullanamıyorum." Burnumu çektim. "Sw-Swarley elimi mahvetti!" İçimden bir hıçkırık koptu.

Çünkü acı çekiyorum, kız kardeşim gitti, Anthony telefonuna cevap vermiyor ve bir daha asla masaj yapamayabilirim.

Swarley kafasını bana doğru eğdi. Belki de bu bir özürdür. Onu affedemem. Henüz affedemem. Şu anda, hayatımdaki bir başka bencil erkekten başka bir şey değil, duygularımı dikkate almadan dürtülerine göre tepki veriyor.

Anthony hariç. O önemsiyor.

Sonunda beni gerçekten önemseyen bir adam bulmak için birçok başarısız ilişki, aldatan pislikler ve kırık kalpler gerekti. Sanırım bunun nedeni onun daha yaşlı ve olgun olması. Güçlü bir aileden geliyor. Ben de genç, güzel ve doğurganım - onun sözleri, benim değil. Yine de onunla tartışmadım.

Üç ocuğumuz, tasmayla gezdirilmeye ihtiyaç duymayan bir Teacup Poodle'ımız, son çocuğumuzdan sonra karın germe ve göğüs estetiğİ ameliyatımız olacak ve ben ailemin dünyasının merkezi olacağım.

Bir saat boyunca geri dönüş olmayınca ve kapımı alan bir sürücü olmayınca Swarley'i tekrar köpekbalıklarına atıyorum ama zarar görmeden geri geliyor. Bir Uber yakalamak için yola çıkmadan hemen önce kabına biraz mama koyuyorum. Belki komşum Ronnie, bedava bisküvi teklif edersem onu daha sonra dışarı çıkarır... Hayır... Bisküvinin oğlu! Sandalye masajı teklif edemem. Swarley elimdeki tüm takas gücünü çaldı.

Yarım saat sonra Anthony'nin geniş arazisine, bir gün kraliçesi olacağım şatoya varıyorum. Güvenlik kapısını açmak için kodu girebilmem için şoför öne doğru çekiyor. Acaba bunun benim hayatım olduğuna dair beni imdikleleyen anları yaşamayı bırakacak mıyım? Swarley'nin kediyle karşılaşması muhtemelen bir daha birine iyi bir masaj yapma şansımı mahvetti. En sevdiğim müşterilerimden bazılarını özleyeceğim, ancak buradaki günlük işlerle ilgilenmek tam zamanlı bir iş olacak.

"Anthony?" Ön kapıyı kapatırken sesim katedralin tavanında yankılanıyor. Büyük mermer giriş, yerini daha da büyük, bölünmüş bir merdivene bırakıyor.

"Bayan Montgomery." Anthony'nin tam zamanlı aşçısı Kim, omuz hizasındaki siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına kıvrarak beni fuayede karşılıyor. Onun mükemmel düz saçlarını, kusursuz Asyalı tenini ve utangaç tavrını kıskanıyorum.

Onun varlığı beni sakinleştiriyor. Umarım buraya taşındığımda Anthony onu ailemize yemek yapması için burada tutar.

Bakışları göğsüme sarılmış elime takılınca kaşlarını çatıyor. "Ah, canım..."

"Kız kardeşimin köpeği yürüyüşümüz sırasında bir kediyi kovaladı. Tasmanın elime dolanmış olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Sözde kırılmamış ama acaba röntgeni yanlış mı çektiler? Bu hayal edilebilecek en kötü acı."

Kim yüzünü buruşturur. "Çok özür dilerim."

"Teşekkür . Ben de teşekkür ederim. Anthony nerede? Onu aramaya çalıştım." "Ofisinde."

"Teşekkürler." Ofisine doğru birkaç adım attıktan sonra Kim'e dönüyorum. "Geç geldin."

"Bay Bianchi, önümüzdeki hafta tatilde olacağım için bazı yemekler yapmamı ve dondurmamı istedi."

"Oh. Çok güzel. Nereye gidiyorsun?"

Kim'in ifadesi gergin ve korkmuş arasında bir şeye dönüşür. "Um..."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Beni ilgilendirmez. Umarım güzel bir yolculuk geçirirsiniz. Muhtemelen çoğu zaman dışarıda yeriz." Elimle işaret ediyorum. "Belli ki yemek yapmayacağım."

Başını temkinli bir şekilde sallarken Kim'in yüzüne kabız bir gülümseme yerleşiyor.

Anthony'nin ofis kapısını iki kez çaldım.

"İçeri gel."

Masif kiraz kapıyı yavaşça açıyorum.

"İşte benim meleğim." Anthony dizüstü bilgisayarını kapattı ve başkanlık görünümlü masasının arkasındaki deri koltuğuna yaslandı.

Benden yirmi yaş büyük ama kırk dokuz yaşında, gördüğüm en seksi gümüş tilki. Tamam, belki de gördüğüm en seksi ikinci gümüş tilki. Bir keresinde ellili yaşlarının başında, Richard Gere'in Pretty Woman versiyonuna benzeyen ama daha düz dişli ve daha kaslı bir adamla çıkmıştım. Bir fitiği onarmak için yapılan rutin bir işlem sırasında beklenmedik bir şekilde öldü. Vasiyetinde ben yoktum. Görünüşe göre, üç ay boyunca derin gırtlak yapmak, bir çift pırlanta ve beyaz altın kol düğmesi almak için yeterli değilmiş. Dersimi aldım.

Anthony'nin tuhaf şekilli bir burnu var, üç yaşındaki bir çocuğun ilk macun kalıplama denemesi gibi ve yüzü için biraz fazla büyük. Tadı kalın, erimiş viski ve baharatlı, tam gövdeli, elle sarılmış Küba sigarasının çatışan lezzeti.

Puro. Eskiden daha çok naneli gargara seven bir kızdım, ama onun özel tadına alıştım. Para.

Anthony Bianchi Jr.'ın tadı para gibi ve bana kraliçe gibi davranıyor.

Tatlı, iyi adam yolunu denedim - sporcu, öğretmen, hevesli aktör, müzisyen. Kötü çocuk rotasını denedim - dövme sanatçısı, rock yıldızı özentisi, her zaman silah taşıyan ama bana nedenini söyleyemeyen adam. Hepsi bir yönü olmayan ve bir kadına nasıl davranılacağı konusunda hiçbir fikri olmayan dolandırıcıları.

"Angel, eline ne oldu?" Ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Dokunma ona!" Vücudumu ondan uzaklaştırarak yüzümü .

"Dokunmayacağım. Ne oldu?"

"Swarley oldu. Nerelerdeydin?" Ona ağlamaklı bir bakış attım. "Aradım. Hiç cevap vermedin. Cevap vermedin. Ingrid beni hastaneye götürdü."

"Ingrid?"

Başımı öne eğdim. "Evet. Ingrid."

Hiçbir ışık yanmıyor. Kimden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Onu geçen yıl kişisel stilistim olarak işe almıştın."

"Oh..." Başını

sallıyor. Hâlâ hiçbir

fikri yok.

"Neden kız kardeşini aramadın?"

"Alo?" Alay ettim. "Nerelerdeydin? Kız kardeşim tatilde. Swarley'e ben bakıyorum. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?"

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Elbette istiyorum meleğim. Sadece son zamanlarda çok meşguldüm. Aramanı kaçırdığım için özür dilerim. Bu gece arkadaşlarıyla dışarı çıkacağını sanıyordum."

Tamam, beni dinliyor sayılır. "Öyleydim ama Swarley aptal bir kediye kovaladı ve elim asla eskisi gibi olmayabilir. Arkadaşlarımla dışarı çıkamıyorum. Müşterilerle görüşemiyorum. Şu anda hiçbir işe yaramıyorum." Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Telefonu çalıyor. Ekranı bir göz atar. "Buna cevap vermeliyim. İşle ilgili. Bana birkaç dakika ver, sonra tüm dikkatimi sana vereceğim."

Başımı sallıyorum, başparmağının şefkatli pediyle sileceğini ya da o dolgun kırmızı dudaklarıyla öpeceğini düşündüğüm gözyaşını siliyorum. Neyse, boş ver. Ben hallederim. Bir sonrakini yakalayabilir.

Telefona cevap vermek için ofisinden çıktıktan sonra, her kıvrıma uyum sağlayan tereyağlı derinin tadını çıkararak masa sandalyesine çöküyorum. Bahse girerim ilk arabamdan daha pahalıdır.

Telefonum çalıyor. Arayan yeğenim Ocean, FaceTiming yapıyor. Korkunç gününe rağmen sırtıyorum. Aramayı kabul etmek için kaydirdiğimde ekran kararıyor. Şarjım bitmiş. Tabii ki öyle, günümün ortası.

Anthony'nin dizüstü bilgisayarı bir Mac, bu yüzden onu geri aramak için FaceTime'ı kullanmak üzere kapağı açıyorum. Açık olan pencereyi kapatmak için tıklıyorum ama pencere kapanmıyor; onun yerine oynatılıyor. Bu bir video.

Bedenim kendi üzerine çökmeden önce bir anlığına kaskatı kesiliyor. Mutlak şokun ve inançsızlığın ağırlığı beni bir teknenin kenarındaki çapa gibi cehennemin derinliklerine sürüklüyor. Kaburgalarımın arkasındaki istismara uğramış organım, damarlarımda gezinen öfke çamurundan dolayı yavaşlıyor. Hareket eden tek parçam boncuklanan soğuk ter ve gerçeği yutmaya çalışırken boğazımın düğümlenmesi.

Gerçek mi?

Anthony hafifçe bükülmüş aletini Kim'in içine soktu ve kaydetti.

Başım önce bir yana, sonra diğer yana kayıyor. Evet, öyle. Nereden bakarsan , mutfakta kapışıyorlar. Ne kadar uygun. İlk kez masaj masamda seks yapmıştık. O benim bir müşterimdi. Her zamanki tarzım değil. Sanırım Anthony Crooked Dick Bianchi kadınların kendi elementlerinde nasıl performans gösterdiklerini görmeyi seviyor.

Onu içinden çıkarıyor, parmağını bir kase çikolatalı musun içinde gezdiriyor ve ... hayır hayır hayır ... kadın sırtını beyaz granit tezgâha yaslarken onu bacaklarının arasına sürüyor. Çikolatalı musa yazık oldu. Anthony çikolatayı sevmez bile-

Gasp!

Boğazıma safra kaçıyor.

Yalancı!

Belli ki çikolatalı mus seviyor. Sanki açlıktan ölüyormuş ve dünyadaki son yiyeceği buymuş gibi yiyor.

Bunu neden izliyorum? Nasıl biteceğini biliyorum ama yine de kafamı çeviremiyorum. Daha da kötüsü, parmağım ses düğmesine gidiyor. İnlemeleri odayı doldurana kadar bir, iki, üç kez dokunuyorum, Kim "Tony, Tony, Tony..." diye bağıyor. Dur bir dakika. Bana adının Aziz Anthony gibi Anthony olduğunu söyledi. Nokta. Tony değil. Lakap yok.

"Avery?"

Kafamı kaldırıyorum. Bilgisayarı kapatmıyorum. Sesi kısmıyorum. *Tony'nin* çenesi kıpırdıyor, gözleri irileşiyor ve bilgisayarla benim aramda gidip geliyor. "*Daha geniş aç, küçük meleğim.*"

Kaydedilmiş şehvet dolu sesiyle yüzünü buruşturuyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Ben tek bir Tanrı ama birçok melek olduğuna inanarak yetiştirildim. Kim'in teni çok güzel, bazıları melek gibi diyebilir. İnlemeler ve Aziz Anthony'nin köpüğünün tadını çıkarırken ara ara çıkardığı höpürtüler ikimizi de mest ediyor. İlk kim konuşacak?

Ben. İlk ben başlayacağım.

"Demek çikolatayı seviyorsun, *Tony*."

"Avery." Öfke dudaklarını büzerek üç uzun adım atıyor ve dizüstü bilgisayarı tokatlayarak kapatıyor.

Yapamam bile... Hayır. Benim dünyam yok oldu. Swarley paçayı kurtardı. Şu anda elimdeki acıyı bile hissedemiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. İnançsızlık uzun süreli bir anestezi iğnesidir.

"Neden bilgisayarımı karıştırıyordun?"

Kurtulmaya çalışırken bir kakhahaya boğuluyorum. "Neden bükülmüş aletini Kim'in içine sokuyordun? Ve neden bunun bir videosu var?"

Dişlerini biraz daha gıcırdatıyor. "Özür dilerim. Bunu düzeltebiliriz." Kravatını sanki onu boğuyormuş gibi çek. Keşke...

İnançsızlık bir anesteziyse, şok da her şeyi geçici olarak bir arada tutan bir yapıştırıcıdır. Tek bir damla gözyaşı bulamıyorum. Söyleyecek uygun kelimeler bulamıyorum ya da ona bağırarak enerjiyi toplayamıyorum. Sanki dışarıdan objektif olarak bakıyormuşum gibi.

". Bunu nasıl düzeltebiliriz? Yani..." Başımı salladım ve omuz silktim "...sadece sorsaydın, bunu bana yapmana izin verirdim."

"Tanrım, Avery..."

"Hayır. Öyle söyleme. İsa hakkında çok şey biliyorum ve sen de bilmelisin, *Aziz Anthony*. Onun bu konuşmayla hiçbir ilgisi olmadığına eminim."

Sandalyede arkama yaslanıp elimi kavıyorum. Anthony öne doğru eğildi ve yumruklarını masanın diğer tarafına dayadı. "Ailem senden hoşlanıyor. Ben de senden hoşlanıyorum. Harika bir takım olabiliriz."

"Bir takım mı?"

"Yaşam tarzını seviyorsun, Avery. Bilmiyormuş gibi davranma. İsteyebileceğin her şeye sahip olacaksın; çocuklar, malikaneler, arabalar, yatlar, jetler,

en pahalı kıyafetlerle dolu, tüm dairenizden daha büyük bir dolap..."

"Peki sen ne aldın?"

"Benim meleğim." Yüzünde memnun bir sırıtma beliriyor.

"Hangisi?" Başımı yana eğiyorum.

Dudakları bükülür, gözleri kısılır. "Hepsi."

Onlar. Onlar! ONLAR!?!

Çenem kucağıma düştü.

"Ama sen her zaman benim favorim, seçilmiş kişi olacaksın. Karım olacaksın. Çocuklarımmın annesi. İmparatorluğumun kraliçesi."

Burası onun bilgisayarını ya da yeni yürümeye başlayan çocuk burnu gibi bir şeyi kırmam gereken kısım.

Bilmiyorum.

Karşımdaki bu yabancıya, beni iki yıl boyunca kandıran bu adama ne kadar kızgınsam, kendime o kadar kızgınım çünkü birkaç kısa, tamamen çılgınca saniye boyunca onun teklifini düşünüyorum. Gururumdan, kendime verdiğim değerden ne zaman vazgeçtim? Bana teklif etmediği tek şeye kendimi layık hissetmeyecek kadar beni kim kırdı?

Eğer o kapıdan çıkıp gidersem, kim olacağım? Ya daha iyisi karşıma çıkmazsa? Başarısız ilişkiler sanatında ustalaşırken otuzlu yaşların kapısını çalıyorum. On yıl içinde iki yatak odalı bir daireden, eklem iltihaplı ellerden ve cüzi bir sakatlık çekinden başka bir şeyim olmazsa, bir aileye ve paranın satın alabileceği her şeye hayır dediğim için pişman olacak mıyım?

"Ben sadece spayı istiyorum. Ayrı yollara gideceğiz ama spa'yı bana devredeceksin."

"Avery." Dilini gıdaklatırken başını sallıyor. "Bu kadar zenginliği ve başarıyı yatağıma giren her kadına milyon dolarlık işler dağıtarak elde etmedim."

"Burası benim spam."

Yüzündeki sırıtma canımı yakıyor. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Kendimi yine bir erkeğe bağımlı hale getirdim. Şu anda tüm hayatım bir kira kontratı.

Benim

işim.

Benim

arabam.

Benim dairem.

Kıyafetler.

Bana ödünç verdiği kredi kartları.

Anthony masayı iter ve ellerini özel dikim pantolonunun ön ceplerine sokar. "Size spayı veremem. Kapatırım. O kadar da kârlı değil. İki kredi kartını da geri almam gerekecek. Kiran ay sonuna kadar ödenir, ama sonra tek başınasın. Arabayı geri almam gerekecek. Umarım eskisi çalışır. Geri kalan eşyalar senin. Ay sonunu getirmek için satmanı öneririm."

Kendimi sandalyeden sıyrıyorum. Yüz yüze geldiğimizde duygularımın özgürce açığa çıkmasına izin veriyorum. "Beni sevdiğini söylemiştin." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken burnumu çekiyorum.

"Seviyorum. Seni sen olduğun için seviyorum. Seni bencil ihtiyaçlarına rağmen seviyorum. Sen neden benimkilere rağmen beni sevemiyorsun?"

İnanılır gibi

değil.

Ben gidiyorum.

Erkeklerle işim bitti.

Bitti.

Tamam

dır.

BITTİ!

[*Çıplak Aşk'ı şimdi satın alın!*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.